

Kapitel 1. Huset.

Vinden svepte genom den mörka, kala vinterskogen. Månljuset skar sig fram och lyste upp den tjocka, oskuldsfulla snön.

Joel öppnade sina frostade ögonlock och blinkade några gånger för att få bort den fallna snön. Läpparna spruckna och snoret fruset i näsrännan. Det första han bevittnade var de tunna, stela grenarna som spred sig likt knotiga fingrar över synfältet Mellan grenarna såg han de glittrande stjärnorna, fler än vad han någonsin trodde var möjligt, som om någon hade spillt ut glitter på svart papper.

Han låg halvt nergrävd i en snögrop, naken, inga kläder inom synhåll. Månljuset målade omvärlden

med en förvånansvärd behagligt kontrast av mörker och ljusglimtar. Det gjorde att han kunde se relativt bra genom skogen när han vred sig omkring för att orientera sig.

Det tog inte länge fören Joel förstod att han var tvungen att röra på sig om han skulle hålla sig vid liv. Rationella tankar slogs mot den oundvikliga rädslan om att dö av kylan. Tankar om amputering kom till ytan då han tittade ner på sina fötter och hade redan tappat känseln i tårna, eller om han ens hade känsel till att börja med.

Det enda som kom till vetskap var att kylan sakta sög livet ur honom. Överlevnad var inget han visste mycket om, men att klara sig från kyla var mer än vetskap, det var instinkt. I nödens stund kände han hur adrenalinet

pumpades ut i kroppen. Det gav han den kraft som behövdes för att resa sig up.

Med hjälp av sina händer, lika kalla som frysta piroger, pressade han sig upp till att stå upp, för att sedan se att inget hade förändrats. Det som fanns omkring honom var detsamma. En frusen, död skog, målat av månskenet. Vinden yrde upp snön omkring honom, vilket gjorde det svårare att navigera vilket håll att gå. Ju längre han stod där, velandes om vilket håll som var korrekt, ju mindre värme fanns han kvar i kroppen. Vinden piskade hans rygg. Den bittra februarikylan härskade över hans sinne.

Det enda han kunde lägga sin tankeverksamhet på var att hitta någon form av värme. Det var en märklig känsla att gå i snön utan att känna sina

fötter. Balansen var svårare att underhålla. Träden gav ett anspråk om att det måste ha varit Sverige. Tallarna var något han kände igen, landskapet var oförändrat i sin bitterhet. Tankarna grävde sig djupare till en position som var svår att komma ur. Nästan helt i apati stod han där med sina fötter totalt begravda i snön, lika djupt begravda som hans mod.

Det första klivet skedde, sedan ett kliv till. Inom några sekunder var han i rörelse mot ingenstans, bara rakt fram genom den snöklädda skogen. Efter cirka tio minuter i den knädjupa snön såg han ett varmt ljus mellan några träd cirka hundra meter bort. Ljuset flimrade av och på, som om någon ville kontakta honom. Tiden gick, det såg ut som träden hade börjat bli tätare, som att

grenarna vuxit i antal. Det var inget som gav honom en extra tanke, han bara rörde sig snabbare mot ljuset. Med tunga, långsamma steg vandrade han genom sitt elände till ljuset hade blivit starkare. Han kunde nästan känna värmen mot huden.

Efter att ha kommit närmre ljuset vilade han sig mot ett träd. Ett hus mitt i skogen uppenbarade sig mellan träden som han tydligen hade missat, eftersom han tittade mestadels ner i snön. Huset var byggt av massivt trä med stora, rektangulära glasrutor. Hela huset vilade på en stabil murgrund. Det verkade vara ett gammalmodigt hus med moderna idéer som gav intrycket av att det faktiskt var modernt hus, snarare än en stuga. Märkliga vinklar och robusta träpelare gav huset en omättat fantasi

om vad det faktiskt kunde vara. Huset hade tydliga avdelningar med skjutdörrar samt en massiv altan. Men inget garage, vilket var en av de märkligaste detaljerna.

Om inget garage fanns tillgängligt, då måste det ha betytt att inga fordon fanns inom räckhåll. Fortfarande naken gick han mot huset. Långsamt kände hur kylan blev värre, vinden blev starkare.

Äntligen, den mörka trädörren var inom räckhåll. Han lyfte sin frusna hand, i hopp om att handen inte skulle gå i bitar när han knackade. Tre knackningar. Inget hände.

Hans blick drogs till en vit cirkel som var målad på dörren. Nästa steg var att krossa en ruta för att komma in i värmen. Men i den stunden hörde han

hur ett lås skramlade. Efter det öppnades dörren med ett knarrande ljud. I dörröppningen stod en man klädd i en vit skjorta och kostymbyxor. Uttrycket i hans ansikte gav ingen indikation på att han var förvånad. Snarare tvärtom, mannen verkade ha väntat på Joels ankomst.

"Vad är ditt namn?" frågade mannen formellt med mustig ton, fortfarande ståendes i dörröppningen, som att han inte förstod att Joel desperat behövde komma in.

Joel darrade i hela kroppen och hade svårt att forma ord. "Joel," sa han och kämpade för att forma fler ord. "Kan jag få komma in? Jag vaknade mitt i skogen," fortsatte han, fortfarande skakandes medan han tittade över

mannens axel för att se in i det värmande huset.

Mannen klev åt sidan med belåten min och visade med sin hand att Joel kunde komma in. "Välkommen in," sa mannen, bugade smått.

Joel stapplade in och kände inte av den sträva dörrmattan som låg under hans fötter. Han möttes av värme, lukten av mat, stekt kött, sås och potatis. Lukterna smorde hans näshålor. Värmen omsvepte hans skinn som en filt.

"Följ korridoren till den röda dörren där borta," sa mannen, pekade med hela handen. Han gav en accepterande nick åt Joel. Utan att tänka mer på mannens märkliga invit gick Joel genom den förvånansvärt omoderna, tapetklädda korridoren. Det kändes som att ha åkt tillbaka cirka hundra år i tiden.

Efter några minuters tittande på skickliga oljetavlor kom han till den röda dörren. Trädörren hade en vit, inristad cirkel i mitten som fick Joel att rynka på pannan i tankar. Mannen stod bakom honom, för nära för att vara bekvämt. Joel tittade bak på mannen, sedan på dörren igen. Han öppnade den försiktigt med hög förväntan av mat. Sekunden dörren öppnades blev Joel omfamnad av en värmande, närvarande luft som gav honom ett leende. Efter värmen hade lindat in hans kropp och sinne, insåg Joel att han fortfarande stod naken i någon annans hus.

"Känns det bra?" Frågade mannen. Han gav Joel en morgonrock med ett vänligt leende.

"Tack," sa Joel, tog på sig morgonrocken. "Jo ... Jo det känns

bättre nu. Jag fattar inte hur jag hamnade ute i skogen, naken. Varför är jag naken?"

"En bra utekväll?" Frågade mannen med humor i blicken. Joel suckade, tittandes omkring för att se vad han hade att förvänta sig.

"Vad heter du? Bor du själv här ute?" Frågade Joel medan han såg de stora tillsynes handgjorda statyerna uppradade längst den ena väggen. Statyerna hade många kantiga former med släta ytor, så som moderna hus kunde ha. I taket hängde det en stor ljuskrona som lös upp hela rummet med ett ljummet sken som gav de mörkgrå statyerna dess rätta glans.

Under ljuskronan stod det ett fyra lädersoffor vända mot varandra med ett bord i mitten. Ett sällskapsrum, gissade

Joel medan han tittade på de massiva bokhyllorna som täckte den andra väggen av rummet. Det måste ha varit hundratals böcker. En stege stod bredvid för att kunna nå böckerna högst upp. Det fanns också en öppen eld vid väggen bakom sofforna. Joel satte sig direkt vid elden när han fick syn på den. Han gnuggade händerna, tittandes på hur mannen satte sig i en fåtölj bredvid honom. Omringad av statyer, bokhyllor samt stora tavlor så kändes det som att han befann sig i ett museum.

"Jag heter Frank," sa han med en vänlig, stark ton. Han vände sig mot statyerna. "Gillar du dom? Jag har skapat dem för hand av olika bergarter. De var svåra att få hit, men å andra sidan behöver jag inte så många åtgången."

Joel tittade på Franks händer, dem såg ut att vara utomordentligt slitna och väderbitna. Korta naglar, mörka knogar, skrovligt skinn, riktiga arbetarhänder. Han såg ut att vara omkring femtio år gammal, baserat på hans djupa rynkor. Han hade välvårdat ansikte, kläder, hår. Det matchade inte alls ihop med hans grova händer.

"Har du någon telefon? Mobil?" frågade Joel, fortfarande vid elden. Hans händer hade börjat återta sin känsl.

"Vem ska du ringa?" frågade Frank med ett mindre skratt. "Vill du ringa hit en Uber tänkte du?"

"Min far, brandkår, polis. Jag vet inte, men har du något jag kan ringa med," frågade Joel mer frustrerat.

"Jojo, det är klart jag har en mobil. Men den är på lagning, det tar cirka två veckor innan jag får den tillbaka den hit. De skulle leverera min mobil i samband med nästa leverans av bergsmaterial. Men så fort mobilen är tillbaka så kan du ringa såklart."

Många tankar flöt omkring i Joels huvud. Hur kunde Frank överleva här ute? Hur fick han mat? Vem fraktade allting ut hit? Frågor han inte orkade ställa för tillfället. Hungern vred hans magsäck till nya nivåer av smärtor.

"Du är hungrig kan jag tänka mig?" frågade Frank, han reste sig för att gå till en av dörrarna bredvid statyn. "Strax tillbaka Jag ska fixa något att äta."

Joel satte sig tungt i soffan med blicken fäst vid elden. Stora tavlor hängde över statyerna, tavlor med olika

sorters geometriska målningar. Frank verkade ha ett onekligt intresse för kanter och former. På bordet låg husritningar, olika sorters småfigurer stod också på bordet. Han visste vad det skulle föreställa. Konst av något slag möjligtvis. Det dröjde inte länge fören Frank kom in med ett fat i handen med ett metallock över tallriken. Han ställde den på bordet rakt på en av ritningarna och öppnade locket.

"Det är Stekt kött, potatis med hemmagjord sås," sa Frank, satte sig i soffan mittemot med ett stön. "Du vaknade upp ute sa du," sa Frank, sina händerna mot varandra med pekfingrarna vid hakan.

"Mhm," mumlade Joel medan han tuggade på det sega köttet. Smaken var

god men konsistensen var inte av restaurangkvalité.

"Jag ursäktar mig om köttet inte är av den bästa sorten. Det har blivit svårare att få in fint kött den senaste tiden. Det är som att alla djuren har försvunnit den senaste tiden," sa Frank medan han höll sin blick låst på Joel.

"Bor du här själv?" frågade Joel för att lätta på stämningen.

"Jag bor här själv, jag brukar ha öppet för bergsvandrare då och då. Men med tanke på denna vinter så har det varit svårt för folk att ta sig hit."

"Så du har haft ditt hus som ett hotell, typ?" frågade Joel.

"Det kan man säga, jag har många rum. Jag har designat hela huset helt själv. Min största dröm var att skapa ett eget hus. Jag har inte byggt allting själv

förstås. Men jag har gjort alla ritningar," sa Frank med ett varmt leende få kunde ge.

Medan Joel försökte tugga sönder det sega köttet tittade han upp i taket och kunde se att det fanns träreglar som var vinklade samt placerade i olika riktningar, vinklar som inte hade något syfte. När han tittade ner på bordet på alla ritningar kunde han se en liten vit cirkel inristad i bordet, samma cirkel som fanns på den röda dörren. Joels kropp hade börjat komma tillbaka till en normal temperatur. Huden kändes inte längre som is, skakningarna hade slutat.

"Du kan få stanna här till du har listat ut hur du..." mannen suckade, han gav ett förstående uttryck. "Jag förstår att det här måste vara en obehaglig situation. Men känn dig som hemma,

tveka inte att fråga om du undrar något. Se det från den ljusa sidan, det finns värre platser du kunde ha hamnat på."

Joel nickade och fortsatte att äta det sega köttet. Frank reste sig upp, gick till en av sina statyer med en stolt kroppshållning, händerna bakom ryggen.

"Sa jag att jag hade gjort dessa för hand." Han tog en paus för att vidare åskåda sina verk. "Denna skönhet tog mig sextioåtta timmar att skapa, mina händer blödde mer än någonsin. Ser du linjerna här." Han drog med sitt finger längst en slät kant. "Ser du hur färgen skiftar. Det är mitt eget blod som jag lät torka in i materialet. Mitt bästa verk."

Statyn såg ut att vara en förvriden diamant med ett dussintals släta vinklar i olika riktningar. Joel såg det som en

omöjlighet att ens kunna skapa något med en sådan perfekt precision.

Frank satte sig i soffan igen, lutade sig bekvämt tillbaka. "Att skapa ligger i vår natur. Det spelar ingen roll vad vi använder oss av, vi är skapare i grunden," sa han.

Joel såg hur Frank vände sig om för att titta mot klockan som satt på väggen ovanför en av statyerna. "Jag ska visa dig ditt rum."

Frank reste sig, visade med hela handen vart Joel skulle gå. Det var en tjock trädörr bredvid en av bokhyllorna som Joel öppnade med båda händerna.

Joel följde den knarriga trappan upp till andra våningen där en lång korridor visade sig. Det var likt en hotellkorridor, med uppradade dörrar

på varje sida. Huset hade fortfarande estetiken med känslan av ett museum, samt ett dominerande intryck av trä, stadiga balkar och tapetväggar. Det som gav huset den moderna känslan var alla vinklar som tycktes bara smälta in i sin omgivning, takvinklar som tycktes sammanflätas med väggarna. Tavlor hängde uppradade längst båda väggarna. Tavlorna var av färgstarka geometriska former, mestadels trianglar i märkliga mönster.

"Nummer 5 är ditt rum. Här är din nyckel." Han gav Joel nyckeln. "Känn dig som hemma, ta gärna mat om du är hungrig. Jag själv kanske inte är tillgänglig hela tiden."

"Tack," sa Joel, sedan gick till sin dörr.

"Juste, Joel." Frank vände sig om, händerna bakom ryggen. "Ta gärna en titt på husreglerna. Listan finns i ditt rum. Ha en trevlig kväll," sa han och gick ner för trappan som knarrade mer än vad trappor brukade göra för ett såpass nybyggt hus. Joel klev in i sitt rum där vinden viskade genom det otäta fönstret. Vinden piskade träden tills de bugade sig av styrkan. För att undvika den läckande vinden drog han för de tjocka gardinerna. Rummet var litet, men den spartanska möbleringen gav intrycket av mer yta än vad som redan fanns. En bäddad enkelsäng vid fönstret, sängbord, en spegel, en hatthylla, lite krokar. Ett skrivbord med en sorglig lampa som lyste med ett svagt sken.

Golvet bestod av en mörkgrön heltäckningsmatta. Joel tittade sig runt. Han förstod snart att det inte fanns någon toalett eller dusch. Väggarna var täckta i osmakliga tapeter med en enda tavla över sängen. Det var en tavla av en gammal dam som stod med ryggen mot och stirrade ut över en dyster, mörk sjö. På väggen bredvid spegeln såg han ett papper med skriven text på. Det var husreglerna. Joel klev närmre pappret för att läsa.

Husregler: 1 - Ha alltid din rumsnyckel på dig.

2- Lämna aldrig ifrån dig din rumsnyckel.

3 - Lämna aldrig ditt rum olåst.

Tre enkla regler att följa, tänkte Joel medan han memorerade dem snabbt.

Nyckeln hängde han runt halsen, dörren låstes. Ingen TV, inga böcker, inget att roa sig med. Tiden blev snabbt till hans fiende då det inte fanns någon klocka.

Hade det gått en minut eller tio minuter? Tiden kunde lika gärna ha stått stilla. När han låg med huvudet på kudden fick han en ide. Känn dig som hemma var något Frank sa upprepande gånger.

Joel tog det som en invit att utforska det tillsynes gigantiska huset, tankarna behövde landa någon annanstans för tillfället. Han Klädde på sig de kläder som Frank hade lämnat på den nitiskt bäddade sängen. Det var en ordinär grå hoddie, gråa byxor samt ett par tofflor. Efter att ha kommit ut i hallen låste han dörren och började sakta vanka genom korridoren. Den var relativt upplyst av

spotlights i taket, ljuset gav skarpa skuggor av vinklarna omkring honom. Trappor till nedre våningen fanns vid slutet av korridoren åt båda hållen. Joel gick ner för trappan, kom ner till ett rum han inte hade varit i. Rummet gav ett påtagligt intryck av kreativitet och skapande.

Rummet såg ut att vara en medelstor ateljéstudio, med tanke på det massiva arbetsbordet i mitten med en grov sten ståendes på det, samt samlingen av verktyg. Andra projekt stod utplacerat runt om på diverse hyllor. Den halvt mosklädda stenen såg ut att vara början på en ny staty. Joel gick längre in i rummet, utforskade materialet som fanns omkring honom. Längst väggarna fanns repiga metallhyllorna med stenar på dem. På

andra väggar hängde verktyg så som hammare, gruvhackor, även andra verktyg Joel inte visste vad dom var till för. Han drogs till mitten av rummet av ren nyfikenhet igen, där bordet stod. Något med den halvfärdiga stenbiten fångade hans intresse mer intensivt. När tiden hade passerat vad som kändes vara tjugo minuter bestämde han sig för att dra sig tillbaka till sitt rum. Nyckeln runt halsen användes för att låsa upp dörren. Han klev in, låste efter sig. Han satte sig på sängen. Det kändes konstigt att få vandra runt i någon annans hus, varför brydde Frank sig inte?

Tankarna höll Joel vaken tills han såg något under skrivbordet som fångade hans blick. Intresset väcktes tillräckligt för att han skulle orka resa sig

igen. Med ett stön av lathet reste han sig, gick ner på knä vid skrivbordet. Väl under skrivbordet såg han ett litet hål i väggen. Ett hål med storleken av ett barns näve. Råttor, tänkte Joel och lade sig på sängen med tunga ögonlock som tillslut gav vika. Sömnen tog över.

Morgonen kom hastigt, väckt av klinkande ljud från undervåningen fick honom att finna orken att stiga upp. De gråa kläderna åkte på, fötterna gled in i tofflorna.

Joel klev ut i korridoren, stängde sin dörr, med trötta steg tog han sig genom korridoren, ned för trapporna och in i det stora samlingsrummet. Till Joels förvåning såg han Frank sittandes i sin kostym, även fyra andra individer, klädda i samma gråa plagg som Joel

själv hade på sig. Frank reste sig, välkomnade Joel med ett varmt leende och öppna armar.

"Godmorgon. slå dig ner. Vi satt precis och berättade gamla historier," sa Frank. Joel tittade förvånat på dem andra personerna i sofforna.

"Ja du undrar säkert varför det är fler personer i huset. Jag ville inte skrämma dig genom att säga att det fanns fyra andra i huset." Frank introducerade de fyra personerna med stolthet i rösten, som om han presenterade exotiska djur i en cirkus, för hundra år sedan.

"Detta är Bill, det här är Sara, sen har vi Jack och Tom. Bill och Sara gick vilsna i stormen när dom skulle bestiga ett berg i närheten. Jack och Tom var

och jagade älg i trakterna och behövde skydd från stormen.

"Kan du fatta att gubben inte har en enda mobil i hela huset," sa Jack med humor som Frank tycktes roas av. Frank småskrattade när satte sig i en av sofforna.

"Den här stormen har gjort livet svårare för alla oss här. Men det jag kan erbjuda är att ni får stanna tills stormen har lagt sig, eller tills min mobil kommer tillbaka från lagningen. Så kan vi alla ringa de samtal vi behöver. Det enda vi kan göra tills dess är att gilla läget," sa Frank, gestikulerades mot bokhyllorna. Jag har en hel del brädspel ni kan fördriva tid med. Kort, schack och massa annat."

"Hur länge har ni varit här?"
frågade Joel.

"Vi kom hit för ca 2 dagar sedan," sa Sara, vände sin blick mot Bill. Hon lade hennes hand på honom. "Vi skulle nog ha dött om vi inte hittade Franks hus. Vi höll på att frysa ihjäl i stormen."

"Joel, jag skulle vilja fråga dig en sak. Har du ett yrke?" Frågade Frank.

"Troligtvis inte när jag kommer hem. Jag kommer få sparken antagligen eftersom jag inte har kunnat höra av mig," sa Joel.

"Nonsens, när du kommer hem igen kan du hänvisa till mig jag har många kontakter jag kan dra i. Du är inte den enda som är fast i någon annans hus. Den här stormen slog till hårt i hela landet," sa Frank.

"Hur vet du det? Du har ju ingen mobil," sa Tom.

"Tidningar existerar fortfarande vet du. Jag får en vid varje last med mat och material. Senast jag läste stod det att den här stormen kommer gå över snabbt. Så det är inget att oroa sig för."

Frank lät betryggande i sitt tonläge, som att han kunde se in i framtiden och visste precis vad som skulle ske.

"Hur får du hit allt material?"
frågade Sara.

Frank log. "Tänk om man visste svaren på allting i universum. Vad skulle vi då sträva efter," sa Frank när han vände sig mot Joel. "Detta är Joel," fortsatte Frank tittandes på väggklockan som hade slagit 09.00.

"Ni kommer väl ihåg husreglerna?"
frågade Frank som ställde sig upp, rätade till sin kavaj.

Jack suckade. "Ja vi har läst reglerna."

"Jag vill verkligen inte att ni bryter husreglerna," sa Frank med en allvarlig ton, hans ansikte matchade tonläget "För jag kommer försvinna iväg på lite arbete. Jobba på min nya staty i ateljén, så jag vill inte att ni går in där. Annars är ni fria att vandra fritt å driva tid, utforska huset gärna. Vi kommer ses igen klockan tre då jag kommer laga mat till er. Men rota gärna i kylan om ni är hungriga innan dess," sa Frank och gick sin väg.

Joel suckade, tittandes på Tom, Jack, Bill och Sara som alla såg lika utmattade ut.

"Märklig storm det här alltså," sa Tom. "Jag kollade upp vädret innan vi

skulle ut och jaga. Den här stormen kom som från ingenstans."

"Hur får Frank sitt material egentligen?" undrade Bill.

"Det är ju Bigfoot som kommer med en väska såklart," sa Sara.

"Helikopter?" frågade Bill.

"Nej, det är för tät skog, det finns ingen landningsplats på flera mils avstånd," sa Jack.

Tom tittade ner i bordet i några sekunder. "Bigfoot låter inte som en dum tanke," sa Tom.

Joel observerade hans nya bekanta, de var lika frustrerade och fundersamma som han själv. Sara och Bill verkade vara det typiska hurtiga paret, dem såg unga ut med styrka i kroppen. kortklippta frisyror hade dem också. Jack och Tom såg ut att vara bröder, eller bara

kompisar, Tom var mer kraftigt byggd med en blandad dos av fett och muskler, samt buskigt skägg och långt hår uppsatt i en knut. Han hade uppkavlade ärmar som visade sina tatuerade underarmar. Jack var smalare, kortare, hade snaggat hår och skarpa ögon.

"Är det bara jag som tycker dem där reglerna är skumma?" frågade Bill.

"Det är säkert bara för att gästerna ska känna sig tryggare," sa Jack och drog på sig luvan.

"Jag känner mig mer otrygg när jag läste reglerna. Dem var väldigt skumma," sa Tom.

"Skumma på vilket sätt då? Det är ju bara förhållningsregler," sa Jack.

"Spring inte i korridorerna, inga höga ljud på kvällarna. Det är

förhållningsregler. Det här är bara skumt," sa Tom.

"Du tycker allting är skumt," sa Jack.

"Stormen då? Tycker du inte den är skum, den bara kom från ingenstans," sa Tom, höjde på ögonbrynen som hävdade sin rätt.

"Det är inget konstigt med plötsliga stormar, det händer hela tiden," sa Jack med en suck. "Det konstiga är att vi får vandra runt i hans hus," sa Jack medan han tittade sig runt. "Kolla in det här huset alltså, hur rik är han egentligen?"

"Han försöker bara vara inbjudande," sa Sara.

"Inbjudande? För att sen gå iväg i flera timmar? Och att vi inte ska störa han i sin hemliga ateljé," sa Jack irriterat.

"Han har ju haft detta som ett vandrарhem innan. Så han har väl förtroende för sina gäster," sa Sara.

"Varför har han inte det som ett vandrарhem längre?" frågade Jack.

"Jag håller med Sara," sa Tom.

"Jag tycker vädret är mer skumt. Han är bara en ensam rik gubbe som vill ha gäster ibland. Men den här stormen, den håller fortfarande i sig lika starkt."

"Jag tycker det är värre med en skum gästvärd," sa Jack "Hur kom du hit, Joel?" Frågade Jack. Alla vände sina blickar mot Joel.

Joel harklade sig, han försökte tänka innan han svarade. "Jo alltså ... Jag vaknade upp mitt i skogen utan kläder. Jag minns inte hur jag hamnade där dock."

Jack vände sig mot Tom igen. "Han vaknade upp i skogen, inget konstigt med det, eller hur?" sa Jack, petade på Toms axel.

"Vaknade upp i skogen?" Frågade Bill, hans ögon smalnade.

"Du måste ha blivit drogad," sa Sara.

"Av Frank då eller?" frågade Jack.

Deras ansikten såg ännu mer förvånade ut än innan. Det blev en tät tystnad. Plötsligt var det inte lika oskyldigt längre. Nu hade de fått mörkare tankar baserat på deras ansiktsuttryck.

"Jag kom hit igår kväll. Han sa att han bodde här själv," sa Joel.

"Jo han verkar lite... Han verkar ha lite av en egen karaktär," sa Sara.

"Tänk om han har drogat dig," sa Jack.

"Kan du sluta hacka på en gubbe i skogen," sa Tom.

Joel föste undan några ritningar och pekade på den vita cirkeln som var inristad i bordet.

"Vet ni vad den där betyder?" frågade Joel. "Den fanns på dörren också."

Tom, Jack, Bill och Sara lutade sig närmre för att se.

"Jag har inte ens tänkt på den där, Fanns den på dörren?" frågade Tom.

"Ja den fanns på dörren," sa Bill.

"Han kanske märker vissa möbler för att veta vilka han ska sälja?" sa Tom

"Varför skulle han märka möbler med att rista in i dem, det sänker väl värdet?" frågade Jack.

Tom lutade sig bak i soffan igen med armarna i kors. "Jag vet inte, jag försökte bara ge ett svar," sa Tom. "Vet du vad det betyder eller?"

Tom tittade närmre och kliade sig i skägget. "Vet du vad, jag har ingen aning."

"Precis, du har ingen aning," sa Tom.

"Är du sur?" frågade Jack.

Tom tog ett djupt andetag. "Nej ... Jag är inte sur. Jag vill bara veta vad som händer."

"Vad som händer är att vi överlevde en storm som skulle frusit oss till döds," sa Jack.

"Fortfarande, Joel vaknade upp ute i skogen naken," sa Sara.

"Han har väl haft en riktigt dålig fylla," sa Jack.

"Med kompisar som vill få honom dödad då eller?" sa Tom.

"Kanske, inte vet jag," sa Jack och ryckte på axlarna.

Bill och Sara tittade sig omkring, de såg ut att vilja röra på sig.

"Vad sägs som att utforska huset lite?" sa Bill och reste sig. "Vi behöver ju inte sitta här tills klockan tre."

Joel reste sig, samt Sara, Tom och Jack.

"Vi borde gå till rummet där han ställer ut sina statyer. Han har ett helt rum dedikerat till dem. Det var vad han sa igår," sa Tom.

"Sure, vi går dit," sa Jack och de gick till dörren bredvid en av de massiva bokhyllorna. Bill öppnade dörren och Joel var tätt bakom för att se vad som fanns på andra sidan. Det han såg var

ett rum med uppradade statyer som hade diverse former som påminde om vinklar på moderna byggnader med omöjliga vinklar. Men dessa var av sten, det var en oöverträffad upplevelse att få se dessa slipade, karvade och hackade bergsklumpar som hade formats till något man kunde tro var av ett helt annat material. Det såg mer ut att vara gjort utav en maskin snarare än ett par mänskliga händer.

En av statyerna drog Joels uppmärksamhet. Det var en staty med en liknelse av en vertikal spiral, och på toppen vilade ett perfekt slipat klot som lika gärna kunde ha varit gjort av glas med tanke på ytans släthet. Joel drog sin handflata över klotet och kände den dövande kylan mot handen, trots den varma luften inomhus. Statyerna var

upplysta av små spotlights i taket som gav statyerna skarpa skuggor och kontraster mot det robusta trägolvet.

"Hur länge har han bott här ute egentligen?" undrade Bill.

"Frågan är vad han har jobbat med för att få ihop alla pengar till det här," sa Jack. "Han är ju uppenbarligen förmögen."

"Han kanske är inom finans," sa Joel.

"Han ser inte ut att vara en finansman," sa Jack.

"Jag har inte sätt hans konstverk någonstans, så han är ingen känd konstnär vad jag vet om," sa Sara som inspekterade statyerna på nära håll.

"Han kanske säljer dom på svarta marknaden," fortsatte Sara och log.

Bill satt bredvid på knä och undersökte golvet runt om med sina händer.

"Kolla här, inga skrapmärken. Det betyder att han inte har dragit statyerna över golvet," sa Bill.

"Och?" frågade Jack. "Han har väl använt en filt under dem för att inte förstöra golvet."

"Jo, sant," sa Bill och kliade sig på armen. "Fattar bara inte hur golvet kan vara så himla... Oskadat, med tanke på alla tunga statyer. Det är ju inget dyrt museum direkt med massa människor och maskiner som kan bära runt dem åt han."

"Men han måste ju ha haft någon form av hjälp med att flytta alla statyer," sa Joel.

"Han kanske har folk här som hjälper när han får sina leveranser," sa Sara medan hon gick runt en av statyerna. "Kolla den här statyn, helt sjuk design," sa hon och visade ena sidan. Det påminde om ett ansikte skapt i mitten av ett hål.

"Är det ett ansikte?" Frågade Joel.

Bill tittade närmre. "Vet faktiskt inte, kan vara," sa han och backade tillbaka igen för att se på dem andra statyerna.

"Ingen annan verkar ha ansikten," sa Tom.

"Alltså vad är det här för dude. En ensam gubbe mitt ute i skogen som tillverkar skitsnygga statyer. Varför har vi inte sätt hans konst någonstans?" Frågade Bill frustrerat.

"Han kanske är en mördare?" sa Sara skojfriskt och gick till en annan staty. "Kolla här, jag har en teori. Han mördar sina offer och gjuter in dem i sina statyer," sa Sara och såg att dom andra inte blev lika roade av hennes kommentar.

"Han skulle inte ens ha tid att mörda. Kolla bara på alla statyer," sa Joel och försökte intala sig själv att Frank inte var en mördare. "Han lägger för mycket tid på allt annat. Han är ingen mördare," fortsatte Joel.

"Okej," sa Sara och nickade med höjda ögonbryn. "Bara så ni vet så kommer jag säga, vad var det jag sa, med en bitchig ton om han faktiskt är en mördare," fortsatte Sara och log.

"Det är du redan, så en mördare kommer inte hjälpa tyvärr," sa Bill med en humoristisk ton.

Sara slog honom på axeln. Joel fortsatte att gå djupare in i galleriet där statyerna stod uppradade med millimeter precision. Alla statyer i skiftande former men alla verkade vara av samma höjd, vilket Joel blev imponerad av.

"Ey, kolla här!" ropade Jack som satt på knä bredvid en av statyerna i mitten av rummet. "Det är en golvlucka här."

"Va?" sa Bill och joggade dit först av alla. "Du skojar," fortsatte han.

Joel kom fram till Jack tillsammans med Sara och Tom. Luckan var av samma material som golvet. Men man kunde tydligt se vart luckan mötte

golvet, springan var tillräckligt bred för att synas. Alla satt runt om luckan och såg inte mycket dem första minuterna.

"Det här är inte alls creepy," sa Sara och tittade på Bill som skakade på huvudet.

"Det finns inget lås," sa Tom.

"Vad trodde du? Att det här är hans underjordiska kammare där han stryper massa barn," sa Sara och öppnade luckan.

När luckan öppnades gav mörkret vika för ljuset som visade en trätrappa som ledde hela vägen ner till betonggolvet. Det var ljusfattigt där nere, endast ljuset från ovan sken ner i den dunkla källaren, vilket skapade en skarp gräns där ljuset mötte mörkret. Mörkret blev som en ogenomtränglig

vägg, det kändes onaturligt tyckte Joel medan han tittade över Saras axel.

"Ska vi gå ner?" frågade Bill? "Äsh, jag går ner. Han sa ju att vi skulle känna oss som hemma," fortsatte Bill och började gå ner för de knarrande trappstegen. Sara följde kort efter. Tom och Jack satt kvar några sekunder, de gav varandra en blick innan de också bestämde sig för att gå ner.

"Kolla om ni ser någon lampknapp någonstans," sa Bill och tittade sig runt så som dem andra gjorde. Joel kom ner för det sista trappsteget och var omgiven av mörker, förutom den lilla kvadraten av ljus de stod på.

"Hittade den," sa Sara och kort efter tändes taklamporna med ett starkt sken.

Ljuset belyste de mörka, själlösa väggarna och det kalla betonggolvet. Det var ett medelstort källarförråd, med endast ett långt lysrör i taket. Temperaturen sjönk och kylan blev påtaglig. Joel korsade sina armar och tittade sig omkring. Det var ett tomt källarrum, förutom en enda staty i mitten av rummet. Det var en staty av ett perfekt runt klot. Ett svart klot som inte reflekterade något ljus. Klotet såg ut att absorbera ljuset omkring den, vilket blev som att stirra in i ett svart hål. Joel gick fram och lade sin hand på klotet.

"Hur känns den?" frågade Bill.

"Kall, varm. Jag vet inte, den liksom pulserar. Den skiftar i temperatur," sa Joel och gestikulerade åt dem andra att komma fram.

"Den måste ha någon form av inbyggt element och datachipp som reglerar värmen," sa Jack.

"Ett konstprojekt?" frågade Tom.

"Känns som ett konstprojekt," sa Sara.

"Jag fattar fortfarande inte hur han får hit allt material," sa Bill medan han strök klotet med sin hand.

"Jag gissar på någon form av underjordisk tunnel," sa Tom.

"Det låter inte som en helt dålig gissning," sa Jack. "Det här klotet dock. Vad är det gjort av tror ni?" fortsatte han.

"Känns som stål, eller järn," sa Joel och backade bort från klotet då han kände sig tyngre i kroppen och dimmig i huvudet.

"Är det bara jag som känner mig lite yr?" frågade Bill.

"Jag känner det också," sa Jack.

"Skumt, vi borde kanske upp igen, det kanske är någon gasläcka," sa Sara.

"Sant, vi går upp," sa Joel.

"Borde vi säga till Frank om det här? Jag menar att det kanske är en gasläcka här nere?" frågade Tom.

"Vet inte, kanske," sa Bill och funderade en stund. "Jag är inte så säker på om vi fick vara här nere dock," fortsatte han.

"Det var ju inget lås på luckan, så varför skulle vi inte få gå ner här?" sa Sara.

"Om han inte ville att någon skulle gå ner här så skulle han sagt det eller haft ett lås," sa Jack.

"Så, ska vi säga till Frank?" frågade Tom och tittade runt på dem andra.

Joel såg att ingen hade ett direkt svar på den frågan, att en form av rädsla hade börjat gro baserat på deras nervösa kroppsspråk.

"Vi behöver inte säga något. Men om han frågar kan vi ju säga att vi råkade gå ner hit," sa Joel.

"Råkade," sa Jack och skrockade.

"Låter bra, bra ide," sa Bill och gick upp för trappan. Sara, Jack, Tom och Joel följde efter. När dem alla stod uppe i gallerisalen igen stängde Sara luckan försiktigt.

"Så, då var det klart. Skumt med det där klotet, men jag antar att det var ett av hans ... speciella gallerier," sa Sara.

"Tror ni att Frank är vad han säger att han är?" sa Jack.

"Men börja inte nu igen," sa Tom. "Vad har han gjort som är så himla suspekt?" fortsatte Tom.

"Jag vet inte, jag bara får den magkänslan," sa Jack.

"Jo, men din magkänsla fick oss också att fastna i den här stormen," sa Tom.

"Säger du att det är mitt fel att det kom en storm från ingenstans som fick oss att gå vilse?" sa Jack.

"Så du erkänner att stormen är konstig?" sa Tom.

"Jag erkänner att ... det är en snöstorm jag inte sätt tidigare. Men det finns mycket jag inte har sätt förut, Tom," sa Jack med en betoning på ordet Tom.

"Dåså, du håller med," sa Tom med ett nöjt ansiktsuttryck.

"Jag sa aldrig att jag höll med dig," sa Jack.

"Det är precis vad du gjorde, så, nu är det så. Du höll med om att stormen är konstig," sa Tom.

Jack suckade och pekade på en av statyerna. "Titta, stod den där statyn där förut?" sa Jack.

Joel tittade dit Jack pekade och såg hur en ny staty som var olik från dem andra statyerna, den var längre och grövre, inte lika slät, som att den var ofärdig på vissa ställen.

"Den har stått där hela tiden," sa Sara.

"Jag är ganska säker på att den inte har gjort det," sa Jack.

"Nej den stod där förut," sa Tom.

Joel vände sig och såg att klockan var nästan tre. "Vi borde röra oss tillbaka," sa Joel och pekade mot klockan för att dem andra skulle se.

"Jävlar, redan?" sa Jack och tittade tillbaka på luckan. "Hur länge var vi där nere egentligen?" undrade Jack.

"Ingen aning, tjugo minuter kanske?" sa Bill medan han och de andra rörde sig tillbaka till huvudsalen där alla soffor stod i mitten av rummet.

Joel, Bill, Sara, Tom och Jack satt nu alla i sofforna och gav varandra frågande blickar. Jack såg ut att vara mer irriterad än vanligt. Tom såg obrydd ut medan Bill och Sara verkade planera något med viskningar. Joel kände sig utanför, en känsla som tillhörde hans

socialt obefintliga status ute i världen. Utanförskap hade blivit en trygghet Joel förlitade sig på, men han kunde erkänna för sig själv att det var uppfriskande med sällskap.

"Hur länge ska vi vänta?" frågade Jack irriterat, hans fingrar trummandes på bordet. "Ska vi gå och kolla?" fortsatte han och halv reste sig upp.

Tom la sin hand på Jacks axel så han satte sig. "Vi väntar här, stressa inte upp gubben nu. Låt han göra klart det han ska göra klart," sa Tom och lutade sig tillbaka i soffan igen.

Joel försökte desperat gräva i sina minnen för att hitta något som kunde koppla honom till varför han vaknade upp mitt i skogen. Ingen framgång.

Allt han hittade var odugliga känslor av skuld, ilska och skam. Dock visste han

inte till vad dessa känslor hörde ihop med.

Tystnaden avbröts med att Frank kom in i det stora rummet med blicken ner i golvet. Det tog några steg innan han höjde blicken och mötte Joels blick. Frank hade andra kläder på sig. Han var klädd i gymnastikskor, mjukisbyxor och en svart T-shirt. När Franks blick mötte alla i rummet kunde man se hur Frank förvånat försökte förstå, som om han inte kom ihåg oss alls.

"Vilka är ni? Det här hotellet har varit stängt i flera år. Hur kom ni ens in?" Frågade Frank och korsade sina armar.

Joel tittade på Jack, sedan tillbaka på Frank. "Du släppte in oss. Du gav oss skydd här från stormen."

Frank stod i tystnad i några sekunder innan han skrattade generat.

"Ja förlåt. Känn er som hemma, jag ska ordna någonting att äta," sa han och gick ut ur rummet.

Joel tittade sig omkring i rummet och noterade att några detaljer verkade vara annorlunda. Kronan i taket hade en annan färg och form. Sofforna kändes strävare, statyerna var inte detsamma heller.

"Känner ni också att något känns fel?" frågade Joel och fortsatte att titta sig omkring.

Jack vände sig om för att observera rummet. "Nja, jag vet inte, jag har inte tittat så noga egentligen," sa Jack och petade på Tom.

"Vad?" sa Tom.

"Tycker du något känns annorlunda?" sa Jack.

Tom funderade en stund. "Jo ... eller nja ..." han pausade. "Jo men det tycker jag faktiskt. Har han möblerat om eller så? Statyerna stod inte sådär förut," sa Tom.

Jack vände blicken mot Bill och Sara. "Vad tycker ni?" frågade Jack och pekade runt i rummet frustrerat. "Tycker ni något känns annorlunda?"

Bill och Sara tittade på varandra med tillhörande ansiktsgester, som om dem hade sitt egna intima språk.

Jack suckade och lutade sig tillbaka i soffan. "Nu gör dem sådär igen."

Bill tittade sig omkring "Jag vet inte, jag har inte tittat så noga." Han vände blicken mot en bokhylla. "Vänta, jag minns att bokhyllorna var av mörkt trä."

"Och?" Frågade Jack.

"Bokhyllorna är av ljusst trä nu, är inte det sjukt konstigt?" frågade Bill, pekandes mot bokhyllorna.

Jack och Tom vände sig om för att se, samt Joel.

"Det är rätt vrickat," sa Sara. "Han kanske är världens bästa prankster," fortsatte hon och kurade ihop benen i soffan.

"Han kanske är senil," sa Joel, tittandes upp i taket efter fler detaljer.

"Känns inte som att han är senil," sa Jack och reste sig från soffan med en suck. "Hur länge ska vi sitta här egentligen? Lagar han flamberad anka eller nått?" sa Jack med en bister ton som fortsatte att degraderas till det negativa.

"Han kanske bara vill att vi ska få äta något gott," sa Tom.

"Jo men vi är hungriga nu, han sa ju klockan tre, han bryter sina egna regler," sa Jack bister.

"Bara sätt dig ner," sa Tom med en lugn ton.

Joel reste sig upp och började gå mot dörren som ledde upp till deras boendekorridor.

"Vart ska du?" frågade Jack.

"Jag ska på muggen, har jag din tillåtelse?" frågade Joel sarkastiskt och gick vidare. Han öppnade dörren, besteg trapporna och gick genom den geometriskt förvridna korridoren tills han kom till sin dörr. Han vred om nyckeln. När han öppnade dörren möttes han av en tjock, förmultnad lukt. Det blev som att andas i en gasmask fylld med lukten av ruttet kött.

Joel höll tröjan för näsan utan framgång, då lukten penetrerade lika enkelt som en kniv genom övermogen frukt.

Han öppnade dörren och såg något han inte skulle kunna glömma under denna livstid. En död kropp hängde från taket med en sladd runt halsen. Det var en yngre man, livet hade lämnat hans tomma, kalla ögon. Joel stängde dörren och lutade sig mot väggen för att hämta andan. Han tog sig ner för trappan, genom dörren till Tom och dem andra. Joel satte sig försiktigt ner i soffan med ett blekt ansikte.

"Hur gick det på muggen?"
frågade Jack.

"Jo, jo det gick inge bra," sa Joel och andades tungt. Jag hittade en död kropp i mitt rum," sa Joel tyst.

Jack skrattade. "Okej, Joel."

Bill och Sara lutade sig närmre.

"Vad?" frågade Bill.

"Joel, ta och berätta du istället," sa Jack.

"Det är en död människa i mitt rum, han hänger från taket.

Jack skrattade mera och skakade på huvudet. Bill mötte Joels skräckslagna blick och reste sig upp.

"Jag går och kollar," sa Bill.

"Är du seriös?" frågade Sara.

"Jag är seriös, vad är det värsta som kan hända? att jag får gå i några trappor," sa Bill och gick sin väg.

Joel lutade sig tillbaka i soffan och hade äntligen börjat andas i normalt tempo. Sara och Jack såg innerligen misstänksamma ut mot Joel.

"Varför skojar du om en sån här sak, Joel?" frågade Sara med en aning mer oro i rösten.

"Jag skojar inte," sa Joel lugnt med stirrig blick. "Han hänger i en kabel runt halsen," sa han och mötte Saras blick som fick henne att rynka på pannan, möjligtvis av oro. Bill klev in i rummet igen med ett lugnt kroppsligt uttryck. Han ställde sig vid soffan och kliade sig i bakhuvudet.

"Okej. Steg ett, vi kan inte låta honom tro att vi har satt någonting eller misstänker något," sa Bill med en betryggande ton.

"Så det är sant det Joel sa?" frågade Jack med uppspärrade ögon. "Vad i helvete. Så han har släpat in ett lik i Joels rum när vi var och utforskade huset?" frågade Jack.

"Jag vet inte," sa Joel.

"Klart du inte vet, jag frågade inte dig," sa Jack.

"Det kanske är en fake," sa Tom.

"En fake? alltså en docka då eller?"
frågade Jack.

"Ja? En docka, vi sa ju att han kanske är en prankster. Han kanske har dolda kameror. Han kanske jobbar för ett TV bolag. Ingen vet," sa Tom.

"Men är du dum i huvudet eller?"
sa Jack.

"Är ni hundra på att det verkligen är ett lik?" Frågade Tom.

Joel tittade ner i golvet en stund, Bill rynkade på pannan och kliade sin haka.

"Alltså ... Jag är inte hundra," sa Joel.

"Bill?" frågade Tom.

"Nja, den såg väldigt verklig ut isåfall, och lukten var vidrig."

"Det finns väldigt verkliga dockor nu för tiden. Lukter är enkelt att framställa. Vet ni hur ett lik luktar?" frågade Sara och mötte allas blickar.

"Precis, kan vi inte bara gå upp och titta istället?" frågade Sara och reste sig från soffan. De alla instämde i tystnad och reste sig. De möttes alla utanför Joels dörr där stanken blev förverkligad för alla fem.

"Fyfan," sa Jack och höll för näsan. "Varför liksom?" frågade han.

Sara öppnade dörren bestämt och möttes av den tjocka muren av ruttna lukter som svepte in i Joels näsa.

Sara ställde sig framför dockan. "Alltså den ser ju helt klart verklig ut.

Men det är ingen riktig kropp. Man kan se i skarvarna att detta är fake."

Tom, Joel och Jack såg inte lika övertalade ut. Sara suckade och greppade en penna från skrivbordet och stack den hårt in i armen på dockan. Blod började rinna från armen och droppade ner på golvet.

"Det kan fortfarande vara fake," sa Sara trofast. "Det finns blodpumpar och cirkulationssystem som man kan implementera i dockor," sa hon.

"Hur vet du så mycket om dockor?" frågade Jack med avsmak i sitt uttryck och tonläge. Tom trädde fram intill den oidentifierade dockkroppen och kände med sina händer runt revbenen.

"Kan man också installera revben i dockor?" frågade Tom?

"Ja det är klart, inte riktigt ben, men liknande material," sa Sara.

"Men vad i helvete. Hur ska vi veta om det är en docka eller kropp då?" frågade Jack, armarna i kors och skiftade vikt mellan sina fötter med en vaggande rörelse. Sara gick fram till byrån, drog ut lådan och såg att en kniv låg där i.

"Det känns verkligen förutsägbart," sa Sara och visade kniven för dem andra. "Han vill ju att vi ska kutta den här dockan. Det kanske kommer hoppa ut något ur magen som ett spratt," sa Sara och skrockade.

"Är du säker på att det är en brida?" frågade Bill. "Jag menar, dockan kanske är svindyr, han lär ju inte bli glad om vi skär sönder den med en kniv," fortsatte Bill.

"Men vad är det här?" frågade Jack och slog i dörrkarmen. "Vet vi att det är en docka nu eller vad?"

Tom tittade på Sara. "Nja, eller jag känner mig rätt säker på att det är en docka."

Jack suckade igen. Joel stod lutad mot väggen och försökte få grepp om vad som faktiskt skedde i stunden.

"Så vem vill skära i dockan?"
frågade Sara, hållandes i kniven.

Tystnaden var täckande, Bill harklade sig. Joel såg vilsen ut. Tom och Jack tittade på varandra.

"Är inte ni jägare?" frågade Sara, tittandes på Jack.

"Ja?" sa Jack frågandes.

"Ja?" sa Sara frågandes.

"Så du tror vi vet hur man skär upp dockor bara för att vi jagar och kan

stycka djur?" frågade Jack med en kränkt ton.

"Ja," sa Sara som att det var en självklarhet.

Jack gav Tom en blick. "Du eller jag?" frågade Jack.

"Kör du," sa Tom.

"Okej, men låt inte all skuld falla på mig sen när Frank blir skitsur för att jag skar sönder hans docka," sa Jack och greppade kniven. Jack gick fram till dockan och stod i höjd med magen. Han höjde kniven och stack in den med precision och sakta drog den åt höger, vilket skapade ett djupt snitt i dockans mage. Jack backade bort och hostade.

"Fyfan, det är en död kropp det där, den där lukten är inte något man kan förfalska," sa Jack.

Joel såg hur blodet rann ut ur buken från kroppen och hur en tarm hade börjat glida ur. Sara vände sig om och kräktes i ett hörn. Joel höll för sin mun och näsa för att undvika kräkningar. Bill snubblade bakåt in i väggen. Tom och Jack såg mindre förskräckta ut, som om de hade sätt denna typ av sceneri förut.

"Han måste ju ha någon annan telefon i huset? Eller?" frågade Sara och torkade spyan från munnen, sedan backade back till dörren och kikade ut i korridoren. Joel gjorde detsamma.

"Vad är vår plan?" Frågade Jack "Ska vi mörda honom innan han tar oss först?" fortsatte han.

"Vänta lite innan vi gör något förhastat," sa Bill medan han hämtade andan och pekade på kniven i Jacks hand. "sänk kniven först."

Jack sänkte kniven men höll kvar den i handen. "Jag tänker inte slänga iväg det enda vapnet vi har," sa Jack skarpt.

"Jo jag fattar. Jag har ett förslag, vi går ner till den stora salen igen---"

"Gå ner?" avbröt Jack.

"Låt mig prata klart," sa Bill med en förhöjd, men stabil röst. "Vi sätter oss och väntar på maten. Har vi tur så vet han inte att vi vet, och då kan vi bara spela med," sa Bill.

"Och göra vad? vänta på att han ska mörda oss också?" frågade Jack.

"Vi vet egentligen ingenting om det här, det kan lika gärna vara ett självmord Frank själv inte ens vet om," sa Bill.

"Inte troligt," sa Tom.

"Jag håller med Tom," sa Jack.

"Men vi borde gå ner och äta med honom. Vi lär ju se om han betar sig konstigt," sa Tom.

"Okej, kan alla hålla sig lugna då när vi går ner?" frågade Bill.

"Alltså, hur vet vi att han inte kommer attackera oss då?" frågade Joel.

"Vi är fem och han är en," sa Tom.

"Men varför hänga upp ett lik i mitt rum? Ville han bli upptäckt eller?" frågade Joel.

"Jag vet lika lite som dig. Men jag tror det bästa är att inte konfrontera honom just nu," sa Bill. "Vi går ner och ser hur läget ser ut," fortsatte han.

Joel tog upp sin nyckel. "Har alla sina nycklar på sig?" frågade Joel, tittandes på sin nyckel.

"Hurså?" undrade Jack och visade sin nyckel.

Joel stod och tänkte en stund innan han stoppade undan nyckeln igen.

"Låste du dörren innan du gick?" frågade Bill.

"Jag tror det," sa Joel osäkert.

"Kommer ni ihåg reglerna, vi får ej lämna våra rum olåsta," sa Bill

"Tänk om det här va straffet?" sa Jack.

"Att hänga upp ett lik i taket? Det är lite väl överdrivet," sa Sara.

"borde vi inte kolla våra andra rum också?" undrade Tom.

Tom, Jack, Sara och Joel tittade på Bill.

"Det låter som en rimlig ide. Vi går och kollar våra rum, sen möts vi utanför

Joels dörr igen," sa Bill och gick iväg. Tom, Jack och Sara följde.

Joel ställde sig utanför sitt rum och såg hur dem andra gick till sina dörrar och drog fram sina nycklar. Bill var den första som tog ett djupt andetag innan han förde in nyckeln i låset och vred om. Joel stod och observerade efter deras reaktioner.

"Oh, fy fan," sa Jack och klev bakåt ut ur sitt rum, halvt snubblande.

Bill, Joel, Tom och Sara samlades vid Jacks rum.

"Vad?" frågade Joel innan han såg vad som fanns inne i Jacks rum.

"Glömde du också att låsa dörren?" frågade Tom.

"Jag ..." sa Jack och avbröt sig själv. "Jag glömde att låsa dörren. Hur var era rum?"

"Mitt rum var som vanligt," sa Sara.

"Mitt också," sa Tom.

"Samma här," sa Bill.

Joel såg hur den döda kroppen hängde från taket i samma mode som den andra kroppen. Allt kändes fel. Inte fel som i att situationen var fel med alla lik. Nej, det kändes fel på ett annat sätt. Mindre detaljer runt om i hela huset hade ändrats, vinklar och former hade böjts och vridits, som att hela huset levde. Rädslan för Frank och att han kanske var en potentiell mördare gav en kylig skräck längst ryggraden. Men dem existentiella förändringarna runt om i huset gav en djupare rädsla, en rädsla för något större.

"Glöm inte att låsa dörren framöver," sa Bill. "Det är väldigt skumt

men vi har inte råd att bryta reglerna om sånt här kommer hända," fortsatte han.

"Vadå, så du säger att den här personen är död på grund av mig?" frågade Jack aggressivt och gick närmre Bill.

Bill backade ett steg med sina händer i brösthöjd för att visa sig lugn.

"Nej, jag menar bara att det är något skumt med huset, och vi bör alla göra det som står på regellistan," sa Bill.

Jack lugnade ner sig. "Jag fattar fortfarande hur fan allt det här har skett," sa han och satte sig på en stol vid skrivbordet och tittade på den hängande kroppen. "Tror ni Frank har gjort det här?" frågade han.

"Det kan vi inte veta," sa Bill. "men vi bör inte konfrontera honom direkt, vi

har middagen som planerat och ser vad som händer."

"Tänk om han har en pistol och skjuter oss," sa Joel.

"Om han ville möra oss så skulle han troligtvis ha gjort det redan," sa Bill med en betryggande ton som skapade ett lugn i gruppen.

"Vi går ner och sätter oss nu," sa Bill. "Kom igen nu så går vi, och lås era dörrar, ha nycklarna på er hela tiden. Jag får en känsla av att vi inte ska tappa bort våra nycklar. Ta aldrig av er dem. Kan vi komma överens om det?"

"Okej," sa Joel.

Joel, Jack, Tom, Bill och Sara låste sina dörrar, gick ner för trapporna och satte sig vid sofforna igen i det stora samlingsrummet.

"Är han inte klar än? Jäklar vilken tid det tar," sa Jack och skakade med ena benet.

"Ska vi ha någon plan ifall Frank attackerar oss?" frågade Sara.

"Jack, du har kvar kniven väl?"
Frågade Bill.

Jack visade kniven och stoppade försiktigt ner den igen i sitt hölster som var gömt i byxan.

"Okej, om han gör något så kommer jag hålla fast hans armar som en boaorm," sa Bill och pekade på Joel. "Och du, Joel, du ormar fast dig runt hans ben. Sara, du håller också fast hans armar. Tom, du slår han i ansiktet allt du kan. Jack, du visar kniven och hotar honom så han ger upp," förklarade Bill med precision och styrka i rösten.

"Låter som en bra plan, vi kör på det," sa Jack.

"Varför ska jag vara den som slår honom i ansiktet?" frågade Tom.

"För du har ju sjukt mycket kraft i dina slag," sa Jack.

"Varför då? För att jag är storväxt eller?" Frågade Tom.

"Ja? Tror du jag kan knocka honom med mina kvistar till armar? Vi följer bara naturens lag," sa Jack.

"Om du är missnöjd så kan du får byta plats," sa Bill och pekade på Sara. "Sara, vill du vara den som slår?"

"Gärna för mig," sa Sara och tittade på Tom. "Om det är okej för dig förstås, Tom," sa Sara med respekt.

"Absolut," jag tar din plats som ärmhållare," sa Tom nöjt.

"Är alla nöjda med sina positioner?" Frågade Bill och blev avbruten av en dörr som öppnades. Det var Frank som kom in med en bricka full med mat på.

"Ursäkta den långa väntan, men det är inte ofta jag får gäster, så jag ville bjuda på något extraordinärt," sa Frank och ställde ner brickan på bordet.

"Sådär ja," sa Frank och satte sig belåtet i soffan bredvid Joel. "Hoppas ni är hungriga. Jag har jagat köttet själv. Har en jägarlicens sedan långt tillbaka. Det är älg. Det var en riktig stor en som jag knäppte för ett tag sedan."

Joel kunde känna den varma, ljuva doften av det möra köttet som ångade av aromer. Han kände hur munnen började vätas bara av självaste tanken av smaken. Till köttet bjöds det

ugnsbakad potatis med en krämig brunsås. Det var som att hungern hade grävt ett hål i magen som skulle vara omöjlig att fylla. Frank såg belåten ut av sin insats, men tanken levde kvar som lukten i ett tomt godispapper.

Det tog inte länge fören Tom började ta mat utan skam i kroppen. Han slevade på såsen över sitt kött och några potatisar la han bredvid köttet. Sara och Bill började också ta mat med goda miner för att inte uppröra Frank. Jack och Joel tog mat sist och lutade sig över bordet för att äta. Frank hade skurit köttet på sin tallrik och drog köttbiten i såsen. Han åt köttet med slutna ögon, som att han transporterades till en annan dimension av smaken.

"Vad tycker ni om köttet?" frågade Frank, hållandes i gaffeln med ett höjt

ögonbryn. "Jag tar gärna emot kritik om ni känner att det inte smakade acceptabelt."

"Nej då, det var riktigt gott," sa Bill med ett forcerat leende. "Det är helt klart resturangvalite på allt det här."

Frank vände blicken mot Joel med ett väntande uttryck. "Vad tyckte du om köttet?" Frank lade ner gaffeln långsamt bredvid tallriken.

"Tio av tio," sa Joel, stolt att han inte tappat aptiten från minnesbilden av liket.

Joel pekade på den fyllda brickan av vätskande köttskivor. "Skulle det vara okej att ta en till?"

Frank gestikulerade stillsamt med handen. "Varsågod, det är bara att äta tills ni är mätta."

Frank verkade genuint glad av våra goda reaktioner på köttet. Det gav Joel en sval känsla som kvarstod. Det gick snabbare än väntat att bli bekväm. Franks charm var betryggande, den fungerade som en avvärjande filt som lindade in oss i en känsla av hopp. Hopp om att allt var ett misstag och att det inte var Frank som hade hängt upp kropparna i taket.

Joel, Sara, Bill, Tom och Jack gav varandra blickar och det blev osäkert om planen skulle behöva genomföras. Frank hade samma utstrålning som en huskatt, hotbilden var icke existerande, tills Frank lade upp en kniv på bordet framför honom. Det var en kniv som såg ut att ha ett annat syfte än att skära mat med.

"Vilka tror ni att ni är egentligen," sa Frank med ett uttryck av förakt.

"Jag har sett vad ni har gjort med mina kroppar som hänger i taket."

"Vi trodde de var dockor," sa Sara, hennes röst darrig.

Frank skrattade lågmäلت men nöjt. "Dockor? Nej, det är mina gäster." Frank lade sina händer på bordet. "Men ni bestämde er för att skära upp mina gäster och döda dem. Stöka ner golvet gjorde ni också."

Joel sneglade på Sara och Jack. "Vad menar du att vi dödade dem?" frågade Joel nervöst.

"De som hängde från taket var levande. De var nedsövda. Jag hade planer för dem. Det tog mig månader att fånga in dem ska ni veta. Jag satt uppe i olika träd i veckor för att lära mig

deras mönster, och så kommer ni in här och mördar dem innan mig. Det är något riktigt fel med er," sa Frank och greppade kniven så hårt att venerna i handen blev synliga. "Så jag frågar er igen, hur i helvete kom ni in i mitt hus. Jag såg att ni kom upp från källaren på mina övervakningskameror. Hur kom ni in?" Frågade Frank, hållandes i kniven med en fast blick på Joel.

Joel hade börjat svettas. Frank måste ha bytt personlighet, han kanske hade en personlighetsstörning. Joel förstod att Frank enkelt kunde sticka kniven i dem, om ingen gav han ett svar.

"Du släppte in oss," sa Joel med den lugnaste tonen han kunde få fram med sina skräckslagna stämband.

Frank reste sig aggressivt, stack ner kniven i soffryggen. "Nu säger du det

där igen, att det var jag som släppte in er. Jag har inte släppt in er." Frank drog kniven ur soffan och riktade knivspetsen mot Joel. "Du kommer ge mig ett ärligare svar, för du vet redan vad jag kommer göra med dig om du inte ger mig det."

Joel tittade på Sara och Jack.

"Nej," sa Frank och knäppte med fingrarna. "Titta inte på dem, jag ställde frågan till dig." Hans blick låst på Joel.

Sara harklade sig. "Vi förstår bara inte hur du kan ha glömt det."

Frank skrockade och pekade mot Joel med kniven. "Varför vill ni inte säga hur ni kom in? Vill ni hellre dö?"

"Det var för fan du som släppte in oss," utbrast Jack, reste sig upp och pekade på Frank. "Du var den som släppte in oss och vi har ingen jävla

aning vad det är för spel du spelar just nu, men det fucking suger rejält."

"Sätt dig ner eller så skär jag ut dina ögon och matar dom till Joel," sa Frank med kyla i rösten.

Jack satte sig ner med en suck och sneglade på Tom som såg lika frustrerad ut. Joel kände sig som den enda med rädsla i situationen. Jack och Tom hade båda ett uttryck av ilska. Sara var lika aggressiv i sitt uttryck. Kanske var dem beredda på att attackera. Joel hade ingen lust att hamna i ett slagsmål där det dominanta objektet var en kniv.

Tom reste sig upp med händerna framför sig. "Frank, lägg ner kniven nu. Vad du än har hittat på för prank så är det inge kul längre," sa Tom och tog ett kliv närmre. "Frank, hör du vad jag säger. Alla här är livrädda för dig,"

fortsatte Tom och tog ytterligare ett steg närmre Frank. Joel stirrade på Tom med hjärtat i halsgropen. Pulsen slog som japanska Taiko trummor.

Illamåendet började stiga till huvudet från magen. Joel blev som en nervös tonåring i sina värsta år av skam.

"låt oss bara gå, vi kan bara lämna dig ifred," sa Tom med lugn röst.

Frank riktade knivspetsen mot Tom med en urgröpt, livlös blick. "Hur kom ni in?" upprepade Frank och stod fast. "Hur kom ni in!" skrek han och högg mot Tom.

Tom skyddade sig med att greppa Franks arm, och med ett knastrande knyck vred han Franks handled. Ett vrål av smärta ekade i salen medan Tom böjde Franks hand tills knivspetsen pekade mot hans bröstorg. Tom och

Frank kämpade mot varandra med grymtningar och stön tills Tom tryckte Frank mot väggen.

Jack, Sara, Bill och Joel var frusna vid soffan och kunde bara se på. Joel såg Toms rygg och hur Frank var upptryckt mot väggen, efter en stund backade Tom och lät Frank glida ner till golvet. Joel såg att kniven satt djupt i Franks bröstorg. Blod började samlas på golvet medan Frank gurglade sina sista ord. Joel observerade hur Tom satte sig på knä bredvid Frank och lutade sig närmre. Tom reste sig med ett långt stön. Han satte sig i soffan bredvid Jack.

"Vad sa han?" frågade Joel.

"Va?" sa Tom och torkade blodet från sina händer.

"Vad sa Frank?" upprepade Joel.

"Jo, han sa att vi aldrig kommer komma härifrån. Den kommer aldrig låta oss fly," sa Tom och lutade sig tillbaka. "Det var det han sa."

"Vem är den?" Frågade Jack.

"Ja fråga Frank, han ligger där och väntar på att bli förhörd," sa Tom.

"Nu då?" frågade Joel. "Vi har precis begått ett brott."

"Vi kommer ju fan åka in för det här," sa Bill.

"Jo tack. Vi vet det," sa Jack och gick fram till Franks kropp, hukade sig och drog kniven ur bröstkorgen. "Vi måste gömma kroppen," sa Jack.

"Gömma kroppen? Vi försvarade oss ju bara? Är det ens ett brott?" frågade Bill. "Vi kan väl bara säga att vi ---"

"Nej vi kommer inte säga att vi knivhögg Frank i hans egna hus,"
"Avbröt Jack. "Hur tror du det kommer se ut att vi står i samma hus där det finns tre lik i. De kommer tro att vi är ett gäng psykopater."

"Tekniskt sett är det inte ett brott att använda sig av nödvärn. Men det kommer inte se bra ut att han hittas död i sitt eget hem, plus liken på övervåningen. Känns som vi kommer åka dit rätt hårt på det," sa Sara.

"Så du tycker vi ska gömma kroppen? Inte ens försöka förklara vår sida?" frågade Bill. "Hur kommer det se ut om de hittar en gömd kropp, är inte det ännu mer misstänksamt?" fortsatte Bill frustrerat med ett skakande ben.

"Vi kan ändå inte ringa någon. Vi måste vänta ut stormen eller vänta på

att det kommer någon leverans," sa Joel.

"Så hur ska vi göra? Vill någon åka i fängelse?" frågade Jack. "För vi kommer åka in hur vi än gör. Ingen kommer tro oss. Han var ju en känd konstnär för fan."

Joel tittade på Sara, Sara mötte hans blick. Han förstod att ingen ville hamna i fängelse, tystnaden förklarade deras tankar.

"Okej, så vi gömmer kropparna, är vi enade om det?" Frågade Tom.

"Jag håller med," sa Jack. "Vi måste gömma honom och de andra."

"Jag fattar fortfarande inte varför han glömde bort allting? Hur kan han inte minnas att hans släppte in oss," sa Joel och kliade sig frustrerat i pannan med sina handflator.

"Han kanske har någon sjukdom, kanske senil," sa Jack.

"Kropparna på övervåningen då? Ska vi inte gömma dom?" frågade Joel.

"Jo, vi måste strukturera upp det här," sa Tom och reste sig. "Vi behöver lägga kropparna i något, sen skrubba rent golven."

"Jag och Jack tar hand om liken," sa Tom. "Bill, Sara och Joel, ni måste fixa städningen."

Kapitel 2. Rött damm.

Joels knän hade börjat värka efter allt skrubbande. Det var som att blodet

nöttes in i golvet ju mer han skrubbade. Blodet pressades ner i de tunna springorna, Joels tankar vandrade snabbt iväg till vilket fängelse han skulle hamna i. Alla tre kroppar låg nu i vardagsrummet, inlindade i mattor med ett par varv av silvertejp.

"Vi behöver bära ut kropparna nu, alla behöver hjälpa till att bära, kropparna kommer inte ruttna där ute i kylan," förklarade Tom.

Joel, Tom, Jack, Sara och Bill hjälpte varandra att bära ut alla kroppar till ytterdörren. Joel öppnade dörren med en hand. Han kände hur kylan svepte in i huset, snön yrde i luften, graderna sjönk snabbt.

"Kom igen, släpp inte benen, Joel," sa Bill klagandes.

"Jag måste ju öppna dörrjäveln!"
väste Joel tillbaka.

"Få ut kropparna bara," sa Tom
med en tydlig ton.

Efter mycket stön, stånkande
lyckades de få ut kropparna genom
dörröppningen där det konstant blåste
isande vindar med piskande snö.

Kropparna låg nu i snön med tomma
blickar.

"Vi har precis dödat tre människor,"
sa Joel tittandes på alla lik.

"Tack för det uppenbara," sa Jack.

"Vi kommer åka in för det här," sa
Joel nervöst, trampandes i snön.

"Vi har inte mördat någon, det va
Jack och Tom som gjorde det," sa Bill.

"Ursäkta? Det var ni som trodde
det var en fucking docka," sa Jack och

vände sig mot Bill. Tom stoppade Jack från att göra något dumt.

"Jack, vi alla är skyldiga till dessa mord. Vi alla var med och ingen ingrep. Vi alla kommer åka dit om någon får reda på det här. Även du Bill," sa Tom. "Låt oss gå in och omgruppera oss där. Vi kommer behöva en plan."

Joel kände en förakt mot Bill för hans sätt att se på Jack.

"Tom har rätt. Vi måste tänka igenom hur vi ska göra med kropparna," sa Sara och gick in. Tom och Joel följde. Jack tittade på Bill som också gick in. Jack gick in sist. De satte sig alla i sofforna i det stora rummet.

"Så, hur ska vi börja?" undrade Sara.

Joel tittade mot ett fönster och såg hur det var plankor fastspikade över

hela fönstret. "Har ni märkt något annorlunda?"

Jack tittade sig omkring. "Vad menar du? Allt är ju helt fucked just nu."

"Fönsterna, dem var inte igenspikade förut. Golvet, vart är allt blod?"

Tom tittade ner där Joel hade skrubbat golvet. "Du städade väl väldigt bra antar jag?"

"Nej jag hade skitsvårt att få bort blodet. Det fanns kvar i springorna när jag var klar."

Joel tittade på golvet fundersamt. "Det här stämmer inte. Men vad fan, kolla runt er. Saker har förändrats igen."

Rummet var dammigt och förlegat, som om att det hade gått hundratals år. Väggarna var slitna med överlevnadsinstrument hängandes på

krokar, luften torr, som att en sandstorm hade passerat genom rummet.

Möblerna var annorlunda. Intorkat och intrampat smuts låg utspritt på golvet.

Ett knarrande ljud hördes. Det var ytterdörren som öppnades. Dova, tunga steg ljöd från korridoren. Tom reste sig med kniv i hand.

Stegen blev högre tills dörren öppnades sakta. I dörröppningen stod en man. Mannen var klädd i gasmask, samt en tjock, trasig vinterjacka med en stor luva. Stora handskar klädde hans händer.

Manen tog ett steg in i rummet med sina stora stövlar, tittade sig runt, tog sedan ett steg till in. Tom såg ut att hålla kniven så hårt att han skulle få skavsår i handflatan.

Mannen stirrade genom sin gasmask, hans ögon slitna, berörda av livets brutala skeden. Han tog några steg in i rummet, obrydd och avspänd, som om han hade haft hundratals gäster innan. Geväret lutade han mot väggen. I andra handen höll han ett muterat monsterhuvud som han hängde upp på en krok på väggen. Under kroken låg ett par handdukar där blodet droppade av sig. Joel funderade, han hade blandade känslor. Rädsla var den första, men också nyfikenhet. Joel harklade sig och tänkte precis säga något innan han blev avbruten av mannen.

"Spara på din röst. Var inte rädda. Ni ser inte ut att vara infekterade."
Mannen tog av sig sina stövlar, handskar och hängde av sig sin tunga, långa,

jacka. "Varför är ni så rena? Vilken koloni kommer ni från?"

Joel tittade på Tom, sen tillbaka på Mannen. "Det är lite svårt att förklara."

"Varför har du ingen snö på dig?" frågade Jack. "Det är ju storm ute."

Mannen hade fortfarande masken på sig. Han drog fram en elektrisk apparat som lös med olika små dioder. Han riktade apparaten mot Joels huvud.

"Sitt still," sa mannen med lugn ton. "Jag vill bara försäkra mig att ni inte är smittade."

"Smittade? Av vad?" frågade Sara.

Joel började känna sig mer avslappnad. Mannen tittade på sin apparat som blinkade grönt. Han tog av sig sin gasmask, under gasmasken var ett ärrat, slitet ansikte. Skägget var stort och rufsigt. Man såg inte mycket mer än

ögonen och lite av kinderna. Skägget täckte resten av ansiktet. Hans blick såg ut att vara avskalad från känslor.

Joels ögon spärrades upp. "Frank?"

"Det var många år sedan jag såg snö," sa Frank och hängde av sig masken. "Hur visste du mitt namn förresten?"

Joel tittade med vidöppna ögon på Tom, Jack, Sara och Bill, som också hade lika vidöppna ögon.

Jack reste sig, pekade på Frank. "Du var död, hur kan du leva? Vi begravde dig utanför huset."

Tom drog ner Jack i soffan igen. "Tyst, vill du att vi ska dö också?" viskade Tom.

Franks ögon smalnade, fortfarande ett lugnt kroppsspråk. "Jag har inte blivit dödad än så länge. Många har

försökt dock." Han gick till en hylla och hängde av sig sin tjocka ylletroja. "Det är dags att ni börjar berätta vart ni kommer ifrån."

Frank kollade noggrant alla igenspikade fönster och kände på brädorna. Lukten hade ändrats. Det var mer av en rökig doft i hela rummet. Väggarna såg mer slitna ut., Färgen flagnade, golvet ojämnt. Det stod nu bara en staty i ett av hörnen. En staty av en naken kvinna med en saknad arm. Vissa väggar var klädda med utrustning. I andra hörn stod det trälådor staplade. I andra hörn fanns det gastuber och oljetunnor. I mitten fanns det soffor med en generator i mitten med sladdar som spred ut sig till de andra rummen.

"För några minuter sen så var det en snöstorm ute," sa Bill.

Sara tittade på Bill innan hon tittade på Frank. "Vi alla kom hit för att fly undan en snöstorm. Det bodde en man här som hette Frank, han var tydligen en mördare och vi försvarade oss. Vi dumpade hans kropp utanför. Sen efter det kom du in, och allting har förändrats."

Frank gav ett lågt grymt ifrån sig och kliade sitt skägg. "Är ni en av de återuppstådda? Jag har hört talas om projekt 55. Men jag trodde inte det var sanning."

"Projekt 55?" frågade Sara.

"Innan allt gick åt helvete så hade regeringen ett vetenskapligt experiment, att söva ner några hundratals personer som skulle vakna upp en viss tid i framtiden. Verkar som ni vaknade upp i en riktig skittid. Att

vara sinnesförvirrad är en del av bieffekterna. Jag har läst på en hel del om projekt 55. Trodde aldrig att jag skulle få se några i mitt eget hem."

"Vilket år är det här?" frågade Tom, sittandes bredvid Jack.

Frank satte sig tungt ner i en ledig soffa. "2020. Tänka sig, ni måste ha legat nersövda i över 80 år."

Tom kliade sig i nacken. "Då är det inte en tidsresa vi har gjort iallafall mumlade Tom för sig själv. "Vilket datum är det?"

"Måndag den 20e februari, 2020," sa Frank. "Ingen har inte sätt snö på över 50 år."

"Varför?" frågade Sara.

"Kriget fick alla att ..." Han stoppade sig själv. "Nästan alla." Franks ögon sjönk till golvet.

Joel kunde se sorgen i Franks ögon. Hans händer var täckta av ärr och tjock hud. Hans ansikte urgröpt och skäggigt, håret rufsig. Man behövde inte vara ett geni för att se slitaget, att Frank hade gått igenom år av hemskheter som tärt på hans kropp, säkerligen sinnet också. Det var samma datum som när det var snö ute. En tidsresa hade tydligen inte skett.

"Vi kanske är nedsövda? Vi kanske är doserade med någon drog?" frågade Jack med tyst ton till Tom.

Tom blundade och andades ut långsamt. "Jag har inte svar på allting, Jack."

"Vadå för krig?" frågade Sara.

"Atomkriget förstås. När bomberna föll var det inte så mycket att göra."

"Atomkriget?"

"Mhm. Klart det skulle hända, det var bara en tidsfråga. Men jag ... Jag var beredd. Jag har allt jag behöver för att klara mig här."

Frank reste sig ur soffan. "Ni måste vara törstiga, hungriga kanske? Sitt kvar så ska jag hämta mat och vatten." Frank gick ut ur rummet.

"Vad ska vi göra?" frågade Bill, hans ena ben skakade.

"Jag tycker vi låter han tro att vi är dem ... återuppstådda," sa Tom. "Vi Vet inte ens själva vad som pågår. Jag tycker inte vi ska göra honom förvirrad och ge honom en anledning att kasta ut oss."

Joel kände sig mer förvirrad än innan. Verkligheten hade börjat vika sig runt omkring honom.

"Kriget?" frågade Bill.

"Tydligen har atomkriget förstört världen," sa Sara.

"Ska bara go with the flow eller? Vi ska inte säga vilka vi är?" frågade Jack.

"Har du någon annan plan?"
frågade Tom tillbaka.

Sara gick till fönstret och tittade ut mellan plankorna. "Shit, det ser inte bra ut där ute."

Joel reste sig och gick till Sara. "Det ser inte bra ut. Det har du rätt i." Joel såg det döda, gråa landskapet. Det var som att allt hade torkat ut och blivit till en gråbrun färg. Marken hade djupa sprickor i sig, Träden urholkade utan löv.

"Jag ser att ni beundrar det vackra landskapet," sa Frank med glädje i tonen medan han ställde ner en bricka på bordet. "Jag är sarkastisk förstås."

Joel hade svårt att greppa alla intryck. "Vad exakt har hänt med världen?"

"Som jag sa. Atomkriget. Världen har dött. I allafall den värld ni kände till." Frank pausade, hans blick sjönk till golvet. "Det blev snabbt en kris när matresurserna blev strama, krigen bröt ut. Sen hände det vi alla hoppades på aldrig skulle hända. Muterade människor finns där ute också, vissa reagerade aggressivt på biobomberna som släpptes tillsammans med atombomberna. Men ni är säkra här, jag såg till att inte bli följd."

"Biobomber? Krig? Tog maten slut eller vadå?" frågade Bill.

"Japp. Hungern spred sig snabbare än väntat. Alla supermakter försökte hitta sätt. Det blev krig. Vi civila blev

klämda i mitten och blev testkaniner för deras biovapen. När deras biobomber landade så började också atomkriget."

Frank tittade ut mellan plankorna, lutandes mot väggen, armarna korsade. "Ni kan förstås inte ta er härifrån. Går ni ut kommer ni dö väldigt snabbt. Luften är förorenad, radioaktiv. Som tur är har jag flera dräkter och gasmasker."

"Har du träffat flera överlevare?"
frågade Sara.

"Det var länge sedan någon kom hit. Men ja, vissa har lyckats hitta vägarna förbi."

"Och vad hände med dem?"

Frank gick till nästa fönster, inspekterade plankorna. "De gick sin egen väg efter att ha fått vila upp sig." Han kände med händerna längst fönsterlisterna.

Bill satt med ett skakande ben. "Så vad ska vi göra? Kommer vi behöva lämna huset?"

Frank la sin tunga blick på Bill. "Undrar du om jag kommer tvinga ut er?"

Bill tittade på Joel, sen tillbaka på Frank.

"Jag kommer inte skicka iväg er. Men jag kommer behöva er hjälp med en del saker."

"Vad för saker?" Undrade Bill, pillandes på sina naglar.

"Ni ska hjälpa mig att rusta upp mitt försvar. Husets yttre väggar behöver uppgraderas." Frank tittade studerande på Joel och hans vänner. "Det är nog bäst att ni blir desinfekterade nu med en gång. Efter

det ska ni få hjälpa med utsidans försvar.
Följ med mig."

"Desinfekterade?" Frågade Bill.

"Sluta va så nervös. Vad heter du?"

"Bill."

"Bill, va inte nervös, ni måste
desinfekteras. Min dräkt blev
desinfekterad i slussen innan jag klev in
här. Ni kan ha dragit med något under
er koma. Följ med mig."

Joel, Bill, Sara, Tom och Jack följde
med Frank till ett rum som ledde till ett
annat rum. Det rummet bestod av
mestadels tomma ytor, blankt golv med
golvbrunnar. Det var ett duschrum av
något slag. Påminde om ett slaktrum
där man hängde upp döda djur på
krokar. Joel klev in först, resten följde.
Frank stängde dörren bakom och låste.

"Okej, så här kommer det gå till," började Frank, gestikulerade med handen. "Här har vi det rum jag använder för att desinfektera material jag tar med mig in till huset genom en annan sluss som leder direkt in hit. Ni kommer gå genom två olika saneringar. Den första saneringen behöver ni vara nakna för."

Joel tittade på de andra.

"Det är inget att skämmas för, ni måste gå igenom det här. Jag kan inte låta er gå runt i huset annars. Era kläder kommer jag lägga in i en maskin som kommer göra dem rena," sa Frank och slängde in deras kläder i en box som liknade en tvättmaskin och en ugn.

"Men vi var ju friska så du när vi skannades med din apparat," sa Bill,

nervositeten syntes i hela hans kroppsspråk.

"Precis, ni är inte infekterade, men ni kan ha dragit med er något annat skit. Jag vet inte hur noga dem var när ni blev nedsövda. Så det är bara klä av er så får vi det här överstökad."

Joel såg glimten av Franks revolver i hans hölster. Jack började klä av sig, Tom också. Joel tittade sig omkring efter kameror, han såg inga. Frank stod med ryggen mot dem.

"Snabba på, vi behöver bygga försvaret. Kommer ni ihåg," sa Frank.

"Det här är förnedrande," sa Bill.

"Skärp dig, vi är mitt i en apokalyps," viskade Sara.

"Det finns mer förnedrande saker i den här världen, Bill," sa Frank. "Jag har

sätt barn blivit halshuggna. Mödrar blivit våldtagna, pappor blivit hängda."

De stod nu nakna och inväntade nästa order. Joel kände sin mage vrida sig av oro. Efter några sekunder kände han hur varma vattenstrålar sprayade över allihopa från stora munstycken i taket. Vattnet hade en underligt syrlig doft.

"Ni måste tvätta er ordentligt, skrubba överallt. Hjälp varandra med ryggen och ställen ni inte når," sa Frank med tydlig, beordrande ton.

Joel sneglade på de andras nakna, blöta kroppar. Joel kunde inte låta bli att snegla på Sara hur hon tvättade sin vältränade kropp. Joel kunde inte heller låta bli att snegla på de andra. Han såg hur Jack inte alls var blyg att tvätta sig obrydd med sin dinglande penis. Joel

kunde också se långa ärr längst Jacks rygg som liknade piskrapp.

Tom var täckt med stora tatueringar och såg inte heller så obrydd ut i hur han tvättade sig. Bill var mer obekväm och försökte skyla sin penis så mycket han kunde. Sara var också obrydd och Joel såg hur hon också spanade in de andra. Det blev en märklig upplevelse. Att se främlingars kroppar så intimt. Efter duscharna stängdes av kom en kylande vind som svepte runt i hela rummet från stora torkfläktar. Efter det kom en dusch till som hade lukten av bördig jord.

"Ni är nästan klara. Första saneringen är klar efter ni är torkade," sa Frank.

Torkfläktarna drog igång. Det tog inte lång tid innan de alla var torra igen.

"Ni kan klä på er."

Joel tog på sig sina kläder. Lukten av jord hade fyllt hela rummet. När kläderna var på fick de gå in i varsitt duschbås där de blev sprayade av ett luktlöst medel. Duschbåsen öppnades.

"Ni är klara. Ni kan gå till stora salen igen. Jag ska hämta grejerna ni ska ha," Förklarade Frank och gick sin väg.

Joel följde efter Jack och Tom, Bill och Sara gick efter Joel. De anslöt sig med varandra i den stora salen.

Jack satte sig i soffan, tittade på Tom. "Hur mår du?"

Tom lutade huvudet bakåt med en suck. "Hur ska man må i en sån här situation?"

Bill bet på sina naglar. "Vi borde dra härifrån, nu är det ju ingen snöstorm ute."

Sara slog han på axeln. "Vi kan ju fan inte dra iväg fattar du väl. Hörde inte du vad han sa?"

"Men han ljuger säkert. Vi får se sen när vi kommer ut."

Joel tittade mot fönsterna. "Jag tror inte han ljuger, Bill. Jag tror det är vi som har kommit till en helt annan plats på nå vis."

"Hur menar du? Har vi gått genom en portal eller?" frågade Bill

"Men hur fan ska han veta?" avbröt Jack.

"Jack, börja inte nu," sa Tom bestämt. "Vi vet inte vad som händer, det är sant. Men vi vet att alla vi är

ombord i det här tillsammans. Vi ska hålla det så."

Stämningen var intensiv, Joel hade ingen lust att alla skulle vändas emot varandra. De hade nog med problem som det var. Jack såg ut att inte ha sovit på flera nätter, då hans ögon var rödsprängda och iscensatta med djupa ringar. Tom såg lika lugn ut som han brukar göra. Ett orubbligt humör som satte ett ankare i gruppen. Bill's utforskande natur och mod hade förvandlats till rädsla, Sara's karaktär hade inte blivit äventyrad än så länge. Joel försökte desperat att förstå den verklighet han nu befann sig i, vilket var en omöjlighet.

"Vi kanske är i en dröm? Vi kanske blev drogade?"

Sara kliade sina ögon. "Alltså Bill. Vadå en dröm? Så vi alla delar varandras dröm eller?"

"Inte fan vet jag, kom på något bättre du."

"Jag har inget bättre alternativ, jag tror ingen riktigt vet vad som händer. Det bästa är att bara vänta å se om vi hittar något. Vi kanske kan leta efter den där statyn igen. Vi måste ligga lågt dock."

"Vilken, det finns typ en miljon statyer."

"Den där runda pulserande som vi fick huvudvärk av. Den som Joel satte handen på."

"Det känns som en---"

"Det låter som en bra ide," avbröt Tom. "Men vi får leta senare. Vi måste hjälpa Frank först."

Jack smällde i soffan. "Ska vi hjälpa han som precis försökte mörda oss."

"Det är inte samma Frank."

"Du låter skev, Tom," sa Jack.

"Situationen är skev," har du något bättre förslag? Mörda honom? Han är den enda som vet någonting om den här världen."

Frank kom in i rummet med gula dräkter över axeln. "Här. Klä på er dessa." Frank öppnade en låda, drog fram gasmasker. "Ni behöver dessa också."

Joel drog ner dragkedjan, klev i den gula gummidräkten. Armarna åkte i, masken på, dragkedjan upp.

"Det här känns fett wierd," sa Jack när han drog på sig masken.

"Det kommer kännas mer wierd om du går ut utan masken," sa Frank medan han klev i sina stora stövlar.

Kapitel 3. De okända.

Frank öppnade ytterdörren, det starka ljuset skar genom den dunkla hallen. Det stack i Joels ögon. Handen höjdes när han klev ut på den torra, orangeröda marken. Den varma vinden drog med sig tunna kvistbollar som rullade över den torra, ökenliknande marken. Joel tog ett varv runt med blicken. Det enda han såg var livlös, sprucken ödemark. Knotiga, döda träd

var utspridda runt om huset med taggtråd mellan. Bill såg obekvämt ut när han försiktigt gick över de rostiga metallskärvorna.

"Vad ska vi göra exakt?" frågade Bill.

Frank ställde sig vid ett förvridet lik på marken. Kroppen såg ut att ha vridits på mitten med befäst kött längst taggtråden. Ansiktet kunde inte tas för en människas. Kroppens händer var bakåtvända förbi brytpunkten. Benen var brutna i flera riktningar, muskelfästen sönderslitna. Joel hade svårt att ta in den grafiska synen, lukten var tjock och påträngande, vilket gav honom svåra kväljningar.

"Vi måste bränna kroppen, den har legat här ett tag nu," förklarade Frank och drog fram en tom oljetunna. "Här i

ska vi lägga kroppen." Han pekade på Sara. "Du, kapa benen." Han pekade sedan på Bill. "Du, kapa armarna. Jag tar huvudet."

Joel tittade på Tom och Jack. "Vi då?"

Frank som satt på knä vände sig upp mot Joel, tittade sedan på Jack och Tom. "Ni ska fixa fönsterna, ni ser allt ni behöver där. Spika igen med så mycket plankor ni kan." Frank pekade mot ett av fönsterna där det låg stora plankor, spik och annan utrustning utlagt på marken.

Joel hukade sig vid plankorna, grep tag i en plankor, kände den grova ytan. Vikten var påtaglig. Vissa plankor hade torkat blod på sig, andra hade rivmärken.

Joel vände sig mot Bill, Frank och Sara. Han såg hur de högg genom ruttet kött och ben för att sedan riva loss lemmarna. Bill la ner yxan, ramlade bakåt flämtandes. Han la sina händer på masken och i panik försökte riva av den.

"Jag kan inte andas. Ta av mig den här jävla masken!" skrek Bill när han fortsatte att försöka klösa av sig masken.

Frank satte sig bredvid Bill, slet bort hans händer från masken för att sedan stirra in i hans ögon med sin grova hand runt Bills hals. "Bill. Tar du av dig masken dör du. Du kommer kvävas av din egen spya och hosta upp dina egna lungor. Ta ett djupt andetag och titta på mig." Han slog Bill på huvudet. "Titta på mig nu."

Bill började sakta ner sina andetag.

"Bra. Djupa andetag. Fortsätt att titta på mig. Du gör ett bra jobb, okej. Hjälp Joel med fönsterna. Jag och Sara fortsätter med att stycka färdigt kroppen."

Svetten rann längst Joels rygg medan han hamrade fast de tjocka plankorna. Solen var stekande, vindarna varma. Det kändes som att luften inte kunde absorberas av lungorna. Gasmasken gjorde det svårare. Jack och Tom hade fått upp ett par plankor på egenhand, Joel började jobba på ett annat fönster. I bakgrunden kunde han höra hur Sara och Frank slängde ner kroppsdelarna i oljetunnan. Bill satt ner och bara tittade på, hans ögon tomma.

Jack lutade sig närmre Tom. "Vad händer när vi går in igen sen?" frågade

han med låg ton. Joel slutade hamra för att höra bättre.

"Hur ska jag veta?" sa Tom med en suck. Han fortsatte att placera brädorna mot fönstret, Joel såg sig omkring. Runt om på de döda träden kunde han se hur skelettdelar hängde. Hur kunde han ha missta dem förut? Hans hjärna kanske ville sätta hans medvetande i karantän. Kanske hade alla intryck gjort honom blind för det omkring honom.

Joel kände av den torra, tunga luften. Det var svårt att dra in andetag. Frank tände en eld i tunnan, en tjock rök steg mot himlen och en lukt spred sig därefter.

"Kommer inte dem att se röken?" frågade Sara när hon torkade av maskens visir.

Frank stirrade in i elden, inga ord yttrades från hans läppar. Tystnaden blev kvarblivande innan Frank vände sig mot Sara.

"I den här världen." Han avbröt sig själv. "Vi lever i ett skal av en värld. Det här är allt som är kvar till oss." Frank tittade ut över landskapet. "Det här är världen de lämnade till oss."

Joel tittade på Frank som fortsatte att blicka ut över de torra, fruktlösa landskapet.

"Jag har gjort fruktansvärda saker för att hålla mig vid liv," sa Frank.

Det var tyst i några sekunder innan Sara svarade. "Du gjorde vad du var tvungen att göra. Vi kan förstå det."

Frank knäböjde sig. Han drog sin hand längst marken. "Jag minns hur mina föräldrar berättade om den gröna

naturen. Om hur det fanns klarblått vatten. Att folk hade blomväxter i sina fönster." Han tog upp en näve med sand blandat med småsten. "Det enda jag vet är den här världen." Han vände sin blick mot Bill. "Om ni vill leva i den här så kommer ni behöva göra saker ni inte gillar."

Kapitel 4. Det vridna.

Joel låg raklång på rygg i sitt gästrum. Sängen kändes hårdare än

förut, som att sova på en säck med jord. Hans blick studsade runt i rummet, fokus var ouppnåeligt. Väggarna hade blivit klaustrofobiska, de såg ut att ha kommit närmre. Taket var lägre än vanligt. Garderoben stod vinklad åt ett annat håll. Tavlorna var sneda. Joel kände sig orkeslös efter den hårda arbetsdagen.

Spika åtta fönster tog på krafterna, bära tunga plankor, gräva diken. Denna Frank var åtminstone inte elak, det gav honom ett lugn.

Ett lugn Joel visste var kortvarigt, då ingen av dem visste vad som pågick. När dem tankarna kom till ytan försvann lugnet. Joel suckade, vände sig om i sängen och stirrade på dörren. Det märkliga var att när de alla gick in i huset igen efter arbetet så förändrades

ingenting. Var dem alla fast i denna värld nu?

Joel's tankar svärmade som arga getingar. Han vände blicken mot en tavla som hängde bredvid garderoben. Det var en tavla av en ensam man sittandes på en stol med ryggen mot betraktaren. Tavlan gav ett obehag som slingrade sig ner längst ryggraden. Det tog inte länge fören Joel la sig på rygg igen med en djup suck.

Vad fan? Tänkte han när han tittade upp i taket. Det han såg var en svag antydning av ett ansikte. Ett naket, sterilt ansikte som stirrade tillbaka på Joel med sina vidöppna, livlösa ögon. Joel rynkade på pannan. Han kände ju igen det där ansiktet. Joel reste sig hastigt ur sängen och backade till

hörnet av rummet. Dörrknackningar bröt Joels blick med ansiktet.

"Vem är det?"

Det knackade igen. "Det är jag, kan du öppna eller?" sa Sara.

Joel gick till dörren, öppnade den. "Hej. Har det hänt nått?" sa Joel, halvt andfådd.

"Nejdå. Kan jag komma in?"

Joel backade in i rummet och tittade upp i taket. Ansiktet var borta. "Ah, visst. Jag låg bara och funderade."

"På vadå?"

"Äsh, bara allting. Du vet."

"Jo." Hon satte sig vid skrivbordet, lutade sig tillbaka i stolen. "Hur ska vi lösa det här?"

"Ah du, det är en bra fråga. Jag trodde vi skulle ... Typ byta värld igen när vi gick in." Joel skämdes för tanken

om att de skulle ha hoppat mellan verkligheter.

"Jag tänkte också att det skulle ske något. Blev rätt besviken när det inte hände nått." Sara öppnade skrivbordslådan. "skriver du dagböcker?"

Joel tittade mot Sara. "Nej, hurså?"

Sara tog upp en gammal dammig bok, ganska tunn, svart med en vit cirkel i mitten. "Det står saker här i, sjukt. Hur gammal tror du den här är?" Frågade Sara, bläddrandes i boken.

Joel reste sig, ställde sig bredvid Sara, lutade sig över hennes axel för att se texten och de ritade symbolerna.

"Jäklar, kolla," sa Sara och pekade på en av symbolerna. "Den där känner jag igen, har satt den förut när jag klättrade i berg i Sydafrika."

Joel tittade på Sara en stund. "Så du klättrar i berg, liksom på riktigt med utrustning å allt?"

Sara skrockade. "Ja? Det var så jag träffade Bill, han var vår äventyrsguide."

"Så vad fick dig att gå å klättra i berg i Sydafrika då?"

"Mitt liv, generellt. Kände mig fast, du vet."

Joel nickade, tittade ner i golvet. "Jo, kan relatera. Vad kände du dig fast i?"

"Jag jobbar som VR designer."

"Det låter ju inte som världens tråkigaste jobb direkt?"

"Det är helt okej. Men efter att ha spenderat månader i massa VR miljöer som jag själv ville till så kände jag väl att det var dags att se saker på riktigt liksom," sa Sara medan hon bläddrade i

boken. "Det här är symboler om tid och rum." Hon visade med fingret på en symbol. "Ser du hur linjen skär rakt genom symbolen där. Det betyder att man färdas genom ... Ah som vi verkar ha gjort." Sara bläddrade sida. "Det här är nytt, det ser ut som någon form av labyrint."

Joel pekade på en text. "Det står något där." Joel läste mer noggrant. "Ni som går genom cirkeln, upptäck den nya världen som den kunde ha varit. Eller se det som aldrig kommer ses igen." Joel var tyst en stund. "Den här texten måste vara sjukt gammal. Kolla bara årtalet. 1856."

"Det stod något om cirklar. Gå genom cirkeln och se med stängda ögon," sa Sara med en fundersam blick.

"Vad tror du dem menar med texten?" Frågade Joel, ståendes bredvid Sara och läste i boken. Han försökte förstå sig på alla symboler.

"Det är det vi går igenom som det handlar om, tror jag," Sara vände blad och såg en slarvigt ritad bild av någon form av varelse som såg mestadels mänsklig ut, men det var bara ritat i svart bläck utan former eller detaljer, det var svårt att tyda.

"Kopior," sa Sara tyst, fundersamt.

Joel tittade noggrannare på en annan avbildning. Joel såg en ritad dörr med en vit cirkel på. "Det där liknar dörrarna som finns i här, de dörrar vi har gått igenom. Det måste ju vara någon som varit med om detta innan oss."

"Tror du han vet om detta?"
Frågade Sara.

"Om boken eller att vi har lyckats gå igenom någon form av portal? Har ingen aning, enligt han så är vi experiment som vaknat från en annan tid. Tycker vi låter han fortsätta tro det."

Sara stängde boken, suckade. "Kan inte greppa om han är farlig eller inte."

"Säkert inte, han är väl bara lite nojig antar jag, efter allt han verkar ha varit med om, leva i den här världen han är i kan inte vara lätt."

"Vi måste hitta den här ... Dörren som tar oss bort. Vi måste hitta vår egen plats igen."

"Hur vet du att det kommer gå ens?"

"Klart det går, allt är möjligt nu när vi har sett detta."

"Sant."

Sara la sin hand på boken. "Är det okej om jag lånar med mig boken till mitt rum? Jag skulle vilja fortsätta läsa den, så kan jag berätta imorgon vad jag har lärt mig."

"Visst, låter bra. Ses imorron."

"A det gör vi. Spana in reglerna också," sa Sara och stängde dörren.

Joel reste sig från sängen och gick fram till spegeln, vid sidan av spegeln satt det en lista med regler som förut.

Men dessa regler löd inte detsamma.

Regel 1: Stöld straffas med döden.

Regel 2: Ta bara mat om det bjuds.

Regel 3: Om ni hör ett larm, samlas nere i huvudsalen.

"Det var ju inte så farliga regler," sa Joel tyst för sig själv. Han gick till sängen igen och föll tungt på rygg. Sängen knakade som om den var över

tretti år gammal. Fjädrarna var utslitna, madrassen hade fläckar och täcket luktade gammal matta. Efter sekunder blev till minuter hade Joels tankar vandrat iväg medan han stirrade upp i taket. Det var då han såg det igen. Det där ansiktet trycktes ut genom taket tills ansiktets främre del var igenom, stirrandes på Joel.

Som ett ansikte trycks mot ett spänt tyg, trycktes det två till ansikten genom taket tills taket sprack och ansiktena kom igenom. Sedan kom det fem till, tio till, tjugo till. Snart var taket fullt av ansikten som stirrade ner på Joel med hundratals livlösa blickar och viskade ord han inte förstod.

"Vad vill ni mig?" frågade Joel med rädsla, liggandes i sängen.

Han kände en skarp smärta från sina fingrar. Tittandes på sina naglar såg han hur de sakta, bekymmerslöst böjdes bakåt och lämnade kvar öppna sår. Blodet rann ur de svampiga köttsåren. Ur de nagellösa fingertopparna började det växa ut små trådar. Joel rynkade på pannan i smärta. Han drog i en av trådarna som fortsatte och fortsatte. Det slutade aldrig, han drog tråden tills det började bli en hög på golvet. Trådarna började växa snabbare. De växte tills de började slingra sig runt hans fötter och upp i byxbenen. Han kände en smärta i bröstet.

Tröjan slängde han av sig för att se vad som pågick. Trådarna hade börjat borra sig in i hans bröst som nålar. Joel försökte dra ut dem men det gick inte, ju mer han drog ju djupare in åkte

trådarna in. Det stack och smärtade genom alla muskler i bröstet. Pulsen ökade och andningen blev svårare. Det kändes som om halmstrån hade pressats in under huden. Nu hade trådarna börjat ta sig in i Joel's hals. Han hostade och försökte få ut dem, men de klumpade ihop sig i halsen och bara expanderade. Svälja blev till en omöjlighet.

Joel Tog ett sista andetag innan han såg hur alla ansikten smälte in i taket igen tills de försvann. På en sekund hade alla trådar försvunnit. Naglarna var hela och alla smärta borta. Det enda som fanns kvar var en hundralapp liggandes på sängen.

Joel var skakig i hela kroppen och reste sig hastigt, nästan flög ut genom dörren och ut i hallen. Han satte sig

med ryggen mot hallväggen, gled ner till golvet, stirrandes på sin dörr.

En annan dörr öppnade sig, Bill klev ut i hallen gäspandes. "Tjo, Joel. Vad gör du här ute?" undrade han obekymrat.

Joel tog ett djupare andetag. "Jag kunde inte sova."

"Varför är du andfådd? Du är ju svettig."

Joel torkade svetten från pannan. "Mardröm."

"Jo, samma här." Bill satte sig bredvid Joel på golvet, lutandes mot väggen. "Tror du vi blir förändrade av huset?"

Joel vände sin blick mot Bill. "Hur menar du?"

"Jo men det känns som jag är ... Annorlunda på nå vis. Svårt att förklara."

Jag känner mig typ ... Jagad, vilsen."
Bill lät orolig. Hans ansikte stämde överens.

"Jo jag tror jag har börjat hallucinera," sa Joel med skam. "Jag ser ansikten i taket.

Bills ansikte lös upp av skratt.
"Ansikten i taket?" Frågade Bill.

Joel suckade. "Ja, Jag tror också det är något med det här jäkla huset som strular med mitt huvud."

"Jag säger ju det. Det här huset är pissskit." Bill pausade en stund. "Jag tänkte att vi borde försöka hitta ett sätt att ta oss till en annan ... Plats."

"Jo, jag å Sara hittade en bok som kanske kan hjälpa oss.

"En bok? Tror du det kommer hjälpa?"

"Vi har ingen aning om vad som kan hjälpa och inte. Lika bra å testa. Vi har ju för fan hoppat mellan olika verkligheter."

"Hur ska vi hitta tillbaka?" Frågade Bill.

"Det är det Sara försöker lista ut med boken. Lyssnar du inte eller?"

"Så vad ska vi göra?"

"Vi borde söka igenom huset efter ledtrådar. Kanske efter såna där vita cirklar," sa Joel innan han ställde sig upp med ett stön.

"Har du glömt att det bor en apokalyptiskt äckel i huset med massa vapen?"

"Jo, men han verkar ofarlig."

"Ofarlig? Hur menar du ofarlig?"

"Han har ju inte direkt mördat oss, så det är nog lugnt," sa Joel med en betryggande ton.

"Än. Han har inte mördat oss än."

"Varför skulle han mörda oss? Vi hjälper han med massa skit. Han behöver oss."

Bill var tyst i några sekunder. "Shit, mina ben har somnat," sa Bill och höll ut en hand. "Kan du hjälpa mig upp eller ska du bara stå där."

Joel greppade tag i Bills hand, hjälpte han upp på fötterna.

"Okej," sa Bill.

"Okej vad?"

"Vi kollar huset efter dina ...

Cirklar," sa Bill.

"Det är inte direkt mina cirklar."

"Det är dina cirklar."

"Vi börjar med den här våningen," sa Joel, tittandes genom den dunkla korridoren med fläckiga tapeter som hade släppts från väggarna. Golvet hade intrampade mörka fläckar. Det var svårt att avgöra om det var gammalt blod eller smuts. Lukten var unken, tung och instängd. Mörkgula svampar växte uppe i taket längst de förruttnade trästammarna.

"Tror du han odlar dem?" frågade Bill, pekandes på svamparna.

"Tror du? frågade Joel tillbaka, tänkandes på hur de skulle hitta en väg tillbaka.

"Kolla där." Bill gick fram till väggen och slet bort en bit möjlig tapet.

"Andas inte in det där, Bill," sa Joel och höll för munnen med tröjärmen.

Bill tittade på Joel frågandes, sen tillbaka på tapeten där han upptäckte möglet. Han släppte tapeten hastigt och backade några steg.

Joel gick sakta fram till tapeten, drog bort den och tittade på det svarta möglet på väggen.

"Kolla," sa Joel, gestikulerade mot Bill att komma närmre.

"Vi skulle ju inte andas in det där," sa Bill.

"Kom hit bara, titta, det är inte mögel," sa Joel.

Den torra tapetbiten föll till golvet. Joel kände med fingrarna på den kladdiga, svarta substansen som täckte en yta lika stor som en hand. Det svarta kletet på Joels hand var kallt, men också torrt samtidigt. Det stramade åt huden som en ansiktsmask kan göra, men

detta kändes värre, då kletet skapade obehag.

Väggen tycktes pulsera, kletet hade expanderat. Det började ta form och växa. Joel och Bill backade medan de såg hur den svarta, trögflytande och flottiga materialet växte ut från väggen tills den hade modellerats till en själlös, pulserande kletig kropp med samma ansikte som Joels. En själlös kopia av Joel stod nu framför honom.

En kopia vars hud var av en svart som en korps fjäder, glansig substans likt svart oljefärg. Figuren tittade mot Joel med sina svarta, urgröpta hål till ögon. Den yttrade inga ord, bara stod i tystnad. Joel tittade på Bill, sedan tillbaka på varelsen och kände dess tyngande blick.

"Vem är du?" frågade Joel, i vetskap om att han egentligen inte ville höra ett svar.

"Jag är du," sa varelsen med en raspig, klanglös ton som om den pratade genom tjockt tyg. "Huset följer inte lagarna."

"Jo, det har vi förstått," sa Joel med en pulserande rädsla som tycktes ge honom både mod och lusten att vilja springa. Adrenalinet värkte i benen och armarna, känslan i fingrarna hade domnat, pupillerna hade vidgats, tunnelseendet var fokuserat på varelsen. Hela Joels kropp var i ett komplett stadie av fäkta eller fly. Kroppen dunkade, värkte och hjärnan var i en explosion av tankar.

Varelsen höll sin blick på Joel. "Jag vill visa er," sa kletvarelsen. tog ett steg

åt sidan där det fanns djupa, breda sprickor i väggen.

"Ni vill ta er ifrån denna verklighet," sa kletvarelsen, sin blick fortfarande låst på Joel.

Joel gick sakta fram till sprickorna där något visade sig inuti. I sprickorna fanns det människor. I allafall skal av människor, fast i vridna positioner. Armar bakåtböjda, fotleder vridna i benkrossande vinklar. Joel lutade sig närmre och kunde höra deras ledsamma väsande. De viskade siffror.

Joel backade. "Varför är det människor i väggen?"

"De är människor som fastnat mellan verkligheter. Fast i tid och rum mellan det som finns och inte finns. De kan inte dö, men inte leva heller. Det är människor som ville in i orena revor. De

har blivit lockade till att träda in i något de inte kunde komma igenom. Huset vill alltid ha fler."

"Revor?" frågade Joel.

"Det är en sanning ni måste uppleva," sa kletvarelsen.

"Okej?" sa Joel fundersamt. "Hur hittar vi nästa dörr som tar oss tillbaka?"

"Ni kommer inte hitta dörren förrän ni har gått igenom revan," sa kletvarelsen.

"Vi kom ju hit genom en dörr," sa Bill. "Vi gick inte genom någon reva då."

kletvarelsen skrockade i en ekande, monoton ton. "Ni gick igenom den första porten. Den är alltid gratis. För att gå genom fler måste ni göra saker för mig."

"Vi vill bara tillbaka till våran ... värld," sa Bill frustrerat. "De vita cirklarna, vad betyder dem?"

"De är information jag inte kan ge er ... än. Ni måste träda in i sprickorna för att hitta något jag vill ha," sa varelsen bestämt.

"Du vet väldigt lite för någon som bör veta mer," sa Bill.

Varelsen öppnade sin hand och ett öga växte upp ur handflatan, likt en växt ur jorden. I varelsens andra handflata växte det upp ett öra.

"Ni kommer behöva dessa. Väl inne i revan kommer ni behöva hjälp att ... se och höra tydligare. Låt mina sinnen bli era sinnen där inne, tappa aldrig dessa."

"Vad ska vi leta efter? Vad är det du vill ha?"

"Mina ögon. När ni fört dem till mig kommer jag hjälpa er att se nästa vita cirkel."

"Varför går inte du in och hämtar dem själv?" frågade Joel.

"Vi kan inte träda in i instabila orena revor. Bara dem vi skapat själva."

"Hur hamnade dina ögon där inne?" frågade Joel.

Bill nuddade Joels axel. "Du kanske inte ska fråga för mycket," viskade Bill

"Mina ögon blev stulna. Stulna av människor som ville se sanningar de inte var ämnade att se."

"Vad hände med dem människorna?" frågade Joel.

"Allt som fastnar i sin egna revor kommer med tiden smälta ihop med andras revor. Allt som existerar genom dessa revor är som en långsam mixer.

Du kommer troligtvis stöta på skärvor från andras ... sanningar där inne. Därmed ögat och örat som ni fått. Det kommer hjälpa er att se och höra er egen sanning tydligare. Se de som navigationsverktyg. Det är farligt inne i de orena revorna."

"Orena?" frågade Joel.

"Gå nu eller missa er chans för evigt," sa kletvarelsen. "Vill ni tillbaka till er verklighet så behöver ni göra detta först."

Joel och Bill ställde sig vid väggen. Joel med ögat, Bill med örat i hand. Båda blängde oförstått på varandra i frågan om vad de egentligen skulle göra.

"Så ... ska vi verkligen gå in i en så där spricka som dem är fast i?" frågade

Bill motstridigt. Han verkade nervös, likväl som Joel.

"Verkar som det," sa Joel. Han tittade in i en av sprickorna där han såg de själlösa kropparna. Kropparna var vridna i de mest otänkbara positioner. Muskelfästen såg ut att ha brustit, medan kotor och brutna ben buktade ut under skinnet. Deras plågade läten var som viskningar i natten, tysta men distinkta nog att ge rysningar. Joel strök sin hand längst väggen tills han hittade en reva som var stor nog för dem att gå igenom. Joel tittade bak mot kletmannen som gav en nick tillbaka.

"Det är nog här vi ska gå in," sa Joel, tittandes på Bill som inte såg lika övertygad ut.

"Vill du inte att vi ska hitta tillbaka eller?" sa Joel frustrerat. "Kom igen nu.

Fixar vi det här så kommer vi hitta till nästa dörr. Jag måste tillbaka hem igen."

Joel stirrade in i revan, såg hur ljuset nådde sin vändpunkt innan mörkret tog över. Han kände en enorm dragningskraft till det mörka inne i revan. Så som feromoner färdades mellan djur, gav också sprickan en bedövande lockelse. Det var ingen sexuell attraktion, men det påminde om en liknande gravitation vilket gav Joel en sövande känsla. Blicken vilade tungt på de våta bergväggarna som glimmade i ljuset, välkomnande honom att träda in. Han satte foten mot den grova bergströskeln. Varje steg blev prövande då tankarna mörknade ju närmre in i revan han kom. Fantasin släppte alla sina spärrar. Befogad rädsla

spred sig. Revan var dominant då ljuset bakom honom blev allt svagare. Hans blick var fäst på den mörka skuggan i slutet som dolde vad som fanns djupare in. Modet läckte, rädslan släppte ankare. Det fanns ingen återvändo.

Joel kände kylan svepa in under kläderna. "Känner du?" sa Joel.

"Vad?" muttrade Bill.

"Det går vindar genom här." Joel kände lukten av förruttnelse. De strök långsamt sina ryggar längst den ojämna, vassa bergväggen. Joel kände hur ryggen fick ta stryk då de vassa kanterna rev horisontala rivsår över skulderbladen.

"Fan i helvete vad ont det ska göra då," gnällde Bill då han var kort bakom Joel.

"Jo jag vet. Lite till bara," sa Joel med smärtande stön.

"Hur vet du att det bara är lite till? Vi kanske måste gå såhär i flera timmar."

"Nej vi är snart framme, jag kan se nått längre fram," sa Joel. Han kände hur stanken blev tyngre och fränare. De klaustrofobiskt påfrestande bergväggarna tycktes komma dem närmre för varje kliv. De kvävande viskningarna sveptes med vinden. Kylan var ojäm och obehaglig när den drog i kläderna.

"Det tar stopp här," sa Joel, tittandes omkring sig efter alternativa vägar. Det fanns bara en väg, och det var framåt.

"Vänta," sa Joel. Han såg något som glänste i det sista dunkla ljuset

"Det är något i vägen."

"Vad menar du?" sa Bill som nu stod tätt bakom. "Kommer du inte längre?"

Joel satte handen på det främmande materialet som täckte deras väg.

"Jag tror det är sånt där ... klet igen," sa Joel. Han började gräva med sina händer genom den sega geggan, pressade sina fingrar tills han kunde separera den tjocka hinnan av slem.

"Hjälp till och gräv," sa Joel innan han gjorde plats åt Bill som klämde sig intill honom.

Bill stack in sina händer likt två svärd och började gräva. "Vad är det här?" frågade han, grävandes djupare in.

"Fortsätt, vi är nästan igenom," sa Joel. Hans hand hela vägen genom slemmuren. "Jag går först."

Kapitel 5. Sinnets parasiter.

Joel pressade sig genom det grävda hålet i slemmet. Det tog mycket kraft för att komma förbi. Som nyfödd kom han igenom det hala slemhålet. Väl igenom på andra sidan föll han ner på något familjärt. Jord. Bill föll ner kort därefter.

Joel reste sig till knäna, tittade sig omkring.

Det han såg var likartat till en förvriden verklighet, skrämmande lik deras egen. Mörk, dunkel och dimmig. Luften tung att andas. Att röra sig var ännu tyngre, jämförbart med att gå genom vatten, men utan vattnet i sig.

Självaste luften tycktes jobba emot dem. Joel reste sig och såg den mörka, överväldigande himlen. Marken var av död vegetation, men som på något sätt levde. Pulserande rötter slingrade sig mellan deras fötter och in i den bleka jorden.

Gräset svajade långsamt utan vind. Tystnaden vilade tungt över det mörka, förtärda landskapet. Det liknade en sprucken mardröm utstrött över ett utmärglat, livlöst landskap. Svarta

kontraster spred sig likt vanställda skuggor längst de fåtal nakna träd som stod glest. Träden såg ut att ha blivit utsugna från sitt forna liv. Barken blek, grenarna böjda och formade utan att ha blivit knäckta. Joel och Bill fortsatte att gå tills de kom till en smal, lerig och nertrampad stig som ledde djupare in. De var under totalitär kontroll av den värld de hade trätt in i. Tankarna släpptes till avgrunden, det mörka tycktes driva ner Joels tankar in i något oförklarligt. Rädsla var dock inte den främsta känslan. Förundran tog ett större mandat i känsloringen.

"Vi följer stigen," sa Joel, tog sitt första kliv på den leriga stigen och kände hur fötterna ville sugas ner under marken. Varje steg ansträngande, varje andetag syrefattigt, varje blinkning

plågofyllt långsam. Bill var hack i häl med likartade sega rörelser som Joels.

Längst kanten såg Joel ett något sticka upp ur leran. Han knäböjde sig för att se närmre, det var rött, med vita prickar på. Tärningar. Joel tog ett djupt andetag av den berövande luften.

"Vad är det? Varför stannar vi?" frågade Bill med oro i rösten.

Joel stirrade på den lerbetäckta tärningen vilandes i handflatan.

"Jag tror jag vet vart vi är på väg," sa Joel, reste sig upp och vände sig om. Där stod den, en klaustrofobisk byggnad, omsvept av stillasittande dimma och överhängande grenar från två uråldriga träd ståendes på vader sida. Det var ett litet kasino med en skarp neonskylt. Skenet skar genom det

dimmiga havet mellan Joel och byggnaden.

"Ser du också det där?" frågade Bill.

"Jag ser det," sa Joel med betygande ton. "Vi måste gå dit."

Joel och Bill stod precis där dimman började, en yta av stilla, mjölkig rök liggandes utan att flytta sig. Det gick inte att se vad som fanns under dimman när de trädde in. Dimman låg stadig och ogenomtränglig för blotta ögat när de passerade genom den. Kylan blev intensivare ju närmre de kom byggnaden.

Neonljuset färgade den lena, mjölkiga rökytan. Efter vad som kändes över tio minuter var de nu framme. Byggnaden var inte så liten som de trodde. Det neonbeklädda

kasinobyggnaden stod massivt i sin grund och överväldigande i sin presentation. Joel kände sig liten när han böjde nacken bakåt för att se upp till takkanten. Porten stod öppen med den vita mjölkdimman som en täckande filt över dörröppningen. Byggnaden hade inga fönster, väggarna var byggda av ett material Joel inte kände till. Det var likt tegel med en blandning av trä som också långsamt skiftade. Som ett minne i sin sista desperata kamp att hitta rätt. I väggarna satt det hundratals röda, glansiga tärningar med vita prickar.

Bill tittade på Joel. " Du först."

Joel tog ett djupare än vanligt andetag som kändes mindre ansträngt än innan. Han klev genom mjölkdimman med Bill bakom sig.

Det var kolsvart. Inget ljud, inget ljus, ingenting. En oändlighet av mörker berövat av de minsta vibrationerna.

"Lever du?" frågade Bill.

"Jag lever," sa Joel.

"Har du kvar ögat?" Frågade Bill.

"Ja."

"Använd det då," sa Bill frustrerat.

"Hur?"

"Jag vet inte. Kläm på det eller nått."

Joel kände ögat i sin hand. Den fuktiga, svampiga köttklumpen hade han helt glömt bort. Joel höjde sakta upp kletvarelsens öga mot sitt ena stängda öga. Då hände det. Ingenting. Besvikelsen landade tungt.

"Inget händer," sa Joel.

"Men gör nått annat med det, lägg det mot ditt öga eller nått," sa Bill.

"har redan testat det."

Joel la ögat mot sin panna istället. Då hände det. Han kunde se igen. Miljön växte fram bitvis som ett pussel av spruckna glasbitar som, föll på plats. Den mörka, mardrömsliknande miljön var borta. Det han istället såg var insidan ett tomt kasino beklätt i neon, starka, färger, varmt ljus och ljuva dofter. Den välkomnande, varma atmosfären med betryggande konturer gav honom lugnet tillbaka. Ljudet av spelmaskinerna ekade genom de tomma hallarna. Den heltäckande röda mattan vilade mjukt mot deras fötter. Längre bort såg han en lång gestalt bredvid rouletthjulet.

"Kan du se också?" frågade Bill.

"Jag kan se."

"Jag kan höra också, sa Joel."

"Jo, jag testade att lägga örat mot min panna. Det funkade tydligen," sa Bill, när han höll kletvarelsens öra mot sin panna. "Är det en till sån där varelse tro?" frågade Bill.

"Har ingen aning," sa Joel oberört. Nyfikenheten hade satt sina klor djupt. Lockelsen var lika betungande som vid revans mynning. Något gjorde att Joel drogs till den långa, smala gestalten vid rouletthjulet.

"Vi måste dit," sa Joel. "Håll örat kvar mot ditt öra."

"Håll ögat kvar mot din panna," sa Bill. "Hur vet du ens vart vi ska, vi ska ju bara leta efter ögonen. Kommer du ihåg."

"Jag måste bara dit och se vad han vill," sa Joel.

"Är du säker, tänk om det är en fälla, en av de som fastnat här inne," sa Bill.

"Vi måste dit," sa Joel med en mer befallande ton.

"Okej, ta det lugnt. Du först."

De närmade sig rouletthjulet där varelsen stod så hög att den böjde nacken på sne. Den tittade på Joel med sina små vita prickar till ögon. Varelsen böjde sig ner på huk, öppnade sin hand och visade en svart vit, glansig kula. Den fortsatte att titta på Joel, fortfarande huvudet på sne.

"Har du örat rätt?" frågade Joel och sneglade mot Bill.

"Ja? Jag tror bara att den inte har något att säga med ord. Men jag gissar att den vill att du ska ta kulan. Vet du hur man spelar roulett?"

Joel greppade kulan och lät den vila i sin handflata medan han stirrade på den i mörka tankar.

"Jag vet hur man gör," sa Joel dystert.

Varelsen reste sig upp med huvudet på sne tills taket kom i kontakt med varelsens kind. Den gick sedan iväg med sidan av huvudet längst taket som en strömvtagare mot en elledning. Joel lutade sig motvilligt mot rouletthjulet hållandes i den vita kulan.

"Är det här något du känner igen?" frågade Bill, ställde sig bredvid.

"Jo, jag gör ju det."

"Förlorade du pengar här?"

"Jag förlorade mycket här," sa Joel.

"Hur menar du."

Joel stod i tystnad, rullade bollen och såg hur den snurrade runt och tillslut landade på samma plats den gjorde då också. Nummer nio hamnade kulan på. Efter hamnade på nummer nio smälte kulan ner i siffran och genom bordet, till sist genom marken. Ur det oändliga hålet kom det upp ett svart ägg. Ägget svävade i luften till Joel. När Joel knäckte skalet rann det blod ut på hans händer.

"Vad fan är det här?" frågade Bill.

"Har ingen aning," sa Joel och vände sig om där han såg en ung pojke med massa svarta ägg i hans famn. pojken stod klädd i trasiga kläder och smutsig, skrapad hud. Hans ögon stirrade förbi Joel och Bill, in i tomma intet.

"Känner du till honom?" frågade Bill.

Joel närmade sig långsamt. Det blev blött, den röda kasinomattan var nu täckt av bräckt, iskallt vatten upp till fötterna. Joel hörde något från pojken. Svaga, torra viskningar.

Joel tog ett kliv närmre. Ur pojkens mun började det rinna ut vatten. Pojken föll handlöst bakåt ner i vattnet och Joel slängde sig mot pojken för att fånga honom, men greppade istället vatten. Joel satt på knä med hängande huvud. När han öppnade ögonen var vattnet borta och satt på den torra, röda mattan igen.

"Joel. Vem var det vi såg precis?"
Frågade Bill nervöst.

Joel suckade och satte sig på rumpan med ett stön. "Jag vet inte. Kanske nån

försvunnen själ," sa han och stirrade på alla uppradade enarmade banditer.

"Vart ska vi nu?" undrade Bill.

"Hur fan ska jag veta?"

"Du har ju vetat än så länge vart vi ska."

"Jo men nu vet jag inte längre."

Joel satte sig vid en av spelmaskinerna och stoppade in ett mynt han plockade upp från golvet tidigare.

"Ska du verkligen spela nu?" undrade Bill.

"Vi har ju inte bråttom direkt," sa Joel, tonen dyster. "Bara chilla, ett litet spel gör ingenting."

Joel drog i spaken och symbolerna snurrade. Det tog inte lång stund innan fyra stycken likadana symboler visade sig. Joels ögon spärrades upp av glädje

och förvåning. Pengar sprutade ut ur maskinhålet. Desperat föll Joel ner på knä och tryckte ner alla mynt i fickorna.

Bill Greppade Joels arm i ett försök att få honom på benen. "Joel, kom igen."

"Släpp mig!" skrek Joel, ställde sig upp och hörde ett mullrande ljud.

Det var ljudet av räls. Ljudet av stål. En tunnelbanas ljud ekade genom den förgyllda, lyxsminkade kasinosalen. En blå, sliten tunnelbana kom åkandes mot Joel och Bill. Den åkte längst en räls som uppenbarade sig framför tunnelbanan. Sedan, med ett tondövande gnissel stannade den. Joel såg hur cirka tre dussin tomma skepnader av människor klev ut ur vagnarna och började fylla kasinots alla platser. Ljudet av fallande mynt,

tärningar, flippande kort och snurrande hjul studsade mot marmorväggarna. Ljudet av liv.

Efter allt folk hade tagit sina platser i kasinot åkte tunnelbanan iväg genom en köttreva i väggen. Joel såg hur alla människor satt med glädjelösa uttryck medan de spelade bort alla sina pengar. Deras ansikten förvreds sakta till tomma, skrynkliga skinnpåsar ju mer de spelade. Han såg också hur gästernas kroppsdelar sakta klistrades fast med spelmaskinerna. Deras händer på spakarna hade fastnat och smält till en gemensam köttgegga blandat med stål.

Joel gnuggade sina ögon, när han öppnade dem igen var dem båda i en helt annorlunda miljö. Det var ett normalstort rum beklätt i hemsk tapet

från 90-talet. Joel och Bill satt i en insjunken säng med ryggarna mot väggen, tittandes på en burk TV ståendes på en bänk. Ovanför dörren in till rummet satt en rund klocka, tickandes, tickandes obekvämt högt. Det var varmt på ett behagligt, omfamnande sätt. Trygghet. Joel fokuserade på TV:n och nästan sjönk in i den verklighet de befann sig i.

"Vart är vi nu?" frågade Bill.

Joel svarade inte.

"Joel! Joel kom hit nu sa jag!" ropade en vresig, kall röst bakom den stängda dörren. "Joel! Kom hit nu sa jag!" skrek rösten igen.

Joel reste sig med ett stön från sängen och öppnade dörren. Förbi hallen kunde han se in i köket där en kvinna satt framåtlutad framför en antik

Windows 98 dator, omsluten av ett moln av rök.

"Kom hit och fixa det här, jag vet inte hur man gör, Joel," sa kvinnan med en hotfull ton, cigaretten i mun. Röken nästan fyllde köket. Spisfläkten försökte desperat suga in all rök som kvinnan pumpade ur sig likt en kolfabrik.

"Okej," suckade Joel.

"Ha inte den där tonen mot mig. Annars jävlar. Kom hit och fixa det här nu."

"Jag är inte säker på att jag kan lösa det här problemet, jag är ingen PC nörd."

"Fyfan vad lat du är. Du kan inte ens hjälpa. Lös det här. Eller ring en av dina kompisar," sa kvinnan. "Värdelös är du. Helt jävla respektlös," mumlade hon

för sig själv med röken spridandes omkring sig.

"Jag vill inte störa Frank så här sent," sa Joel och kände skammen att han skulle behöva ringa sina kompis för att fixa ett problem han inte var involverad i.

Joel började knappa på datorn och kände sig alltmer frustrerad då han inte hade en aning om hur han skulle lösa problemet.

"Det kan vara allt från ett systemfel till något som har gått sönder, jag vet inte säkert. Datorn är gammal. Vi kan ju köpa en ny kanske, skulle behövas," sa Joel lågmält och kände sig ynkelig.

"Om du skulle jobba så skulle vi kanske ha råd att köpa en ny. Istället sitter du bara och spelar hela tiden och inte gör någonting," sa kvinnan.

"Kan inte du jobba? Du är ju vuxen trots allt, jag har ju mycket skola att göra," sa Joel.

Kvinnan reste sig upp aggressivt. "skola? du är ju dum som en sten, bättre att du börjar söka jobb istället och fixa in lite pengar. Gå in på ditt rum, du är helt värdelös. Jag får väl ringa din kompis som kan lösa det här som vanligt. När ska du lära dig någonting?" sa kvinnan och gick till fläkten för att fimpa sin cigarett.

"Jag har slut på cigg, så du får gå och låna hos Maggan."

"Kan inte du göra det?" sa Joel.

"Jag betalar allting för dig. Gå och fixa ciggen nu."

Joel gnuggade sina ögon igen, när han öppnade dem var han tillbaka i

sängen, huvudet liggandes mot kudden, nästan sovandes.

"Joel!" ropade kvinnan. "Hjälp!"

Joel greppade sitt slagträ bredvid sängen och tog sig snabbt till vardagsrummet där kvinnan och en man stod bredvid varandra i mörkret, endast gatlamporna utifrån lös upp rummet med ett svagt ljus.

"Du kan gå och lägga dig igen," sa Kvinnan.

Joel gick till sitt rum igen och la sig i säng. Han kunde höra hur de två vuxna argumenterade, dess röster penetrerade väggarna med såpass bitterhet och aggression att Joel kunde följa varje mening, varje ord. Efter cirka två timmar hörde Joel hur de två vuxna klev ut i hallen där de fortsatte sin

argumentation med ökad aggression.
Något flög i golvet med ett högt klirr.

"Jag kan inte stanna här, det här är bara för fucked up," sa mannen och gick ut ur lägenheten, dörren stängdes hårt. Kvinnan stod kvar i hallen.

Joel gick upp ur sängen och försökte få kontakt.

"Vad hände?" frågade Joel.

"Du hände, Joel. Var du tvungen att sabotera det här förhållandet också? Alla killar sticker på grund av dig. Vad fan är det för fel på dig?"

"Du ropade ju på hjälp?" sa Joel.

"Du ska inte lägga dig i," sa kvinnan och gick till köket där hon tände en cigg. "Vi har snart inga pengar kvar, du måste gå till mormor och låna."

"Klockan är ju snart tio och jag måste upp till skolan imorrn," sa Joel.

"Du går dit nu. DU kan hennes nummer om hon inte öppnar," sa kvinnan.

Joel gnuggade sina ögon, när han öppnade dem stod han på en tom väg.

framför honom var det en bred gräsbacke med några sparsamt byggda hus byggda ståendes i backen. Skogen omfamnade nästan hela området. Det var mörkt, kylan trängde in i kläderna. Rädslan var djup. Joel och en kvinna stod bredvid honom.

Uppe i backen vid ett av husen kunde Joel se en äldre, tyngre man. Mannen hade tänt eld på en stor bokhylla som han sparkade ner för backen. Den brinnande bokhyllan gick tillslut i bitar efter den rullat några varv i backen.

"Kommer mina saker vara kvar?" frågade Joel.

Mannen skrek vidare in i mörkret. "Så här går det din jävla hora! Det är så här det går när du pratar med andra bakom min rygg!"

Alla lysen släcktes ner. Mannen försvann in i mörkret.

"Jag kommer döda dig," sa mannen i mörkret med tystare ton.

Joel hörde en bil komma närmre. Bilen stannade någon meter ifrån dem. Bildörren öppnades där en man gestikulerade att de skulle hoppa in.

"Hoppa in nu," sa kvinnan.

Joel och kvinnan hoppade in i bilen. Joel gnuggade ögonen, när han öppnade dem igen var han på en annan plats. Han stod nu i sitt rum spelandes och hörde kvinnans skärande röst utanför sitt rum.

"Du var ett stort jävla misstag. Vi är så jävla fattiga. Du jobbar inte ens. Du är för fan femton år nu. Imorrön ska du åka till stan och leta jobb. Alla dina kompisar har pengar, men inte du. Du är helt jävla värdelös, du kan inte ens hjälpa din egen familj. Vet du vad folk tycker om dig? Dem säger att du är otacksam och bortskämd. Du är en fittunge, horunge, varför blev du ens född? Ingen i vår familj gillar dig. Du kan inte ens hjälpa din familj." Hennes ord pågick i en timme, två timmar, tre timmar. Joels hjärna hade lärt sig att stänga ut alla ord som vanligtvis skar genom hans hjärta och hjärna.

Joel höll för sina öron och kände hur rädsla blev till glödande hat. Blodet i hans kropp blev till flytande eld. Allt han ville var att sjunka ner i golvet eller att

slå ett hål i hennes bröstorg. Att känna hennes blöta, dunkande hjärta mellan fingrarna. Det blev en sanning som bara fick existera i fantasin.

I nästa ögonblick stod Joel och Bill i en av skolkorridorerna som hade präglat hans yngre år av inre destillerad smärta, finstämd till sin mest perfekta ton. Joel satt med sina vänner vid ett klottrat bord där de alltid spelade kort på rasterna.

"Vart bor din pappa, Joel?" frågade Maja.

Joel tänkte en sekund innan lögnen föll på plats. "Han bor långt bort. Vet inte längre vart han bor nu. Har inte så stor koll," sa Joel med en gnutta humor i tonen för att avlägsna den egentliga misären.

"Vad jobbar din mamma med egentligen? Hon är nästan alltid hemma när vi är hemma hos dig," frågade Marcus.

"Hon är arbetslös, hon har jobbat dock," sa Joel med en växande skam.

"Hur får ni pengar om hon inte jobbar?" frågade Marcus.

"Vet inte riktigt," sa Joel.

"Man får av sos," sa Maja.

"Sos? är det inte dem som lever på samhället?" sa Marcus.

"Nja, alltså hon har jobbat mycket, men hon...."

Joels kropp förvandlades till vätska som sjönk genom golvet till ett svart, tungt mörker. Fallandes genom mörkret landade han tillslut tillbaka på en rund barstol framför en enarmad bandit. Ovanför spelmaskinens skärm satt

endast skinnet av ett ansikte som tycktes ha blivit ett med spelmaskinen. Oändliga rader av enarmade banditer stod på varsin sida av Joel. Alla neonbeklädda spelmaskiner var i symbios med smält, vridet kött och skinn från människor som hade fogats samman med dem.

"Är det verkligen här du vill vara?" frågade skinnansiktet.

Joel mötte skinnansiktet med krökta ögonbryn. "Ja? Jag måste hitta ögonen till kletmannen."

"Jag menar här, med mig, sittandes här i ett kasino och spela med pengar som inte finns," sa ansiktet.

"Jag behövde pengarna. Jag använde dem till något bra," sa Joel, försökte förtrycka sorgen.

"Och vem fick betala för dina sketna beslut?"

Joel bankade på maskinen. "Det var inte mitt fel."

"Varför är du ens kvar här?"

"Vad fan menar du? Jag måste vara här för att hitta ögonen."

"I ett kasino?"

"Jag vet inte, det är inte jag som förändrar världen här inne."

"Inte?"

Joel tittade sig runt. "Vad menar du? Att det är jag som har framkallat det här jävla kasinot?"

"Vem annars, Bill?"

Joel reste sig.

"Sätt dig ner!" sa skinnansiktet med en hög, befallande ton.

Joel satte sig ner, mötte ansiktets tomma ögon. "Vad vill du mig?"

"Vad vill du dig själv? Varför är du ens här?"

Joel såg sig om. Till höger såg han den rökande kvinnan igen. Hennes knotiga, beniga kropp satt krökt över spelmaskinen medan rök pressades ur alla hennes porer från huden.

"Du är helt värdelös, tänker bara på dig själv. Familjen skiter du i också, tänker bara på dig själv," sa kvinnan med knivskarpt förakt. Det träffade Joel likt en nål genom bröstkorgen. En punktlig smärta som spred sig genom nerverna ända ut i armarna. Smärtan förökade sig till en svulst i bröstet. Likt rötter under marken blev nerverna under huden till ett nätverk av hat. Varje centimeter av Joels yttre och inre kände ett djupt hat mot kvinnan.

"Varför är du här?" frågade ansiktet. "Du kan vara vart du vill. Ändå väljer du att vara fast här, med henne."

"Jag är inte fast med henne. Jag lämnade henne för många år sen."

"Allt du gör för att skapa distans gör dig bara mer fången."

"Vem pratar som du gör? Är du gud eller?" sa Joel, tålmodet borta.

"Jag är du."

Joel suckade och sänkte huvudet mot spelmaskinen. "Vad vill du mig?"

"Varför är du kvar här?" svarade ansiktet.

"Du tvingar mig," sa Joel.

"Du är värdelös," väste kvinnan.

Joel vände sig mot den rökbolmande kvinnan. "Vet du vad. Du är den vidrigaste person jag känner," sa Joel.

Utan att röra kroppen vred kvinnan sin nacke och mötte Joels flammande blick.

"Respektlös är du, du betar dig som en liten horunge. Vänta tills du får barn, då kommer du få se. Dina barn kommer att se hur värdelös du är, dum är du också," sa Kvinnan, röken omringade henne och Joel.

"Vet du vad jag tycker om dig?" sa Joel och i den stunden såg han hur kvinnans ansikte sakta sögs in i cigaretten. Efter hennes ansikte knäcktes ihop till en obefintlig smal area så följde kroppen. Den komprimerades ihop tills den också sögs in i cigaretten. Joel såg hur cigaretten låg på spelmaskinen bredvid honom.

Synen av hur hans själsfiende hade sugits in i en cigarett gav honom en

ovanlig känsla av trygghet. Nu kunde hennes ord inte längre penetrera honom. Han plockade upp cigaretten med tummen och pekfingret, tittade på den, sedan långsamt fimpade den på sin arm. Känslan av het aska mot sin nakna hud sved. Lukten av brända hårstrån kittlade i näsan. Fimpen hade slocknat och lämnat ett cirkulärt sår av aska och rött kött. Med en suck av lättnad släppte han ner fimpen på golvet och gnuggade den till puder med sin häla.

"Hur är det? Mår du bra?" frågade Bill, ståendes någon meter bakom.

"Jag vet inte."

"Är det här något du känner igen? Kasinot och allt menar jag."

"Ja," sa Joel tungt. "Jag måste testa en sak." Joel förde bort ögat från panna. Allt försvann till svart.

"Kan du sätta tillbaka ögat igen, Joel?" sa Bill.

"Vi behöver byta plats. Ta bort örat."

"Vad menar du? Vadå byta plats?"

"Alltså bort från det här kasinot."

"Du tror att det kommer hjälpa oss att byta plats?"

"Jag vet inte, kan du bara göra det?"

"Okej." Bill förde bort örat från panna. Allt ljud sögs iväg. Det enda som lät var det motsatta ljudet av ren tystnad. Absolut inget att fokusera på, inte ens det minsta ljud av en dov fläkt, hjärtslag eller ens egen andning.

Joel satte ögat mot pannan igen och såg hur den observerbara världen föll på plats igen likt glasskärvor fallandes från himlen. Joel gestikulerade till Bill att lägga tillbaka örat mot pannan.

"Tack," sa Joel och tittade sig omkring. "Vart är vi nu?"

"Hur ska jag veta? Det var du som ville byta plats. Varför ville du byta? Tänk om den där varelsens ögon fanns i kasinot," sa Bill.

"Så du ville seriöst vara kvar med dem där mardrömsliknande spelmaskinerna som hade förvandlats till köttklumpar?"

Bill svarade inte. Istället möttes Joel av Bills ansiktsuttryck som gav intrycket av att han visste exakt var dem var.

"Nej, nej, nej. Inte här," sa Bill. "Nej, här vill jag inte vara." Han tog

bort örat från pannan. Joel gestikulerade till Bill att sätta tillbaka örat. Bill skakade på huvudet med spärrade ögon. Joel gick fram till Bill och tog örat ifrån honom. När Joel satte örat mot sin egen panna hände det absolut ingenting. Fortfarande inget ljud. Joel höll sin blick på Bill och slängde örat tillbaka honom.

Joel pratade, men inga ord lämnade hans mun i det ljudvakuum som fyllde rummet. Joel fortsatte att gestikulera mot Bill att sätta tillbaka örat mot pannan. Till slut la Bill örat mot sin panna med en suck.

"Vart är vi någonstans, Bill. Känner du till den här platsen?" frågade Joel då de äntligen kunde höra igen.

"Ja jag känner till vart vi är, och jag vill inte vara kvar här längre än

nödvändigt. Så låt oss bara börja leta, vi kan börja med bottenvåningen," sa Bill. "Det här är det hus jag växte upp i."

"Oh ... sorry," sa Joel med skam.

Husets inre de stod i gav en mörk, trängande känsla. Tystnaden vilade stadigt mot de stabila träbjälkarna och de välbyggda väggarna. Skarpa skuggor bredde ut sig över stora delar av det tomma, rustika huset då det bara fanns ett fåtal svagt lysande lampor. Dammiga speglar hängde på väggarna, golvet knarrade när de gick och tapeterna hade börjat rulla ihop sig.

De vandrade genom vad som kändes vara ett hus byggt på depression och dåliga minnen. Det knarrande parkettgolvet var befläckt. När de gick genom hallen kom de till ett större, lika mörkt rum. Det enda ljus kom från en

svag lampa hängandes över ett ekbord. Vid bordet satt en man vars ansikte var dolt i mörkret av en huva. Bill och Joel gick fram till bordet.

"Sätt er ner," sa mannen med mörk röst. Mannen visade med sin hand att de skulle sätta sig vid bordet.

Bill satte sig bredvid Joel. Mannen gav ifrån sig en mörk aura med ett dominerande uttryck när han satt där med sina stora, håriga, väderbitna händer. Hans handflator såg ut att kunna riva ost, knogarna var ärrade, och naglarna spruckna.

"Kommer du ihåg vad jag sa till dig innan du gick ut, Bill?" sa mannen.

Bill sneglade på Joel. "Jag vet vad du brukar säga," sa Bill, hans kroppsspråk tillbakadraget.

"Vem är det här?" frågade Joel och fick dåliga vibbar av mannen.

"Bill, kommer du ihåg vad jag sa innan du gick ut?" sa mannen mer aggressivt.

"Ja," sa Bill, hans röst svag med blicken ned i bordet.

"Varför kan du aldrig lyssna på mig? Du vet vad som händer när du inte lyssnar," sa mannen och lade ett skärp framför sig på bordet. "Du vet vad som alltid händer när du inte lyssnar," fortsatte mannen och vände sig mot Joel. Joel stirrade in i den mörka avgrunden i mannens huva. Inte ett spår av ett ansikte kunde synas, bara det svarta, ogenomträngliga mörker.

Det kändes som en tunnel rakt in i mannens huvud, en bottenlös brunn utan samvete eller känslor.

Mannen lutade sig fram, ur skuggan från hans huva kom det ut pulserande blodådror. De slingrade sig över bordet mot Bill. Bill satt stilla, inte en enda rörelse. Joel bankade på de slingrande blodådrorna med sin näve, i ett försök att få stopp på dem. De fortsatte att slingra mot Bill tills de sakta penetrerade Bills handleder och sammankopplade med hans blodådror. Bill satt fortfarande stilla och stirrade in i mannens ändlösa mörker.

"Bill? vad fan är det som händer?" sa Joel, paniken började greppa tag.

"Sitt still, Joel," sa mannen. "Jag vill bara visa honom något, inget att oroa sig för."

Joel såg hur något som liknande små ägg färdades genom ådrorna som kom

från mörkret i mannens huva. Klumparna färdades in i Bills kropp.

"Han kommer att få något av mig innan jag försvinner för gott," sa mannen och började stöna, sina händer hållandes i bordskanterna.

"Jag är snart där, lite till," stönade mannen medan Bill satt i sin stol med stängda ögon, öppen mun och huvudet bakåtlutat. Bill tappade örat på bordet, allt ljud försvann likt ett enormt baksug ut i rymden.

Genom mannens huva kom det något större, objektet färdades genom en av hans blodådror som var sammanlänkad med Bill. Joels ögon spärrades upp när han såg hur klumpen gled in i Bills handled, som när en äggula komprimeras genom svalget. Synen gav Joel en rysning. Mannens blodådror

kopplades ifrån Bill och gled in i det svarta hål i huvan. Bill öppnade sina ögon och föll med huvudet på bordet.

Joel greppade örat, reste sig aggressivt, pekade på mannen, hållandes både ögat och örat mot sin panna. "Vad gjorde du med Bill? Är han död?" frågade Joel och tog ett steg närmre. "Jag lovar dig, är han död kommer jag stoppa in min näve i din huva och gräva ut det som finns där inne."

Mannen greppade huvan med ena handen, den andra handen höll tag i bordskanten. Med en hastig rörelse drog han av huvan, för att visa sig vara en kvinna. Rösten var fortfarande maskulin. Då hon varelsen reste sig såg Joel hur kroppen var feminin med kurvor, tunga bröst och breda höfter.

Hennes ansikte var vridet som en spiral. Ur varelsens bröst började det rinna ur en svart, klumpig gegga. Geggan rann längst dens mage, ben och fötter tills det bildades en liten pöl den stod i.

"Vad är du för något?" frågade Joel och ruskade på Bill medan han höll strikt ögonkontakt med varelsen.

Joel tittade på Bill. "Mår du bra? Vad hände? Vem är den här kvinnan?"

Sakta formades något upp ur den gegga som den stod i. Det tog inte länge förren formen av en muskulös varelse uppenbarade sig bredvid. En välbyggt varelse med breda axlar och armar från en tyngdlyftare hade formats från den svarta geggan som kommit från den feminina varelsens bröst.

Den maskulina varelsen stod rakryggad, tittades på Joel och Bill som

den aldrig hade sett människor förr. Joel såg hur svart vätska pumpades genom varelsens ådror. Den maskulina varelsen hade också ett spiralansikte fullt av vridet kött, tänder och brustna muskelfästen.

"Vad vill ni? frågade Joel, sedan tittade mot Bill. "Vet du vem det är?"

Bill tittade upp med tung blick. Det tog inte länge förren Bill började hulka som en katt gör innan den ska spy. Ur Bills mun kom det ut små, glansiga, rosa fyrkanter. Bill stirrade blankt på de två rosa kuberna. Den feminina varelsen tog kuberna i sin hand för att sedan att smeta in sig med dem. Likt blöt tvål mot torr hud smorde den in sig med de rosa kuberna, sedan gav den enda kuben till den maskulina varelsen som också smetade in sig själv.

"Vi har inte tvättat oss på år," sa den feminina varelsen med mörk röst.

"Vi tackar er djupt för att vi fått tvätta oss rena," sa den maskulina varelsen.

"Varför har du rösten av min pappa?" frågade Bill.

"Vad är ni för något? Vad gör ni här?" frågade Joel.

"Vi har försökt hitta någon som kunde framkalla dessa tvålar till oss två. Vilket vi är evigt tacksamma för. Finns det något vi kan hjälpa med?"

"Vi behöver hitta två ögon," sa Joel, frustrerad av den förfallande verkligheten han befann sig i. Om bara något kunde vara bestående skulle det kännas hanterbart. Det blev som att vara barn igen, se hela världen på nytt och

ha en avsaknad förståelse för alla intryck.

"Vi behöver Bill," sa den feminina varelsen. En sladdrig, slemmig navelsträng kom ur varelsens bröst och satte sig på Bills arm.

"Bill, vi behöver dig, och du behöver mig," sa varelsen och började pumpa in vit vätska in i Bills arm. Joel såg hur Bill sjönk ihop med ögonen upprullade och munnen öppen.

"Du behöver mig, Bill," sa varelsen.

"Bill?" sa Joel och ruskade hans axel. "Bill!" skrek Joel och slet bort navelsträngarna från hans arm. "Kom igen, res dig upp," sa Joel.

Efter mycket muskelstyrka fick Joel upp honom på fötter. Bill började sakta vakna till medvetandet. Joel passade på

och ge honom en smäll. "Vi kommer dra härifrån nu, okej," sa Joel och tog bort örat och ögat som han hade hållit mot sin panna med en hand.

Allt svartnade, ljudet borta, det visuella borta. Allt som kvarstod var det mest genomskärande av absolut ingenting. Döden kanske. Det kanske var precis där dem var, tänkte Joel.

Joel satte örat mot pannan igen.
"Bill, hör du mig?"

"Ja," sa Bill. "Vart är vi? Vad hände med huset vi var i?" frågade Bill.

"Vad menar du? minns du inte?"

"Det senaste jag minns var att jag pratade med min pappa vid vardagsrumsbordet, sen att vi sitter här nu," sa Bill.

"Vi var tvungna att dra därifrån. Och Bill, det var inte din pappa du pratade med."

"Vad snackar du om? Jag såg honom sitta framför mig."

"Det som hände var att två varelser ville pumpa dig med massa skumt skit," sa Joel och pekade på Bills arm. "Ser du märket?"

Bill tittade ner där han såg ett färskt cirkulärt sår på båda armen. "Shit."

"Ja, shit," sa Joel. "Jag är inte säker på att vi upplevde samma saker."

"Det jag upplevde var ett samtal med mina föräldrar." Bill pausade med en suck. "Joel, hur fan ska vi hitta dem där ögonen? Hur ska vi ens veta vart vi ska leta? Jag vill bort från den här platsen."

Joel kände av den tunga känslan av hopplöshet. Det spred sig genom kroppen likt molande cancer. Förväntan av det okända började tära på Joel. Innan han placerade ögat mot sin panna tog han ett djupt andetag.

"Bill," sa Joel.

"ja?"

"Vi måste nog börja fråga folk här inne om vi ska hitta ögonen."

"Gjorde vi inte precis det? Det gick ju inte så bra sa du."

"Jo, men vi måste försöka igen. Vi kommer aldrig hitta skiten på egen hand."

"Antar det. Vi får väl leta upp någon. Sätt igång ögat mot pannan grejen nu."

Joel placerade ögat mot sin panna och såg hur världen föll på plats.

Glasskärvor föll som regn som byggde ihop världen framför dem. Det blev till en plats de kände igen. Dem var tillbaka i kasinot. Fast något var annorlunda.

Mitt i kasinot stod ett runt bord. Bredvid bordet stod en lång, smal figur med en hatt på huvudet. Figuren gestikulerade mot Joel och Bill att komma till bordet. På bordet låg välanvända kort och ett par kantstötta tärningar.

"Sätt er," sa den undernärda, långa figuren, pekandes med sina grenliknande fingrar.

Joel och Bill satte sig runt bordet med rynkande pannor. "Vem är du?" frågade Joel.

Figuren stod med sitt sneda huvud mot taket. Såpass snett att nacken nuddade taket. Huvudet och nacken

hade en L formad brytning vilket gjorde att figurens nacke och öra låg perfekt mot taket medan den stirrade på Bill och Joel.

Den väldresserade figuren lät sin hand glida långt ner i sin kavajficka där den plockade upp ett par svarta ögon.

"Visst är det dessa ni letar efter?" frågade Figuren. "Låt mig presentera mig själv." figuren bugade sig tills huvudet vidrörde golvet. "Jag heter Karl. Jag är lite av en vaktmästare här i området."

Joel och Bill mötte varandras blickar innan de båda vände sig mot Karl.

"Vaktmästare?" frågade Joel. "Så du bor här i kasinot?"

"Nej, det är inte alltid ett kasino här," sa Karl skrockandes. "Det var nu

när ni kom det blev så. Vanligtvis är det mest ... tom yta här."

"Vart är vi någonstans? Vad är det här för plats? Och ja, vi letar efter ett par ögon," sa Joel.

"Ni är vart ni vill vara just nu. Det är mycket bättre än de andra platser jag har stött på här inne, tro mig," sa Karl och la de två kletiga ögonen på bordet. Karl behövde inte böja sig trots sin längd, dens armar sträckte sig istället till abnorma längder för att nå dit de ville nå.

"Vad är det här för plats? Vem är du?" frågade Joel igen, svulten efter solida svar som kunde förklara den alltmer spruckna verkligheten.

"Jag är Karl," sa han och bugade djupt igen.

Joel suckade i frustration. "Jag vet att du är karl, men vem ... är du?"

"Jag är en vaktmästare," sa Karl obemärkt, som att det var svar på den mest allmogliga frågan någonsin.

Bill lutade sig närmre Joel "Du kommer nog ingen vart. Vi kanske borde fråga något annat?" viskade Bill.

"Kan vi få dem där ögonen?" frågade Joel och såg hur rök började sprida sig runt bordet likt en dimma nattens gatlyktor. En oro började svälla inom Joel, den blev tyngre och skarpare då han såg en figur uppenbarade sig i den mjölkiga röken. Den var den beniga kvinnan igen, hållandes i en cigarett.

"Det är ju den där kvinnan igen?" sa Bill.

Joel andades tungt och långsamt. Hans huvud började värka.

"Jag har ett förslag som kan ta er härifrån. Ett förslag som kan ta er hem till er värld. Allt du behöver göra är att spela detta spel med mig."

"Och ögonen?" frågade Joel med misstanke.

"Här," sa Karl och gav dem till Joel. "Ni kan få dem, men vill ni inte hem?"

"Klart vi vill hem," sa Joel och tittade på Bill. "Visst?"

Bill nickade. "Ja vi vill hem."

"Dåså, allt du behöver göra Joel är att spela detta spel med mig, så kan du och Bill få åka hem igen. Låter det rimligt?"

"Det låter som en plan," sa Joel. "Vad ska vi spela?"

"Ett spel som påminner om Blackjack," sa Karl.

"Så om jag vinner får vi åka hem?"

"Exakt," sa Karl.

"Och hur vet jag att du ens kan skicka hem oss?" frågade Joel.

Karl höll upp två kort där en pojke syntes på kortet, och på det andra kortet syntes en kvinna.

"Hur vet du om det här?" frågade Joel besatt.

"Jag är vaktmästare, jag ska veta lite om allt," sa Karl. "Så, är du med?"

"Jag är med," sa Joel.

"Borde vi inte tänka över saken? Vi har ju ögonen," sa Bill.

"Om jag vinner detta så kommer vi komma hem. Hem, Bill, det är väl dit vi vill, eller hur," sa Joel.

"Låt mig berätta reglerna, för dem är enkla," sa Karl och visade korthögen och de två tärningarna.

"Jag kan reglerna, låt oss komma igång nu och få det här gjort," sa Joel, när hans blick lyftes från skammen såg han fyra andra män sittandes runt bordet. De fyra männen var beklädda med tatueringar, ärr, glänsande smycken och stilrena kavajer. Deras hår hade alltför mycket olja i sig och deras händer ärrade av deras forna brott.

"Kom igen Joel, är den horan verkligen värt det?" frågade en av männen. och skrattade med sina vänner.

"Är det här allt du har att satsa med?" frågade en av männen.

"Kör igång bara, jag har inte hela natten på mig," sa Joel med ett naivt mod.

Männen brast ut i skratt och delade ut korten, lade tärningarna på bordet och tittade på Joel. Stämningen var skör. Allt stod på spel. Joel kände hur hjärtat vägde en säck med sand.

"Du vet vad som händer om du förlorar nu väl? Du har en chans att betala tillbaka oss på ett annat sätt."

"Ni vet att det inte finns något annat sätt. De kallar mig inte Gyllene Handen utan anledning," sa Joel, tog sina kort och tittade på dem. "När jag vinner så vet ni vad som gäller."

"När du förlorar så vet du vad som gäller," svarade ena mannen.

"Ni kommer aldrig hitta henne," sa Joel.

"Vi är inte intresserade av ett luder som henne. Hon kan gott få leva i vårt land, jag har inget emot såna som

henne," sa den ena mannen och skrapade sitt skägg med en gaffel och spottade i en kaffekopp.

Orden landade som knivar i bröstet, men visste att en urartad reaktion skulle leda till mer problem än han redan hade. Istället lät han ilskan flöda inombords likt en tsunami på öppet hav, ljudlös och obemärkt.

"Du har vårt ord, Joel. Lyckas du vinna tillbaka skulden här ikväll kommer vi försvinna ur ditt liv."

"Bra, ser fram mot det," sa Joel och lade ner sitt första kort och slog tärningen."

En klump landade i magen, en svart, kladdig klump fastnade där i magen och växte. Oron slog hårt när tärningen landade på en trea. Kortet var starkt, men tärningen gav honom ingen ro för

tillfället. Joel tittade upp från bordet och såg hur den långa varelsen Karl stå lika hög som innan. Männen var borta. Endast Bill, Joel och Karl var närvarande.

"Starkt kort," sa Karl och lade ner sitt kort. Tärningen hamnade på en stark sexa tillsammans med ett starkt startkort. Men Karl kanske skulle bygga upp en bluff, det var så Joel hade vunnit många gånger i detta spel, att bygga upp en stark fasad för att få den andra att satsa mer.

Allt Joel kunde göra nu var att visa sig trygg med sin egen bluff.

Joel tittade upp från korten och såg Pojken sitta mittemot honom.

"Joel, det är ditt fel, du gjorde det här," sa pojken.

"Det var inte det jag ville, jag försökte ställa allt tillrätta."

"Genom att spela och satsa allt som en jävla idiot du är," sa den rökande kvinnan. "Vem som helst kunde ju fatta att det inte skulle gå bra. Och för vadå? Alltför att en jäkla ligist skulle få komma in i vårt land?"

"Det är inte vårt land."

Kvinnan försvann i röken, in i mörkret. Pojken försvann till damm i luften.

Joel drog ett andetag av dold förtvivlan och lade sitt andra kort, sedan slog tärningen. Ett svagt kort, men landade en stark siffra på tärningen.

"Hur ska du skicka hem oss när jag vinner detta?" frågade Joel.

"Hur kom ni hit till att börja med?" frågade Karl.

"Hur kan vi vara säkra?" frågade Bill.

"Ni får helt enkelt lita på mig lika mycket som du litade på att klara dig den där kvällen," sa Karl. "Du kan vända och gå iväg nu med det ni redan har."

"Jag måste komma hem, vill inte du hem Bill?"

"Jo men kommer alla vi få komma hem?" frågade Bill, tittandes på Karl.

"Klart jag skickar hem alla er som har hamnat fel. Vad skulle jag vara för sorts vaktmästare om jag inte gjorde det," sa Karl och lade sitt andra kort. Karls tärning landade på en svag etta.

"Vad hade du tänkt att göra när du kommer hem, Joel?" frågade Karl.

"Träffa Amina såklart. Måste veta om hon är i säkerhet," sa Joel då

ångesten fyllde allt utrymme i hans kropp.

"Joel, är du säker att du kan fixa det här? Vi kan lösa det på ett annat sätt," sa Bill.

"Nej, när jag vinner så kommer vi alla komma hem," sa Joel, rösten stark, självsäker och obrytbar. Joel lade ner sitt tredje kort och slog tärningen.

Karl lade ner sitt tredje kort och slog sin tärning.

Nu låg alla tre kort uppe, Joels och Karls. Joel var först med att slå båda träningarna. Karl slog också sina tärningar.

Bill tittade på alla kort och tärningar. "Vann du?"

Joel tittade på Bill med en glansiga ögon. Karl knäppte med fingrarna,

korten och tärningarna smälte till en svart, köttig såspöl. Karl greppade Joels arm.

Han tittade på hur Karls hans sjönk in i Joels arm. Smärtan gick från noll till hundra. Ögat och örat släppte han, men inget blev till svart, allt ljud kunde fortfarande höras.

"Du kan inte fly det här, Joel," sa Karl. Joels högra arm började slitas isär. Muskelfästen och ådror slets itu som kokt pasta och gummisnoddar. Joel skrek tills lungorna kändes utpumpade på luft och huvudet dunkade. När armen ramlade av på bordet lade Karl sin hand på Joels mun. Joel Greppade tag i Karls hand i ett desperat försök att få bort den. Bill tog örat och ögat och satte det mot sin panna för att se om det gick att fly, det gick inte.

Misslyckandet stärktes då Bill försökte frigöra Joel men blev fastbunden av svart gegga. Tårar rann från Joels ögon då smärtan skiftade från armen till ansiktet. Smaken av blod och tjära blandades.

Läpparna smälte ihop till en gröt tills det blev en slät yta över munnen. Karls hand lämnade Joels ansikte. Känslan av smärta hade tynat, det som kvarstod var sorg. Hans mun var helt borta. Det fanns inte ett spår av en anatomisk munhåla bakom huden. Det gick inte att tugga eller använda käken. Han kände varken sina tänder eller tunga. Det var som att det biologiskt sätt aldrig funnits en mun till att börja med. Det han kände var att käkbenen hade smält samman till en enhetlig benmassa.

Panikkänslan grävde sig djupare då Joel ofta brukade använda munnen till andning och djupa andetag vid stress. Nu fanns det bara näsan kvar att andas med, men till hans förvåning kändes näsan enklare än någonsin att andas genom. Det var som att syret kunde passera enklare. Joel tittade ner på sin arm då han nästan glömt att den blivit avsliten. På den kvarblivna stumpen var det en svart gegg som sakta formades till en ny arm. Den nya armen såg dock inte ut som hans förra. Texturen var av svart, trögflytande vätska, likt en tjockare form av bläck som var i en konstant rörelse tills en arm hade bildats.

"Vad har du gjort med Joel?"
frågade Bill, fortfarande fast i stolen.

"Jag gav en spelmissbrukare en chans att se om han fortfarande var en missbrukare. Han förlorade, så jag tog något. Han vet mycket väl att saker alltid står på spel. Visst, Joel," sa Karl och tittade på Joel som satt nedsjunken i sin stol. "Ni kan fortfarande gå iväg med ögonen." Karl lade fram korthögen. "Eller så kan vi spela igen. Vad säger du Joel? Vill du komma hem till Amina? Du var väldigt nära på att vinna över mig."

Joel försökte prata, det gick inte. Istället höll han fram sin kletarm och formade en näve med handen. Han såg hur den svarta, blöta klethanden formade bokstäver framför honom.

"Vad i..." sa Bill och stirrade i förundran på hur bokstäverna bildades från Joel hand.

"Jag har ingen mun," skrev Joel med den svarta, trögflytande vätskan som kom från hans hand och arm.

Bill lutade sig fram och läste texten medan han mumlade orden för sig själv. "Jo jag kan se det. Gör det ont?" frågade Bill.

"Nej, konstigt nog," skrev Joel. "Ska jag köra en runda till?"

"Men nej?! Klart du inte ska göra, vill du att han ska ta fler delar?"

"Men vi är så nära att få komma hem," skrev Joel.

"Nej, vi sticker nu," sa Bill och reste sig upp.

"Okej, ert val," sa Karl och sprätte iväg alla kort med sin hand. Karl sjönk sedan genom golvet. När Karl var borta blev allting svart och ljudet sögs ur luften.

Kapitel 6. De bortglömda.

Det blev en lång stund av ingenting, inga ljud, ljus eller vibrationer. Det var som att vara död med sina egna tankar

och känslor. Joel kände sedan en kletig boll. Han la den mot pannan och synen kom tillbaka. Bill plockade upp örat och la den mot sin panna.

De var nu på en helt annan plats, en plats de inte hade sätt förr. De satt i ett tält. Det var tomt, men det var bekvämare än allt annat de sätt.

"I ett tält? Seriöst," sa Bill och kröp till öppningen.

"Ser du något?" skrev Joel, lutandes mot tältväggen.

Bill vände huvudet för att läsa texten. "Nja, jag ser massa sand. Joel, jag tror vi är i en öken. Skickade han oss till en öken verkligen? Fyfan."

Joel kröp fram till Bills sida och tittade ut genom tältöppningen. "Jag tror inte han skickade hit oss, jag

förlorade ju. Det var vi som skickade hit oss själva," skrev Joel.

Bill tittade ut mot sanddynorna.

"Joel, ser du det där?"

Joel reste sig med Bill. "Nej?" Joel spände blicken för att se bättre.

"Vi borde ta oss dit, vi kommer väl dö antar jag om vi sitter här vid tältet hela dagen," sa Bill och började gå ner för sandkullen.

De vandrade med halkande hälar nedför sanden. De vandrade över het sand, varje kliv utan grepp då fötterna gled med varje steg. De anlände till en liten oas med några träd runt en samling klarblått vatten i mitten.

Oasen gav skugga och vegetation. Det var skonsamt att få komma bort från den heta sanden. De satte sig i skuggan

på den mjuka jorden med sina ryggar mot en större sten.

"En oas," sa Bill skrockandes.

"Känns som ett skämt."

Joel lutade huvudet mot stenen, tittade mot vattnet.

"Hur länge tror du att vi kommer va fast här?" frågade Bill, som om det vore en självklarhet att Joel skulle veta.

"Hur ska jag veta?" skrev Joel.

"Tänk om det här är någons mardröm, eller fantasi kanske?" sa Bill och gick till vattnet, svalkade ansiktet. "Vi borde bygga något, om det nu blir så att vi måste vara här ett tag menar jag."

"Vem fantiserar om att vara fast i öknen?" skrev Joel.

Bill svalkade nacken och bröstet med det kalla vattnet. "Jag vet inte, det finns

många dudes som gillar att överleva i vildmarker," sa Bill och satte sig bredvid Joel med ett stön. "Ahh, fy fan vad skönt det är att sitta ner ibland." Bill tittade upp mot himlen.

"Vet du vad jag tycker är sjukt. Det är hur verkligt allt känns," skrev Joel.

"Du menar att det inte är verkligt?" frågade Bill.

"Ja det är det jag menar, vi är ju fast i någon form av sprucken drömvärld," skrev Joel. "Det är nått fel med huset vi är i."

"Hur vet du så säkert att det inte är verkligt?" frågade Bill. "Visst är det konstigt och ovanligt det som händer, men vad är det som säger att det inte är verkligt?"

"För att vi har sett saker som är helt omöjliga, kom igen Bill. Tycker du att vi är i verkligheten nu?"

"Jag vet inte faktiskt, allt jag har upplevt hittills har gett mig väldigt verkliga känslor iallafall," sa Bill och reste sig upp, sträckte på ryggen. Vi borde verkligen bygga någon form av skydd inför natten, kanske en brasa också för det kommer bli mörkt om någon timme."

"Kan du sånt?" skrev Joel.

"Ja jag vet hur man gör. Vi behöver bara ved å sånt."

Joel formade en vass yxa av sin arm och började hugga ner ett av träden med enkelhet. Bill samlade större stenar och lade dem i en ring tillsammans med torra pinnar.

"Är du inte orolig för Sara?" skrev Joel medan Bill byggde brasan.

"Hon är tuff, hon klarar sig," sa Bill och la ner en av stenarna.

"Jag ville bara få hem oss," skrev Joel.

"Det är inte ditt fel, Joel. Du ville bara hjälpa," sa Bill och började bygga på vindskyddet bredvid brasan. Han knöt med växter som rep. Bill hade en tom blick när han byggde vindskyddet. Han knöt med hårda, ryckiga rörelser. Solen hade gått ner och den klarblå himlen blev snabbt täckt av stjärnor då mörkret svepte in.

"Vi har iallafall ögonen vi kom hit för," sa Bill och la dit den sista pinnen. "När vi är tillbaka i huset så kommer vi kunna dra. Vem vet, vi kanske kommer hem igen," sa Bill, hans optimistiska

tonläge speglade inte ansiktet. Joel hade svårt att tyda om det var sarkasm eller inte.

"Det måste finnas en reva någonstans," skrev Joel.

Bill satte sig tungt bredvid brasan med en suck. "Antar det. Jag orkar dock inte leta efter det ikväll"

Joel satte sig vid brasan som Bill försökte tända med hjälp av två stenar. Joel formade två vassa blad som han stötte ihop hårt flera gånger tills gnistor landade i fnösket. Elden föddes och Bill satte sig på knä med ansiktet nära glöden. Han höll den nyfödda elden vid liv med blåsningar och kupade händer. Efter en kort stund blev elden större och alstrade mer värme. Det varma ljuset från elden speglade sig över vattnet och

mot stenen, skuggorna dansade bland träden och Joel stirrade in i elden.

"Jag är sjukt hungrig," sa Bill. "Vi borde se om vi kan hitta något."

"Jag ser något i vattnet," skrev Joel.

"Det har du rätt i, ser ut som fiskar det där. Tror du att du kan fånga några?"

Joel ställde sig vitt vattenkanten, formade sin arm till ett spjut. Det gick en stund innan Joel gjorde något. När tiden var inne gav han en kraftig stöt och spjutet for genom vattnet. En fisk blev spetsad. Joel tog upp fisken och gav den till Bill. Med en till kraftig stöt spetsade Joel en fisk till.

"Den är rätt häändig den där nya armen," sa Bill när han bröt nacken på

fisken "Du kommer behöva rensa dem också.

"Jag vet inte hur man rensar fisk," skrev Joel.

"Du är den enda med verktyg," sa Bill.

Joel satte sig bredvid Bill och skapade en lång sträng. Vid slutet av strängen skapades det en kniv.

"Du kan använda den. Den är kopplad till mig men du har mycket svängrum."

Bill greppade kniven. "Tack. Den känns kall."

"Vätskan är kallare än min kroppstemperatur av någon anledning."

Bill hade börjat rensa fiskarna bredvid den sprakande elden under den stjärnklara himlen.

"Vi måste kalla din armvätska för något. Det din arm är gjord av menar jag, det måste heta något. Känns som alla kommer säga olika saker annars. Svart vätska som kan ta vilken form som helst liksom. Folk kommer bli obekväma."

"Det tror du?" skrev Joel. "Jag skrev det sarkastiskt."

"Vad sägs om ... Fan, jag kommer inte på något."

"Jag tror inte vi behöver något namn. Men tack för att du försökte," skrev Joel och skrockade från halsen.

"Vill bara inte att du ska känna dig wierd," sa Bill medan han karvade fiskarna med Joels egengjorda kniv av hans egna svarta biovätska. Kniven hade en navelsträng från skaftet, kopplad gick till Joels arm.

"Rätt coolt att du kan skapa verktyg på det där sättet. Trodde inte att det skulle gå att hålla i kniven. Men materialet känns bra, kniven är vass. Fattar bara inte hur du kan göra vätskan ... Hård."

"Inte jag heller. Jag tänker bara på det jag vill skapa."

"Så tror du att du kan skapa vad som helst?"

"Men hur ska jag veta det?"

Bill ryckte på axlarna. "Du kanske fick nån form av information med armen?"

Joel höll kvar Bills blick. "Nej. Jag fick ingen manual." Joel pekade på fiskarna. "Hur går det?"

"Är du hungrig?"

"Ja."

"Då har du tur. För jag är klar nu," sa Bill och la ner kniven. Kniven sögs in i Joels arm.

"Kommer aldrig vänja mig vid det där." Bill la fiskarna på en plattare sten nära eldflammorna.

Joel reste sig och stapplade ner till vattnet då hans ben kändes rangliga av allt stillasittande. Vattnet glänste av elden. Han hukade sig och greppade en tjock barkbit. En kniv formades som Joel använde för att tälja barkbiten med.

"Vad gör du?" ropade Bill. "Är du inte hungrig?"

"Hur länge kommer det ta?"

"Typ 20 min."

"Precis."

Bill reste sig med ett stön och satte sig bredvid Joel. "Tjo, vad gör du?"

"Vad ser det ut som?"

"Okej, du behöver inte bli dryg nu helt plötsligt," sa Bill.

Joel drog ett djupt andetag. "Sorry. Jag är bara less på det här. Jag vill hem."

"Jo, jag vill också hem."

Joel la den färdiga barkbåten på vattenytan och gav den en svag knuff.

"Barkbåtar var något jag och min syster gjorde mycket som unga. Vi gillade iden om att våra barkbåtar blev farkoster för smådjur som behövde skjuts längst floden."

Bill greppade en barkbit. "Hörde dig och Karl nämna Amina. Är det hon som du räddade?"

"Ja. Hon bor hos min syster nu. Men vet inte om dem är säkra."

"Du menar dem du var skyldig pengar är efter dem?"

"Ingen aning. Som sagt. Jag skulle bli skjuten. Men dem lät mig va."

"Varför lät dem dig va egentligen?"

"Jag hörde torpederna prata om att de trodde att jag skulle dö där i skogen av kylan. Så de valde att bara lämna mig. I deras ögon är jag död. Det enda som räddade mig var huset."

"Samma för mig och Sara. Vi hade inte räknat med en storm som den."

"Jo. Så skumt allting alltså."

"Men varför oroar du dig då? Om du nu är död enligt maffian, då är väl din skuld också ... betald, eller? Varför skulle de gå efter henne? Vet dem ens om henne?"

"Vet inte. Jag bara har den känslan. Tänk om maffiabossen får reda på att

jag inte dog. Då kommer han gå efter allt och alla som står mig nära."

"Fyfan." Bill började tälja en barkbit med Joels kniv. "Det du kan göra är att hålla dig vid liv så du faktiskt kan ta dig hem. Jag menar att vi inte ska göra något dumt. För om vi dör här kommer du aldrig få reda på om hon faktiskt är okej."

"Jag kommer inte ta mitt liv, Bill," skrev Joel.

"Nej det hoppas jag inte?"

"Nej men du pratar som om jag skulle dränka mig själv här och nu."

"Va? Vad menar du?"

"Skit samma. Men ja, vi måste hitta en väg hem."

Bill reste sig. "Fiskarna är klara."

Joel reste sig och satte sig vid elden bredvid Bill. "Det här ska bli intressant," skrev Joel.

"Vad menar du? Antyder du att mina fiskar kommer smaka skit?"

"Jag antyder att dem där fiskarna inte kommer smaka som jag tror att dem kommer smaka."

"Antyd när du har smakat dem, okej," sa Bill och serverade Joel en färdiggrillad fisk.

Aromen av den nygrillade fisken påminde om en grekisk restaurang vid Medelhavet. Färsk tzatziki skulle vara det perfekta tillägget.

"Nå?" frågade Bill.

"Jo. Det var gott. Du lyckades bra måste jag medge."

"Då tar jag och kastar ditt antydande i vattnet."

"Gör det."

Joel bröt av fiskbitar och stoppade i munnen. "Hur är det med Sara och dig?"

"Varför undrar du?"

"Nä, inget särskilt. Bara skapar konversation."

"Jo, men det är väl bra antar jag."

"Antar du?"

"Jo. Det är en sak jag funderar på."

"Och det är?"

"Jag har velat flytta tillbaka till Sydafrika igen. Jag gillade att jobba där, jag ville aldrig flytta tillbaka till Sverige. Men jag ville inte förlora henne. Så jag flyttade tillbaka med Sara. Jag vet att hon gillar att bo här med hennes jobb och allting. Men jag står inte ut."

"Har du pratat med henne om det här?"

"Vi har snuddat ämnet. Men jag tog det som att hon inte riktigt vill flytta från sin lägenhet. Hon har ju ärvt den från sin mamma som är arkitekt."

"Hur mycket gillar du henne, hur seriöst är det?" skrev Joel.

"Det är ganska seriöst alltså."

"Ni borde prata om det. Om hon verkligen inte vill. Då får du prioritera antar jag."

"Vad menar du?"

"Ja men vill du leva med henne eller vill du flytta? Ni kan ju alltid resa dit tillsammans tänker jag. Men älskar du henne så är det ett enkelt val, du är kvar med henne."

"Jo, antar det," sa Bill med blicken låg mot elden. "Jag vill helst att hon följer med. Men hur frågar man en sån sak ens?"

"Du bara gör det," skrev Joel.

"Hur sa du när du bestämde dig för att rädda Amina?"

"Vi bestämde det tillsammans, hon ville bort och jag gav henne en lösning."

Joel tuggade den exceptionellt goda fisken och kände den rökiga smaken växa på tungan.

"Vad säger du om att vi tar å rekar närområdet lite imorgon?" frågade Bill.
"Jag menar, vi måste ju se om vi hittar nått. Kanske en reva eller vad som."

Kapitel 7. Allt och inget.

Natthimlen var öppen och stjärnklar. Månljuset gav tydliga kontraster över de enkla trähyddor de hade byggt av palmträden. Dock varje morgon var palmträden tillbaka. Elden sprakade och knastrade utanför en av hyddorna.

Bill grillade fisk som aldrig tycktes ta slut. De patrullerade en öken som aldrig tycktes ta slut. Bill satt skraddare vid elden i tystnad medan han vände på fisken på ett grillgaller de hade hittat. Joel stirrade på vattenytan hur fiskarna

simmade med harmoni. ett tiotal barkbåtar flöt runt på vattenytan, alla med olika design. En snärt med handen skapade ett tunt spjut som sköts ur hans hand på en bråkdels sekund. Spjutet spetsade en fisk.

"Det kanske inte är hela världen att fastna här. Jag menar, vi har mat å vatten. finns värre platser att fastna på," sa Bill.

"Nej vi ska inte fastna här."

"Vad föreslår du? Vi kan inte vandra längre ut än vi gör. Vi har redan finkammat hela området. går vi längre ut kommer vi gå vilse och tappa bort oasen. Gör vi det är vi dödens"

Joel kastade den döda fisken till Bill.
"Vi måste iallafall göra något. Jag vägrar vara fast här."

Bill började karva fisken med en kniv Joel hade skapat med sitt svarta material från sin arm.

"Du kanske bör landa i faktumet att vi kanske kommer bli fast här. det här vår verklighet nu"

Joel knöt sin hand till en näve och kniven Bill höll i blev till svart vätska som rann ur hans hand. Vätskan sögs tillbaka till Joels arm.

"Det här är ingen verklighet," Skrev Joel. "Träd som växer tillbaka under en natt, fiskar som aldrig försvinner. Jag menar, vi har levt på fisk i jag vet inte hur länge. Kroppen behöver mer än fisk. Ändå har vi klarat oss på det."

"Det senaste 300 dagarna har känts väldigt verkliga för mig iallafall," sa Bill och pekade mot alla inristade streck i en stor sten vid vattnet. "Jag har börjat

acceptera att det här kanske är vår enda verklighet nu. Som sagt, finns värre ställen att vara fast på."

"Så du har bara gett upp eller?"

"Vi har byggt ett bra liv här. Vad tycker du att vi ska göra? Släppa allt och bara vandra rakt in i öknen?"

"Vi borde leta mer. Vi måste ha missat nått."

"Leta mer?" skrattade Bill. "Okej, Joel. Gå och leta du. Jag ropar när fisken är klar."

Joel suckade med huvudet nersjunket. "Tror du dem andra är kvar i huset med den där ... nya Frank?"

"Jag vet inte. Hoppas inte det," sa Bill medan han vände fiskarna. "Om jag var dem skulle jag tro att vi var döda eller att vi lämnat dem."

Joel kände en växande frustration då han kände sig mer fast nu än innan.

"Kan vi inte ta en runda till vid det där kraschade planet igen?" skrev Joel.

"Varför då? Det finns inget där ute, vi har redan tittat där typ tjugo gånger."

"Jag är säker på att det finns något där."

"Du kan inte veta det, Joel."

"Jo men jag känner det på mig att det är något där."

"Vad menar du att du känner det?"

"Magkänslan."

"Din magkänsla fick oss hit, Joel. Jag litar inte på den."

"Vad menar du med det? Att det var mitt fel att vi hamnade här? Jag försökte få oss hem."

"Få dig hem menar du? Joel, du tänkte bara på dig själv. Vi hade ögonen. Allt vi behövde göra var att bara gå därifrån. Men din jävla spelhjärna var tvungen att satsa allt som vanligt. Du måste ju ha fattat att han aldrig skulle skicka hem oss," sa Bill.

"Det kunde du inte veta."

"Men seriöst, såg Karl ut som någon som skulle hålla sitt ord? Nej, det gjorde han inte. Han såg precis ut som någon som skulle skicka oss till helvetet om han fick chansen."

"Jag fick ju kraften av honom, det måste ju betyda något," skrev Joel.

"Vad är poängen med din kraft om du bara kan spetsa fisk med den hela dagarna."

Joel svarade inte. Han tittade på vattnet. "Hörru, Bill. Jag ser något nere i vattnet."

"Jag vet hur fiskar ser ut."

"Nej, inte fiskar," skrev Joel.

Bill reste sig långsamt med ett stön, händerna på benen som stöd. Han gick över till Joel och satte sig bredvid honom.

"Vart?"

"Där," pekade Joel. "Ser du inte?"

Bill letade med blicken tills den föll till samma punkt som Joel tittade på.

"Ser du?" skrev Joel.

Bill viftade bort Joels text. "Ja jag ser," sa Bill. "Men vad tänker du? Att vi ska dränka oss själva eller?"

"Vadå dränka oss? Det där är vår väg ut härifrån. Det är ju det här vi har letat efter hela tiden," skrev Joel.

"Vi kan inte ta oss ner där. Vet du ens hur djupt det är? Leder ens revan ut härifrån?"

"Det är inte så djupt. Kanske tre meter."

"Det kan du inte veta."

"Men vad är det med dig? Vad snackar du om? Vi har vår utväg precis där, vem bryr sig. Vi måste ner dit."

Bill reste sig och gick till grillen. "Jag vägrar att dränka mig själv."

"Du kommer inte dränka dig själv," skrev Joel och kliade sina ögonbryn.

Bill fortsatte att steka fiskarna i tystnad.

"Låt mig dyka ner först för att se hur djupt det är," skrev Joel. "Bara för att se hur lång tid det tar att ta sig ner."

"Kommer du ihåg när vi gick genom revan för att komma in i den här

världen till att börja med? Kommer du ihåg hur trångt det var, och alla hinder vi var tvungna att få bort."

"Jag minns."

"Dåså, då är det inget att prata om," sa Bill och la Fisken på en plåtbit han la på ett litet, kvadratisk träbord.

"Din fisk är klar."

"Vi kan inte stanna här, Bill."

"Varför inte? Vi har levt ett rätt gott liv här. Jag utforskar hellre öknen än att vi ska dyka ner där. Vem vet, portalen kanske flyttar sig."

"Portalen?"

"Ja men vad fan skulle säga att det är?" sa Bill medan han skar upp sin fisk. "Vi kan leta längre ut i öknen som du sa. Vi kan sätta upp markörer i sanden, eller knyta upp lysen i träden."

"Vad är du för äventyrare egentligen? Är inte halva grejen med äventyr att de är farliga?"

"Att äventyra handlar också om att kunna riskbedöma så man inte dör första dagen i vildmarken. Att dyka ner i det där vattnet är en risk jag inte kommer ta."

"Så du vill sitta i det här sketna fejklandet och bara steka fisk hela dagarna tills du dör?"

"Hur är livet där ute bättre? Du har ju spelskulder upp till öronen väl? Du kommer fortfarande ha dem när kommer ut i världen igen."

"Det är ändå mitt liv där ute. Den här oasen ... det är inte mitt liv."

"Det kan bli det. Vi kan bygga något bättre här. Vi vet ju inte ens hur alla regler funkar här än. Allt jag känner

här känns väldigt verkligt för mig iallafall."

"Vi? Jag sa att jag kommer inte stanna," skrev Joel, kände på vattnet och greppade en sten.

Bill vände sig mot Joel och släppte stekverktygen. "Vad ska du göra med den där stenen?"

"Jag ska checka hur djupt det är. Ses snart."

Joel drog in ett djupt andetag. Han hoppade ner i vattnet och lät tyngden från stenen dra honom till botten. Det tog bara några få sekunder innan hans fötter nådde botten. Sanden yrde runt och fiskarna cirkulerade honom när han stod bredvid portalen. Den var öppen och hade en bred öppning. Det såg tillsynes enkelt ut att ta sig in i. Han

visste dock inte hur djup den var, eller vart den ledde.

Det starka månljuset från ovan lön-
ner till botten med en överklig styrka.
Han såg hur fiskarnas fjäll glimrade av
ljuset. Joel lutade sig över för att titta
rakt ner i vad han gissade skulle vara en
möjlig utväg. Joel kände hur lungorna
började svida. Han släppte stenen,
hukade sig och med ett kraftigt skjut
med benen flög han upp genom vattnet
mot ytan. Hans händer hölls med en
platt formation för att glida smidigare.
Cirka tre sekunder senare bröt han
vattenytan med ett djupt andetag
genom näsan.

Bill stod vid kanten med rynkade
ögonbryn. "Nå? Hur gick det?"

Joel simmade till kanten och satte sig på en sten. "Vadå? Är du intresserad eller?"

"Nej."

"Dåså," skrev Joel och gick till verktygshyllan de hade byggt för cirka fyra månader sedan. På Hyllan hade de förvarat allt de hittat i öknen. De hade utforskat allt från flygplansvrak till mindre fartyg halvt nergrävda i sanden, långt bortglömda av tiden.

"Vad letar du efter?" frågade Bill, ställde sig bredvid Joel.

"Den här," skrev Joel och visade en syrgastank.

"Visste inte ens att vi hade en sån där," sa Bill. "Har vi bara en?"

"Ja," skrev Joel. "Tänkte att du kunde använda den när vi simmar ner."

"Jag följer inte med," sa Bill bestämt.

Joel la sina händer på Bills armar. "Bill, du vill inte stanna här. Följ med mig. Vad vi än har framför oss så är det bättre än att spendera en evighet här. Tvinga mig inte att lämna dig här, helt själv. Du kommer bli galen om du bor här själv." Joel visade syrgastanken. "Den här räcker i cirka tio minuter. Det är mer än nödvändigt för att vi ska ta oss genom portalen."

"Du då?" frågade Bill.

"Jag kan hålla andan rätt länge."

"Joel," sa Bill och skakade på huvudet.

"Vi tar oss genom portalen. Sen tar vi oss genom nästa dörr så vi kan komma hem. Vi har ju ögonen, så varelsen kommer visa oss vägen."

Bill stod i tystnad. Han tittade sig runt och släppte ut en suck. "Okej."

"Okej vadå?" skrev Joel.

"Men vad fan tror du?"

Joel kramade om Bill. Joels ögon gav ett leende hans mun inte kunde. "Tack," skrev Joel.

Bill mötte kramen med sina armar runt Joel. "Det är lugnt. Du har rätt. Jag skulle bli helt galen om jag vore här själv."

Joel släppte Bill, vände sig om och tittande ner på vattnet. "Vi behöver gå igenom det här innan vi kör," skrev Joel.

"Det hoppas jag."

Joel gick till verktygshyllan igen där han stod och funderade på hur han skulle få sig själv genom portalen utan att drunkna. Han ville inte oroa Bill, men

ville också hitta en lösning som innebar att inte dö.

"Så? Vad behöver vi göra?" frågade Bill.

"Vi behöver ljus. Dem här glowsticksen kommer behövas. Dessa simglasögon behövs också." Joel lät sin blick vandra längst hyllan. "Den här behövs också," skrev Joel och visade en kniv som han gav till Bill.

"En kniv? Är inte typ hela din arm ett vapen?"

"Jo, men det kan vara bra att ha utifall att ... Man vet aldrig. Jag kan inte alla regler med den här armen än."

"Men vad är planen?"

"Vi sjunker ner till botten. Det är rätt grunt. Sen kommer jag simma först med en glowstick. Du är tätt bakom med en annan glowstick. Vi tar oss

genom portalen så fort vi bara kan. Om jag får slut på luft kan jag göra ett tecken så kan jag få ta en kort sipp från syrgasen."

"Självklart."

"Det kommer vara trångt, mörkt och under vatten. Men det kommer gå smidigt om vi bara tar oss framåt hela tiden," skrev Joel och satte sig vid vattenkanten. "Är du redo?"

Bill tittade sig omkring på det läger de byggt upp under den senaste tiden.

"Jag kommer sakna den här platsen ändå," sa Bill och tog på sig sina simglasögon.

"Jag med," skrev Joel. "Vi behöver dock göra det här nu. Vi vet inte hur länge portalen kommer vara kvar."

Bill andades med snabba andetag.

"Jag vet."

"Vi kommer klara det här, enkelt."
Joel greppade en sten och la den på
sina låar. "Är du redo?"

Bill satte andningsventilen mot
munnen, tog tag i en sten och höll den
mot kroppen. "Jag är redo," mumlade
Bill genom andningsventilen.

Joel stirrade ner i vattnet och såg
portalen på botten. Rädslan flöt sakta
genom kroppen likt en slingrande flod
av ångest. Ångesten redogjorde för vad
som skulle komma. Oresonliga tankar
om döden skar genom logiken.

"Följ efter mig bara," skrev Joel,
tog på sig sina simglasögon och
hoppade i vattnet. Han lät sig sjunka
genom det månljusfiltrerade vattnet och
landade mjukt på den sandtäckta botten
av finkornig, vit sand. Kort därefter

landade Bill med sin sten tryckt mot bröstet.

Joel släppte stenen och gav Bill gesten att göra detsamma. Han tog sina första simtag ner mot det mörka, ner mot det oundvikliga. Revan var öppen och välkomnade dem in. Glowsticken i Joels hand lös upp de inre väggarna av revan medan de simmade in i den. Joel greppade de hårda kanterna inuti och drog sig framåt längre in i revan. Ljuset målade tunneln med en grön färg.

Joel lät sig själv glida med lugnet i behåll medan han drog sig framåt, Bill kort efter. Till Joels förvåning behövdes ingen tryckutjämning. Det kändes som att de simmade horisontellt istället för rakt ner. Känslan förblev ett mörkt moln. Joel Kände hur luften började tunnas ut genom kroppen. Musklerna skrek efter

syre, lungorna komprimerades. Det kändes som om hans kropp sakta skrynklades ihop.

Joel vände sig om och gav en handsignal till Bill om att få ta ett andetag av syrgasen.

Bill gav syrgastuben till Joel, Joel tog ett andetag och gav den tillbaka. De fortsatte genom den allt trängre tunneln av vatten och mjuka tunnelväggar.

De kom till en blockad, ett nät. Joel försökte skapa ett svärd med sin arm, det gick inte. Kanske var det bristen på syre. Kanske något annat. Joel greppade snabbt sin kniv och började skära. Det tog några sekunder av brinnande lungor innan Joel behövde ett andetag till från Bills syrgas. Bill Joel fortsatte att skära genom det tröga nätet tills Joel gestikulerade att Bill

skulle simma genom. Bill nickade och tog sig genom nätet. Joel följde.

När Joel skulle ta ett simtag kände han att han inte kom någon vart. Joel skrek under vattnet i hopp om att det lilla ljud skulle skapa någon form av vibration som skulle nå Bill.

Bill vände sig om och hans ögon spärrades upp. Joel såg paniken i hans ögon. Bill simmade till Joel och fick kniven. Joel pekade på nätet kring hans fötter som Bill började skära loss. Tiden gick. Joel dunkade på Bills rygg och visade att han behövde syrgas. Bill gav syrgasen till Joel. Joel tog ett enda andetag av syret, sedan gav den till Bill igen. Bill kämpade, likväl som Joel för att få bort de sista av nätet. Lungorna brände och hela Joels kropp kändes som den skulle implodera. Hjärtslagen

blev till trummor vilket pumpade ut alla hormoner i kroppen. Han kände rädslan strypa logiken och amygdalan kidnappade systemet. Kortisol flödade genom ådrorna och hjärnan blev på några sekunder förhistorisk.

Joel dunkade Bill på ryggen, han fick ett andetag av syrgasen och gav den tillbaka. Bill fortsatte i vad som kändes vara en plats där tiden stod still. Joel blickade framåt och såg vad som tycktes vara en lodrätt mynning.

Bill skar loss det sista nät som höll fast Joel. Fylld av adrenalin simmade Joel mot mynningen. Ur tunnelväggarna växte det ut tunna sträckande armar och vridna ansikten vilket Joel försökte undvika. Armarna greppade och sträckte sig som de vore besatta. De vridna ansiktena öppnade sina svarta hål

till munnar. Joel och Bill kom fram till mynningen och började gräva panikartat.

De körde in sina händer och kniven som spjut. Likt vilda djur grävde de sig genom den tjocka vävnaden till de tillslut ramlade ut på andra sidan. Blöta, halvnakna och kalla föll de ut på det mörka, hårda trägolvet. De var tillbaka i huset igen. Mynningen var halvt öppen, men inget vatten rann ut. De kunde se den trånga vägen av mjuka väggar, hinder, armar och ansikten de precis simmat genom. Mynningen slöt sig och försvann in i väggen.

"Hittade ni mina ögon?" frågade kletvarelsen.

Joel och Bill vände sig mot samma varelse som de pratade med innan de trädde in i revan.

Joel ställde sig upp. "Vad i helvete var allt det där? Vi drunknade nästan. Dina jäkla navigations verktyg fungerade inte ens. Vi var fast i en öken i ett års tid," skrev Joel och gav ett slag mot kletvarelsen. Men slaget gick rakt genom den och Joel ramlade i en pöl av svart klet.

"Det är varligt att vandra genom instabila revor. Men jag behövde mina ögon."

"Här," skrev Joel och kastade de två ögonen till varelsen. De gav också tillbaka navigationsörat och ögat.

"Jag ser att ni lyckades. Och att du verkar ha fått en ny arm. Intressant, har aldrig sätt någon få en kletarm som du har," sa varelsen.

"Har du bara stått här i ett helt år eller?" frågade Bill.

"Jag har bara stått här i cirka en timme. Ni förstår, tiden i revorna fungerar olikt från tiden här ute."

"Så ... Vi har åldrats typ ett år, men det har bara gått en timme här ute för dig? Super," sa Bill och lutade sig mot väggen.

"Tekniskt sätt är ni kopplade till verkligheten utanför revan, även när ni är inne i den. Så ni har bara åldrats en timme."

"Så vi skulle kunna vara där inne i tjugo år, men bara åldras tjugo timmar?"

"Ja"

"Antar att det var bra att vi stack därifrån," sa Bill till Joel.

"Dörren härifrån, vart är den?" skrev Joel.

"Ni kommer hitta en vit cirkel ovanför en dörr. Hittar ni den dörren behöver ni alla gå igenom den. Då kommer ni komma hem," sa Kletvarelsen.

"Vad var det för reva vi klev in i egentligen? frågade Bill.

"En oren reva. Huset visar revor för de med begär att mätta. Dock är det en hög risk att kliva in i orena revor. Det var därför ni fick mina navigationsverktyg."

"De funkade inte ens," skrev Joel.

"Inte? Är du säker på det?" frågade varelsen. "Ni kom ju tillbaka. Det är mer än många andra lyckats gjort."

"Vi var fast i ett helt jävla år," sa Bill. "Dina verktyg gjorde inte ett skit där inne när vi var fast."

"Olyckligtvis måste ni ha hamnat i någon isolerad ficka som någon skapat."

"Så vart kommer dörren vara som vi ska gå igenom?" skrev Joel.

"Den kommer vara någonstans i huset. Jag själv kan inte bestämma exakt vart den ska vara. Bara att den ska vara."

"Du är värre än gåtor," sa Bill och lutade bak sitt huvud mot väggen med en suck.

Joel kunde knappt ta in all verklighetsbrytande information om människor som fastnade i orena revor. Att de bodde i ett levande hus, en stor organism som ville äta allt levande och smälta dem i en evighet för näring.

"Vi kommer ses igen," sa varelsen och smälte till en pöl på golvet som försvann mellan golvspringorna.

Joel satte sig bredvid Bill. "Tack för att du räddade mitt liv," skrev Joel.

Bill stirrade upp i taket. "Tack för att du fick mig därifrån. Jag ville verkligen stanna i oasen. Det var som om något höll mig kvar. En kraft lixom," sa Bill.

"Jag fattar bara inte. Hur kunde jag vilja stanna kvar?"

"Jag vet inte ens vad som händer längre."

"Vi måste alla hålla ihop," sa Bill. "Vi kan inte gå in i dem där revorna igen. Ingen får gå in i dem."

"Jag håller med."

En knarrande dörr hördes, sedan öppnades den och Sara smög ut i korridoren med låg hållning.

"Psst, vad gör ni här ute? Och vart fan har du varit? Var du på toa i en timme eller?" frågade Sara och gick fram till Bill och Joel. Sara visade boken hon lånade. "Skitsamma. Jag har lärt mig en del i boken, så jag var tvungen å kolla om Joel var vaken."

Bill slängde sig på Sara i en björnkram. "Jag har saknat dig så mycket! Det har varit så jäkla tråkigt utan dig," sa Bill och tittade henne i ögonen.

Sara log och såg förundrad ut. "Jo, jag har saknat dig med. Vart var du egentligen. Du skulle ju bara på toaletten. Har du suttit å skitit hela tiden?"

"Ja alltså, det är rätt komplicerat," sa Bill och tittade på Joel.

Sara vände sig mot Joel. Hennes ögon spärrades upp, munnen blev spänd och bred. "Eww, vad ... din mun ... den finns inte," sa Sara med spänd blick.

"Det är en lång historia," sa Bill och tog ett djupare andetag. "Vi har varit fast i en portal i ett års tid." Bill suckade. "Jag vet att du inte tror på mig just nu. Men jag lovar att jag talar sanning."

Sara stirrade på Bill och Joel. "Om jag inte redan hade upplevt allt skit vi redan gjort skulle jag nog tveka. Men jag tror på er. Det låter inte så illa gentemot vad vi redan har sätt. Jag har hittat en del skum info här i den här boken också," sa Sara och satte sig vid Joel. "Titta här." Hon pekade på en sida i boken. "Det står att vissa människor i det här huset har sätt revor i väggarna.

Revor man kan gå in i. Revor som leder in i andra världar där begär kan utövas, eller berövas."

"Det var en sån portal vi var fast i," sa Bill och smällde sitt finger på en ritad bild av en reva. "Precis en sån."

"Men varför gick ni in i en sån ens?" frågade Sara och puttade bort Bills finger från boken.

"En varelse ville att vi skulle hämta ett par ögon åt honom," skrev Joel.

Sara backade ett steg medan texten flöt i luften. "Okej, det där var nytt. Vad hände där?"

"Han spelade bort sin mun och arm," sa Bill med bitter underton.

Joel ställde sig upp och gav Bill en skarp blick. "Jag försökte få oss alla tillbaka till vår egen värld," skrev Joel.

"Jo, och du fick din arm avhuggen istället, och din mun hopsmält. Bra gjort."

Sara tittade på Joels arm med studerande blick. "Är detsamma material som kopiorna?"

"Kopiorna?"

"Ja eller dem där kletiga varelserna."

"Hur vet du om kletvarelserna?"
frågade Bill.

Sara tittade på Bill igen. "Jag läste om varelser som folk har sätt. varelserna beskrevs som täckta av svart klet. Men i skrifterna kallas de för kopior."

"Jo, det låter som en sån vi träffade," sa Bill.

"Varför gick ni in i revan då?"
Frågade Sara.

"För att hämta ett par ögon åt ... kopian," sa Bill.

"Ja, jag fattade det. Men varför?"

"Kopian skulle visa oss en väg ut," sa Bill.

"En väg ut?" frågade Sara.

"Ja, alltså en väg tillbaka till vår egna verklighet."

"Okej, alltså precis som Joel försökte få oss tillbaka då. Och ändå klandrar du honom?"

"Det var annorlunda. Vi hade redan det vi skulle ha, och ändå var han girig och var tvungen att spela ett kortspel med Karl."

"Karl?"

"Ja det var så han hette. Han som tog Joels mun och arm."

"Hur var det inne i revan? Ni var där inne i ett helt år?" frågade Sara.

"Ja, ungefär. Mestadels var vi fast i en öken vid en oas. Men innan det såg vi skumma saker alltså," sa Bill. "Det går inte ens att förklara. Helsjuka saker."

"Så, fick vi en väg hem?" frågade Sara med höjt ögonbryn.

"Jo," svarade Bill och stod i tystnad.

"Men gud vad du dröjer, Vart!?"

"Någon dörr i huset."

"Så någon dörr i huset kommer leda oss hem igen?" frågade Sara med armarna i kors.

"Ja, en dörr kommer ha en vit cirkel på sig, den dörren ska vi alla gå igenom."

Sara tittade på Joel som gav henne en nick.

"Varför tittar du på honom för?" frågade Bill med en viftande gest.

"För han är inte lika tappad som du," sa Sara och knuffade Bills axel med ett leende. "Tappade du något inne i öknen eller?"

"Det va många saker han tappade där," skrev Joel.

"Jo jag märker det," sa Sara och stängde boken. "Vi borde väcka Tom och Jack."

"Du tycker vi ska börja leta redan nu?" frågade Bill.

"När annars? Imorrön eller? Då kanske revan är borta."

"Portalen," sa Bill.

"Vadå portalen? Revan menar du?"

"Portal heter det. Reva låter sjukt konstigt. Vadå en reva lixom. En reva i ett tyg eller?"

"Det är så det står i boken, av folk som faktiskt har upplevt revorna."

"Jo tack. Jag är också en person som faktiskt upplevt en portal. För det är vad det är, en portal till en annan värld," sa Bill.

"Du låter så nördig när du säger det sådär. En portal som leder till en annan värld," sa Sara med tillgjord röst och gjorde gester med händerna och ansiktet. "Är du en matematiker nu eller?"

"Jag vägrar kalla det för revor."

"Skit samma," sa Sara med en suck. "Vi går och väcker de andra och hittar den där dörren. Jag har inte lust att stycka fler mutantlik."

De gick till Toms rum först och kände på handtaget. Det var öppet.

"Varför har han inte låst sin dörr? Är han helt sjuk eller?" viskade Bill såg förvirrad ut.

"Han kanske bara inte ... Nej jag håller med, det är helt sjukt," sa Sara och nuddade dörren tills den sakta gled upp med ett knarr.

De gick närmre Toms säng och hörde hur han snarkade.

"Vem ska väcka honom?" frågade Bill.

"Snarare hur," sa Sara.

"Testa med att lyfta huvudet, har hört att det ska funka bra," skrev Joel.

Sara tittade en stund på Joels text och hur den sen flöt in i armen igen när hon hade läst klart den.

"Du kommer aldrig vänja dig," sa Bill och gav henne en klapp på axeln.

"Lyfta på huvudet? låter som fejkvetenskap. Vart har du lärt dig det?"

"I den där filmen du vet, när dem faller så vaknar dem," skrev Joel.

"Så vem väcker?" frågade Sara.

Joel gick fram till sängkanten och la sina händer under Toms huvud, lyfte det, sedan släppte. Det lilla fallet av huvudet skapade en tillräcklig känsla för att han skulle vakna. Hans ögon öppnades och han satte sig upp i sängen med förvirring.

"Tjenare, vad gör ni i mitt rum?" frågade Tom med ett varmt leende och en hjärtlig, inbjudande röst medan han gnuggade sina ögon.

"Vi har hittat en väg tillbaka till vår ... verklighet," sa Sara.

Tom tittade på Joels ansikte. Toms reaktion var subtil, endast ögonen kurade ihop sig lite.

"Vad har hänt?" frågade Tom.

"Vi kan förklara sen," sa Bill och drog Tom upp ur sängen. "Vi måste väcka Jack.

"Okej, låt mig bara klä på mig," sa Tom och drog på sig sina kläder.

Sara stod vid dörröppningen och spanade.

"Kom igen nu, vilken tid du tar på dig," viskade Sara.

Tom gav henne en blick, reste sig och följde dem ut till korridoren.

"Okej, då går vi och väcker Jack," sa Bill.

De samlades vid Jacks dörr och gav varandra blickar.

"Vad väntar vi på? Varför står vi bara här?" frågade Sara och försiktigt öppnade dörren.

Jack låg på mage och andades tungt.

"Jag väcker han," sa Tom och gick fram. Han lyfte på Jacks huvud och släppte det.

"Sa ju att det var en bra teknik," skrev Joel och lät texten flyta framför Bills ansikte. Bill viftade bort texten.

"Ja ja. Jag fattar," sa Bill.

Jack vaknade. "Vad vill ni? Gå och lägg er igen," sa Jack och la sig på kudden igen.

Tom lyfte upp hela Jack i sin famn och la han på golvet.

"Seriöst, Tom. Vad är det nu?"

"Vi har hittat en väg tillbaka," sa Bill.

"Sen när började du veta saker helt plötsligt," sa Jack.

Sara suckade. "bara lyssna. Vi har hittat en väg tillbaka, vad är det du inte fattar?"

Jack reste sig från golvet och tittade in i Saras irriterade blick. "Är det något du vill få sagt eller?"

"Ja, klä på dig. Vi måste dra nu," sa Sara och kastade byxorna på hans ansikte.

Jack stod några sekunder med byxorna hängandes på hans huvud innan han tog på sig dem med stön och stänk.

"Vad är det för bok du har?"
frågade Jack.

"En bok kommer ge oss många svar," sa Sara.

Jack drog på sig tröjan och harklade sig. "Okej, vart ska vi gå?"

"Vi vet inte," sa Bill.

Jack suckade och kliade sitt ansikte.
"Men alltså, så har vi en väg ut eller inte?"

"Vi vet inte exakt vilken dörr. Det ska vara en dörr med en vit cirkel över den. Vi behöver bara hitta den," skrev Joel.

Jack ramlade bak i sängen med spärrad blick. "Vad fan är det där?"

"ta det lugnt. Joel har fått någon form av superkraft. Att skapa text från sin nya kletarm."

Jacks blick gav inge tecken på klarhet.

"Vi kan ta det sen," sa Bill. "Vi borde röra på oss."

De gick alla ut i den mörka korridoren.

"Så vart ska vi börja?" frågade Jack.

"Vi borde sprida ut oss, så kan vi hitta den snabbare," sa Sara.

jack suckade irriterat. "Du ser, nu är du tillbaka till skit igen."

"Vad fan snackar du om, vi har väl ont om tid," sa Sara och tittade på Bill.

Bill ryckte på axlarna.

Sara ryckte på axlarna för att härmas.

"Vadå? Vadå vet inte?" frågade Sara.

"Alltså varelsen sa inget om att det va en tidsbegränsning," Bill.

"Kopiorna?" frågade Sara.

"Ja?"

"Okej, då antar jag att vi håller ihop då? Funkar det för alla?"

"Jag håller med," sa Tom. "Om att vi borde dela oss."

"Inte du också. Nej vi håller ihop, punkt slut," sa Jack. "Vi börjar med den övre våningen när vi ändå är här."

"Okej," sa Bill.

Joel nickade instämmande.

De gick längst den mörka korridoren och såg de möjliga fläckarna i taket. Golvet var ojämnt. Väggarna sneda.

"Det känns konstigt att gå," sa Tom.

"Vad menar du?" frågade Sara.

"Har du vart inne i affärer där golvet är lite snett eller lutar. Det känns som man är på en båt eller nått."

"Nu när du säger det," sa Sara och tittade på golvet. Golvet hade en horisontell lutning.

"Vad tror du hände med världen?" frågade Bill.

"Jag vet inte, finns mycket som kan hända," sa Sara och tittade på dörrarna de gick förbi.

"Ska vi berätta om portalerna?" skrev Joel till Bill.

Bill viftade bort texten.

"Vad ska vi göra när vi kommer tillbaka?" frågade Tom.

"Vad menar du?" frågade Jack.

"Vi har ju mördat Frank i vår verklighet," sa Tom.

"Jag tror inte det var vår verklighet. Inte den verkligheten vi var i från början iallafall," sa Sara.

"Hur kan du vara så säker," sa Jack.

"Jag såg hur saker hade förändrats när vi kom upp från källaren, efter vi hade mixtrat med det där klotet."

"Jo, det där klotet alltså," sa Bill.

"Vi måste kanske hitta det igen?"

"Och hur ska vi hitta det tänkte du?" frågade Jack vresigt.

"Duh, leta kanske?" sa Sara och suckade. "Vi tar en sak i taget. Först dörren, sen ser vi om vi hamnar rätt."

"Borde vi ens gå igenom dörrportalen om vi hittar den?" frågade Jack. "Jag menar, vi kan ju bara bo här."

"Vill du bo i den här världen? Seriöst?" frågade Sara.

"Varför inte," sa Jack.

"Bara för att du kanske inte har något värt att leva för i vår riktiga verklighet ska vi andra inte behöva lida," sa Sara.

Jack stannade upp. "Varför ska du vara en sån jävla bitch för?"

"Är jag en bitch?" frågade Sara tillbaka aggressivt. "Vad fan är du då? En uppstoppad liten klagolle som aldrig har något vettigt att säga förutom skit. Du drar ner hela jävla gruppen."

Jack greppade Saras krage. "Du tycker jag drar ner hela gruppen? Du

kanske borde tänka på att inte fylla allas huvuden med lögner om att allt kommer bli bra. Titta bara vad som hänt hittills. Tänk om det är vår verklighet som vi mördade Frank i. Vill vi verkligen tillbaka dit?"

Tom greppade Jacks hand och drog bort den från Saras krage. "Tänk dig för," sa Tom.

"Varför skyddar henne för? Du vet hur jävligt du blev behandlad i vår värld," sa Jack passionerat, ögonen glansiga. "Du förtjänar bättre."

"Jag skyddar inte henne, jag skyddar dig," sa Tom och höll en hand på Jacks bröst med en lugn blick. Tom tittade på Jack och Sara. "Ni vill inte bråka nu, okej? Och ja, vi vill alla tillbaka. Du också, Jack," sa Tom.

Jack tog ett djupt andetag och puttade bort Toms hand. "Ska vi fortsätta eller?"

De fortsatte ner till undervåningen tills de kom till den stora salen. Månljuset lyste in mellan fönsterplankorna. Den rökiga doften kvarstod. Den rödorangea jorden låg intrampat på golvet som innan. Generatorn brummade i mitten av rummet vid sofforna. Lådorna såg öppnade ut, viss utrustning hade blivit flyttad. Kläder hängde på tork längst linor som satt uppspända från krokar. Joel gick fram till en av lådorna och kikade, rörde runt lite material med fingrarna. Bill gick fram till Joel och tittade i samma låda.

"Vad är det här för snubbe alltså," sa Bill och vinkade dit Sara, Tom och Jack.

"Vad?" frågade Sara.

"Kolla in," sa Bill. "Hur sjuk får man vara."

"Så sjukt är det inte. Han verkar bara vara en jägare," sa Jack.

I lådan fanns det olika sorters kranier med variationer av varelser Joel inte hade sett förr. Han var ingen expert på kranier, men det fanns former på vissa skallar som han inte kände igen överhuvudtaget.

"Kolla in den här," sa Bill och tog upp ett kranie som hade formen av ett klot med två hål i sig. Inget mer, inget mindre. klotkraniet vilade bekvämt med sin storlek i två kupade händer. Bill gav kraniet till Jack.

"Vad tror du det här var för djur?"
frågade Bill.

Jack greppade kraniet och studerade det. Han tittade på Tom som ryckte på axlarna.

"Hur ska jag veta. Efter det skit han släpade in igår," sa Tom.

Jack slängde ner kraniet i lådan och gick därifrån.

"Varför har han en pinne i arslet hela tiden?" frågade Sara.

Toms ögon sjönk ner en stund innan han tittade upp med ett ansträngt leende.

"Låt han köra sin grej. Han är inge farlig, jag lovar. Han har bara lite problem med sina ... känslor."

"Om han tar på mig sådär igen kommer han få ångra det, okej?" sa Sara.

"Jag ser till att han inte gör det igen," sa Tom, hans kroppsspråk lika lugnt som stilla vatten.

Bill sneglade på Sara som att han ville säga något, men han tittade ner i lådan igen. Joel nuddade Bill med armbågen.

"Ville du säga något eller?" skrev Joel och lät texten vara såpass liten att bara Bill såg den framför sig. Bill viftade bort texten.

"Vi måste leta efter fler dörrar," sa Bill. "Vi borde kolla ytterdörren."

Jack reste sig från soffan och gick till ytterdörren. Tom, Sara, Bill och Joel följde med dit. Jack drog i handtaget med dörren var lika fast som betong. Den var orubblig med sina breda kedjor som slingrade sig genom bastanta lås. En mantelrörelse från en hagelbössa hördes.

"Vart tänkte ni gå egentligen?"
frågade Frank, ståendes i kalsonger
med en hagelbössa vilandes i sin famn.
"Ska ni gå ut kommer ni överleva i cirka
tre minuter innan ni kommer bli slitna i
stycken. Dessa varelser, de gillar att
börja med skrevet."

Joel lade märke till alla ärr som
beklädde Franks kropp, likt medaljer på
en generals kavaj. Långa rivärr låg tvärs
över bröstet. Andra ärr hade han över
sina lår, mage, axlar och sina muskulösa
armar. Skägget var fortfarande långt och
ruffsig, likt en sjömans.

Jack vände sig om med ett leende
med sina händer vid brösthöjd.

"Lyssna, vi tänkte inte ---"

"Stäng din mun," röt frank. "Vart
tänkte ni gå?"

"Vi ska ingenstans. Vi bara orienterar oss lite," sa Tom.

Frank med sin tunga kroppshyddda, som hade tydliga tecken på styrka, tog ett kliv fram. Hans steg skapade djupa knarr i golvet.

"Sätt er i soffan," sa Frank och pekade lätt med sin hagelbössa.

Jack, Tom, Bill, Sara och Joel satte sig i soffan. Dammet yrde när de satte sig. Frank stod med ena foten på bordskanten och lutade sig med sin armbåge mot knät.

"Ni vet, jag har alltid trott att projekt 55 skulle vara vår räddning. Men när jag ser er smyga runt i mitt hem som sketna råttor, när jag har gett er sängar att sova i. Jag vet inte riktigt vad jag ska tro. Vill ni verkligen ge er av? Världen är

bränd till aska. Jag räddade er. Det är mig ni ska vara tacksamma mot."

"Vi vill inte ge oss av, vi ville kolla oss omkring. Vi har legat nedsövda länge. Är det konstigt om vi vill utforska?" sa Sara.

Frank rätade på sig och kliade sitt skägg. "Jag gillar inte hur ni smyger runt på natten."

"Okej, vi går tillbaka till våra rum," sa Sara och reste sig långsamt med boken i hand.

"Vad är det där?" frågade Frank.

"Vadå?"

"Det du håller i? Vad är det för bok?"

Sara tittade på boken och ryckte på axlarna. "Äsh, bara något skräp jag tog med mig innan de frös ner oss."

"Ge mig den," sa Frank och räckte ut handen.

Sara tvekade.

"Nu!" skrek Frank.

"Okej, okej, lugn," sa Sara och kastade över boken till soffan bredvid Frank. Frank plockade upp boken och öppnade den.

Han skimmade igenom sidorna med smalnade ögon och rynkad panna.

"Vad fan är det här?" sa Frank för sig själv.

"Va?" frågade Sara.

Frank tittade upp med ilska ögon. "Vad fan är det här?" Frank kastade boken på Sara och höjde hagelbössan. "Ställ er upp. Ställ er upp nu!" skrek Frank. Rösläget var hotfullt och aggressivt. Jack reste sig upp med händerna uppe.

"Kom igen, Frank. Låt oss gå å lägga oss igen," sa Jack.

"Ett ord till från din mun och du kommer få leta efter andra halvan av ditt ansikte," sa Frank med lägre ton och spärrade ögon.

Joel reste sig tillsammans med Sara, Bill och Tom.

"Gå till dörren därborta," sa Frank och pekade med pipan mot en dörr de inte hade sätt innan. Det var en tjock ståldörr. Joel tittade ovanför dörren efter en vit cirkel. Ingen cirkel kunde synas. Modet sjönk i botten när de gick på led mot dörren.

"Stanna där," sa Frank och öppnade dörren med ett starkt ryck så man såg alla muskler i hans arm spänna sig. Dörren svängdes upp långsamt med tyngd.

"Gå ner för trapporna," sa Frank och pekade ner för stentrapporna som ledde ner i det dunkla ljuset. En källare var Joels gissning. Tankarna spred sig åt olika håll. Skulle han använda sin arm? Vad skulle hända om Frank såg hur Joels arm skiftade? Han kanske skulle bli skjuten i samma stund.

Joel valde att inte ta den risken. Bättre låta armen se normal ut. De gick ner för de kalla stentrapporna tills de kom till botten av den dovt belysta källaren.

Lukten av blöt jord trängdes med andra starka dofter. Stanken av förruttnelse låg inbakat i den tjocka luften, tillsammans med en dov nyans av kemikalie. De gick genom de mörka källaren med blöta bergsväggar och tak tills de kom till en lite större yta som var

upplyst med en strålkastare. Det starka ljuset låg på vad som liknade ett hål ner i berggolvet. Frank drog fram en stege ur en springa och ställde ner den i hålet.

"Klättra ner för stegen," sa Frank.

Joel tittade ner, sen tittade på Bill.

"Vad ska du göra med oss?"
frågade Bill.

"Gå ner i gropen sa jag," sa Frank.

Bill nuddade Joel. "Kom igen, gör något."

Joels tankar rusade i blixtfart medan han tänkte ut vad han skulle göra. Efter några sekunder formades Joels arm till något vasst. Men innan Joel hann bestämma sig för vad han skulle göra, vart han skulle hugga, om han skulle döda, så blev han slagen i magen. Joel

vek sig, tappade all luft och föll på knä. Armen retirerade till sitt normala stadie.

"Du är också en mutant?" frågade Frank och siktade på Bill.

"Du går ner nu, eller så skjuter jag ansiktet av din vän," sa Frank.

"Han är ingen mutant," sa Bill.

"Ner i gropen nu!" skrek Frank.

Joel började klättra ner för stegen. Bill följde kort efter, sen Tom och Jack, sist Sara. De kom ner i en ganska rymlig kvadratisk grop med platt betonggolv och släta bergväggar runt om. Det fanns ett hål i ena hörnet vilket Joel gissade var en toalett. Det fanns en stor madrass i mitten och små lampor installerade i bergväggarna runt om som gav en dov belysning.

Frank drog upp stegen när alla var nere i hålet. "Jag ska tänka över vad jag

ska göra med er," sa han och tryckte på en knapp.

Ett muller hördes och en bred lucka gled långsamt över hålet som ett lock. Locket stängdes och de var nu instängda nere i det kvadratiska fängelsegropen.

Kapitel 8. Den som ser allt.

Joel satt i ett hörn och tittade runt i cellen. Luften var sval. En tydlig kontrast från luften ovan. Det enda ljud som hördes var det kontinuerliga hummandet från någon sorts ventilationsapparat i takluckan.

Sara och Bill satt i ett annat hörn. Tom satt på madrassen och Jack gick fram och tillbaka.

"Fan, fan fan!" skrek Jack och sparkade på väggen. "Det här jävla huset alltså, varför gick vi ens in hit till att börja med?"

"För att vi skulle ha dött av kylan annars," sa Tom.

"Mhm, svar på allt ska du ha. Varför är du så jävla lugn hela tiden? Vi sitter i någons mördarkällare, i en helt annan

verklighet. Är det något att vara lugn över?"

Tom reste sig med ett stön. "Jack, bara ---"

"Bara vad? Ska du läxa upp mig igen nu eller? Det är det enda du gör hela tiden. Jack, tänk såhär, Jack gör såhär, Jack gå dit, Jack hit och Jack dit."

"Du vet att det inte är sant," sa Tom, hans röst stabil och lugn.

"Lätt för dig att säga som är du. Vi andra är inte du, Tom," sa Jack och smällde med sitt finger på Toms bröst.

"Vart ska vi ta vägen nu? Va? Vart ska vi gå? Hur ska vi hitta dörren?" sa Jack och puttade Tom.

Sara tog ett kliv fram. "Men seriöst, Jack."

Jack puttade undan Sara. "Håll din fucking käft, okej!" skrek Jack till henne.

"Vad fan håller du på med?" sa Bill och gick fram till Jack.

"Aha, du är en tuffing nu eller? Nu när din brud är i fara så blir du tuff helt plötsligt? Vart har du varit hela tiden?" sa Jack med ett hånfullt leende. "Har du växt ut din lejonman nu eller?" Jack puttade bak Bill. "Vill du slåss eller? Är det du vill?"

"Jack, det räcker nu," sa Tom.

"Varför är alla ni emot mig, jag fattar inte. Jag är den enda som vågar inse sanningen här. Jag är den enda som vågar inse vilken jävla skit vi sitter i. Ni andra bara ljuger för er själva," sa Jack och sjönk ner i ett av hörnen.

"Ni bara ljuger för er själva," sa Jack. Han grävde ner sitt ansikte i sina händer. "Vi sitter i sån jävla skit!" skrek

han och tittade upp med ilskna, tårögda ögon.

Tom gick och satte sig bredvid Jack. "Kom hit," sa Tom och la sina stora armar runt Jack. Jack försökte stöta bort Tom, men ju mer han stötte bort ju hårdare höll Tom i.

"Släpp din jävla idiot! Släpp mig," skrek Jack. Men han kom inte loss. Med tiden förlorade Jack sin ork och styrka och lät sig tillslut sjunka ner i Toms armar, ner i den misär han befann sig i. Bill och Sara satte sig ner med Joel och bara lutade sig mot väggen, stirrandes upp i taket.

Timmarna gick. Tom och Jack sov i varandras armar. Bill och Sara satt och stirrade in i väggen, på gränsen att somna dem också. Joel satt djupt i sina tankar. Tiden tycktes stå still. Ljudet var

detsamma. Luften sval. Hungerns grepp hade börjat trycka till. Joel tänkte på hur det skulle gå om han faktiskt skulle försöka döda Frank när han öppnade luckan. Om han dödade Frank. Dödade han, döda, döda. Orden repeterade sig i hans huvud. De blev som ett obehagligt mantra.

Joel nuddade Bill. "Jag har tänkt på en sak," skrev Joel.

Bill sträckte på ryggen och läste texten. "Vad är det?"

"Jag tänkte döda Frank när han öppnar luckan."

"Är du säker?" viskade Bill.

"Jag är säker," skrev Joel. "Hur ska vi annars komma härifrån?"

Bill såg ut att fundera. "Sant. Ska du köra den där spjutgrejen då eller?"

"Jo jag tänkte det."

"Vi borde berätta för de andra och se vad dem tycker," sa Bill och reste sig. Han gick över till Tom och klappade på hans axel.

"Hurru, Tom, vakna," sa Bill och ruskade honom lite till.

"Vad?" mumlade Tom.

"Jag och Joel har en plan att komma ut härifrån," sa Bill och vinkade åt Joel och Sara att komma närmre. Jack öppnade sina ögon och lutade sig mot väggen med ett stön.

"Vad nu?"

"Joel och Bill har en plan att ta oss härifrån," berättade Tom för Jack.

"En plan? Är du säker på att den kommer fungera?" sa Jack och torkade bort sina ögongubbar.

"Har du en bättre plan eller?" frågade Sara.

"Jag pallar inte kriga med dig just nu," suckade Jack. "Vad är planen?"

Joel lät texten flyta i luften så alla kunde se. "Jag tänkte döda Frank så fort han öppnar luckan," skrev Joel och inväntade att bli dömd.

Jack och Tom tittade på varandra, sen tillbaka på Joel. "Är du säker att du kan göra det?" frågade Jack.

"Det är bara jag som kan göra det. Ingen annan kan nå honom där uppe när han öppnar luckan," skrev Joel och visade med en snärt hur ett svart spjut sköts ut ur hans arm. Spjutet sögs sedan tillbaka in i armen.

"Okej? Men du är okej med att döda någon?" frågade Jack.

"Jag måste ju. Tom gjorde ju det," skrev Joel.

"Tom gjorde det i självförsvar," sa Jack. "Det du ska göra är mord."

"Varför blev du så himla mjuk helt plötsligt?" sa Bill.

"Att bli nedslängd i ett hål gör något med min hjärna, okej. Men jag kan gärna slå din hjärna medvetslös om du vill."

Bill skockade. "Kolla alltså, nu börjar han igen."

"Vadå börjar igen, det va du som började förolämpa mig," sa Jack.

"Vadå, att vara mjuk? Är det en förolämpning?"

"I den kontexten du menade så ja, det var en förolämpning," sa Jack, händerna på höfterna.

"Jag måste döda han. Om han väljer att svälta oss här nere så blir det vi som dör," skrev Joel. "Jag måste göra

det. Jag är den enda som kan," skrev Joel.

De läste texten. Tom skakade på huvudet. "Så sjukt det här är," sa Tom.

"Det är ju det jag har sagt hela tiden," sa Jack.

"Jag menar inte att du hade fel. Jag menar bara att det är så sjukt allting."

"Så hur gör vi?" frågade Bill.

"Vi väntar tills han öppnar, sen skjuter jag mitt spjut när luckan är öppen. Sen tar vi oss upp."

"Hurdå? Vi har ingen stege," sa Sara.

"Han kan skapa vad han vill med sin svarta kletarm," sa Bill. "Ja alltså den är ju inte svart och kletig nu. Men när han använder sin kraft blir den till den där kletiga vätskan."

"Vi fattar, Bill. Han kan välja att maskera sin arm så den ser normal ut," sa Jack och suckade.

"Så vi sover i skift. Någon måste kunna väcka Joel när det är dags," sa Tom.

"Tänkte precis likadant," sa Jack.

Joels förödande tankegång hade nått en ny nivå. Han skulle behöva ta någons liv. Döda, döda, döda, döda, döda. Ordet började upprepa sig igen. Döda, döda, döda, döda, döda. Det gick inte att få ur huvudet. Joel satte sig mot väggen och skapade en svart kub runt sig från vätskan av hans arm som stängde ut allt ljud och ljus. Han satt där i ett komplett ljudlöst mörker. Den svarta vätskan från hans arm hade bildat en ogenomtränglig kub runt honom.

Tankarna fortsatte.

Hur ska jag göra? Hur ska det gå?
Hur ska det gå? Hur ska jag döda? Hur
ska jag döda? Hur kommer jag hem?
Jag måste döda. Jag måste döda. Hur
ska jag döda? Hur mår hon? Hur ska jag
ta mig hem? hur mår hon? Jag måste ta
mig hem. Jag måste vinna. Jag måste
vinna. Jag måste döda. Jag måste ta
mig hem. Jag måste hem. Jag måste
Vinna. Jag kan inte vara kvar här längre.
Jag orkar inte vara här längre. Jag
måste lyckas. Jag måste lyckas. Annars
går jag under. Jag går under om jag inte
lyckas. Det är min enda väg ut. Min
ända väg ut är om jag lyckas. Jag måste
döda. Jag måste hem. Jag måste nå dit.
Hur ska jag nå dit? Jag måste döda.
Döda Frank. jag måste nå dit. Jag måste
hitta cirkeln. Cirkeln är den enda vägen.

Cirkeln. Cirkeln. Döda. Jag måste döda Frank. Jag måste lyckas.

Tankarna fortsatte i ett evigt okontrollerat mönster av besatthet. En besatthet han länge levt med, men inte lyckats tämja. Den påträngande tystnaden skar genom tankarna, vilket tillslut ledde till att han kunde hitta ett ankare av klarhet. Han sög tillbaka de skyddande väggarna in i sin arm och såg de andra stirra på honom.

"Förlåt. Ibland skapar den något jag bara tänker på," skrev Joel.

"Jag önskar att jag kunde stänga in mig i en svart kub," sa Sara.

"Är det någon som är trött?"
frågade Tom.

"Jag är helt slut," sa Bill.

"Jag med," sa Sara.

"Jag skulle behöva blunda lite," skrev Joel.

Tom vände sig till Jack. "Du?"

"Jag är inte så trött. Sov du istället," sa Jack.

"Är du säker?"

"Ja, sov du. Jag tar första vakten. Jag väcker dig när jag blir trött."

"Okej. Juste, vi alla borde sova i mitten på madrassen. Det är kallt här nere och vi kommer bli sjuka om vi sover på betongen. Vi håller värmen om vi sover tillsammans," sa Tom. "Vi kommer bli nedfrysta tillslut annars i den här temperaturen."

Alla gav varandra fundersamma blickar innan de möttes i mitten av rummet.

"Okej, vem ligger vart?" frågade Sara.

"Tom, du är störst. Du borde ligga i mitten," sa Jack.

"Alright," sa Tom och lade sig ner på madrassen på rygg.

Joel la sig intill Tom, Bill och Sara la sig intill också tills de alla låg nära med sina armar kring varandra.

Jack satte sig i ett hörn och vakade över luckan upp i taket.

Liggandes på rygg med egentligen okända människor kändes på ett sätt väldigt bekvämt och betryggande. Även om de var okända för Joel, så var de alla i samma båt.

"Hey," viskade Jack. "Hey, Joel. Jag hör något."

Joel reste sig snabbt och siktade sin arm mot där luckan mötte väggen.

"Är du redo? Jag hör hans fotsteg," sa Jack.

Joel nickade och lyssnade noggrant efter stegen hur de blev tydligare. Efter vad som kändes vara en evighet stannade stegen. Joel lär sin arm förvandlas till den svarta vätskan och formade ett spjut, redo att skjutas.

Tystnad, endast ljudet från ventilationen som brummade med en mild ton.

"Vad händer?" viskade Jack.

"Shhh," viskade Sara tillbaka.

Med ett metalliskt läte öppnades en liten lucka i mitten rakt ovanför dem. Det föll ner några runda saker som landade med ett par studsar innan de rullade iväg till väggen. Sedan föll det ner en påse fylld med vatten rakt ner på madrassen. Sedan en toarulle. Kort efter stängdes luckan.

Joel tittade sig omkring.

"Vad fan? Han slängde ner potatisar," sa Jack.

"Är det potatis?" frågade Bill.

"Vad annars ska det vara? Ser du inte själv?" Jack plockade upp en potatis och visade för hela gruppen.

"Titta," potatis."

"Vad vill han att vi ska göra med dem?" frågade Bill.

"Men är du tappad på riktigt eller?" Jack kastade potatisen på Bill.

"Vi ska äta dem," viskade Sara.

"Det är ju bara fem stycken. Förväntar han oss att vi ska klara oss på en potatis var?"

Jack suckade och sjönk ner längst väggen. "Om vi får mat här nere så betyder det att han vill hålla oss vid liv," sa Jack.

"Inte med det här lilla han ger oss," sa Bill.

"Han kanske ger oss mer med tiden. Poängen är att om han ger oss mat kan han hålla oss här nere i flera år om han vill."

Bill tittade på potatisen med rynkade ögonbryn. "Jo. Men varför får du det att låta så negativt?" Bättre att hålla oss vid liv så vi kan komma på en ny plan, visst?"

"Planen sket sig. Nu kommer vi vara fast här. Jag får det hellre överstökat, jag har inte lust att vara någons fånge i massa år," sa Jack.

"Du och ditt jäkla, jag ska dö, hela tiden," sa Bill och slängde den tuggade potatisen på honom. "Varför ska du hålla på hela tiden?"

"Vadå hålla på?"

"Ja, spela som om du är världens tuffaste soldat och säger att du hellre dör. Det är inte bara du här, vi andra har liv vi vill leva till skillnad från dig."

"Jag har ett liv jag vill leva," sa Jack.

"Jo jag märker det. Sara har rätt om att du drar ner hela gruppen."

Jack reste sig hastigt och tog ett par aggressiva kliv mot Bill tills hans stod obekvämt nära.

"Är det något du vill säga?"
frågade Jack.

"Jag har redan sagt det. Är du dum i huvudet också eller?" sa Bill.

Jack höjde sin näve.

Sara gick emellan dem. "Nu får ni ge er." Hon vände sig mot Bill. "Vad har flugit i dig, Bill? Varför är du så taskig helt plötsligt?"

"Är jag taskig? Jag?" Bill skrockade och gned sina ögon med två fingrar.

"Okej, det är jag som är taskig alltså. Okej, jag förstår. Jack är inte alls den som drar ner hela gruppen eller?"

"Jack är ett svin, det vet vi alla. Men du, du är inte det," sa Sara.

Bill gick till ett hörn och satte sig ner. "Visst, vi låter Jack vara ett svin."

"Det var inte det jag sa," sa Sara.

"Jag är bara så less på hans attityd. Han gör inget bättre, bara klagar," sa Bill.

"Han har inte fel," sa Tom och tittade på Jack.

"Fuck det här, ni vet ingenting," sa Jack och satte sig längst den andra väggen. Sara satte sig vid Bill. Tom satte sig i mitten med Joel.

Tiden gick. Joel gissade på att en halvtimme hade passerat innan någon sa ett ord.

"Ska vi äta en potatis var eller?" frågade Tom och rullade alla en varsin potatis.

"Hur ofta tror du vi kommer få mat?" frågade Bill och tittade sig runt på de andra.

"Varannan dag cirka klockan tolv," sa Jack.

"Varannan dag?" frågade Bill.

"Men!" Jack suckade. "Jag har ingen aning när vi kommer få mat. Hur ska jag veta. Dum fråga, Bill."

"Finns inga dumma frågor."

"Jo, Bill. Det finns väldigt dumma frågor."

"Nu börjar han igen," suckade Bill.

"Nej, jag börjar inte igen. Jag svarade bara på din dumma fråga," sa Jack och åt sin potatis. Sara åt sin. Tom åt sin. Bill åt sin. De tittade de på vattenpåsen.

"Sååå, hur ska vi göra med den där?" frågade Bill.

"Vi borde ---"

"Nej, Tom," avbröt Jack och ställde sig vid vattenpåsen. "Låt äventyrarBill här lösa problemet. Jag tycker han ställer för många frågor på svar som är uppenbara."

Bill tog upp påsen. "Jag menade bara hur vi ska göra med att fördela vattnet. Jag hinner ju inte ens ställa klart frågorna innan du attackerar," sa Bill och gjorde ett litet hål på toppen av påsen.

"Vem är törstig?" frågade Bill.

Alla räckte upp handen. Bill gav påsen till Sara först.

Jack skrockade, korsade sina armar. "Klart hon får dricka först."

"Men vad är det nu då?" frågade Sara och slängde påsen till Jack innan hon hann dricka något. "Så, nöjd nu eller?"

Jack tog emot påsen. Han drack inte, bara höll i den en stund innan han gav den till Tom.

"Tack," sa Tom och drack en munfull innan han gav den vidare till Joel.

"Juste. Hur ska du ens ... äta?"

Joel tittade på sin potatis och vattenpåsen. "Jag vet faktiskt inte," skrev Joel.

"Testa och tryck potatisen mot där din mun satt förut," sa Bill.

"Varför skulle han göra det?"
frågade Sara.

"Den kanske sugs in i ansiktet. Det kanske är en mun där bakom."

"Nej det låter helt sjukt ju," sa Sara och skrattade.

Joel tog potatisen och la den i sin hand. Inget hände.

"Du kanske måste förvandla din arm till den där svarta kletvätskan.

Joel gjorde sin hand och arm till det svarta kletet och såg hur potatisen sjönk ner i den svarta kletvätskan. Potatisen absorberades.

"Känns som jag precis åt potatisen," skrev Joel.

"Antar att din arm kan absorbera mat. Testa vattnet," sa Sara.

Bill tog upp påsen och hällde lite av vattnet över armen. Joel bevittnade hur

vätskan sögs in i armen och kände hur hans törst släcktes.

Sara log med ett skratt. "Coooolt. Du äter med din arm som en jäkla alien."

"Lika coolt som hans munlösa ansikte," sa Jack. "Är han en hjälte nu helt plötsligt eller? Bara för att han har en muterad arm?"

"Varför är du så bitter för? Det är väl en bra grej att Joel har superkrafter," sa Sara.

"Hans superkraft är att vara ett jävla freak."

"Seriöst, Jack. Låt han vara," sa Bill och tittade på Tom. "Kom igen. Ska du inte säga nått. Han är ju din vän."

Tom tittade på Jack med trötta ögon.

"Så, Bill. Du har blivit en medlare nu också eller? Du är helt värdelös, vet du det? Du klarar inte av någonting.

Vart var du när vi fick stycka kroppar? Juste, du mårde illa. Vad gjorde du när jag fick skära upp en kropp som hängde från taket? Juste, du tittade på. Vad gjorde du när Frank höll på att döda oss? Juste, tittade på när Tom räddade oss alla. Du gör inte ett skit, Bill. Tro inte att du är något."

Jack vände sig mot Joel. "Samma med dig Joel. Tro inte att du är något bara för att du råkar ha en muterad arm. Din plan gick åt helvete trots din superkraft."

Bill gav ett hårt slag i ansiktet på Jack så han ramlade baklänges. Bill slängde sig över honom och följde upp med vilda slag. Jack skyddade sig. Tom greppade Bill och slet bort honom från Jack. Jack reste sig och torkade blodet från munnen och näsan.

"Stora starka, Bill. Vilken man du är."

"Det är du och din stora jävla mun," sa Bill, pekandes mot Jack. "Du borde tänka innan du öppnar din käft."

"Jag tänker alltid innan jag öppnar min käft. Du å andra sidan. Du kan inte kontrollera dig själv ens."

Bill kämpade för att komma loss.

"Släpp mig, Tom."

"Nej," sa Tom lugnt.

"Släpp!"

"Nej."

Bill gav upp med en suck. "Släpp. Jag är lugn, okej."

Tom släppte taget om Bill. "Vi måste spara på krafterna."

"Spara dem till vad exakt?" frågade Jack.

"Till att kunna försvara dig bättre," sa Bill.

"Till att kunna överleva så vi kan komma hem," sa Tom och tog ett djupt andetag. "Alla vill komma hem. Kan vi vara överens om det iallafall?" Han vände sig mot Jack. "Eller?"

Jack kliade sig på pannan. "Ja, klart jag vill hem."

"Bra. Då är vi överens om det. Kan vi komma överens om att vi kan försöka fokusera på lösningar?" Tom tittade på Jack med en dömande blick.

"Varför tittar du på mig för?"

"För du har kommit med väldigt få lösningar. Vi vet att du vill väl och gärna gör saker. Men du kan inte vara så negativ hela tiden."

"Jag säger bara som det är," sa Jack.

"Nej, det gör du inte. Du är negativ."

Jack tittade sig runt. "Jag skiter i vad dem tycker."

"Men du skiter inte i vad jag tycker." Tom lade sig ner på madrassen med ett tröttsamt stön. "Kan vi inte bara lägga oss och sova lite. Jag är så väldans trött."

Jack la sig med sitt huvud på Toms mage. Joel lutade sig mot väggen bredvid Bill och Sara.

"Jack, varför är du på alla för hela tiden?" frågade Sara. "Vi vill inget illa."

Jack svarade inte. Sara skakade på huvudet och himlade med ögonen.

"Vet ni vad?" började Tom. "Jag tycker det är rätt skönt att bara få vara här i en kub."

"Hur menar du?" frågade Bill

"Alla har inte sitt drömjobb där hemma. Jag har ett skitjobb, med kass lön. Det jag menar är att det är skönt att komma från vardagen. Räkningar och allt stress med ekonomin."

"Jag förstår hur du menar," sa Bill.

"Jag är inte så säker på det," sa Tom. "Jag menar inget illa, men du verkar ha ett väldigt bra jobb där hemma."

"Du tror jag har det bra?" Bill skrockade.

"Ja men du har ju bott i Sydafrika som äventyrsguide. Det är ingen plats man bara råkar bo i utan kontakter eller pengar."

"Jag kämpade arslet av mig i flera år för att komma dit. Mina föräldrar hade inget med det att göra. Precis som Sara, hon kämpade också röven av sig."

"Ah, sorry. Visste inte att det var så," sa Tom och såg ut att genuint skämmas.

"Nej, precis. Folk vet sällan det innan de öppnar munnen."

"Seriöst, Bill," sa Sara. "Bli inte som Jack nu."

"Vad menar du precis som Sara," skrev Joel och kände ett intresse av att få veta något om henne.

"Mina föräldrar är rätt ... förmögna kan man säga. Mamma arkitekt och pappa arkeolog."

"Jääävlar. Du kommer från pengar alltså," sa Jack med ett gott skratt.

"Antar det. Men tro inte att jag ville leva av dem hela livet. Jag startade mitt eget liv. Jag vill komma bort från deras pengar. Vet du hur less man blir på folk som konstant dömmar en för att ens

föräldrar är rika. Lixom, hej, jag valde inte att födas in till pengar."

Jack muttrade och drog med mungipan. "Och vad blev du då? "Började du jobba på pappas kontor då eller?"

"Nej? Jag började jobba inom VR."

"VR alltså. Det är väl sånt där skit med spel å så?"

"Lite mer än det. Men jo. Jag skapar virtuella spelvärldar."

"Låter inte som ett helt fel jobb direkt," sa Jack och vände sig till Joel med ett skratt. "Alltså seriöst, Joel. Jag måste fråga. Jag tror jag kan prata för alla på den fronten. Hur fick du den där armen? Och hur försvann din mun?"

"Berätta du," skrev Joel till Bill.

Bill höjde ögonbrynen. "Okej? Hmm, vart ska jag börja?"

"Från början," skrev Joel.

"Okej." Bill satt i tankarna en stund innan han kom till tal. "Jo jag mötte Joel i korridoren, han hade haft en mardröm," sa Bill och tittade på Joel. Joel gav en accepterande nick. Joel förstod att Bill inte ville berätta vad Joel hade sagt om ansiktena i taket.

"Vi hitta som en stor spricka i väggen, en portal som ledde rakt in. Vi träffade på en varelse som var helt täckt i samma material som Joels arm. Han bad oss att hämta något inne i portalen, och i utbyte skulle han visa oss nästa dörr som skulle leda oss hem, tillbaka till vår egen verklighet."

"Såå? Ni gick in i sprickan antar jag?" frågade Tom.

"Vi gick in i portalen, ja. Det var som att vara i en drömvärld. Men ändå

extremt verklig. Hur som helst, vi letade ett tag och tillslut hittade vi det vi skulle hitta och kom till ett kasino där Joel spelade bort sin mun och arm. Smart visst?"

"Vad menar du med att han spelade bort sin mun och arm?" frågade Tom. "Hur var det inne i revan?"

"Det var som en dröm. Sektioner, scener ur minnen som hade blivit vridna. Svårt att förklara. Iallafall, vi stötte på en varelse som hette Karl. Han sa att han kunde ta oss hem direkt om Joel vann i spelet."

"Varför spela när ni redan hade det ni letade efter? Kunde ni inte bara gå och ge det till varelsen utanför, så skulle ni få åka hem ändå?" frågade Jack.

"Jo, men så tyckte inte Joel," sa Bill och gav Joel ett bittert getöga.

"Sen fastnade vi också i en öken i ett års tid."

"Va? Ett år? Vad snackar du för skit?" sa Jack med spärrade ögon. Tydiligen intresserad.

"Jag är helt seriös. Tiden inne i portalen funkar annorlunda tydiligen. När Joel förlorade mot Karl skickade han oss till en öken. Men vi hittade en oas och bodde där i ett års tid, tills vi hittade utgången i vattnet."

"Men I ett års tid?" frågade Jack mer skeptiskt. "Var ni i oasen i ett års tid?"

"Ja. Tiden funkar annorlunda i portalerna tydiligen."

"Så hur länge hade det gått utanför då?" frågade Jack.

"En timme," sa Bill. "Helt sjukt, jag vet."

"Vad är det där för portaler egentligen? Bara stora sprickor i väggarna i huset eller?" frågade Sara.

"Ja, vad jag har förstått det som. Folk verkar sitta fast i sprickorna också. Så jag tycker vi ska undvika dem om vi ser några."

Jack reste sig och gick till en annan väg som han lutade sig mot.

"Jag tycker vi borde komma på en plan nu om hur vi ska fly," sa Sara.

"Vad snackar du om? Vi kan inte fly härifrån," sa Jack. "Han kan hålla oss här hur länge han vill. Han kan mata oss med potatis och vatten och hålla oss vid liv i flera år."

"Klart vi kan fly. Såg du inte Joels superarm," sa Tom. "Bill. Du har ju levt ett helt år med Joel. Du borde ju veta vad han kan göra med sin arm."

Bill Tittade på Joel. "Jag menar, han kan göra mycket med sin arm. Men skära genom tjock metall tror jag inte."

"Kan du testa?" frågade Jack.

"Var det inte du som hellre dör här nere?" frågade Sara med ett höjt ögonbryn.

Jack suckade och gick fram och tillbaka. "Kan du testa eller, Joel?"

Joel reste sig och tittade upp mot taket som var den stora luckan, som en hand över ett glas var dem fast i glaset. Joel samlade sina tankar mot att skapa något vasst och starkt, likt ett spjut. Han sträckte hastigt ut armen med en snärt och ut flög det något spjutliknande som smällde mot metallen. Inget hände. All den svarta sörjan sögs tillbaka in i Joels arm och den förvandlades till att se normal ut igen.

"Det går inte," skrev Joel.

Jack skrockade och slängde med händerna. "Super. Vilken magisk arm du fick."

"Men håll käften, Jack. Har du aldrig vettiga saker att säga?" frågade Sara, pekandes på Joel. "Joel offrade hans arm och mun för att hjälpa oss hem."

"Han gjorde det för att han är en spelmissbrukare. En spelmissbrukare kommer alltid vara det. Precis som en knarkare."

"Och du är bäst eller?"

"Det va du som sa det."

Saras ögon spärrade, hennes kroppsspråk stelt, axlar upphöjda, nävar knutna. Hon satte sig ner vid Bill med en hård suck.

"Jag orkar inte mad han längre," sa Sara och stirrade upp i taket.

"Vadå? Jag är bara ärlig."

"Du vet inte ett skit om att vara ärlig. Du vill bara ha en anledning att vara en jävla mobbare," sa Bill med tyst och äcklad ton. "Du vill bara ha makten att sätta dig över oss andra."

"Hey, skärp er. Jack vill inte sitta över er. Han är bara stressad över situationen. Jag är förvånad att ni inte är mer stressade faktiskt," sa Tom.

"Försvarar han igen alltså," suckade Bill irriterat, ansiktet uttryckte samma sak.

"Jag försvarar honom inte," sa Tom, stadig på rösten.

"Det låter som du för hans talan," sa Sara.

"Jo, jag antar det," sa Tom och tittade på Jack. "Vi behöver varandra för att ta oss ut. Vi kan inte jobba mot varandra hela tiden."

"Vi behöver inte varandra. Vi känner inte ens varandra. Jag känner Tom, ingen annan," sa Jack skarpt.

"Det är ju inte så att du försöker lära känna folk heller," sa Sara.

"Jag behöver inte lära känna er."

"Tom, är han alltid såhär?" frågade Bill.

"Nej, det är han inte. Som jag sa, vi är i en stressad situation. Jag tror vi behöver vila oss, kanske sova till och med."

"Så sova tycker du är en bra ide när det är en mördare ovanför oss?"
frågade Jack.

"Han kommer inte mörda oss. Då skulle han redan gjort det," sa Tom och pekade upp mot luckan. "Han slänger ju ner mat. Varför ge oss värdefull mat om han skulle döda oss?"

Ett skärande läte sved genom öronen. Den raspiga bergväggen gled åt sidan vilket uppenbarade en glasvägg bakom. En glasvägg de också kunde se genom. Det var Frank som stod på andra sidan, stirrandes tillbaka på dem med ett flin. Han var klädd i sin tunga skepparrock med hög krage. Skägget var lika stökigt som alltid.

"Ni har helt rätt, om jag ville ha er döda skulle jag gjort det för länge sedan," sa Frank genom en liten högtalare som var kopplad till rummet så de andra kunde höra.

Joel snärtade ut sin arm och det svarta spjutet sköts iväg mot glaset. Glaset klarade sig med en liten obetydlig repa. Det svarta kletet gled sakta in i Joels arm. Joel kände ett djupt missnöje.

"Det här ett tjockt pansarglas. Det kan stå emot det mesta," berättade Frank, tonen mörk och låg. "Ni kommer aldrig komma ut därifrån. Om jag inte bestämmer det vill säga."

"Varför håller du oss här inne för?" frågade Bill och gick närmre glaset.

Frank skrattade. "Ja, varför håller jag er här. Det är den frågan ni ställer hela tiden."

"Klart vi ställer oss den frågan. Vi vet inte ens varför du tog oss ner hit," sa Bill. Han såg upprörd ut med armarna i kors och stel blick.

"Klart ni vet," sa Frank och pekade på Joel. " Den där. Det är inget jag kan ha gåendes omkring i mitt hus."

"Vadå den där? Han är inget monster," sa Bill.

"Jag sa aldrig monster. Jag är mer fascinerad. Sen å andra sidan hittade jag er alla uppe mitt i natten. Inget jag uppskattar."

"Så vad vill du då? Vi är inte direkt något hot för dig," sa Jack.

"Det är precis vad ni är. Jag såg vad han gjorde med sin arm. Vad skulle ni göra om ni var jag? Ni är främmande för mig och en av er har en mutation. Jag har inte klarat mig i den här världen för att jag har varit snäll och empatisk."

"Var det värt att överleva till att bli den du är? Ett skal av en människa," sa Bill.

"Empati är en lyx jag inte har. När världen brinner är det illa nog. Alla flyr, alla krigar, alla" Han avbröt sig själv. "Men det värsta kommer när elden har lagt sig och himlen är mörk av sot. kylan blir evig. allt dör i tystnad, utan kamp eller livslust. Allt bara vissnar i mörkret," sa Frank med låg ton, hans blick ihålig.

"Så varför kom du ner hit?" frågade Sara.

Frank skrockade lågmäلت och drog fram en stol och satte sig med tyngd. Stolen knarrade.

"Jag vill veta vart ni kommer ifrån," sa Frank och lutade sig bak i stolen.

"Det är som du sa, vi kommer från ---"

"Stopp," avbröt Frank med handen upphöjd. Jag vet att ni inte är experimentet. Ni är för klara i skallen."

Frank lutade sig fram. "Nej, ni är något annat. Något bortom denna tid."

"Vadå bortom denna tid?" frågade Bill.

"Om ni inte börjar prata kommer ni sitta i den här kuben tills ni kommer be om döden." Frank lutade sig tillbaka. "Jag har ett förslag. Om ni gör det så kan ni gå fri."

Frank reste sig från stolen och försvann ur bild i några minuter.

Sara gick fram till glasväggen och tittade sig omkring.

"Du kommer inte komma igenom," sa Jack.

"Jo tack, jag vet," sa Sara och fortsatte att titta.

Takluckan öppnades och ner föll något av metall. Det klingade av landningen. Det var en yxa.

"Vad ska vi göra med den här?"
frågade Jack och plockade upp yxan.

"Det är väl ganska självklart," sa Frank medan han kom in i bild igen på andra sidan glasväggen. "Hugg av Joels muterade arm och ni är fria. Och oroa er inte för honom. Jag kommer se till att han inte dör."

Jack och Joel bytte blickar.

Tom la en hand på Jacks axel. "Jack, tänk inte ens tanken."

"Hörde ni inte vad han sa," om vi hugger av den så släpper han oss fri, och då kan vi ta oss ..."

"Shhhh!" hyschade Sara.

"Eller så berättar ni sanningen," sa Frank. "Men ni bestämmer. Jag menar, Joel har ingen mun. Ni måste ha en väldigt bra historia till varför ni är här."

Jag kan säga att jag kommer troligtvis inte bli förvånad."

Tom greppade yxan och tog den långsamt ur Jacks händer.

"Okej," sa Tom. "Vi berättar." Tom tittade runt på Joel och de andra. De mötte Tom med nickar.

"Vi ... Vi vet inte riktigt själva vad som händer. Men det verkar vara något med det här huset," berättade Tom och ställde sig framför Frank med bara glasväggen som skiljde dem åt. "Om vi gissar rätt så har vi på något vis råkat hamna i en parallell verklighet. Huset var detsamma där vi kom från, annorlunda inredning bara. Du fanns också. Men samma där, annorlunda men ändå samma."

"Så ni har rest genom tiden?"

"Men sluta säga att vi har rest. Du får det att låta som att det här var planerat. Som att vi är ett gäng tidsresenärer som vet exakt vart vi ska. Ser det ut som vi har koll på läget eller?" väste Jack. "Tom här, han har redan dödat dig en gång. Vi slängde ut dig i snön. Men här är du igen. Lika psykotisk som innan."

Frank kliade sig i skägget. "Hmm, intressant."

"Vad är det som är så jävla intressant? Vi är fast i din äckliga mördarkällare," sa Jack med utsträckta armar."

"Jag byggde den här källaren helt själv. Ett riktigt hantverk om jag får säga det själv."

"Du gjorde precis det," mumlade Sara.

"Den va egentligen byggd för att hålla överlevare i karantän och se om dem var friska eller inte."

"Okej, kan du släppa oss fria nu? Vi berättade vår historia," sa Jack.

Frank reste sig och ställde sig precis vid glaset. "Det verkar som ni bara har ett val kvar om ni vill komma ut härifrån," sa Frank och stenväggen gled tillbaka till samma plats som innan, vilket skymde glasväggen.

Jack sparkade på stenväggen. "Vilken fucking jävla röv!" Han sjönk ner till golvet. "Vi berättade ju sanningen, visst?"

"Jo, men antar att han inte köpte det," sa Bill.

"Jo, jag förstod det också, men tack ändå," väste Jack.

Sara gick fram till stenväggen och såg ut att leta noggrant med sina fingrar.

"Vad gör du? Vad letar du efter?"
frågade Jack.

"En väg ut," sa Sara helt obrydd.

Jack skrattade med tårögda ögon.
"Din dumma jäkla idiot. Det finns ingen väg ut. Kommer ni aldrig fatta det eller?"

"Skadar det att jag letar eller?"

Jack lutade bak huvudet mot väggen och slängde med händerna. "Visst, gör som du vill. Det finns bara ett sätt att ta oss härifrån. Men ingen verkar vilja komma ut härifrån."

Bill satte sig på madrassen med Tom och Joel. "Nu då?" viskade Bill.

Joel ryckte på axlarna. Tom stirrade in i väggen. Jack blundade och Sara

letade längst väggarna, hennes händer gled sakta över den skrovliga ytan.

Bill vände sig mot Sara. "Jag tror du har satt för många filmer."

"Man vet aldrig," sa Sara. "Det kanske finns något vi har missat."

"Jag säger ju det, hon har tappat det helt," sa Jack och skakade på huvudet.

"Jag har inte tappat det, Jack, jag vill bara hålla mig sysselsatt. Som du sa, vem vet hur länge vi kommer få vara här nere."

"Okej, så nu håller du med mig?" sa Jack.

"Vi håller nog alla med dig på vissa punkter. Vi måste ta oss härifrån, ja. Men vi håller inte med på vilken metod du vill använda dig av."

"Visst, vi får se när det gått tio år om du känner samma sak då," Jack vände sin blick till Joel. "Och då snackar vi inte tio år i en konstig fantasivärld där ni bara åldrats en timme."

"Tio år i en reva är faktiskt tio timmar i den verkliga världen, inte en timme," sa Bill.

"Men vem bryr sig. Tio år här inne kommer inte vara kul är det jag menar."

"Vi kommer inte sitta här i tio år," sa Sara.

"Och hur vet du det? Är du en expert på kidnappare eller?" frågade Jack.

"Nej, men han kommer inse att det vi säger är sant. Han kommer se att vi inte kommer hugga av Joels arm."

"Jag tog inte dig för att vara naiv."

"Jag är inte naiv. Jag använder bara sunt förnuft. Du borde testa det någon gång. Du är mer känslig än en femåring," sa Sara medan hon sökte längst väggen.

"Om vi nu kommer sitta här ett tag borde vi skapa rutiner," skrev Joel.

Bill tittade på Joel med ett leende. "Jag håller med. Det var så jag och Joel klarade oss genom året i oasen. De första veckorna hade vi inte riktigt rutiner. Tiden kändes som den stod still. När det inte finns något att göra så känns alla timmar på dygnet extremt långa."

Jack skrattade. "Har du också tappat det eller?"

Sara vände sig mot Jack. "Så hur vill du spendera tiden i en kub då? Ska du

sitta i ett hörn och klaga i månader eller?" frågade Sara.

"Nej?" sa Jack.

"Har du ett bättre förslag?" frågade Bill.

"Ja."

"Ett annat förslag än att hugga armen av Joel," sa Tom med en suck.

Jack var tyst.

"Precis. Så var med och skapa rutiner istället," sa Bill.

Joel tittade på Jack och skapade en text. "Vilken rutin skulle du vilja ha? En morgonrutin, kvällsrutin, mitt på dagen rutin? Natrutin? Har vi inga rutiner kommer vi dö av tristess," skrev Joel.

Jack läste texten. "Han har ju en poäng."

"Ja, så har du några idéer?"
frågade Sara.

"Det vi skulle behöva träna på är självförsvar," sa Jack, tittade ner i golvet.

"Kan du självförsvar?" frågade Bill och skrockade. "Okej? Det låter ju bra. Ska vi ha det som en morgonaktivitet eller?" Bill tittade på Joel.

"Vad tycker ni andra?" skrev Joel. "Ska vi ha det på morgonen? Dag? Eftermiddag? Kväll?"

"En annan fråga dock. Hur vet vi vad klockan är? Vi är inte direkt utomhus som du och Bill var i öknen. Vi har ingen aning om vad tiden är här nere," sa Sara.

Bill tittade sig omkring. "Det var iallafall natt innan vi blev tagna ner hit. Och det var ju ett bra tag sen. Så det borde minst vara dag nu."

"Men även så, hur ska vi hålla koll på tidens gång? Vi alla kommer ju ha olika sovrutiner," sa Sara.

"Har någon nån ide?" frågade Bill.

"Kan vi be om en klocka tro?"
frågade Tom.

"Tror du han kommer ge oss en klocka när han precis har bett oss att hugga av någons arm.

En lucka i taket öppnade sig och stängdes hastigt efter. Något föll ner och landade framför Jack. Det var en litet, runt armbandsur, utan självaste armbandet.

Jack tittade upp. "Lyssnar du hela tiden eller?" skrek han och plockade upp klockan. "Det är sjukt äckligt att han hela tiden övervakar oss."

"Jo, jag håller med. Hör han oss hela tiden tror du? Eller ser han oss också?" frågade Sara.

"Det är bra att han ser och hör oss," sa Tom och satte sig upp med ett stön. "Då kommer han få se och höra att det vi säger är sanning."

"Precis," sa Bill. "Och nu har vi en klocka, så nu kan vi bestämma oss för våra rutiner."

Kapitel 9. Vulkanens tårar.

Joel satt längst väggen i väntan på att Sara skulle bli klar på toaletten.

"Är hon klar snart eller?" frågade Bill.

"Det har gått fjorton minuter. En minut kvar," skrev Joel.

"Jag minns när hon bara behövde fem minuter," sa Jack.

"Hon kanske vill slippa se dig," sa Bill.

Joel var den som alltid fick skapa en svart, ljudisolerad kub runt den som behövde gå på toaletten. Vid ena väggen hade de staplat upp en liten hög med de matresurser som Frank kastade ner i luckan. Det var ett dussin konserver, vattenpåsar ståendes i små behållare med sugrör i dem, bröd och

andra små snacks. De åt bara vid tre utsatta tider. Frukost klockan åtta på morgonen.

Sedan lunch klockan tolv, efter det middag klockan sex på kvällen. Efter det kunde alla få ta en godisbit innan de skulle lägga sig. Portionerna var små men det funkade. De fick matresurser varje dag i olika mängder. Ibland potatis, andra dagar konserver, andra dagar påsar med kokt pasta.

Tiden gick och dagarna hade blivit inristat på väggen i form av streck. Precis som man sätt i fängelsefilmer. De var uppe i tre månader och fyra dagar. Rutinerna var enkla. På morgonen när alarmer ringde åt de frukost, kort efter hade de självförsvarsövningar med Jack i cirka två timmar till klockan tio.

Efter det mellan tio till tolv var det spelturneringar i olika brädspel, sällskapsspel och kortspel. Efter lunchen var det egentid i två timmar där alla gjorde olika saker. Joel tränade på att skapa olika former av karaktärer med vätskan från sin arm. Bill satt oftast och läste böcker som Frank hade dumpat ner till dem.

Sara ritade på väggarna med färgkritor eller tränade sin ritkonst på papper. Jack och Tom spelade oftast kort eller tränade.

Efter egentiden var klockan två. Då var det dags för motionsträning i en timme. De joggade runt i rummet, gjorde olika hoppövningar för att träna benen, gjorde armhävningar och hade brottningsövningar för att träna motståndskraften.

När klockan hade slagit tre var det dags för egentid där Joel ställde upp för att skapa olika ljudisolerade smårum för de andra att vara själva i och ta hand om sina begär om de hade några. Bill och Sara brukade nästan alltid vilja ha sin tid själva i ett rum. Jack ville också alltid ha ett rum att vara i. Tom brydde sig inte. Han låg oftast och tog en tupplur. Joel kände att det var skönt att kunna använda sin kraft till någon nytta för sina vänner. Att kunna ge dem egentid.

Efter allas egentid var klockan fyra. Mellan klockan fyra till sex var det lästid. Lästiden var svår för vissa, men viktig för att få alla att komma in i något annat än deras egna situation. Att träna hjärnan. Att jobba in det som en rutin blev tillslut en livsviktig upplevelse för alla. Jack behövde tvinga sig till en början, men

efter veckorna gick såg han värdet i det. Han såg till och med fram mot de två timmarna där han skulle tvinga in sig i en annan värld i den bok han valde. Det blev som en träning att operera bort sig själv från verkligheten. Böcker var något de fick mycket av någon okänd anledning.

Dock på fredagar klockan fyra var det sagostund, eller filmstund som Tom kallade det. Joel gjorde olika historier med figurer, miljöer och händelser med hjälp av hans svarta, oljeliknande kletvätska från armen. Han kunde få till riktigt bra scener och skapa olika människor som såg mer och mer realistiska ut. Bill var den som berättade historien och gav karaktärerna dialog tillsatt med ljudeffekter. Det pågick tills klockan sex då det var middag.

Efter middagen var det egentligen tills de gick och la sig för att sova. På egentiden mellan sex till tolv på natten brukade Joel och Bill skapa manuset för nästa film, även diskutera hur de skulle designa den.

Så fortsatte dagarna. De flöt på relativt snabbt. Till slut flöt de in i varandra och komma ihåg blev svårare. Vissa rutiner byttes ut med andra. Men inga stora förändringar, de höll tiderna och de höll rutinerna som om de vore religion. De alla behövde hålla rutinerna för att inte bli galna. Rutinerna blev deras enda barriär mellan det bottenlösa mörkret som alltid låg och väntade.

Joel lät den svarta kuben försvinna och Sara han precis dra upp byxorna.

"Seriöst, Joel," sa Sara och knäppte byxorna.

"Kolla, Prinsessan är äntligen klar. Det har gått femton minuter. Hur mycket tid behöver du för att skita egentligen?" frågade Jack.

Hon knäppte bältet med stänk och stön. "Prinsessa? Vet du hur skönt det är att skita eller?"

"Ja?"

"Precis. Där har du svaret," sa hon och knäppte den sista knappen.

Klockan var tio över tio. De satt alla på en varsin stol runt ett bord som Joel hade skapt av sin svarta kletvätska. På det svarta bordet stod ett fia med knuff brädspel. Det var ett spel för fyra, men Joel var i samma lag som Tom. De hade alla druckit en hel del då Frank hade skickat ner sprit av olika sorter de

senaste veckorna. Joel och de andra hade kommit fram till en enad teori om att Frank ville se hur dem skulle bete sig i onyktert tillstånd. Därmed hade de bestämt att supa ner sig rejält under denna spelturning.

Jack slog tärningen och fick en sexa, efter det tog han en stor klunk ur spritflaskan. "Fyfan, den här spriten alltså." Han torkade munnen och tog en klunk till.

Bills haka vilade i hans händer med en trött blick. "Kolla nu när han tar ut två pjäser igen."

Jack rapade och torkade mungiporna. "Vad är det för fel med det? Det är skönt att få ut alla pjäser." Han tog ut två pjäser, slog tärningen som landade på en tvåa.

Sara pekade mot Jack med uppspärrade ögon. "Tänk dig för vad du gör nu. Hittills har du bara slagit ut mina pjäser."

Jack skrockade och tog en klunk ur flaskan. "Jag gör som jag fucking vill. Du kan inte beordra mig som du gör med dina betjänter." Jack sluddrade med orden och hans blick flackade.

"Jag har aldrig haft några betjänter. Vad fan snackar du om? Tror du jag har bott i ett slott eller? Och varför ska du alltid knuffa ut just mig hela tiden," frågade Sara med korsade armar.

Jack slog ut en av Saras pjäser. "Tanken." Jack pekade på Sara med glansiga ögon. "Tanken är att knuffa ut andras pjäser, inte sant? Eller förstår inte lilla fröken hur man spelar fia med knuff?" frågade Jack med tillgjord röst.

"Det finns andra du kan knuffa ut," sa Sara och pekade på Bills pjäs.

"Det är roligare och se dig förlora," sa Jack och tog en klunk av spriten och torkade munnen med armen. "Det är alltid roligare att se någon som dig förlora."

"Vadå en sån som mig?"

"En bortskämt rikemans unge med en silversked i röven. Var det tydligt nog?"

"Ooookej, Jack, du borde ta det lugnt med spriten," sa Tom och gav han några hårda klappar på Jacks axel.

"Vadå? Strategin är att man vill ha alla pjäser ute på brädan, då har man störst chans att vinna," sa Jack och verkar ha helt bytt samtalsämne. "Alla pjäser vill man få ut," svamlade han. "Aaaaaaalla pjäser vill man få ut."

"Du lägger alltid för mycket energi på att försöka flytta alla dina pjäser," sa Bill och lutade sig över brädet och att pekade på Jacks pjäser. "Du kommer aldrig komma i mål om du ska gå med alla i en klump sådär."

Joel såg hur Sara såg bister ut efter Jacks kommentar. Men hon verkade ha lagt lock på sina reaktioner. Bill såg obekvämt ut och försökte nog undvika en djupare konflikt. Joel såg hur Bill sneglade på Sara, men Sara mötte aldrig hans blick.

"Bättre att ha flera ute på fältet än att satsa allt på en enda pjäs. Förlorar du den så har du inget att falla tillbaka på, lilla Bill ponken," sa Jack och skrattade.

"Det är ju det som är tanken," sa Bill. "Att snabbt komma varvet runt och

komma i mål. Annars håller spelet på i evigheter."

"Jag tror inte tanken var alltför stor när det skapade det här spelet," sa Tom och försökte ta flaskan från Jack.

"Är du seriös eller?" sa Jack med spärrade ögon. "Det här är ett högt strategiskt spel." Jack tog en klunk ur spritflaskan, därefter tog Tom flaskan.

"Kolla bara på hur Bills pjäs står. Han har ett par val här." Jack ställde sig upp med händerna på höfterna, balansen svajig. "Varje val har allvarliga konsekvenser. Om jag känner Bill rätt så kommer han pressa framåt. Men han skulle också kunna välja att få ut en annan pjäs för att slå ut en av mina. Jag å andra sidan. Jag gillar att ligga bakom mina fiender tills jag har chans att slå ut dem."

"Som en äcklig orm," mumlade Sara.

"Ligger jag framför så har jag större chans att komma i mål, och därmed säkrad," sa Bill. "Som jag sa. Jag tycker man ska försöka komma i mål så fort som möjligt för att undvika att dryga ut på det för länge."

Jack lutade sig med sina händer på bordet. "Du må vara snygg och vältränad, Bill. Men ett taktiskt sinne är något du saknar. Krig kan pågå i flera år. Men vad vet du om det."

"Vad vet du om det?" frågade Bill tillbaka snabbt.

"Mina släktingar har varit med om krig. De har berättat allt om det."

"Jo men det gör inte att du vet allt om krig," sa Bill. Joel såg irritationen byggas upp hos Bill också.

Sara slog en trea och gav Jack en illasinnad blick.

"Vill du slå ut mig nu eller?" frågade Jack med ett skrock. "Vill du hämnas?" sa han med en förlöjligad röst.

Tom gav flaskan till Sara som tog tre stora klunkar av spriten. Hon torkade munnen med blicken fast på Jack.

Sara reste sig aggressivt, stolen ramlade bakåt. "Vad har jag gjort för fel egentligen?"

"Vad menar du?"

"Du ska alltid slå ut mina pjäser, även fast det uppenbarligen finns andra val. Du har gjort så de senaste veckorna nu. Jag vet att du försöker irritera mig. Säg det rakt ut istället vad du har emot mig."

"Vad vill du att jag ska säga?"
frågade Jack med upphöjda axlar och
höjda ögonbryn. "Jag vill knuffa ut dig.
Så är spelet."

"Jag pratar inte om det här jävla
spelet, Jack. Har du något problem med
mig? Är det att jag kommer från en
förmögen familj eller?"

"Jag tycker det är kul att se folk
som aldrig har förlorat i livet förlora i
spel."

"Du tror att jag har haft ett superliv
bara för att mina föräldrar är har
pengar?"

"Seriöst, Jack," sa Tom. "Varför bli
personlig?" Tom vände sig mot Sara.
"Förlåt Sara. Han har ett problem med
folk som kommer från överklassen."

"Jag är ingen jävla överklass," röt
Sara.

"Jack, du borde be om ursäkt," sa Tom.

Jack höjde händerna. "Vaaad? Det är bara fakta. Hon kommer från rikedom, hon är bortskämd och jag vill se henne förlora någon gång. Är det så mycket begärt?"

"Vi alla sitter i samma båt. Vi alla är fast här nere," sa Bill. "Det spelar ingen roll vart vi kommer ifrån."

"Man behöver inte vara bortskämd bara för att man kommer från pengar," sa Sara.

"Såna som du kommer alltid tro att ni är bättre än oss," väste Jack.

"Och vilka är ni?" frågade Sara.
"Underklass? Jag är själv underklass just nu. Så ja, vi kommer från samma klass om vi nu ska vara såna."

"Visst, klart du är underklass," skrattade Jack. "Så fort du får det svårt kommer du springa till pappa. Såna som du kommer aldrig ha de svårt med föräldrar som dina."

"Det din osäkerhet som pratar nu, och spriten," sa Tom och höll i flaskan.

"Jag har sätt hur hon tittar på mig. Hur hon tror att jag kommer våldta henne i sömnen eller nått," sa Jack med ett skarpt förakt i tonläget.

"Men seriöst, Jack," sa Tom. "Du har ingen aning om vad Sara tror om dig. Du kan inte sätta dina egna tankar i hennes mun."

"Jag är förvånad att han inte gjort det än. Så vidrig som han är," sa Sara.

Bill suckade. "Sara, kom igen. Ingen kommer våldta någon."

"Hur vet du det? Det var han som nämnde det."

Jack flippade hela brädet så alla pjäser flög tvärs över rummet.

"Säger du att jag är en våldtäktsman?"

"Tekniskt sätt var det du som sa det," sa Sara.

"Vem fan är du och anklaga andra. Hur fan kan man ens vilja knulla dig? Du är så uppstoppad man bli så det får inte få plats något annat där nere."

"Jag? Uppstoppad?" Sara skrattade med ilska. "Det är du som är helt jävla rutten i skallen. Du tror att jag är en jävla prinsessa hela tiden. Du vet ingenting om mig. Du tror att jag har simmat i en stor jävla pengarihög där hemma som Joakim Von Anka. Funkar inte riktigt så. Vet du hur äckligt

narcissistiska rika föräldrar kan vara? Att känna sig värdelös konstant. Folk omkring mig har alla samma syn som dig. Ser ner på mig. Alla i min familj såg också ner på mig för att jag inte ville följa i deras fotspår."

"Jag vet tillräckligt. Din mamma arkitekt och pappa arkeolog. Buhuu. Tyck synd om mig," sa Jack med tillgjord röst. "Buhuu, jag är VR tekniker. Jag har ett välbetalt jobb. Hur mycket motstånd har du egentligen fått i livet? Ingenting skulle jag gissa på. Och du tror att jag ska gå på att du har fått jobbet helt på egen hand? Visst."

"Jag fick jobbet utan hjälp."

Jack skrattade. "Visst. Vi säger så."

Joel såg att Saras blick tände till. Hennes kropp stelnade. Hennes andetag djupare. Sara tog upp en stol

och kastade den mot Jack. Innan stolen hann träffa honom gjorde Joel stolen till vätska som sögs tillbaka tills hans arm.

Sara skrek och knuffade Jack med sådan kraft att han ramlade baklänges.

"Hey hey hey!" skrek Tom och stoppade Sara innan hon hann stampa på Jacks huvud. Han drog henne till andra sidan väggen och höll fast henne med sina armar runt henne.

"Du är så jävla äcklig," sa Sara och spottade mot Jack.

"Jo, jag har fått höra det ett par gånger," sa Jack och satte sig upp med ryggen mot väggen. "Du verkar vara en jävla fitta du med."

"Hur fan står du ut med dig själv ens? Hur kan du ens ha tagit dig genom livet med din inställning. Som att alla är emot dig så fort dem har haft ett bättre

liv än dig. Du kan inte gå runt och bestraffa alla som har det bättre."

"Varför är du ens arg? Du vet vad du är. Du har inte en aning om hur det är att komma från ingenting."

"Jag är väl medveten om att jag kommer från en rik familj. Jag försöker också komma ifrån dem." Sara försökte komma loss från Toms grepp. "Släpp mig."

Tom släppte och Sara gick till ett av hörnen med frustande andetag.

"Jo precis. Du tror att jag ska tro på att du fick det jobbet utan dina föräldrars kontakter? Tror du att jag är dum eller? Ingen i den här världen kan få jobb utan kontakter."

"Du vet inte ett skit!" Sara pekade på Jack med blodsprängda ögon. "Jag har alltid levt i skuggan av mina äckliga

föräldrar så länge jag kan minnas. Jag har jobbat så hårt att försöka karva ut mitt eget liv. Det enda mina föräldrar har åstadkommit är att ha fått mig att känna mig som en värdelös skit. Jag har sedan barn alltid känt mig som en förlorare." Sara greppade spritflaskan och klunkade i sig till hon spillde ut över sig själv. Hon sjönk ner på golvet med flaskan i hand. Bill satte sig bredvid henne och höll om henne men hon slängde bort hans armar.

Jack såg ut att kunna relatera. Hans blick blev tung och skamfull.

"Jag vet att jag inte har haft den värsta uppväxten, Jack. Men fan vad folk alltid ska tro att det är en jävla tävling hela tiden."

"Det är ingen tävling," sa Bill.

"Lätt för dig att säga. Alla tycker synd om dig så fort du öppnar upp dig om din bakgrund. Död pappa, syster självmord. Till mig ... Då säger dom bara buhu, rik brudjävvel, buhuu." Sara ställde ner flaskan. "Folk tror att aaaallt är bra så fort man har pengar. Pengar för mig är bara en djup skåra som inte går att fylla."

Bill tog upp flaskan och tog en klunk.

Tystnaden låg stabilt i ett par långa minutrar. Jack stirrade på Bill med en ny blick Joel inte sätt förr. Jacks blick hade en förståelse i sig.

Jack och sjönk ner ännu mer.

"Föräldrar alltså. Om dem bara visste vilken inverkan de har. De borde fan gå en fem års utbildning innan de ens får tänka på att skaffa barn. Tänk vad

många dåliga föräldrar vi skulle slippa då."

"Folk skulle bara knulla i hemlighet och spruta ut massa barn i någons källare," sa Sara med bitterhet.

Joel kände en lättnad i de andras bakgrunder. Han har länge känt sig ensam i hans egen uppväxt i hur han blev behandlad av sin mor. Men nu med ett nyfött perspektiv såg han att det var många som delade denna uppväxt. Han kunde dock inte komma att förklara sin mörkaste demon. Det var den demonen som konstant tyngde hans axlar. Det kom tankar då Joel kände att han var säker på att han var menat att bli som han blev. Ett monster.

Med ett skarpt metalläte öppnades den mindre luckan i taket där mat brukade falla ner. Men ner från luckans

myrning föll en kropp genom luften och landade rakt på den kalla betongen, på nacken, med all sin tyngd. Det var Franks livlösa kropp på deras golv med en sladdrig spagettinacke. Alla stirrade i tystnad.

"Men vad i helvete?" brast Jack ut och kröp till kroppen för att känna på pulsen. "Vem ska skicka mat nu?" sludrade han och tittade på Tom.

"Joel, kan du komma upp i luckan?" frågade Bill och pekade på den öppna luckan.

Joel sög in allt i sin arm, stolarna och bordet. Med ett dån stängdes luckan.

"Hey!" skrek Jack med kupade händer runt sin mun. "Hallååå?!"

"Det är ingen där uppe, Jack," sa Sara med hopplöshet i tonen.

"Skulle luckan ha stängt sig självt eller? Någon annan måste vara där uppe," väste Jack.

"Luckan kanske var på en timer. Eller någon form av autoswitch," skrev Joel i ett försök att lätta på stämningen.

"Och när blev du så påläst?" frågade Jack med bitter underton.

"Av våra böcker kanske?" försvarade Sara.

"Vilken bok läste du det i då?"

"Teknik och mekanik Vol. 3," skrev Joel och pekade på boken som låg i en hög av böcker.

"Såklart du läste den."

Sara suckade. "Om du inte bara läste romantiska romaner så kanske du också skulle lärt dig nått."

"Vad är det för fel på romantiska romaner? Det var ju du som sa att vi skulle läsa något vi kan fly in i.

"Jo men också läsa något användbart."

"Nej nej nej, det sa du inte. Det sa du verkligen inte," sa Jack, viftandes med sitt finger.

Medan Sara och Jack stod och argumenterade än en gång stod Bill och stirrade på liket. "Tror ni han ramlade?" frågade Bill med stirrande blick, tomt uttryck. Ett frånvarande ansikte.

"Ramlade?" skrev Joel.

"Ja? Eller tror ni han kände sig för att ta ett dyk rakt ner i betongen?" frågade Bill.

"Han kändes inte direkt som en sån som skulle ta sitt liv," sa Tom.

"Nej precis. Speciellt inte efter all mat och sprit vi har fått," sa Bill. "Han verkade vilja skämma bort oss på senaste tiden."

"Hur ska vi komma ut egentligen?" frågade Jack och ställde sig upp. "Det här kommer bli vår grav."

"Det finns en väg ut," sa Sara.

"Det här är ingen jävla äventyrsfilm där det alltid finns en hemlig lucka i väggen, Sara," sa Jack och tittade upp i taket. "Tror du luckan kan öppnas igen?"

"Vad ska vi göra då tycker du? Stå och säga det uppenbara hela tiden. Titta, vi är fast, titta, vi kommer inte komma ut, maten kommer ta slut," sa Sara med en tillgjord röst som liknade Jacks.

"Jag tycker vi ska först inse vilken skit vi sitter i. Sen kan vi komma på en plan," svarade Jack.

"Du menar att vi ska komma på en plan medan du klagar?"

"Är det nått du vill säga eller?"

"Jag säger att du är duktig på att hitta problemen, men du gör inte ett skit för att lösa dem. Jag trodde folk från fattigdom var duktiga på att lösa problem," sa Sara frivillig aggression i tonen. "Eller ska en rik prinsessa som jag lösa dina problem?"

Joel bevittnade den heta luften bli ännu hetare mellan Jack och Sara. Det var som en ugn med två jäsande bullar bredvid varandra, båda i ett försök att svälla till att bli störst. De båda var på varsin sida av rummet. Jack muttrade för sig själv och Sara satt med huvudet

hängandes. Tom satt i mitten med Bill och Joel. Joel tittade upp på luckan och såg den tjocka metallen och hur den stängde ut alla tankar om flykt. Jack hade tydligt markerat sin åsikt om vad han tyckte om situationen. Han var troligtvis doserad av rädsla. Vilket alla nog var. Trots den iscensatta situationen av Frank, så hade han skapat en form av trygghet. De fick sin mat, sitt vatten och nästan allt de behövde. Nu när Frank låg på golvet död kändes allting tillbaka till hur det var de första timmarna nere i hålet.

"Vi har ju mat så vi klarar oss ett bra tag till iallafall," sa Tom. "Och sprit."

"Är du aldrig nervös eller rädd för någonting?" frågade Jack.

"Vad menar du?"

Du fattar väl att vi kommer förmodligen dö av svält. Jag hoppas verkligen att han blev puttad av någon."

"Varför då?" frågade Bill.

"För då ---"

"För då vet vi att det är någon däruppe som kan få ut oss," avbröt Sara.

"Det kanske var en mutant? Eller han kanske verkligen bara snubblade," sa Tom och la sig på rygg.

"Trodde aldrig jag skulle dö i någons källare med Tom och tre främlingar," sa Jack och sjönk ner längst väggen tills han nästan låg helt på rygg med bakhuvudet mot väggen. "Kan vi lova att inte äta varandra?"

"Nej vi ska inte äta varandra," sa Bill och reste sig och tittade på luckan.

Jack gick till maten och började sortera till olika högar.

"Vad håller du på med?" frågade Sara. Joel märkte att hon fortfarande var irriterad och bekymrad.

"Vad menar du? Jag sorterar maten. Vi kommer behöva ransonera," sa Jack med ett ovanligt lugn han inte visat förut i en stressad situation.

"Vi kommer hitta en väg ut. Du sa ju själv att han måste ha blivit puttad.

"Det är ingen där uppe. Den gick väl i baklås som Joel sa. Det fanns väl en säkerhetsmekanism eller nått som aktiverades när han föll ner," sa Jack med en mer deprimerande ton, vilket var värre än hans aggressiva framförhållning.

"Är du säker?" frågade Sara.

Jack reste sig hastigt, vände sig mot Sara. "Varför frågar du mig helt plötsligt? Jag var ju den utbildade idioten som bara läser romantiska romaner, kommer du ihåg?"

"Och jag är den rika prinsessan som inte kan någonting, kommer du ihåg?"

"Ja då har vi något gemensamt. Vi är båda dumma i huvudet som inte kan någonting." Jack satte sig igen och sorterade maten. "Det spelar ändå ingen roll. Det enda vi kan göra är att dryga ut på vår död innan vi kommer svälta ihjäl. Vi kanske till och med kommer döda varandra, vad vet jag," sa Jack.

"Vi kommer inte mörda varandra," sa Bill.

"När du känner hur din egen kropp äter upp sig själv kommer tanken slå dig. Jag lovar."

"Om vi ändå vet att vi kommer dö här nere så spelar det ju ingen roll. Vi kan lika gärna äta allt nu och dö snabbare," sa Bill. Sara gav en oförstående blick till Bill, som Bill mötte med en litet skak på huvudet för att visa att han inte menade allvar. Antagligen försökte Bill utmana Jack i hans eget tänk.

Jack nickade för sig själv. "Jo, vi skulle kunna ha en sista festmåltid. Eller skulle Joel kunna göra det snabbt och enkelt," sa Jack och gav en blick till Joel.

"Nej," skrev Joel i sin enkelhet.

"Vill du hellre se oss alla svälta ihjäl? Vet du hur plågsamt det är?" sa Jack.

"Vänta lite, Jack. Du vill att Joel ska döda oss?" frågade Tom.

"Ja? Efter att vi har ätit en festmåltid och känner att vi är redo. Han är den enda som kan göra det snabbt nog. Vi kommer inte ens känna det."

"Vi skulle ha huggit av din arm," sa Bill för sig själv.

"Va sa du?" frågade Jack.

"Vi skulle ha huggit av Joels arm," sa Bill igen, fast högre, ilskan i rösten hade tagit över. Han vände sig mot Joel. "Allt du behövde göra var att offra din jävla, äckliga monsterarm och vi alla skulle vara fria vid det här laget. Nu måste vi istället svälta eller dö av din arm."

"Ironin, eller hur," sa Jack med en osmaklig självbelåtenhet.

"Du hade rätt, Jack. Våldigt nöjd du måste vara nu eller hur?" sa Sara.

"Om ni bara skulle ha tagit mig på fucking allvar. Inte behandlat mig som en jävla idiot så kanske ni skulle ha fattat. Ni såg ner på mig som folk alltid har gjort. En enkel byggare, vad kan den idioten veta. Min åsikt har aldrig någon vikt. Precis som i min familj," sa Jack och hade sorterat klart maten. Han satte sig tungt bredvid.

"Så hur vill vi göra? Ska vi skapa en festmåltid eller ransonera?" Jack höjde blicken och svepte den över rummet. Joel mötte Jacks blick som hade blivit tagen av sorg. Joel reste sig upp och tittade upp mot luckan, en ilska bubblade inom honom som behövde

explodera. Han skapade en hård, stor klump av vätskan vilket tog formen av en slägga. Han började hamra på luckan ovanför honom med tyngd i varje slag. Joel fortsatte tills vätskan hade börjat skvätta på väggarna av slagen.

De andra tittade på medan Joel skrek av vrede medan han bankade med sådan kraft att det dånade inne i kuben. De andra höll för sina öron. Joel skrek ännu mer och hamrade ännu fortare tills ... Tills ingenting hände. Luckan var lika fast som innan, inte ens en buckla. Joel föll till madrassen med hoppet punkterat.

"Jag kan inte ta sönder den," skrev Joel. "Jag ville aldrig ha den här armen."

"Jag vet," sa Jack med mildhet i sin röst. "Tack vare din arm kommer vi

slippa se varandra ruttna bort av hunger."

"Så ni har bara gett upp eller? sa Tom. "Vill ni verkligen dö här?"

"Ser det ut som vi har mycket till val?" svarade Jack.

"Det finns alltid ett val."

"Inte just nu, Tom."

"Vi kan vänta tills det kommer någon."

"Joel borde fortsätta att banka," sa Bill.

"Till vilken nytta?" frågade Jack irriterat med handgester. "Det funkar inte, fattar du inte det."

Sara tog spritflaskan från Bill. "Jack har rätt. " Vi kommer inte komma ut härifrån. Jag vill inte sitta och svälta i hopp om att något mirakel kommer att ske."

"Vad fan säger du? Är du redo att dö?" frågade Bill med gråt i halsen.

"Vi får iallafall dö tillsammans," sa Sara medan hon höll flaskan med en tom blick.

"Men kolla Frank," sa Tom och puttade bort Sara. "Han kanske har något på sig."

"Har redan kollat," sa Jack.

"Vi borde vänta i några dagar iallafall," sa Bill. "Som Tom sa. Vi kan inte dö här och nu. Det finns alltid ett val."

De gav varandra blickar och förstående nickar. "Okej? Så vi väntar i ett par dagar?" frågade Jack. "Men sen måste vi komma överens om vi vill att det ska gå fort, eller om vi vill svälta, men få mer tid tillsammans."

"Jag vill helst få det snabbt överstökat," sa Sara. "Jag vill inte se Bill tyna bort."

"Vi kan inte bara bestämma oss för att dö. Vi har mycket mat som vi kan ransonera. Vem vet, det kanske kommer någon om några dagar."

"Och hur vet du det?"

"Jag vet inte, men är det inte bättre än att bara ge upp? Ha lite hopp."

Sara skrockade. "Hopp? är du seriös. Vi har inget hopp här nere."

Joel kände att armen hade blivit en mardröm, ett verktyg för att döda oskyldiga människor med. Allt han ville var att komma hem till Amina. Men skulden av hur han fick henne hem till Sverige skapade djupa revor i hans självkänsla. Vem var han att svepa in som en riddare, med ingen som helst

tanke på vilka vågor hans skapade omkring sig. Kanske vore döden det bästa. Vem var han att förtjäna att se henne igen. Efter allt så dog ett barn på grund av hans agerande. Tankarna landade i alla hans vanskapta val i spelvärlden som gav honom den falska tron om att han gjorde det rätta. Allt var en konstruerad, sockersötad lögn för att kunna sova om nätterna.

Alla spelskulder hade byggt ett berg som Joel aldrig skulle kunna bestiga.

Kapitel 10. Färgat blod.

Joel stirrade på klockan och såg hur tiden passerade olidligt långsamt.

Sara hade gett upp, hon stirrade in i väggen tillsammans med Bill. Tom och Jack satt på madrassen tillsammans och åt chips. Dödens slöja låg tungt över dem. Luften kändes fattig på syre. Joels hals var torr och tankarna spridda.

Kunde han ens döda dem? Kunde han döda sig själv efteråt? Han tittade på sin arm och såg hur den svarta vätskan pulserade under huden.

"Nå?" frågade Jack och tuggade på chips. "Hur ska vi göra?"

Bill kastade flaskan på Jack. "Sluta lossas att du är så himla cool och att du inte är rädd för att dö."

"Jag sa aldrig att jag inte är rädd för att dö," sa Jack och suckade djupt.

"Så varför ska du vara en röv in i det sista då?"

"Skulle kännas fel att inte vara mig själv ända in i slutet."

"Du skulle behöva att inte vara dig själv. Hur i helvete har du lyckats få vänner överhuvudtaget?" sa Bill och tittade på Tom. "Hur?"

"Det är spriten som för hans talan just nu," sa Tom och tog chipspåsen från Jack.

"Spriten håller mig ärlig."

"Spriten gör dig till en röv," sa Sara.
"Du borde verkligen undvika sprit."

"Säger bruden som behöver femton minuter för att skita. Är det verkligen jag som har problem?"

Sara och Jack gav varandra en kvarvarande blick. Joel såg hur de hade lugnat ner sig, men föraktet kvarstod. Depressionen av att Joel skulle behöva döda dem hade nog börjat ta grepp. Joels tankar drogs till mörka platser. Hur skulle han döda dem? Halshuggning? Ett spjut i deras hjärtan? Ett spjut genom deras huvuden?

"Du tycker vi ska dra ner på drickandet när vi ska snart dö?" frågade

Jack och fnissade. "Okej, så du vill vara nykter när våra huvuden kommer bli avhuggna?"

"Ingen har sagt att jag ska hugga av era huvuden," skrev Joel.

"Okej, så då kommer vi svälta ihjäl istället," sa Jack.

Joel svarade inte. Han satte sig bara längst väggen och sjönk ner till golvet. Stämningen var märkbar. Alla satt i sina egna tankar. Timmarna gick förbi utan att ett enda ord sas. Till och med Jack verkade sitta i någon form av dvala i ett hörn. Bill och Sara satt tillsammans. Tom låg på madrassen i mitten, sovandes såg det ut som.

"Vi kommer inte bli dödade av Joel. Vi måste vänta och se om vi blir räddade," sa Tom.

"Vem är du som bestämmer reglerna? Det finns folk som inte vill ruttna här nere."

"Alla måste vara eniga om beslutet. Annars kommer jag inte göra det," skrev Joel och reste sig upp, mötte allas blickar.

"Kommer det va smärtfritt?" frågade Sara medan hon höll sin blick lågt.

"Sara, kom igen," sa Bill och greppade hennes arm. "Vi kan inte seriöst göra det här?"

Sara smällde bort hans arm. "Så vad är ditt förslag? Jack har rätt, alltingen dör vi av hunger, vilket kommer vara extremt långsamt. Eller så kan vi bara få det överstökad fort," sa Sara och vände sig till Joel. "Vad är det bästa sättet?"

Joel formade en stor klinga med samma kirurgisk skärpa som en skalpell.

"Den här skulle jag använda," skrev Joel med en sjunkande känsla i magen. Joel vände sig om för att kräkas. Han satte sig på knä och torkade munnen.

"Förlåt," skrev han och satte sig med ryggen mot väggen. "Jag vet att jag har blivit förbannad med den här armen. Det är mitt straff."

"Vi alla har gjort saker Joel," sa Tom. "Du är inte ensam om att känna skuld."

"Ändå är det jag som kommer behöva döda alla er," skrev Joel. "Vem är jag att vara bödeln?"

"För du har en arm som kan göra svärd," sa Jack. "Vad ska vi annars göra? Strypa ihjäl varandra?"

Joel kände hur luften blev tyngre, även fast ventilationen var densamma. Det hade formats en sorts smak i munnen. En mustig smak av mögel och blod. Joel visste inte om det bara var av all rädsla och ångest han kände, eller om hans arm hade börjat med något nytt.

"Om vi ransonerar kommer maten räcka i ungefär två veckor till max," sa Jack. Men då ska vi ransonera ganska ordentligt."

"Jag tycker vi ska ransonera tills maten är helt slut," sa Bill. "Sen kan vi fundera på att ... ah."

"Jag håller med Bill. Vi har en chans till att bli hittade ju längre vi lever."

"Hittade? I en annan verklighet i någons källare?" frågade Jack. "Är du helt du i huvudet eller?"

"Varför vänta? sa Sara. "Jag håller med Jack. "Bättre å bara få det gjort."

"För att det kanske är fler folk som kommer till huset. Vi kan inte vara dem ända som lyckats komma hit eller passerat genom dörrar till andra verkligheter, eller?" sa Bill med desperation i rösten och ögonen.

"Jag håller med Bill," sa Tom. "Det kan vara värt ett försök att hålla ut tills maten är slut innan vi beslutar oss för att dö."

Jack suckade irriterat. "Men vad fan. Tror ni verkligen att det kommer komma någon och magiskt rädda oss. Vi var dem första i hans liv som hade kommit till honom. Han trodde inte ens på oss när vi berättade vår story. I hans verklighet är vi dem enda som har

lyckats. Så hur stora tror du chanserna är att någon annan hamnar just här?"

"Små," sa Tom. "Men ändå värt ett försök."

"Är det verkligen det. Ska vi hålla hoppet uppe nu i två veckor för att sen behöva inse faktumet igen att vi måste dö," sa Sara. "Falskt hopp är värre än sanningen."

"Men varför är du så jäkla sugen på att dö? Vad är det med dig?" väste Bill.

Joel kände pressen staplas till det kändes som två höghus på axlarna. Joel kände inte längre att han visste vem han var, vem han hade blivit, eller vad han ville med livet längre. Allt hade komprimerats till en obetydelsefull litet svart hål han nu befann sig i. Ett verktyg utan syfte. Ett verktyg ingen visste vad det var till för. Joels skuld var frätande.

Tankarna att komma hem till Amina hade blivit korrupta genom de val som präglade hans senaste minnen. Joel såg ner på sin arm med vulkaniskt vrede inom sig. Han reste sig och greppade yxan.

Jack ställde sig. "Hey! Vad ska du göra?"

Joel räckte ut yxan till Jack. "Här, hugg av min arm," skrev Joel. "Jag vill inte ha den här parasiten i mig. Hugg av den."

Jack tog inte emot yxan. Joel tryckte yxans platta sida mot Jack i hopp om att han skulle ta den.

"Ta yxan," skrev Joel med tårar rinnandes från hans ögon. "Snälla, ta den och hugg av den."

"Jag kan inte hugga av den," sa Jack med osäkerhet i blicken. Han gav

tillbaka yxan till Joel. "Jag kan inte, Joel. Du är den enda som kan ge oss en snabb död."

Joel satte sig på knä och la den svarta kletarmen på golvet och höjde yxan. Med ett stadigt hugg träffade han golvet. Armen hade vikit sig åt sidan för att undvika yxans slag. Joel högg igen och igen i försök om att hugga av armen.

Allt han ville var att skrika, men det enda ljud som kom ur han var det dova, vibrerande ljudet från hans hals. Joel slängde iväg yxan, huvudet sänktes av skam. Han kunde inte ens bli av med den förbannelse som plågat honom. Den ville inte bli avhuggen.

Han greppade med sin friska hand på sin muterade arm som såg ut som en vanlig arm. När han grävde in sina

fingrar allt han kunde såg han hur armen skiftade till sin sanna form. Till den pulserande, svarta kletvätska han hatade med hela sitt hjärta. Han kunde själv bestämma om den skulle vara dolt i att se ut som en vanlig arm. Men extrem smärta verkade få den till att bli till sin sanna form.

Smärtan var skarp när han hade grävt in sina fingrar djupt in i det svarta kletet. Fingrarna knöts till en näve. Med en näve full av klet drog han ut den från armen och kastade det på väggen. Kletet fastnade på väggen, men kröp sakta tillbaka till Joels arm igen.

Det fanns inget sätt att få bort armen, den var bunden till honom. Till vilket syfte fick han den? Varför gav Karl honom just denna arm? De förgiftade tankarna gav honom ångest och

hjärtslagen kändes tyngre. Syret kändes fattigare med varje andetag. Att behöva döda människor han börjat tycka om kändes som en sten i magen.

"Din arm verkar ha ett eget liv," sa Tom.

"Tänk om den har det," sa Jack.
"Jag menar, du fick ju den av en okänd varelse."

"Jag undrar mest varför jag fick den. Varför just en arm. Varför inte hela mig?" skrev Joel och tog upp yxan igen och satte den mot sin hals.

"Joel," sa Tom och reste sig. "Om du tar ditt liv kommer vi andra behöva svälta." Tom gick sakta mot Joel med handflatorna synliga.

Joel tog sats med yxan och precis innan den slog mot hans hals greppade en hand handtaget och stoppade den.

Det var inte Toms hand. Det var det svarta kletet som hade slingrat sig runt handtaget med ett fast grepp och slängde iväg den.

Joel svepte blicken över rummet och såg hur alla stirrade på honom. Han vet inte om de stirrade för att han precis försökte ta sitt liv och lämna dem för att dö av svält, eller faktumet att hans kletarm fick sitt eget liv.

"Var det där du? Eller var det armen som tog sig friheter?" frågade Tom och satte sig ner långsamt med händerna framför sig med en stirrande blick.

"Det var inte jag," skrev Joel.

"Så armen lever sitt eget liv?"
frågade Jack.

"Jag tror inte att armen lever sitt eget liv. Jag tror den bara skyddar Joel," sa Sara.

"Vad menar du?"

"Som en parasit behöver sin värd för att överleva, behöver hans arm Joel för att överleva."

De stirrade alla på Sara som om hon hade blivit galen.

"Men tänk efter. Joel kunde inte hugga av den med yxan. Den kan forma sig till det han behöver. Allt klet kommer tillbaka, och den Skyddar honom. Det måste vara någon form av parasit," sa Sara.

"Jag tror inte den kan skydda honom från att hungra ihjäl dock," sa Jack.

Joel tittade på armen och såg den pulsera i sin svarta form. Han hörde en

viskning. Det var en dov röst. Joel kunde inte höra vilka ord som formades, eller vilket språk det var. Det var bara ett svagt eko av ord han inte kunde tyda.

"Varför försökte du ta ditt liv? Du skulle ha lämnat oss till att svälta ihjäl, vad fan tänkte du där?" sa Jack med en hotfull ton. Han reste sig. "Hur fan tänkte du Joel. Vi kom överens om att du skulle ge oss en snabb död. Inte att vi skulle få tyna bort av svält. Din fega jävel. Hur fan vågar du ens?"

Joel blev bemött av samma förakt från både Tom och Sara.

"Det är helt otroligt vad du har, Joel. Men jag håller med Jack. Det du gjorde var riktigt äckligt. Vi hade en överenskommelse."

Tom sa ingenting. Han bara skakade på huvudet och la sig på madrassen.

Joel försökte få ögonkontakt med Bill som inte gav något tillbaka. Bill stirrade in i väggen med ett uttryck av besvikelse. Joel kände sig mer ensam än någonsin. Inte ens sitt eget liv fick han ta. De viskande rösterna kröp tillbaka i huvudet. Som ett eko i en grotta.

"Okej, så nu då? Kommer du ens kunna döda oss?" frågade Jack.

"Jag vet inte," skrev Joel. "Armen kanske inte tillåter det heller. Jag har aldrig dödat någon med armen förut."

"Bara fisk," sa Bill.

Jack höjde sina händer. "Det är ju bra? Då kan du döda med armen," sa Jack med ett uppsving i rösten.

"Vi skulle väl ransonera maten och leva på det först?" skrev Joel. "Är alla överens om det?"

Jack vred på sig. "Jag antar att det är det bästa vi kan göra? Eller ska vi få det överstökad?"

"Vi ransonerar," sa Tom och tittade på Sara.

Hon nickade. "Okej, låt oss dra ut på det."

"Okej, vi ransonerar," sa Bill besegrat med en suck.

"Bra," sa Tom och tittade på Jack. "Vi delar upp maten så den håller så lång tid som möjligt."

Tom och Jack satte sig vid maten och började ransonera de olika förpackningarna och försöka räkna ut ungefär hur mycket de fick äta per dag.

Tiden gick. Timmen blev till två. De hade ransonerat klart maten och alla hade lagt sig i mitten för att sova. Jack låg med spritflaskan och skvalpade.

"Kan du inte sova?" frågade Tom.

"Hur fan ska jag kunna sova?" Jack skrockade. "Allt som hänt i våra liv och vi ska sluta vår resa på det här sättet. Det är fan komiskt."

"Vad menar du?" frågade Sara.

"Att min jävla farsa ska få leva och inte vi."

"Var han inge bra eller?"

Jack skrattade och drack lite till ur flaskan. "Inge bra? Han var den sämsta jäveln någonsin. Han är en sån som aldrig borde få haft barn."

"Varför inte?" frågade Sara.

"På kvällarna när han kom hem kunde jag märka av när han var full, eller riktigt full. När han var riktigt full hade han alltid ett mål att hitta någon och slå på. För det mesta var det min mor. Men de gångerna jag stod i vägen blev det

jag. Det mest ironiska är att han är polischef, en omtyckt sådan också, och lyssna på det här." Jack skrockade. "Jag har fått all skit i familjen för att jag inte följde i hans fotspår. Min bror gjorde det, och alla älskar min bror. Inte mig, ingen älskade lilla Jack. Nej, nej. Jag var den enda som inte ville gå i min fars äckliga fotspår." Jack pausade och tog en klunk till. "Min mor, hon stack efter ett tag. Vem fick ta all skit då tror ni? Lilla Jack fick ta allting, och ingen vågade gå emot farsan. Alla ville bara se honom som en hjälte. Ingen vågade gå emot honom. Ingen trodde på mig att han slog mig, att han piskade mig. I senare ålder när jag valde att inte jobba inom polisen. Ja, då blev jag helt utfryst. Ingen i min familj har hört av sig på åratal." Jack skrockade och drack lite

till. "Härlig barndom, eller hur? Vilken jävla skitfamilj."

"Pratar ni något nu?"

"Aldrig. Jag har kopplat bort mig från hela familjen. Jag är ändå så gott som död i deras ögon. När ens egen familj ser ner på en med förakt, då finns det inget kvar. Dock kan man alltid hitta en ny familj där man kan finna lycka," sa Jack och såg ut att tänka tillbaka på något som gjorde honom glad och nedstämd samtidigt.

"Jag kan relatera till en dålig pappa," sa Bill.

"Samma här," sa Sara.

"Du? Mr, jag har klättrat i berg i Sydafrika?" Jack tog en klunk till.

"Mhm," sa Bill, stirrandes upp i taket. "Frida, min syster. Hon var inte direkt det bästa syskonet. Men hon gav

mig mycket kärlek." Bill log och såg ut att tänka tillbaka till sina minnen. "Till skillnad från min pappa och mamma. Jag blev mest ignorerad av dem. Min syster dock, hon fick all uppmärksamhet. Hon var superbarnet som kunde allt. Jag såg hur lycklig Frida gjorde mina föräldrar." Bill flinade och skrattade lite, trots sorgen i ögonen. "Pappa drog in de mesta av pengarna, och han visste om det, vilket han använde för att manipulera det mesta i familjen. Min syster visste det, men hon höll mig nära och berättade ofta att vi skulle fly en vacker dag när hon hade fått tillräckligt med pengar. Jag visste att Frida gjorde alltför att hålla min pappa glad, trots allt skit han gjort. Men sån är Frida, en god själ. Men pappa dog i en bilkrasch. en vanlig krasch i en korsning. Det skapade

en djup reva i min familj. Jag trodde min syster skulle ta det relativt enkelt. Jag antar att jag missuppfattade deras relation. Hon hamnade med fel kompisar, började ta droger." Bill andades djupt. "Hon tog ... en överdos tillslut. Hon dog. Det lämnade mig kvar med min mamma som var extremt instabil och mobbade mig fysiskt och psykiskt varje dag. Hon kastade saker på mig, kallade mig namn. hon tog inte sorgen bra." Bill tog en flaska sprit från golvet och tog en klunk. "Min syster var den enda som höll mitt hopp uppe. Men tillslut fick jag ihop tillräckligt med pengar för att fly utomlands och startade mitt nya liv där. Sen träffade jag Sara, och här är vi nu."

"Förlåt, Bill. Jag visste inte att ditt liv ... sög," sa Jack och tog en klunk till.

"Som du sa, det är ironiskt att vi är dem som sitter här," sa Bill och skålade med Jacks spritflaska.

"Hurru, Tom," sludrade Jack.

"Tom, berätta om ditt sugiga liv," sa Jack med ett skrock. "Kom igen, vi alla delar ju med oss nu av våra sugiga liv. Joina klubben. Tom?"

"Jag tror han har somnat," sa Bill.

Jack lutade sig över Tom och tittade på honom. "Han är en fin vän den där Tom," sa Jack med kärlek i rösten och tårar i blicken. Han klappade Tom löst på magen. "Han är en fin vän," fortsatte han och la sig på rygg med en lång suck.

Det tog inte länge förren alla hade somnat av ren emotionell överbelastning. Joel kände hur ögonlocken sjönk och det blev mörkt.

Drömmarnas värld tog honom djupt in i det förblivna. Joel öppnade ögonen. Han sneglade på klockan som stod längst väggen. Det var mitt i natten. Snarkningarna kunde höras tydligt från resten av gruppen. Tom, Sara, Bill och Jack sov alla djupt. Deras halvöppna munnar och djupa andetag gav ingen indikation på att de skulle vakna än på ett tag. Joel vände sig om och såg hur en varelse stod vid matransonerna. Den var av svart, glansig färg som hans kletarm. varelsen var av människoform med inga kläder, kön eller ansikte. Endast en slank kropp som en skyltdocka. Varelsen hukade sig ner och tog tag i en av brödbitarna och satte den på sitt platta område där ansiktet skulle ha varit. Brödbiten sjönk sakta in i ansiktet. Joel satte sig upp och stirrade

med rädslan i halsgropen hur varelsen åt av deras mat genom att absorbera den in i sitt huvud. Joel tittade ner och märkte att sin kletarm var borta.

Joel reste sig och gick fram till kvinnan. "Vem är du?" tänkte Joel då han inte kunde skriva med kletvätskan. Varelsen tycktes förstå vad han tänkte.

"Jag är du," svarade varelsen, fast utan ord. Den svarade också med sina tankar.

"Vad menar du med att du är jag?" tänkte Joel. "Kan du förstå mina tankar?"

"Jag är en del av dig, och ja, jag förstår dina tankar."

"Är du en parasit?"

"Jag är du."

Joel kände oro över hela situationen. Var den ett hot? Varför åt den av deras mat?

"Känn ingen oro," tänkte varelsen.
"Jag känner det du känner, du känner
det jag känner. Vi är båda ett och
samma. Vi är bundna. Och du har ätit
dåligt på senaste tiden. Jag behöver
energi."

"Varför får jag inte dö?"

"Dör du så dör jag. Jag vill inte dö.
Jag är du, så du vill inte heller dö."

Joel föll ner på sina knän. "Låt mig
bara få dö. Jag förtjänar inte att leva.
Inte efter allt jag gjort," tänkte Joel.

"Jag vet allt du gjort, jag känner allt
du känner. Men du är inte klar, Joel. Du
har saker att göra. Du har ett syfte. Du
har fått en gåva."

"En gåva? Jag har fått en
förbannelse."

"Det du har fått är varken en gåva eller förbannelse, det är ett syfte du fått."

Joel tittade upp med rödsprängda ögon. "Jag kommer dö här nere i källaren. Vad vill du ens mig? Vad är det för syfte du snackar om?"

"Det jag vill dig är det du också vill. Syftet du har fått är det du och jag vill. Det vi alla vill."

"Och vad är det?"

"Inget syfte kan enkelt sägas. Syftet är frågan du måste hitta innan svaret kan visa sig," sa varelsen och började smälta till den svarta kletvätska som hans kletarm var gjord av. Den smälte till en stor pöl på golvet som sedan sögs tillbaka till hans arm. Joel satt kvar och stirrade upp i taket. Han tittade på armen som hade formats till att se ut

som en vanlig arm med hud, hår, fingrar och naglar.

Vad hände precis? Joel tittade runt sig hur de andra fortfarande sov.

Joel smällde till sin arm. Joel grävde in sina fingrar i armen, drog ut en klump av det svarta kletet och höll det framför sig.

"Vad vill du mig? Varför gav Karl mig den här armen?" tänkte Joel frustrerat. Inget svar kom från kletet. Han slängde in klumpen i väggen med all sin kraft. Den lilla klumpen gled sakta tillbaka till Joels arm.

Joel reste sig och gick till den vägg som glasväggen fanns bakom. Han kände med handen om han kunde hitta någon skåra eller spricka, något där man kunde sticka in en kniv i. Han hittade en tunn skåra vilket han fyllde med sin

kletvätska och expanderade.

Expansionen av kletet fick väggen att åka åt sidan. Där bakom visade sig glasväggen.

"Vad händer?" mumlade Bill och satte sig upp. "Vad pysslar du med?"

"Jag vet inte," skrev Joel och började att skära längst glaset. Inget hände. Det blev endast tunna repor. Joel började istället hamra på glaset med all sin kraft. Inget hände.

"Vad händer?" mumlade Jack och satte sig upp. Tom satte sig upp också och gnuggade sina ögon. "Vad gör du uppe Joel? Vi behöver sova."

"Vad är det för satans glas han har," skrev Joel och kände frustrationen bli till mer ilska. Ilskan blev till skam när han tänkte på hur varelsen hade gett honom gåtor han inte kunde förklara. Han blev

mer och mer vilseledd av sin egen förmåga att veta vad som var rätt och fel. Var hans arm ett hot mot sig själv? Bodde det en parasit i honom? Var det ens en parasit? Hans tankar blev en smet av osäkerhet. Han såg hur de andra började vakna.

"Joel? Vad gör du?"

Jack och Tom tittade mot Joel med frågande, trötta blickar.

Jack pekade mot glasväggen. "Joel, titta," sa Jack med uppspärrade ögon. "Titta! Kolla, det är någon där."

Joel vände sig om och såg hur en väderbiten kvinna stod på andra sidan glaset. Hon bar trasiga kläder. Det såg ut som hon hade varit på rymmen i ett par veckor. Hennes blick trött. Hon satte sig på en stol. Hennes hår satt i en knut och hennes händer och kläder var

smutsiga, men inte bara smuts från det röda dammet. Det var också smuts och fläckar av något mörkare som påminde om bördig jord. Hon verkade inte heller vara förvirrad eller förvånad, som att hon redan visste vad allt handlade om.

"Vem är du?" frågade Jack. "Kan du få ut oss härifrån?"

"Vart kommer du ifrån?" skrev Joel och lät bokstäverna flyta framför glasväggen så kvinnan kunde se. Hon såg ut att läsa, utan att vara förvånad. Kvinnan reste sig och tryckte på en knapp som aktiverade kommunikationssystemet.

"Hörs jag?" frågade kvinnan med trötthet i rösten och satte sig på stolen igen.

"Du hörs tydligt," sa Tom som stod bredvid Jack.

"Vilka är ni?" frågade kvinnan. "Vart kommer ni ifrån?"

Joel vände sig och tittade på Jack och de andra.

"Vi blev tillfångatagna av husägaren. Han satte oss här nere i hans källare," förklarade Jack hetsigt och sluddrigt. "Kan du få ut oss eller?"

"Vart kom ni ifrån," frågade kvinnan.

Bill skrockade med ett svagt leende. "Det är lite svårt att förklara," sluddrade han.

Jack tog ett vingligt kliv framåt. "Vi kommer från en annan parallell verklighet. Vi har råkat ta oss till den här verkligheten genom en dörr. Men vi har hittat en väg tillbaka, dock vi sitter fast här," sa Jack. "Så kan du hjälpa oss med det problemet?"

Kvinnan reste sig sakta och ställde sig närmre glaset. "Vem är han? Varför kan han göra saker med sin arm som bara kopior kan?" frågade hon.

Jack tittade på Joel och ryckte på axlarna. "Han är speciell antar jag?"

"Vilka kopior?" frågade Tom.

"Hon menar kletvarelserna," sa Sara. " De kallas kopior, enligt gamla texter jag har läst i en bok. "

"Kletvarelser?" frågade Tom.

"Det var den varelse som Bill berättade om, den som släppte in oss i revan," skrev Joel. "De ser ut som min arm, fast hela kroppen. "

"Så kan du släppa ut oss eller?" frågade Jack. "Du har ju uppenbarligen observerat oss. "

"Jag har observerat er ja. Men det var för att se om ni var ett hot. "

"Så? Är vi ett hot?" frågade Jack och höll ut armarna. "Ser vi ut att vara farliga? Vi sitter här nere och svälter ihjäl! Vi satt häromdagen och planerade hur vi ska dö!" skrek Jack. "Ser vi ut att vara farliga eller?"

"Jag vet inte."

"Var det du som puttade ner Frank?" frågade Sara.

"Ja, det var jag som puttade ner Frank. Han är alltid ett svin."

"Vad menar du med att han alltid är ett svin? Har du också hoppat mellan verkligheter? Har du gått genom dörrar?" frågade Sara.

"Vill ni komma härifrån?" frågade kvinnan.

"Ja. Klart vi vill härifrån," sa Jack.

"Ja det vill vi," sa Bill och la en arm om Sara. "Vi vill komma ut härifrån."

"Sluta ställa så mycket frågor isåfall." Kvinnan reste sig upp och försvann ur bild.

Jack gick fram till glaset och tittade runt. "Hey! Du kan inte bara lämna oss här!" ropade Jack och bankade på glaset.

Ett skrapande ställjud smärtade i Joels öron medan taket åkte åt sidan. Joel kunde äntligen se upp bortom ståltaket som konstant låg som ett lock över dem. Det var öppet och taket borta. Den friska luften svepte ner i deras kub till fångelse. Joel tog djupa andetag för att suga in det friska syret. Kvinnan stod vid kanten och tittade ner.

"Kommer ni sluta att ställa frågor?" frågade hon och visade stegen hon höll i.

"Ja vi kommer inte ställa mer frågor," sa Bill.

"Ta ner stegen nu bara," sa Jack.
"Låt oss komma upp."

Kvinnan sänkte ner stegen. "Okej, kom igen då," sa kvinnan och vinkade åt dem att klättra upp.

Joel visade med handen för de andra att klättra upp först. Bill tog täten, Sara kort efter, sedan Jack och Tom. Joel klättrade upp sist.

"Hur länge har ni varit där nere?" frågade kvinnan.

"För länge," sa Bill och lutade sig mot bergväggen.

"Inga frågor var det väl?" frågade Jack. "Eller gäller det bara oss?"

"Vad heter ni?" frågade kvinnan.

"Bill," sa han och bugade lätt.

"Joel," skrev Joel.

"Tom," sa han, lutandes mot bergväggen.

"Jack," sa han och höll ut sin hand. Kvinnan skakade hand med Jack. "Vi har druckit lite alkohol," sludrade han.

"Det är okej," sa kvinnan. "Jag förstår er."

"Sara heter jag," sa hon med en fundersam blick. "Och vad heter du? Jag vet att det är en fråga. Men vi måste veta vad du heter."

"Sam," sa hon och nickade lätt. "Sam heter jag." Hon tittade sig runt om. "Så hur ska vi ta oss till er verklighet?"

"Vi vet inte riktigt," sludrade Bill.

"Vi vet, men inte riktigt vart. Det är en dörr med en cirkel över som är portalen," sa Sara.

"Jag har satt den dörren," sa Sam.

Joel kunde få en bättre syn på hur Sam såg ut. Hon såg skarp ut med sin observerande blick. Hennes kroppsspråk var avslappnat med sina händer vilandes på bältet. Joel såg att Sam inte verkade vara fundersam eller desorienterad av situationen. Kanske var hon från

denna verklighet. Eller kanske var hon från en helt annan?

"Följ mig så visar jag er till dörren," sa Sam.

De gick till den trappa som tog dem ur källaren och upp till det stora rummet. Det var dag. Solens strålar skar genom det röda dammet och de igenspikade fönsterna.

"Jag såg dörren när jag sökte genom köket," sa Sam och pekade.

De gick till dörren och öppnade till köket. När Joel klev in i köksrummet

blev han bemött av en dunkel lukt. Luften var dammig och torr. Lukten svampig. De gick förbi en köksö som hade en variation av verktyg för att hantera mat med. Knivar, köttxor, stekpannor, köttkvarnar. Det var mycket verktyg för att hantera kött med. Joel kände ett obehag. Med tanke på Bills uttryck kände han nog likadant.

Sam visade en lapp för Jack. "Läs den här," sa Sam och gav den till Jack.

Jack höll lappen framför sig och läste. "Hur man skapar en god människa," sa Jack och läste vidare för sig själv i ett tyst mummel. Mot slutet smalnade hans ögon. Han såg äcklad ut och kastade iväg lappen.

"Fyfan, äckliga jävla gubbe alltså," sa Jack och gick till diskhon och spottade. "Fyfan."

Joel plockade upp lappen och läste. Det var en manual i hur man skulle tillaga en människa på bästa sätt. Det stod vad man skulle fodra människan med, och hur länge man skulle hålla människan till en viss diet för optimal smak.

"Vi blev gödda för slakt," sa Jack med avsmak. "Han skulle steka upp oss och äta oss."

Bill sa inget, han lutade sig mot köksön med en stirrande blick.

"Det förklarar all mat vi fick. Mycket grönsaker," sa Tom.

"Ett tack skulle inte skada," sa Sam.

Jack gav ifrån sig ett arrogant ljud. "Som om du inte vill ha något i åtgärd."

"Vad menar du?" sa Sam och ställde sig framför Jack. "Är det något du vill säga?"

Jack bröstade upp sig. "Du räddade oss bara för att du vill ha någonting av oss, inte sant?"

Sam skrockade och skakade på huvudet. "Din lilla, patetiska skit. Du tror dig veta allting, eller hur. Alla är skurkar enligt dig eller?"

"Så var det ett ja eller?" frågade Jack.

Sam klev ett steg närmre, såpass nära att hon nästan kunde kyssa honom. Jack tog ett kliv bak.

"Jag hade ingen baktanke med att rädda er," sa Sam och pekade på en dörr med en vit cirkel ovanför sig. "Är det den dörren ni tänker på?"

Joel såg dörren och hans ögon spärrades upp. Han gick fram till den.

"Vänta," sa Bill. "Är du säker på att vi sak gå igenom? Jag menar, sist en kletvarelse lovade något hamnade vi i en öken. Du förlorade din arm."

"Har vi något val eller?" frågade Jack. "Vill ni stanna kvar i en värld som har blivit sprängd till helvetet? Och alla mutanter som vandrar runt i landet. Om till och med Sverige är sprängt, hur tror ni resten av världen ser ut."

"Han har en poäng," sa Sara och tittade ut mellan ett par igenspikade bräddor. "Vi måste bort härifrån."

"Tänk om vi kommer till en annan plats som är värre. Vad ska vi göra då?" frågade Bill.

"Men hur ska jag veta?" sa Jack irriterat. "Bättre än att vara kvar här iallafall."

"Vem är det som leder den här gruppen egentligen?" frågade Sam. "Ni tjafsar som ett gäng tonåringar."

"Vi har ingen ledare," sa Bill. "Vi röstar."

Sam skrattade. "Röstar ni? Vad gulligt," sa Sam och drog fram en pistol.

"Vi ska gå igenom dörren. Vi kan inte vara kvar här fattar ni väl. Det finns inget i den här världen."

Jack höll upp sina händer. "Hey hey hey, sänk pistolen. Vad ska du göra? Skjuta oss efter du räddat oss eller?"

Sam siktade mot Jacks huvud med en seriös, kall blick. "Jag kanske är en psykopat. Hur ska ni veta. Det var ni som valde att klättra upp."

"Vad skulle vi göra, sitta kvar där nere?" frågade Jack.

Sam satte pistolen mot Jacks panna och klämde avtryckaren. Med ett klick rann det vatten längst Jacks panna. Sam tog bort pistolen och sköt mer vatten på Jacks tröja.

Sam log. "Vet du hur många gånger en vattenpistol kan vara till nytta i rätt händer," sa hon och satte den i sitt höfthölster. "Att spela tuff räcker inte, Jack. Man ser igenom det."

"Så ska vi rösta eller?" frågade Bill med en förvirrad blick.

"Varför frågar du mig för?" sa Sam och lutade sig mot väggen. "Men om vi röstar så röstar jag på att gå genom dörren."

"Vem har sagt att du ska få rösta?" frågade Jack irriterat.

"Alla får rösta," sa Sara. "Hon räddade oss. Klart hon ska få en röst."

"Så vad händer om vi röstar att stanna här?" frågade Jack. "Ska vi leva här då eller?"

"Ingen kommer rösta på att vara kvar här," sa Sara. "Okej, alla som vill vara kvar här upp med en hand."

Bill räckte upp handen. När han såg att ingen annan räckte upp handen tog han ner den igen med besvikelse i blicken.

"Varför vill du stanna här?"

"Jag vet inte, känns som en cool värld. Inga lagar. Vi kan bli vad vi vill. Vem vet vad som väntar bakom nästa dörr," sa Bill. "Vi kanske kommer till en plats där vi kommer dö direkt."

"Vi kommer tillbaka hem igen," sa Sara.

"Vill vi verkligen det? Tillbaka till en plats där vi konstant måste jaga efter lycka. Där vi konstant måste bevisa oss, där vi måste vara någon för att betyda nått. I den här världen så är vi iallafall bara dem vi är. Inga titlar, inge status, inget vi behöver fly från."

"Vad fan har flugit i dig egentligen?" frågade Sara.

"Jag vet inte. Bra trött på att behöva fly från allt hela tiden."

Tom ställde sig bredvid Bill. "Jag vet hur du känner. Mitt liv är inte heller det mest glamorösa. Men vi kan inte stanna här. Vi är inte gjorda för den här världen, Bill. Du såg hur Frank såg ut."

"Lite härdad bara," sa Bill och ryckte obrytt på axlarna.

"Inte fysiskt. Såg du hans blick. Hans hopp var bortblåst. Han var bara

ett skal av sig själv. Han hade sålt hela sin mänsklighet. Han tänkte ju äta upp oss. Vill du bli som han?"

"Men seriöst, Bill. Du vill inte bo här," sa Sara.

Bill suckade och lutade sig tungt mot köksön. "Ja ja, vi drar väl då," sa han med en typiskt gest som visade att han gav upp diskussionen.

"Bli inte sur," sa Sara och strök hans rygg. "Vi kommer komma till en bättre plats.

Joel tittade på dörren och kände en form av magnetisk attraktion. Han kände hur hela hans kropp nästan drogs mot den. Han gick närmre och strök sin hand längst det tjocka trät.

Kapitel 11. Maskinen.

Joel stod med sin hand på den tjocka dörren. Tom såg ett munskydd liggandes på bänken.

"Ta på dig den här, Joel," sa Tom och räckte ut munskyddet.

Joel tog munskyddet och tittade på den frågandes.

"Ta på dig den. Så du inte skräms om vi träffar på några nya på andra sidan."

"Vem går in först?" frågade Bill.

Joel grep tag i handtaget. "Jag går först."

Bill ställde sig bakom Joel och resten formade ett led bakom varandra.

"Okej, öppna," sa Jack och höll sin hand på Toms axel. "Vi är redo."

Joel tryckte ner handtaget och öppnade dörren sakta tills den stod helt vidöppen. De klev in i vad Joel gissade vara ett förvaringsrum. Det var tomt och tyst. Solens ljus kom in från ett rutigt fönster som lyste upp de rustika trägolvet.

Tomma hyllor stod uppradade längst väggarna. Genom fönstret kunde de se gröna trädkronor som blåste i

vinden och folk som gick förbi med krogar i famnen. Golvet var fritt från det rödgula dammet som tidigare fanns nertrampat i varje golvbräda. Längre in i rummet såg han en metalledör som var olik de andra dörrarna han sett. På metalledören var en svartmålad cirkel. I takhörnet såg han en kamera som var riktade mot dem. Joel och resten av gruppen klev in i rummet och stängde dörren bakom sig. När dörren stängdes öppnades metalledören. In kom tre skäggiga män och en äldre, renrakad man som de alla kände igen.

De skäggiga männen var båda klädda i svarta, modernt designade kläder med en vit cirkel på bröstet. Kläderna såg ut att ha blivit skapta av någon känd designer baserat hur byxorna och tröjan såg ut.

Den äldre mannen de alla kände igen var Frank. Han klev in rummet med en belåtenhet och sina händer i en välkomnande gest. Han var beklädd i en sidenrock med en djup uringning där bröståret syntes väl. Runt hans hals hängde det en vit cirkel från en glittrande svart kedja. Hans leende var brett och han stannade några meter ifrån Joel. Joels arm var kamouflerad till att se normal ut då Joel inte ville blotta sin svarta kletarm för de andra att se.

"Ni stinker? Vad har ni gjort?" sa Frank med en äcklad min innan han bytte tonläge helt. "Iallafall, välkomna, ni måste vara lite förvirrade kan jag tänka mig," sa Frank obehagligt vänligt. "Jag vet att ni kanske undrar vad som händer, men låt mig berätta att ---"

"Vi vet vad som händer, Frank. Du behöver inte förklara," avbröt Jack.

"Vi har gått genom verkligheter förut," sluddrade Bill. "Och du finns med i varje."

Franks leende sjönk några grader då han lätt bugade huvudet. "Jag ursäktar mig. Jag förstår att ni inte behöver några formaliteter." Han tittade upp igen. "Låt mig då istället berätta vart ni har kommit." Frank tittade på sina tre män som stod vid sidan av, sedan tittade han tillbaka på Joel igen.

"Välkommen till min koloni." Han skrockade och tittade sig omkring. "Ja, ni har inte sätt så mycket av den än, men vi lever ett gott liv här. Som ni kanske har sätt tidigare så är världen inte en sådan ... bra plats. Men just här i min koloni är livet lika grönt som träden

utanför." Frank viftade lätt med sitt finger och en av männen öppnade dörren bakom sig. När dörren öppnades släpptes det in ljuva dofter av mat, ljuden av skrattande människor och ett varmt ljus.

Joel kunde se en glimt av folket som satt där inne. Det såg ut att sitta vid ett långbord.

"Kom, följ med in," sa Frank och visade med handen att de skulle gå in i rummet.

Joel tittade bak på de andra och nickade att de skulle följa med. De kom in i nästa rum vilket verkade vara ett matrum Joel inte hade sätt förut. Det hänge stora ljuskronor i taket med levande ljus i. Folk satt vid stora ekbord och åt mat och hade det trevligt. När Joel och de andra kom in i rummet

vände sig alla som åt och vinkade åt dem. Alla hade samma sorts kläder med den vita cirkeln på bröstet. Fast kläderna var i olika färger. Några hade vit färg, några andra hade blå färg, några andra röd färg. Men alla hade den vita cirkeln på bröstet.

"Hej hej!" var det en kvinna som ropade med ett gott leende.

"Välkomna!" ropade en annan kvinna.

"Välkommen!" ropade en skäggig man vid bordet.

Alla tog emot Joel och gänget med en sådan charm och glädje. Det kändes konstigt. Frank ledde dem förbi de generöst uppdukade borden.

Frank stannade. "Här har vi en mindre matsal som kallas Handen. Där äter kökspersonal och trädgårdspersonal

tillsammans vid specifika tidpunkter. Antar att ni vet om att det finns ett större rum också. Det är huvudrummet vi kallar kärnan. Där äter alla andra och gör ... andra saker. Som ett socialt rum kan man säga." Frank pekade mot en annan dörr. "Låt mig visa er utanför," sa han med ett leende.

Frank ledde Joel och de andra genom dörren. De blev bemötta av starkt solljus. När Joel hade vant sig vid ljuset kunde han se grönt gräs, uppradade äppelträd, planteringar och mycket annat som de tycktes odla.

Joel såg hur några satt och drog upp potatis och sorterade dem i olika hinkar.

En annan grupp stod och planterade frön. Joel försökte se bortom odlingen och träden för att se vart de

var. De tycktes vara högt uppe på en kulle av något slag. Förbi det höga staketet som inhägnade hela området runt huset kunde han se moln och långa bergskedjor som sträckte sig längst horisonten.

Vid sidan av odlingen såg han en lada där några getter, kor och hönor vandrade fritt i olika inhägnader. Några arbetade med att ta hand om djuren. De fodrade nytt hö till hästarna och korna. de slängde ut frön till hönorna och borstade getterna. Obekymrade barn sprang omkring i skratt och jagade varandra genom de olika odlingarna. De hoppade nätt på de små stenrutor som låg placerade mellan den bördiga jorden.

"Det är så himla vackert här," sa Frank och pekade upp mot taket. "Min koloni är helt självförsörjande."

Joel upptäckte att taket var täckt av solceller och några generatorer nedanför som brummade.

"Det är nästan alltid sol här uppe. Vilket ger oss all elektricitet vi behöver. Vi har djur och odlingar runt hela huset. Vi har också inomhusodlingar i de nedre våningarna. Det är där vi får de mesta av vår basföda. Vi har brunnar där vi får vatten." Frank vände sig mot Joel med en allvarlig blick. "Det finns en regel som ni måste följa om ni vill bli en del av oss. Gå aldrig utanför staketen som går runt området." Han pekade på de stora staketen som gick som en cirkel runt hela husets utegård.

"Är vi fångar eller?" frågade Jack.

Frank skrattade och bytte tillbaka till sin vänliga ton. "Nej nej. Ni är inga fångar här. Ni kommer bara ingenstans. Resenärer kan inte lämna området. Vi har räknat ut hur långt man kan gå utan att man suggs tillbaka. Därmed gjorde vi ett staket där gränsen går."

"Vad händer om vi går utanför då?" frågade Sam skeptiskt.

"Ja, ni suggs tillbaka. Men ni kommer ligga i koma i en hel dag och kommer behöva medicinska resurser för att återhämta sig. Därför satte jag upp förbudet."

"Är den här världen också förstörd?" frågade Sara.

"Den här världen dog för länge sedan." Frank blickade ut över landskapet med en suck. "Men inte naturen. Det är tom värld där ute som vi

försöker utforska. 99.9 procent av befolkningen har dött. Här dock är alla säkra. Den här platsen är vår nya ark. Vi är den sista 0.1 procenten. Det är inte helt illa dock. Vi borde fortfarande vara cirka en miljon människor kvar i världen."

"0.1 procent kvar?" frågade Bill med halvöppen mun och stirrande blick.

"Jag trodde ingen kunde lämna kolonin," frågade Sara.

"Vissa kan. Vi som bodde här i huset från början kan lämna. Men alla som kom på efter hand kan inte lämna."

"Kan ni inte odla utanför huset då?"

"Inte riktigt. Marken är infertil utanför."

"Men det finns ju natur, vi kan ju se det."

"Jo. Men allt vi försöker plantera utanför murarna växer inte. Jag vet inte varför."

"Hur är vi säkra just här?"
ifrågasatte Sam. "Är ni vaccinerade?"

"Huset har gett oss skydd," sa Frank medan han blickade på huset med kärlek. "Jag kan inte förklara hur vi blev skonade. Men vi som var här klarade oss. Sedan dess har folk dykt upp här genom dörrar, precis som ni."

"Så hur har ni fått hit all utrustning?" sludrade Jack.

"Det mesta fanns redan här från start när jag flyttade in med mina vänner. Vi som bodde här från början kan lämna området. Det är bara resenärer som inte kan lämna. Så det är upp till mig, Tim och några andra att

ibland bege oss iväg för hämta saker som behövs."

"Vilka bodde här innan?" frågade Sara.

"Det var en kärleksfull familj som ville ta sig ut i världen och lämna huset bakom sig. De ville upptäcka den nya världen utan människor. Så jag stannade kvar och tog hand om huset med mina vänner."

"Så ni bara tar in nya resenärer utan bakgrundskoll eller någonting?" frågade Sam med rynkade ögonbryn. "Det kan bli en säkerhetsrisk. Speciellt när folk börjar förstå att de inte kan lämna."

"Alla här vet att de inte kan lämna området. Alla här vet om att vi bor på en helig plats, i en helig maskin som låter oss alla leva tillsammans. Alla vet om vad vi gör här."

"Och exakt gör ni här?" sluddrade Jack.

"Vi skapar en ny begynnelse för människan."

En svettig, vältränad man med bar överkropp och mörkgröna byxor kom gåendes mot Frank. Han slängde sin mörkgröna tröja med en vit cirkel över axeln och strök bak sitt bruna, böljande hår.

"Tjenare, Frank." Mannen mötte Joel och de andra med en charmerande blick. "Nya resenärer?"

"Jag visar dem runt bara. Är de nya träden planterade?"

"Yepp, allt är fixat."

"Tack så mycket, Tim. Se till att allt är fixat på framsidan. Vi skulle behöva se till att hästarna har nytt foder. Vi

kommer behöva rida iväg senare i veckan."

"Absolut. Jag går och kollar läget," sa mannen och nickade mot Sara med ett leende innan han gick iväg.

"Tim heter han. Han är vår trädgårdsövervakare. Men han hjälper också att se till att djuren har det bra."

"Så vart kom han ifrån?" Frågade Sam.

"Han har varit med mig sen start. Han är min brorson. Han är ingen resenär. Min Bror Ulf är nog nere i källaren och fixar med ventilationen."

"Du nämner resenär hela tiden."

"Jo jag förstår att det låter konstigt." Frank lutade sig tillbaka. "Vi började märka att okänt folk uppenbarade sig i huset, som också var lika förvirrade som oss. Vi förstod också

att vissa försvann så vi var tvungna att vara mer noggranna med att hålla koll på dörrarna. Vi lärde oss att vissa dörrar hade en vit cirkel på sig som ledde till andra verkligheter. Dem dörrarna skiftar ibland. Om vi hittar en reva så spärrar vi igen dem med röda brädor. Vi har lärt oss att dörrar som har den vita cirkeln ovanför sig behöver markeras och låsas efter att alla har lämnat det rummet förstås. Dem skiftar ibland, precis som Revor. Sen har jag sett till att ha kameror vid dörrarna där resenärer oftast kommer igenom. Jag har börjat förstå att det här huset är mer än bara ett hus. Det är något annat." Frank blickade upp mot himlen med nöjdhet. "Det här är den sista arken för människan. Det här är gudarnas maskin för att sammanföra människorna igen. En maskin som

skapar en ny start för oss alla. Det är en maskin som jag fått i uppdrag att hålla igång."

"Så även fast dem dörrarna är låsta kan andra komma hit?"

"Precis, även fast vi låser dem kan dem från andra sidan komma hit. Den dörren ni kom hit genom var låst. Så det är mest till för oss."

"Om någon är kvar i samma rum till den dörr som skiftar till en sån där portal?"

"Vi knackar på dörren och ber den som är där inne komma ut. Sen att inte gå in där igen. Därmed har vi byggt fler dörrar till de viktiga rummen. Så som kök, förvaring och andra större rum. Vi vill inte att köket skulle bli helt otillgängligt."

Joel såg hur Jack rynkade på ögonbrynen. Sara såg lika bekymrad ut.

De gick till en paviljong där alla satte sig med en utsikt över oändligt grönt landskap och berg som målade horisonten. De tre vakterna stod en bit bort och lossades som att de inte syntes. Joel såg dem klart och tydligt. På husväggen kunde han se en målad bild av Frank med en gloria över hans huvud.

"Såååå. Folk dyrkar dig här eller?"
frågade Sam.

Frank skrockade vänligt. "Jag är inte dyrkad. Jag har bara blivit vald att ta hand om denna fantastiska maskin. Efter fler och fler kom genom dörrarna och berättade historier om mig från sina egna världar så förstod jag. Jag förstod

att jag var en del av maskinen och dess syfte.

Frank mötte allas undrande blickar med ett varmt leende. "Jag skulle gärna vilja att ni stannar här med oss. Ni alla kommer få ett syfte. En mening med livet. En säker plats att leva på. Ett liv fritt från bekymmer, räkningar och stress om att vara tillräcklig. För här är alla tillräckliga. Här betyder alla något." Han tog fram ett litet anteckningsblock och en penna. "Jag skulle vilja fråga er vad ni jobbade med där ni kom ifrån. Jag frågar så jag kan hitta en passande roll till er alla här i vår koloni."

Frank tittade på Joel. "Du behöver inget munskydd här. Viruset kan inte nå oss här uppe."

"Joel är stum. Och han skäms så väldans mycket över sin mun då han har

ett hemskt ärr där. Så han känner sig mer bekväm om han få dölja det."

Frank lutade sig tillbaka. "Självklart ska han få göra det han känner sig mest trygg med. Jag ska föra det budskapet vidare så ingen ifrågasätter ditt munskydd, Joel." Frank knäppte med fingrarna. "Juste. Hur kan jag vara så himla oförsämd. Era namn. Vad heter ni alla? Förutom Joel då som jag fick lära mig nu."

"Jag heter Bill."

"Jack."

"Sara."

"Tom."

"Sam."

Frank log. "Välkomna än en gång. Så." Han slog ihop sina händer. "Skulle ni vilja säga vad ni har för egenskaper

eller yrken ni har arbetat med de senaste tiden."

Jack harklade sig. "Jag är en byggarbetare och Jägare."

"Jag jobbar också inom byggbranschen och är licenserad jägare. Precis som Jack."

Bill vred sig lite på bänken och såg obekvämt ut. "Jag har inte ett lika värdefullt yrke dock."

"Struntprat. Alla här är värdefulla. Du också."

"Jag är en guide. Äventyrsguide. Kan också händig med kniven."

"Bill är grym på att tillverka möbler också. Han har byggt sina egna stolar och bord hemma," sa Sara. "Jag å andra sidan har nog ett ännu värre yrke."

Frank skrockade med ett varmt leende. "Låt oss höra."

"Jag är VR designer. Kodar mycket, pysslar mycket med teknik. Jag är en nörd helt enkelt."

"Det är perfekt," sa Frank med en klapp. "Vi har alltid behov av teknisk support runt om i huset. Du skulle gilla vår andra tekniker Ville. Han har skapat helt nya spel från grunden till våra barn och ungdomar." Frank vände sig till Sam. "Och du?"

"Jag jobbar ... Jobbade inom polismyndigheten. Insatsstyrkan."

"Underbart. Vi kan alltid behöva ett skarpt sinne."

Joel blev överraskad och imponerad. Han kunde nästan ha gissat baserat på hennes fysik och hårdhudade beteende mot Jack.

"Jag vet inte hur okända ni är för varandra. Men jag gissar att ni känner varandra ganska väl. Vet ni vad Joel har för yrke? Eller om han har några egenskaper som kan vara till nytta för kolonin?"

De andra tittade på varandra. Joel kände en extrem nervositet då han inte hade jobbat på flera år. Han hade levt på sina vinster från pokerspel och kortturneringar i den undre världen.

"Sååå. Joel, han är lite speciell," började Bill. "Joel är väldigt duktig på att lära sig nya saker. Han har hoppat runt mycket i sitt liv. Han gillar att testa nya saker. Han lär sig snabbt."

Frank slog sina händer i knät. "Strålande! Sådana människor behövs alltid." Frank slog ihop sitt skrivblock.

"Okej. Då har jag allt jag behöver. Följ med mig."

Frank reste sig upp, de andra följde. De gick förbi matsalen till en korridor de följde. Några av dörrarna var öppna som Joel tittade in i. I förbifarten såg han hur personer satt på mattor och bad till små helgedomar.

Helgedomarna var av små miniatyrhus med ljus placerade omkring den. I flera av rummen såg han samma sak. Folk som satt på knä och dyrkade dessa små miniatyrhus. Frank öppnade en dörr vid slutet av korridoren och lät Joel och de andra kliva in. Rummets rektangulärt. Det var två långa väggar som var dekorerade med stora målningar av svarta ringar som gav ett utomjordiskt intryck. Hela golvet var täkt av svart vatten, förutom en smal träbro i

mitten som ledde över till ett podium på andra sidan. Bron i mitten var kantad av svarta statyer som stod likt en allé. Statyerna var av långa, slimmade figurer som liknade något omänskligt, men ändå mänskligt i sina former. Vattnet var svart och tjockt, likt det material Joels arm var gjord av.

Rummet gav en mäktig, kyrklig känsla. Som ett tempel. Frank ledde Joel och de andra mellan de långa, svarta statyerna. Det stilla, svarta vattnet låg som en stor spegel. Rummet kändes större än det egentligen var. De kom till slutet av bron och klev upp på podiet till en enorm helgedom pyntad med fjädrar, ljusslingor och andra ornament av guld och silver. I mitten av helgedomen stod det en relativt stor lerskål med en svart vätska inuti.

Det fanns ett dussintal tända ljus och olika sorters exotiska blommor omkring skålen. På väggen ovanför lerskålen satt det en stor oval tavelram, utan självaste tavlan i. Det fanns också en kort trappa som ledde upp till ramen. Frank satte sig på en röd, guldkantad kudde och gav gesten att de andra också skulle slå sig ner. Joel satte sig med de andra och började känna sig nervös.

"Om ni vill ta del av denna koloni kommer ni behöva göra något först som alla här redan har gjort." Frank doppade två av sina fingrar i den svarta, tjocka vätskan och strök den över Joels ansikte. Frank gjorde detsamma på Sam, Tom, Jack, Bill och Sara. Alla hade nu två svarta streck från pannan, över ögonen och ner på kinderna. Frank

torkade av sig kletet med en trasa som han varsamt hängde på en lina över skålen.

"Ni kommer behöva gå igenom en reningsprocess." Frank harklade sig och klädde av sig sin rock och satt nu naken. "Se det som en resa genom själen. En resa genom er själva för att komma ut på andra sidan. Fri från allt bagage ni bär på." Frank doppade sitt finger i skålen igen och målade en svart cirkel på sitt bröst.

"Jag och Joel har redan varit inne i en sån där portal. Det var hemskt," sa Bill.

"Den här revan är inte som de andra orena revor som maskinen kan skapa. Det här är en stabil reva. En renodlad reva skapt av våra egna gudar för att se vilka som är värdiga att komma

till vårt paradiset," sa han och pekade på en av statyerna som stod i det svarta vattnet. "De ger oss det vi behöver. Men vi måste också ge tillbaka."

"Jag vill att ni klär av er," sa Frank med en mer allvarlig ton.

Jack skrockade. "Vi behöver inte lyssna på dig. Vem fan är du ens? Någon sjuk sektledare som vill offra oss eller?"

"Vill ni förbli en av oss i vår koloni kommer ni behöva göra det här," sa Frank och pekade på den tomma ramen och hur en spricka började öppna sig i den.

"Vi kan också bara ta oss härifrån," sa Jack. "Vi kan hitta en ny portal som leder oss härifrån."

"Ni kan alltid försöka. Men alla som hamnar här har aldrig lyckats ta sig

härifrån. Ni är förstås fria att försöka. Men jag kan garantera att ni kommer inte komma till en bättre plats än det här om ni skulle lyckas. De ni får här är sann frid."

"Alla här har gått igenom samma sak?" frågade Sara.

"Alla. Även jag. Jag fick gå igenom mina mörkaste minnen av min fars död. Men när jag kom förbi rädslan och min djupaste ångest, så kom jag ut på andra sidan med en lättare själ."

"Hur ska vi lita på dig att du inte bara slänger in oss i ett fängelse?"

"Jag behöver allt folk som kommer hit. Det är inte ofta det kommer nya resenärer nu för tiden. Det var fem år sedan det kom en resenär till oss. Och all den kunskapen ni besitter, den kommer komma väl tillhands." Frank

reste sig upp och gick ner i det svarta vattnet. "Ta en stund och prata om det. Det är ert val." Frank lade sig på rygg och flöt i det svarta vattnet med armarna utsträckta.

Bill, Sara, Tom, Jack, Joel och Sam lutade sig närmre och formade en cirkel.

"Ska vi verkligen lita på honom?" viskade Jack.

"Du litar aldrig på någon. Så du borde inte ens ställa frågan," viskade Sara.

"Så vad föreslår du? Att vi ska klä av oss igen och gå in i en portal som bara Bill och Joel har varit i? Jag är inte så sugen på att vara fast i en öken i ett helt år. Jag vill inte vara fast igen efter den där hålan vi nästan dog i."

"Vi kommer inte vara fast i en öken," viskade Sara.

"Och hur vet du det? Vi alla låg och sov medan Joel och Bill var fast där i ett helt år."

"Vi måste göra det här," sa Bill med betryggande ton. "Vi kommer klara det."

"Är du helt dum eller? Var det bara jag som var fast i källaren? Vi höll på att dö där nere."

"Men vi gjorde inte det."

"Vi andra vill inte sluta upp som Joel," viskade Jack. "Alla vill inte dyka ner i någon okänd portal."

"Vi kommer inte sluta upp som Joel. Han gjorde det mot sig själv," viskade Bill.

Jack tittade på Tom och Sara. "Så vad tycker ni?"

"Jag tycker vi ska göra det. Om vi blir en del av den här kolonin kommer vi aldrig behöva oroa oss för något igen. Vi alla kommer ha syften, roller, mat, dryck, umgänge. Vi kommer få ett liv vi alla har drömt om," viskade Tom. "Ni såg väl det jag såg? Tänk er, vi kommer inte behöva oroa oss igen."

"Allt det här känns för bra för att vara sant," viskade Jack. "Det känns skumt."

"Han har en poäng," viskade Sara.

"Eller så är det precis så bra som det ser ut att vara. Det är till och med barn här," sa Bill. "Barn, Jack. Det här kan bli vår lustgård."

"Lustgård?"

Joel skapade en liten text i mitten så alla kunde läsa utan att Frank såg.

"Jag kan leda oss genom revan. Vi behöver en säker plats att landa på. Frank kan ge oss det. Låt mig hjälpa," skrev Joel och gav ögonkontakt med alla i cirkeln. "Vi behöver en vinst. Låt mig ge er den vinsten. Sen när vi väl har landat i kolonin kan vi fundera ut nästa steg."

Jacks spända ansikte mjuknade och han nickade. "Okej. Jag antar att vi skulle behöva landa och skapa en ny plan."

"Precis," skrev Joel.

"Han snackade om att huset var en maskin. Kanske finns det något sätt att förstöra den på? Eller styra den?" viskade Sara.

"Vi får nog ta det eftersom. Vi borde fokusera på en sak i taget," viskade Tom och tittade på Sam.

"Jag håller med Joel. Vi behöver landa någonstans. Det här är den bästa chansen vi har," viskade Sam.

"Jag vill hellre tillbaka till vår egna verklighet. Det måste vara vårt mål," viskade Jack.

"Jo, jag tror vi alla vill det. Vi kommer hitta en lösning," viskade Tom.

"Känns inte direkt som att du vill hem riktigt," viskade Jack.

"Klart jag vill tillbaka. Men tanken att vara fri från allt jobb och ansvar där hemma är rätt lockande. Tänk dig att bara chillar här resten av livet."

"Vi kan inte vara kvar här resten av livet," väste Jack och slog till Tom på armen. "Vi ska hem. Okej?"

"Vad ska vi hem till egentligen?" frågade Tom irriterat. "Seriöst, vad ska vi hem till? Tänk dig att slippa vakna

klockan fem varje morgon för att gå till ett skitjobb där ingen uppskattar dig. Tänk dig att slippa sitta hemma och skrolla genom Instagram hela dagarna och längta efter ett liv man aldrig kommer få. Tänk dig att slippa fundera på vem man är i världen. Den enda gången jag känner sann lycka är när jag är ute i skogen och jagar, och hur ofta är det? Typ aldrig nu för tiden."

Jacks blick sjönk till golvet.

Tom suckade och la sin hand på Jacks axel. "Sorry, jag är bara trött och hungrig. Men är hellre i den här kolonin tills vi kommer på nästa plan," viskade Tom. "Så ska vi meddela Frank att vi är klara eller?"

"Jag är redo," sa Sam. "Låt oss bara få det här överstökat. Har inte ätit lagad mat på flera år."

"Jag är redo," sa Bill.

"Samma här," sa Sara.

"Redo," skrev Joel.

"Låt oss köra igång då," sa Jack och började dra av sig kläderna vilket fick Frank att simma tillbaka. Han klev upp ur det svarta vattnet och torkade av sig med en handduk.

"Okej, jag antar att ni är klara med er överläggning?"

"Japp, vi är redo att gå in i revan," sa Bill och började också klä av sig.

Joel, Tom, Sara och Sam började också klä av sig sina kläder i sin obekvämheter.

"Det här är så förnedrande," mumlade Bill.

"Är det verkligen det? Du står i samma skinn som du föddes i. Vi alla

behöver vara tillfreds med våra kroppar, precis som med våra sinnen."

Joel och de andra stod nakna i väntan på nästa steg. Frank doppade sin hand i lerbyttan och målade en cirkel på allas bröst.

"Den här cirkeln kommer vägleda er genom era egna försvar. Väl där inne kommer ni behöva se saker ni inte vill se. Ni kommer behöva gå över broar ni inte visste fanns och ni kommer behöva acceptera saker ni aldrig trodde skulle behöva accepteras. Men det viktigaste av allt är att försök att acceptera rädslan och försök förstå varför ni känner den. Följ vägen som läggs ut framför er." Frank pekade med handen mot ramen där en reva började öppna sig i väggen. Murbruket slets isär med slemmiga trådar som gick av när revan öppnade

sig mer. Ingången var vidöppen och Joel kände igen känslan. Nyfikenhet och rädsla blandat i en och samma kopp.

"Så, ska vi bara gå in i den eller?"
frågade Jack.

"Ja du går bara in i den," svarade Bill och gick framför Jack. "Följ efter mig och Joel så är det lugnt."

Joel klev upp bredvid Bill och stirrade in i den pulserande revan. Han kände den tillkallande dragningskraften. Det var något animaliskt med det hela. Det kändes som om hela hans kropp ville gå in. Trots han visste farorna. Jack, Sara och Sam kom upp och ställde sig precis bakom och tittade över Joels axel.

"Det känns konstigt," sa Jack.

"Den kallar på er," sa Frank. "Ni kommer behöva gå in innan den stängs."

Tom klev upp och stod bakom Bill. Alla stod nu precis vid revans mynning och stirrade in i det mörka och okända. Joel kände att detta skulle bli annorlunda, precis som Frank sa. Men en annan del av honom kände att det skulle bli precis som innan.

Kapitel 12. De obestridda.

Joel stirrade in i det som skulle bli hans nya utmaning, hans nya sanning.

"Joel, du skulle gå först väl?" frågade Jack med för första gången ett tydligt tecken på nervositet och osäkerhet.

Joel vände sig om en sista gång mot Frank och gav honom nick innan han tog sitt första kliv in i revan. Det första klivet var alltid det mest känslomässigt förmögna. Det kom en kaskad av

känslor och tankar när man klev in i en reva.

Det kalla, klistriga marken under Joels nakna fotsulor gav en pirrig känsla rakt in i fötterna som spred sig upp för benen. Luften han andades in var sval och kryddig, man kunde nästan känna smaken av sin favoriträtt från barndomen. Hörseln blev skarpare. Droppandet av vatten ekade mjukt genom tunneln.

Mörkret var inte riktigt mörkt, det var istället en sorts mörkt filter. Joel kunde se genom den mörka slöjan som ständigt tycktes förflytta sig. Tomma färger slingrade sig längst taket och inbakade ansikten satt i väggarna med öppna munnar och stängda ögon.

"Bara följ Joel," sa Bill och gick precis bakom.

Joel hörde flåsandet från de andra. "Ta djupa andetag. Acceptera luften som den är;" skrev Joel och lät texten flyta över sitt huvud så de bakom kunde se.

Joel kunde inte se några armar eller kletiga nät som täckte deras gång mot andra sidan. Det var en relativt enkel promenad tills de kom till en sorts hinna. De stannade vid hinnan och Joel såg hur alla började få smått panik.

"Ingen fara. Det här är dörren till andra sidan. När vi kommer igenom kommer vi vara inne i den andra världen," sa Bill med ovanlig trygghet och lugn.

Joel såg på Bill och log inombords. "När vi kommer ut på andra sidan måste vi hålla ihop hela tiden," skrev Joel och förvandlade sin arm till ett svärd och

skar upp den hudliknande väggen. Joel klev igenom hudväggen och möttes av endast vitt. Vitt så långt han kunde se. Han stod på vitt men kunde inte avgöra om han stod på golv eller bara i luften. Han såg de andra bakom sig hur de kom ut i den vita världen med rynkade ögonbryn. När den sista var ute stängdes revan och lämnade dem alla i den blanka, tomma, vita världen av ingenting. De stod där, nakna och tittade sig omkring.

"Så är vi inne i revan nu eller?" frågade Jack och vände sig omkring ett par gånger. "Det va inte så farligt som jag trodde."

"Jag håller med," sa Sam och hukade sig. Hon kände med sina händer på golvet. Hon knackade några gånger. "Känns som hårt glas."

"Försök inte att rationalisera det ni upplever," skrev Joel och rätade till sitt munskydd.

"Så vad gör vi nu?" frågade Tom och tittade sig runt. "Ska vi bara vänta på våra hjärnspöken eller?"

"Jag vet inte. Den revan vi var i var mycket mörkare och det fanns redan saker i den. Den här revan känns väldigt ... tom."

"Uppenbarligen," sa Jack och satte sig ner på golvet. "Ni har ju varit i revor förut, så vad ska vi göra?"

"Vi vet inte," sa Bill med höjd röst. "Hörde du inte vad Joel sa? Vi har inte varit i en sån här reva förut."

Joel såg något komma ut ur en vit dimma längre bort. "Kan ni se? Det är något där borta." Skrev Joel tydligt så de andra kunde se texten.

Joel gick närmre, de andra följde en bit bakom. När Joel hade gått några meter såg han något som uppenbarade sig i den mjölkiga dimman. Det var ett halvklot, som en halv melon med den platta sidan mot golvet. Halvklotet yttre lager var gjort av människoskinn med dussintals små hål. Objektet tycktes andas genom hålen.

Joel gick lite närmre och såg hur massa smala, benlösa och ögonlösa människor släpade sig fram ur dimman med sina armar. De drog sig fram till det skinntäckta halvklotet som hade börjat läcka en gulröd, geggig saft som liknade smält mögelost. De ögonlösa, beniga människorna började frenetiskt och hetsigt slicka upp all den variga, ostiga kroppsvätska som rann ut ur varelsen alla hål.

"Fyfan, vad är det där?" frågade Jack med rynkade ögonbryn och spänd mun.

Alla bakom Joel backade en bit till. Bill var den enda som vågade komma fram tills han stod bredvid Joel.

"Är den farlig tror du?" frågade Bill.

Joel skakade på huvudet. "Det är en varelse från någon av oss. Kommer du ihåg kasinot. Med alla maskiner täckta av kött och skinn," skrev Joel.

"Det är inget jag känner igen. Så vad vill du att vi ska göra?"

Joel vände sig om och mötte de andras äcklade blickar. "Är det någon som känner igen det där?" skrev Joel.

"Känner igen? Driver du med oss?" frågade Jack. "Hur i helvete kan du tro att vi skulle känna igen det där?"

"Tänk inte på hur den ser ut. Tänk på vad den kan symbolisera. Någon som känner igen?" Skrev Joel.

"Vad snackar du om Joel?" frågade Sara.

"Han menar precis det han säger. Jag kan gissa att det mesta i den här världen kommer manifesteras våra rädslor och andra saker genom varelser som den där. Inte sant?"

"Precis," skrev Joel. "Är det någon som tror sig veta vad det kan vara?"

"Hunger?" frågade Tom och kliade skägget.

"Desperation ser jag," sa Sam och pekade. "Kolla bara hur hetsigt de suger i sig geggan."

"Känns för uppenbart," sa Sara. "Eller?"

"Hur kan du ens se det? Är du detektiv eller?" frågade Jack.

Sam svarade inte. Hon bara gav en honom en blick.

"Ska vi fråga kanske?" frågade Tom.

"Är du seriös?" frågade Jack och skrockade.

"Ja? Varför inte?"

"Tittar du på samma skit som jag gör eller? Du tror den kan prata?"

Tom gick fram och ställde sig bredvid Joel.

"Har ni testat att prata med den?" viskade Tom.

"Nej," viskade Bill, stirrandes på varelsen med massa nakna, beniga män som låg med sina läppar tryckta mot hålen.

"Vilka är ni?" ropade Tom med kupande händer runt sin mun.

Joel kände sig illamående när han såg hur geggan såg ut som smält ost när det rann ut ur hålen och hur de beniga männen svalde stora mängder, hur deras halsar vidgades. Ur dimman kom en till monstruös. Den var stor, lång och muskulös med tydliga fettvalkar kring magen. Varelsen såg ut att vara över tre meter lång. Den såg ut som någon från ett slakteri då den höll i en köttkniv och en läderförkläde. Varelsen hade ett avhugget huvud av en älg på sig med en krona av horn gjorda av slipade människoben.

När slaktaren kom fram till halvklotet tog han tag i en av de beniga männen och spetsade han på ett av sina horn. Sedan tog han nästa beniga man och

spetsade han på sitt horn tills fem stycken beniga män satt fast i slaktarens horn.

"Vad är frågan?" frågade slaktaren med en mörk, långsam röst och pekade på halvklotsvarelsen medan blodet från de väsande männen längst hornen.

"Jag tror inte han vill skada oss," skrev Joel och såg hur de andras rädsla började försvinna från deras ansikten.

"Vad fan menar du? Han har precis dödat fem stycken," sa Jack och stod bakom Joel.

Joel vände sig mot slaktaren som stod stilla, tittandes på Joel med anstränga andetag. "Vad menar du?" skrev Joel.

Slaktaren stod stillsamt och andades tungt med en raspiga, tunga andetag medan blodet droppade från alla

kroppar som hängde på hans horn som kött på grillspett. Blodpölar samlades kring slaktarens breda, håriga fötter som saknade tånaglar. Joel kunde höra svaga väs från de spetsade kropparna, som om de fortfarande levde. Som att de var i en ständig plåga mellan liv och död.

"Han kanske vill att vi ska ställa rätt fråga till honom," sa Sara.

"Eller till oss själva," sa Sam. "Han pratar i gåtor."

"Hur ska vi veta vad frågan är," frågade Jack och stirrade på den monstruösa slaktaren och hur den mötte allas blickar genom älghuvudets svarta hål till ögon.

"Jag tror svaret är framför oss," skrev Joel.

"I revorna brukar ens rädslor och fantasier manifesteras sig till varelser," sa Bill. "Så var det för Joel och mig."

Jack stirrade på slaktaren med svett rinnandes från hans huvud. Hans händer skakade och andningen tung.

"Han kommer inte skada dig," skrev Joel.

"Hur vet du det? Kolla bara vad som hände med dig," sa Jack. Hans röst var mer nervös och irriterad.

Slaktaren höjde sin köttkniv. Jack och de andra började skrika av rädsla och ramlade bak. Med ett tungt sving klöv slaktaren halvklotsvarelserna i hälften. En tjock, ostig gegg blandat med blod och sladdriga tarmar flöt ut över det vita golvet. Joel såg att någonting fanns inuti. Ett spädbarn låg i mitten av blodet. Barnet var inlindat i massa

skärp. Skärpen var så hårt spända kring spädbarnet att den skrek av smärta.

"Ska vi hjälpa den eller?" frågade Sara med bekymrad blick medan hon tittade runt på de andra, sökande efter svar.

"Jag tänker inte gå nära det där monstret," sa Tom.

"Jag tycker vi avvaktar," sa Bill.

Sara började gå mot barnet men blev stoppad av Sam. Sam skakade på huvudet. "Dålig idé."

Sam hade ett hårt grepp kring Saras arm. Barnet hade ingen chans att komma ur skärpens grepp och Joel såg hur barnet försökte med att komma loss. Till slut fick barnet slut på luft och skriken blev tystare och tystare till ett sista, kvävande väs var det enda som hördes. De alla stod i tystnad och

tittade på varandra frågandes. Slaktaren pekade ner på barnet. Ingen vågade kliva fram.

"Vill han att vi ska gå dit eller?" frågade Sam som fortfarande höll i Saras arm.

"Vi har precis tittat på när ett barn dog," sa Sara. "Hur ska vi förklara det när vi kommer ut härifrån till kolonin?"

"Barnet är inte på riktigt," sa Bill.

"Vad menar du?"

Jack tog ett kliv fram och närmade sig barnet.

"Vad gör du?" frågade Bill.

När Jack var framme hukade han sig och tittade närmre på det döda spädbarnet. Han plockade upp den och Joel såg på avstånd hur något pulserade i barnets mage.

"Jack, vad pysslar du med, kom tillbaka," sa Tom.

"Ni kan komma hit," sa Jack med ett lugn.

"Tänk om han hugger igen," sa Tom.

"Det är nog lugnt," skrev Joel.
"Om den ville döda oss skulle den gjort det redan."

"Sant," sa Bill.

"Är du säker?" frågade Sam. "Han hade inga problem och döda dem där männen."

"Kommer ni eller?" frågade Jack.

Alla närmade sig sakta. Jack såg som förtrollad ut när han höll i barnets livlösa kropp.

"Det är något i han," sa Jack.

"I vem?" frågade Tom.

"I barnet," sa Jack började och trycka ner sina fingrar i barnets mage.

"Hey! Vad håller du på med?" sa Tom med bekymrad blick och försökte stoppa Jack. "Jack, sluta!" Jack tog sig loss och vände ryggen mot Tom och fortsatte att gräva ner sina fingrar djupare i barnets navel tills det blev ett hål.

Sara drog i Jacks arm i ett försök att stoppa honom. "Jack! Sluta!"

Jack fortsatte tills hela hans hand var inne i barnets mage. Sara och Bill slet i Jack tills Joel såg att Jack lyckades dra ur något som liknade en liten ask.

När Jack visade asken slutade de dra i honom.

"Hör ni?" frågade Jack.

Toms ansikte rynkades. "Hör vad?"

"Hör ni inte rösterna?"

"Vad fan snackar du om? Har du blivit helt jävla sjuk i huvudet eller?"
frågade Tom och verkade mer stressad än Joel någonsin hade sätt honom.

Jack tittade upp på de andra med tårar i ögonen. "Jag hör röster. Jag måste öppna asken."

"Ska du verkligen öppna den?"
frågade Sam.

"Kan vi inte bara gå vidare?"
frågade Sara.

Jack öppnade den lilla asken och Joel lutade sig över för att se vad som fanns där i. Det var en lapp fastklistrad på en polisbricka. Jacks ansikte vred sig. Joel kunde bara gissa vilka känslor som kom till ytan vid det tillfället. Sorg, ilska, besvikelse kanske? Jack vecklade ut lappen och läste för sig själv.

"Kan jag gå vidare?" läste Jack medan hans ögonbryn trycktes ihop.

Sara tittade på polisbrickan. "Är du polis?"

Sam tittade också på brickan med höjda ögonbryn. "Är du ... Polis?"

Jack slängde asken åt helvete så den flög iväg utom synhåll. Han skrynklade ihop lappen och slängde den så långt han kunde. Polisbrickan tittade han på i några sekunder innan han lät den sakta glida ur hans händer med en tom blick.

"Allt jag gjorde var att försöka eftersträva en patetisk mans dröm."

Jack föll ner på knä och tog upp polisbrickan. Hans ansikte vred sig till hat.

"Jag blev utstött av min egen familj." Jack reste sig aggressivt och stirrade upp på den massiva slaktaren

som stirrade ner på Jack. Jack kastade polisbrickan.

"Har jag gått vidare?!" skrek Jack. "Jag kommer aldrig bli som min han!" skrek han mot slaktaren som stod som ett torn över Jack.

Slaktaren föll ner på knä med ett muller och lade ner kniven som hade samma storlek som ett matbord.

"Kan jag gå vidare?" mullrade slaktaren. medan blodet från kropparna rann längst pälsen på älghuvudet.

Jack ställde sig framför slaktaren och greppade tag i älghuvudets hår med ilska i blicken. "Du vände alla emot mig." Jack slog älghuvudet med flera knytnävsslag. "Du smutskastade mig i hela mitt liv." Jack andades tungt och torkade sin snoriga näsa. "Du kan inte ta mig längre."

Jack plockade upp den tunga kniven med båda händerna och med ett vrål lyfte han upp den så spetsen pekade rakt upp. Tyngden var påtaglig då Jack kämpade med att hålla den tunga kniven raklång innan han lät den falla ner, vilket halshögg slaktaren. Joel såg hur slaktarens massiva älghuvud separeras från kroppen. Huvudet sjönk ner i golvet tillsammans kroppen, vilket kvarlämnade endast en nyckel. Jack tittade på nyckeln och plockade upp den.

"Tror du han någonsin kunde skada oss?" frågade Sara.

Jack vände sig om med nyckeln i hand. "Spelar det någon roll? Han kan inte skada oss längre."

"Så ... nyckeln. Det känns som en bra start," sa Sam och tog en närmre titt. "Den måste leda någonstans."

Jack sa ingenting och gav nyckeln till Sam och satte sig ner. Joel, Bill och Sara klev närmre Sam som visade nyckeln. Tom satte sig bredvid Jack.

"Vad vad allt det där?" frågade Tom och tittade ner i golvet med en suck. "Ser inte fram mot resten."

"Titta," sa Bill, pekandes mot en brunn som uppenbarade sig upp ur det dimmiga golvet.

"Ser ut som en brunn," sa Sam och gick fram till den.

Joel såg att brunnen hade en låst lucka på sig. "Använd nyckeln," skrev Joel och väntade spänt medan Sam fumlade med låset tills hon lyckades.

Tom hjälpte Jack upp på fötterna och gick till de andra.

"En brunn?" frågade Tom och lutade sig med händerna på murbruket.

"Japp, en brunn," sa Sam.

"Vart leder den?" frågade Sara och tittade på Bill och Joel som att de skulle veta.

"Vi vet lika lita som du," Sa Bill med en suck.

"Jaha, ursäkta som frågar då," sa Sara och ställde sig en bit ifrån honom.

"Vi kommer behöva klättra ner," skrev Joel.

"Jag kommer inte klättra ner där," skrockade Sara och tog ett kliv bak med armarna i kors.

"Vi måste. Ska vi stanna här uppe tänkte du?" frågade Bill.

"Vi kan hitta en annan väg," sa Sara.

Joel såg Saras oro. "Har du något trauma med brunnar?" skrev Joel.

"Nej jag har inget trauma med brunnar. Jag vill bara klättra ner i en okänd brunn med tanke på vad vi har sätt."

"Spelar ingen roll längre vad vi vill," sa Jack med en glädjelös ton. "Vi måste alla se det vi inte vill se. Som Frank sa, vi kommer behöva acceptera rädslan."

"Fuck det," sa Sara, armarna i kors. "Jag kommer inte klättra ner där."

"Vi måste. Kom igen, vi har ju kommit såhär långt. Ska vi bara stanna nu eller?" sa Tom och tittade på Bill. "Vi måste väl? Eller hur?"

"Vi måste," sa Bill och höll ut sin hand. "Förlåt. Det var inte meningen att

låta otrevlig förut. Men vi behöver verkligen gå ner i brunnen om vi ska komma vidare. Vi gör det tillsammans."

Sara tog Bills hand och de gick närmre brunnen. Joel tittade ner och såg ingenting förutom ett svart hål längre ner. Ljuset nådde till en viss punkt där det var som en ogenomtränglig vägg av mörker Joel inte ville gå igenom. Men de var tvungna att se den andra sidan. De alla ville komma ut genom revan och bli mött av god mat och varma sängar.

"Jack, är du okej?" skrev Joel.

"Ska du gå ner först eller?" svarade Jack. "Känns som du borde gå ner först tycker jag."

Joel nickade och klättrade upp på brunnskanten och satte ner sin fot på metallstegen.

Tom lutade sig över brunnskanten.
"Är du säker på att vi ska ner?"

"Vi måste," skrev Joel och började klättra ner. Tom var den andra som började klättra ner, sedan Jack kort efter, sedan Sara, sen Bill och sist Sam. Joel kom till en punkt där det var som ett svart lock under sina fötter. Ett mörker han inte kunde se förbi. Rent tekniskt borde ljuset kunna färdas längre ner och lysa upp hela vägen. Men inget ljus nådde längre än till det svarta locket av mörker. Joel satte sin fot på nästa steg och såg foten försvinna under den svarta hinnan av mörker.

"Var beredda på att det kommer bli mörkt," skrev Joel och lät texten flyta hela vägen upp till Sam.

"Vad snackar du om? Ljuset är ju sjukt starkt här," ropade Sam.

"Det är som en form av mörk vägg nedanför," ropade Tom. "Vi måste bara klättra igenom den."

Joel var nu halvvägs genom den mörka avskiljningen och klättrade sina sista steg i ljuset innan hans huvud dök under mörkrets hinna. Det blev nu helt kolsvart och han fick använda sig av känslan. Han kände den kalla metallen mot sina handflator och fotsulor när han fortsatte att klättra ner.

Bill och resten av gruppen klättrade ner genom mörkrets hinna tills de alla var omsvepta av totalt mörker.

"Klättra försiktigt!" ropade Bill.

"Hur går det för Joel?" ropade Sara.

"Joel, nudda min fot om du kan höra mig," sa Tom.

Joel sträckte upp sin hand och nuddade Toms fot.

"Joel mår bra!" ropade Tom så de andra kunde höra.

Joel klättrade långsamt och hoppades på att han inte skulle halka av stegen. Han hade ingen vetskap om hur långt ner de skulle behöva klättra.

"Vart kommer den leda?" frågade Sara.

"Är du nervös?" frågade Jack.

"Jag har inte lust att fastna."

"Inte ens Tom kommer fastna här nere, så du behöver inte oroa dig."

Efter vad som kändes vara evigheter av långsamt klättrande nerför stegen kom han tillslut genom det ogenomträngliga mörkret. Joel satte ner sina ömma fötter på golvet och såg sig omkring.

Det tycktes vara i en sovvagnskupé. Två sängar stod vid ena väggen likt en våningssäng. Det fanns ett litet handfat med en spel och ett bord vid fönstret. Han kunde känna tågets milda vaggande och det dova ljudet från rälsen underifrån. Joel flyttade sig från stegen och såg Tom komma ner som tittade sig omkring lika förvirrad.

"Vart är vi nu? Ett tåg?" frågade Tom och satte sig på den understa sängen med ansträngda andetag. "Ser ut som vi är på ett nattåg." Tom pekade mot fönstret. "Vad ska det annars vara?"

"Ser ut som det," skrev Joel.

Jack var den nästa som kom ner och pustade ut. "Shit. Flytta på dig," sa Jack och satte sig bredvid Tom, lika utmattad. Bill kom nedklättrande och

tittade sig omkring redan innan han satte fötterna på golvet. Han såg inte lika förvånad ut som de andra. Han hade ett mer lättat uttryck.

"Ett tåg, det låter helt okej, med tanke på vilka platser vi skulle kunna hamna på," sa Bill och satte sig på det lilla nattduksbordet.

Nästa person var Sara som försiktigt klättrade ner. Bill tog emot henne men Sara slog bort hans hand.

"Du behöver inte hjälpa mig," sa Sara och tittade sig omkring. "Okej? Så vad är det här?"

"Ett tåg, rätt mysigt tycker jag," sa Bill.

"Jo, det är rätt mysigt faktiskt."

"Jag trodde vi skulle hamna typ i helvetet eller nått," sa Jack.

"Du är en jävla idiot," sa Sara. "Har du en dödslängtan eller nått?"

"Vad?"

"Hur du bara gick fram till barnet framför monstret. Tänk om han skulle dödat dig."

"Ja det var ju tur att han inte gjord det, vem annars kulle gnälla på mig hela dagarna."

"Jag gnäller inte, pekar bara ut fakta."

"Hon har rätt, Jack. Det du gjorde var vårdslöst," sa Bill. "Vi måste hålla ihop och inte bara gå iväg om vi ser nått."

"Jag kunde inte hjälpa det, jag bara ... drogs till den."

"Vi får hålla ihop som sagt. Eller? Håller ni inte med?"

"Vem har sagt att vi inte ska hålla ihop?" frågade Jack. "Jag håller med."

Jack och Bill stod i tystnad med sina blickar låsta på varandra en stund innan de blev avbrutna av Sam som kom nedklättrande.

"Oj, ett tåg," sa Sam och såg sim omkring. "Är det bra eller dåligt?"

"Beror på, är det någon som har ett dåligt minne av att vara på ett tåg?" frågade Bill.

Alla tittade på varandra i tystnad.

"Så du menar att det vi såg förut hade något att göra med Jacks minnen?"

"Jag vet inte riktigt, men jag tror att våra rädslor manifesteras inne i den här världen. Det var så det kändes förut när Joel och jag var inne i den andra ... Portalen."

"Vill vi fortsätta eller vill vi vila ett tag?" skrev Joel.

"Kan vi ens det?" frågade Sam.

"Jag trodde vi skulle hitta en utväg."

"Jag vet faktiskt inte alls vad vi ska göra här inne. Han var inte direkt tydlig," sa Jack och la sig på rygg med en hög utandning. "Kan vi inte testa å bara vila här en stund. Jag är helt slut."

Joel tittade runt på de andra efter reaktioner. "Jo, det kan nog vara en bra idé."

"Är du säker, Joel?" frågade Tom.

"Jag och Bill var fast i nästan ett år förut. Vi sov varje natt. Inget hände oss då. Jag ser ingen anledning att något skulle hända nu," skrev Joel.

"Jag vet inte. Jag känner mig inte så sugen på att sova," sa Sara.

"Varför inte? Du har ju sovit asdåligt den senaste tiden," sa Jack och satte sig upp. "Och natten innan Sam dök upp var inte direkt den bästa natten heller. Med tanke på ... ah. Att vi skulle dö. Vi behöver sova ut. Hur ska vi annars ta oss igenom det här? Vad tycker ni andra."

Joel tittade på de andra och inväntade svar.

"Jag skulle behöva sova. Jag kände när jag klättrade att jag höll på att tappa taget några gånger."

"Jag tror vi kommer vara säkra. Om Frank själv har gått igenom den här portalen tror jag inte att något monster skulle döda oss alla i sömnen. Med tanke på vad han snackade om verkade det här mer som en spirituellt resa. Det var iallafall så jag tolkade det."

"Känns som en dålig idé," sa Sara.

"Jag kan hålla vakt, så kan ni andra sova," sa Sam. De andra stirrade på henne med höjda ögonbryn. "Det är lugnt. Jag är pigg."

"Är du säker?" skrev Joel.

"Jag är säker. Sov ni. Jag fattar helt att ni har haft det jobbigt den senaste tiden."

"Alright, dåså," sa Jack och la sig ner. Tom gav en sista blick till Sam som mötte Tom med en nick. Tom la sig ner bredvid Jack.

"Ah, vi tar väl ovansidan då," sa Bill och klättrade upp till den översta sängen. Sara klättrade upp och la sig bredvid Bill.

Joel la sig på golvet.

"Kom upp och lägg dig här med oss," sa Bill.

"Nej det är lugnt, jag ligger bra här."

"Ska du seriöst ligga på golvet?" frågade Jack.

"Jag ligger bra här. Jag är så van med den tunna madrassen vi låg på i källaren," skrev Joel.

"Är inte ni nervösa?" frågade Tom.

"Vad?" frågade Jack.

"Vad vi kommer att möta. Ni såg ju bara vad vi mötte där uppe. Det var ju helt sjukt."

"Jag ser inte fram mot det här," sa Sara. "Men om det ger oss en plats i kolonin är det väl värt antar jag."

"Antar det," suckade Jack och vände sig till Tom. "Det är lugnt. Vi har vår egen superhjärte med oss. Ingen kommer kunna skada oss."

Joel gillade inte att höra sitt namn associerat med superhjälte. Han kände sig så lång ifrån det ordet. Skulden som frätte hans inre grävde sig bara djupare varje dag som gick. Tankarna gick inte längre att organisera. Han kunde inte längre fokusera. Allt han tänkte på var att om de fick reda på vad han gjort skulle de inte längre se honom som människa. Joel vände sig och la sig på sidan.

Han stirrade in i golvlistan och försökte sova. Tiden gick. Han vet inte hur länge det hade gått, men med tanke på att de andra hade börjat andas högt indikerade på att det hade gått en timme eller två. Tom snarkade bredvid Jack som också var i djupsömn. Det var tur att Jack alltid somnade före Tom, annars skulle Jack aldrig kunnat sova.

Bill och Sara brukade också somna relativt fort.

Tom var den som brukade somna sist. Men antagligen för att han kände skuld över sin snarkning och ville att de andra skulle somna innan honom.

Joel vände sig på rygg och stirrade upp i taket där han såg något märkligt.

En stol stod i taket som fastlimmad. En skuggad man satt i stolen klädd i en mörk rock och hatt. Dock trillade hatten inte av trots att han satt upp och ner i en stol i taket. Rocken hängde inte heller ner. Han satt i sin stol som om gravitationen var omvänd för den personen. Joel blev inte längre lika chockförvånad när han såg underliga saker. Istället blev han fundersam och ville inte låta rädslan ta grepp om honom.

Joel sneglade upp på Sam som också hade somnat i stolen vid dörren. Hon andades tungt och såg ut att inte vakna någon gång snart. Mannen i stolen rev ut sidor ur sin bok. Sidorna föll sakta ner till Joel och landade omkring honom på Golvet. Joel greppade an av sidorna och tittade. Det var endast bilder på ledsna smileyansikten ritat i svart färg. En penna släpptes ner av mannen från taket och ett papper där det stod något på.

"Vilka är ni?" stod det på lappen.

Joel tittade på lappen och upp på mannen som visade en gest med handen att Joel skulle skriva på pappret. Joel gjorde just detta. Han skrev på pappret vilka de var och släppte lappen. Den föll ur hans händer och istället för

att falla till golvet som det borde göra så föll den upp mot taket mot Mannen. Han såg ut att skriva något och släppte pappret som föll ner till Joel.

"Varför är ni ombord på mitt tåg?" stod det på lappen.

Joel visste inte vad han skulle svara. Det var bisarrt nog att han förde en pappersdialog men en okänd figur sittandes på en stol i taket. Att gravitationen inte tycktes följa lagarna längre.

Joel skrev bara en enkel fråga för att byta riktning.

"Vem är du?" skrev Joel på lappen och släppte den så den föll tillbaka upp till mannen i taket. Mannen läste och skrev med svart bläck och en handstil Joel inte någonsin sett förr. Den kändes gammalmodig.

Joel väntade ivrigt tills han såg lappen falla ner. Han tittade på lappen och läste.

"Lokföraren kallar de mig. Är ni fast här?" stod det.

Joel skrev tillbaka. "Vi söker en utväg. Vi är på en sorts resa kan man säga."

Lokföraren läste lappen Joel skrivit och skrev tillbaka. "Är inte alla det?"

"Antar det. Vad är det här för tåg?" skrev Joel.

"Det här tåget tar alla vilsna till dit de hör hemma," skrev Lokföraren.

"Hur kommer vi av tåget?" skrev Joel.

"Fel fråga."

"Okej. När vet vi när vi ska gå av?"

"Det kan ni bara veta när ni vet."

Joel var mer nyfiken än frustrerad. I vanliga fall skulle Joel bli mer upprörd

över mannens gåtor. Men i denna situation kände han ett lugn över det hela.

"Vet du vem Frank är? Eller kopiorna?" skrev Joel.

"Jag har haft många gäster på mitt tåg. Men inte hört talas om dem förr. Vet ni vart ni ska?"

Joel tänkte efter innan han svarade. "Nej. Jag är inte ens säker på vart jag själv vill längre."

Mannen läste lappen och gav ett hmm ljud innan han släppte ner nästa lapp som Joel läste.

"Att inte veta vart man ska är en del av att veta att man är på väg dit man ska. Allt går hand i hand. Ovetskap och vetskap är en symbiotisk maskin. Samma som det här tåget, den vet inte vart den ska. Men den vet att den ska

någonstans för rälsen finns ju där, upplagt hela vägen fram. Samma med livet. Rälsen ligger redan upplagt, du är det ovetande tåget som är på väg till nästa station. Du vet det. Du vet bara inte vad stationen kommer att vara."

"Det är ju det som är skrämmande," skrev Joel.

"Det är det som är spännande. Alla på det här tåget är i samma känsla. Alla mina gäster är på väg någonstans de inte vet vart."

"Hur kan de inte veta?"

"Det här tåget funkar inte som andra tåg. Jag hittar rätt platser till alla gäster där dem ska av."

"Så det är du som bestämmer vart de får gå av?"

"Inte riktigt. De är dem själva som bestämmer det. Jag navigerar bara vägen dit."

"Jag förstår inte riktigt."

"Du behöver inte förstå för att veta att ni alla är på väg. Ni är ju här, så det är ju en bra start tycker jag. Det är inte alla som lyckas hitta mitt tåg i tid."

"Hur vet jag när vi ska av?"

"Du kommer inte veta förren du känner det i hela kroppen."

"Okej?"

"Du kommer behöva se något som du egentligen vet är sanning, men en sanning du inte visste fanns."

"Det låter komplicerat."

"Livet är komplicerat, Joel. Du om någon borde veta det."

En lapp till föll ned till Joel som han läste. "Som gäster på mitt tåg så finns

det några regler ni behöver veta om ni ska får vara kvar på tåget." Ett till papper föll ner som Joel läste. "Ett. Gå aldrig in i de andra sovvagnarna. Två. Går ni förbi matvagnen, beställ alltid något. Tre. Prata inte med de andra gästerna. Alla här behöver finna sin destination. Även ni."

Joel nickade och gjorde tummen upp och såg hur mannen reste sig upp, vek ihop stolen från och gick in i skuggan av takhörnet där han försvann. Joel hade svårt att greppa om vems minne det kunde vara. Ingen verkade speciellt påverkad av att vara på tåget. Kanske var det ingens minne eller rädsla. Kanske var det bara en plats de behövde ta sig igenom. Tankarna snurrade och fastnade i ett nät av samma känsla han alltid landade i. En

tvångstanke om hur de skulle reagera om de fick reda på hans sanning. Hur skulle han förklara sig? Skulle hans rädslor manifesteras så de andra skulle se?

Kapitel 13. De obestridda. Del 2.

Joel hade inte sovit mycket. Ljudet var lugnande. Han hade alltid gillat att åka nattåg enda sedan barndom. Inga dåliga minnen fanns från långa tågresor. Ljudet av rälsen och regnet mot rutan gjorde honom lugn. Han gissade på att det var mitt i natten. Alla sov fortfarande med snarkningar och höga andetag. Sam hade somnat med huvudet lutat mot väggen. Joel öppnade försiktigt en låda där han hittade en massa kläder. Det var de gråa träningsoverallerna de var klädda i förut. Joel klädde på sig de gråa mjukisbyxorna och den gråa

luvtröja men var fortfarande barfota.
Inga skor fanns tillgängliga.

Han reste sig upp och kände om dörren var olåst, vilket den var. Med ett stadigt grepp drog han försiktigt dörren åt sidan och klev ut i den dunkla tågkorridoren. Månskenet lös in utifrån och han såg bara skog blandat med öppna fält med månen högt på himlen. Det smattrande regnet gled längst fönsterrutorna medan Joel långsamt gick längst korridoren och vinglade till då och då. Han kände hela tåget, han hörde rälsens dova muller och kände ett lugn.

Längre ner i korridoren kunde han se en person stå vänd mot ett av fönsterna. Personen var klädd i en gammalmodig kostym och topphatt, vilket gav Joel en indikation på att de

kunde vara en äldre herre. Joel gick fram till herren och såg hur mannen inte hade ett ansikte, utan istället en slät yta av endast hud med ett hål i mitten. Som en skyltdockas ansikte fast plattare, utan näsa eller öron. Joel Kom ihåg reglerna att inte störa andra passagerare eller prata med dem.

Joel kunde höra andetagerna från mannens hål i ansiktet medan han stod stilla och stirrade ut i fönstret. Joel gick vidare och kikade in genom en av hytterna genom det runda fönstret och såg hur två ansiktslösa personer satt på sängen och spelade kort. De hade monotona, glädjelösa rörelser som gav ett omänskligt intryck.

Joel gick vidare och tittade in genom nästa hytt och såg en person sitta på en matta och skriva på ett

papper som han sedan släppte. Pappret åkte upp i taket till samma person han pratade med, Lokföraren. Han satt som förut i sin stol i taket med sin mörka rock och hatt vilket skuggade hans ansikte. De kommunicerade med lapparna vilket såg ännu märkligare ut när man såg det från ett annat perspektiv. Joel vände sig om och stirrade ut genom fönstret och såg den mörka, förbipasserande miljön åka förbi. Månljuset skar genom trädtopparna, regnet reflekterades och skuggorna över landskapet dansade. Att röra sig blev svårare ju mer han stirrade ut genom fönstret.

Det blev som att han hade blivit förankrad på plats, utan någon som helst vilja att ta sig därifrån. All fokus hade hamnat i fönstret och att titta ut genom det. Att se all passera förbi

skapade något han inte kunde ta sig förbi. Han ville titta bort, men det gick inte. Han ville röra sig, men det gick inte.

Med varje fiber i kroppen försökte han ta ett enda steg, men det gick inte. Med samma vilja som han ville komma därifrån, ville han också stanna kvar och bara stirra ut genom fönstret. Paniken började sätta in, rädslan fördjupades, oron kilade sig fast. Som en staty stod han där, fast i sin egen evighet mellan olika världar.

"Är du okej?" sa Sam och la en hand på Joels axel som bröt hela hans förtrollning. Joel vände sig om och pustade ut. Sam hade också klätt sig i den gråa träningsoverallen. Joel vände sig om och tittade på den gammalmodigt klädda mannen som

stod vid fönstret utan ansikte och fick en sjunkande känsla i bröstet.

"Jag tror jag skulle blivit som han om inte du skulle räddat mig," skrev Joel och rätade till munskyddet.

"Jag har pratat med Lokföraren som han kallar sig," skrev Joel och satte sig på golvet. Sam satte sig bredvid. "Han berättade att det finns regler vi måste följa här på tåget."

"Okej? Vilka regler då?"

"Stör inga passagerare, prata inte ens med dem. Sen får vi inte öppna andra hytter. Sen också om vi går förbi matvagnen måste vi alla beställa någonting.

"Okej, låter inte så svårt. Med tanke på vad vi sätt innan," sa Sam och lutade bak huvudet.

"Antar det."

"Förlåt att jag inte kunde hålla mig vaken."

"Det är lugnt. Jag är glad att du vaknade tillslut iallafall."

"Mitt enda uppdrag var att vara vaken så ni kunde sova."

"Jag ska inte säga att du somnade. Det är bara mellan dig och mig," skrev Joel och log med övre halvan av sitt ansikte.

Sam tittade på Joel med intresse. "Vad hände med dig egentligen?" Hon sträckte sin hand mot Joels munskydd och tog bort det. Joel tittade ner i golvet och vågade inte möta hennes reaktion.

"Jag gjorde ett allvarligt misstag som jag ångrar varje dag," skrev Joel.

"Vi alla har gjort allvarliga misstag," sa Sam med en blick Joel var familjär

med. Hon gav en antydning om att hon också bar på något tyngre, en skuld som vägde ner hennes axlar. Joel tog på sig munskyddet.

"Vi alla bär på saker. Vi måste bara lista ut hur vi ställer ner det," sa hon med en suck. "Vilket inte är så lätt som alla psykologer säger." Hon skrockade och vände blicken till Joel. "Du har också haft jävlig uppväxt eller?"

"Allt är väl relativt. Men jo, jag har en del demoner kvar från barndomen," skrev Joel.

"Mannan? pappan?"

"Hur menar du?"

"Det är alltid en av dem. För mig var det farsan."

"Morsan för mig," skrev Joel och lutade bak huvudet med en suck. "Hon va inte den mest ... pedagogiska kan

man säga." Joel vände blicken mot Sam. "Jag har inte tackat dig än."

"För vadå?"

"För att du räddade oss. Vi höll på att göra riktigt dåliga beslut där nere."

"Jo, jag hörde det. Jag var tvungen å se om ni var okej människor. Vågade inte släppa ut er direkt."

Joel skrockade från halsen. "Tog du rätt beslut då?"

Hon nickade några gånger för sig själv. "Ni är helt okej. Bra människor är inget man stöter på ofta."

"Var din verklighet du kom från skit eller?"

"Nej den var helt okej."

"Hur var den? Hur såg er värld ut?"

"Polariserad."

"Har du varit i en reva förr? Tänkte mest att du verkade så lugnt efter att ha sett allting."

"Jag har varit i en reva ja," sa hon med sorg i blicken och en suck.

"Hur länge?"

"Tio år."

"Vad var det för reva."

Sam svarade inte, hon tittade ner i golvet.

Joel nickade lätt och tittade ner i golvet. "Jag var fast med Bill i en reva i ett år. Det måste ha varit ett helvete för dig."

"Det beror på hur man ser det," sa Sam och reste sig. "Jag är säker på att tiden ni spenderade i revan inte bara var skit."

Joel satt i tystnad och förstod att hon hade en poäng. Tiden med Bill inne i

revan hade många stunder då Joel kände sig mer tillfreds med livet än han någonsin gjort i sin egna verklighet.

"Jag går och sätter mig i hytten igen så jag är där när dem vaknar," sa hon och gick sin väg. Joel satt kvar i sin ensamhet och lät tankarna virvla runt. Joel undvek att titta ut genom fönsterna. Hur länge hade mannen vid fönstret stått där. Dagar? År? Joel såg en klocka som inte hade några visare, och alla siffror var uppochnervända. Joel reste sig och började gå tillbaka till sin hytt då han såg ytligare en person ståendes vid ett av fönsterna.

Personens ansikte var lika platt som den andras med ett hål i mitten som täckte nästan hela ansiktet. Denna person var klädd i vad Joel gissade vara kläder från sent artonhundratalet. Joel

kände hur tåget började sakta in. Ett flertal passagerare klev ut ur sina hytter, alla klädda i gamla kläder med masker för ansiktena. De gick på ett led till platsen där utgången från tåget var och väntade.

När tåget hade stannat helt öppnades dörrarna och passagerarna klev av tåget ner på en perrong Joel aldrig sett förr. Perrongen var mitt ute i skogen med inga hus i närheten, och det var fortfarande natt. Det enda ljuset Joel kunde se var från några uppradade gatlyktor på stationen som lös upp de människor som klivit av. De stod på perrongen och stirrade rakt ut i skogen, väntades på något.

Dörrarna stängdes och Joel förstod inte vad som hände. Joel gick till sin hytt där Sam satt på stolen. De andra

hade börjat vakna, troligtvis av det gnisslande ljudet av tågets bromsar. Joel vände sig om och såg genom fönstret hur tåget började rulla igen. Han tittade in i hytten och såg hur Jack hade satt sig upp i sängen och gnuggade sina ögon.

"Fyfan, vad är klockan?"

"Har ingen aning," skrev Joel.

"Har du inte sovit något eller?"

"Jodå, jag sov också. Vaknade lite innan bara," skrev Joel.

Jack vände sig för att se på Tom.

"Borde vi väcka dem andra eller?"

"Kanske är bäst. Ni har ju ändå sovit nu i ett par timmar. Finns ingen klocka ombord så vet inte exakt hur länge dock," skrev Joel.

Jack gick fram till Tom och väckte honom. Joel klättrade upp till Sara och Bill och väckte dem.

"Vad?" muttrade Tom och satte sig upp med en suck. "Juste. Vi är kvar här."

"Vi är vakna," sa Bill och Sara och satte sig upp. Joel kastade de grå overallerna till Bill och Sara. Joel gav också Tom en overall som passade honom. Det var som att de visste att de skulle komma ner i den hytten.

"Jag har lite nyheter. Skumma nyheter, men vi får nog bara lära oss att hantera det," skrev Joel.

"Så vad är det?" frågade Bill och lutade sig över sängkanten med kläderna redan på.

"Jag pratade med Lokföraren som han kallar sig. Han gav oss ett par regler

som jag tror vi måste följa om vi ska ta oss igenom det här tåget. "

"Regler? Trodde inte det fanns några regler inne i den här världen," sa Jack. "Är du säker?"

"Jag är säker. Vi är hans gäster så jag tycker vi inte ska skapa för många vågor."

"Så vad är din plan?" frågade Bill.

"Vi måste ta oss genom tåget, och följa reglerna."

"Och när vi kommer fram?"

"Men fan vad du grillar han hela tiden, Jack," sa Sara med en suck.

"Någon måste ju."

"Vi får se helt enkelt vad som händer när vi kommer fram," skrev Joel.

"Ska vi gå nu tycker du?" frågade Tom.

"Jo, det är väl lika bra att få det gjort, eller?"

Joel mötte allas blickar och såg ingen protest. "Dåså, då kör vi."

Joel öppnade dörren ut till den dunkla tågkorridoren med månljuset som skar genom fönsterglasen.

"Undvik att titta ut i fönsterna," skrev Joel medan de gick förbi en av de varelserna som stod vänd mot fönstret med ett svart hål i ansiktet.

"De är ofarliga," skrev Joel och såg den första dörren som skulle leda dem till nästa vagn. Joel ställde sig vid dörren och vände sig om för att se om alla var med. Alla var med. De gav honom accepterande nickar.

"Du går först väl?" frågade Jack.

"Jag går först," skrev Joel och drog dörren åt sidan och möttes av en

ansiktslös passagerare som stod precis framför Joel. Joel klev åt sidan och visade för de andra att också kliva åt sidan. Den ansiktslösa passageraren gick förbi och ställde sig vid ett fönster i korridoren bakom dem. Joel mötte Jacks förvirrade blicka och tittade framåt igen. Joel tog några kliv in och såg en barliknande bänk till vänster om dem. I taket hängde det skramlande kastruller och stekpannor. Det var en varmare ton med levande ljus längst väggarna och i taket som gav det mjuka skenet över hela vagnen. Alla fönster var fördragna. Vid baren stod det en större man klädd i kökskläder. Över sin sina vita kläder bar han ett läder förkläde. Han stod och vässade knivar över en liten öppen eld bakom bardisken. Självaste bardisken var inristade med olika symboler Joel

inte kände igen, förutom en, vilket var en cirkel i samma stil som den han satt innan. Hängandes ovanför bardisken kunde Joel se olika sorters böcker som såg antika ut med målade symboler på varje bok. Allt gav en voodoo känsla. Hela vagnen gav en voodoo känsla med allt som hängde från taket, det trånga upplägget av möbler och det varma skenet från alla levande ljus.

"Måste vi beställa något här?" viskade Tom.

"Jag tror det," sa Bill.

Joel nickade och gick fram till bardisken där kocken stod.

"Välkommen till matvagnen," sa kocken med en rik ton och ett leende under allt skägg. Han la sina håriga händer på bänken. Hans händer var

tatuerade med ett flertal streck på varje finger.

"Vi skulle vilja beställa," sa Bill med osäkerhet.

Mannen skrattade. "Självklart. Ta ett bord sålänge så kommer jag strax," sa mannen och pekade bakom Joel där det fanns ett par bord och stolar utsatta. "Bordet vid väggen där passar nog ert sällskap perfekt."

Joel och de andra gick och satte sig vid bordet. De behövde tränga in sig rejält för att överhuvudtaget få plats. Joel såg sig runt i vagnen och kunde se andra gäster. De andra gästerna satt med tomma ansikten och gamla kläder från en annan tid som varelserna vid fönsterna. Gästerna satt rakryggade och åt med kniv och gaffel på ett sofistikerat sätt.

"Vad ska vi göra här egentligen?"
viskade Sara till Bill.

"Vi ska äta antar jag? Vad annars?"

"Äta?"

"Vi följer bara reglerna," sa Tom.

"Inte sant, Joel?"

Joel nickade.

"Fattar inte att det ens finns regler här," viskade Sara.

"Jag håller med," sa Jack. "Vad händer ens om vi bryter dem?"

"Vill du verkligen ta reda på det?"
viskade Tom.

"Det kanske är meningen att bryta reglerna, det kanske är det som är hela poängen," viskade Sara.

"Vi ska inte bryta reglerna," skrev Joel. "Vi måste bara ta oss genom hela tåget till förarhytten. Sen kan vi tänka på nästa steg."

"Hur långt är tåget?" frågade Sam.

"Vet inte," skrev Joel. "Som ett vanligt tåg antar jag."

"Jag är inte så säker på att det här är ett vanligt tåg," sa Tom.

"Vad händer om jag skulle kasta ett glas på en av de andra gästerna tro?" frågade Jack.

"Kan du bara sluta vara du för en stund," viskade Bill irriterat och skärpt blick.

"Kan inte du sluta vara så feg före en stund," viskade Jack tillbaka med samma irritation.

"Så vad föreslår du? Att vi ska gå emot reglerna och hoppas att inget dåligt kommer att hända?" frågade Tom. "Tänk nu, Jack."

"Jag tänker alltid, Tom. Det är ni som inte tänker. Och varför ska du vara emot mig hela tiden."

"Jag är inte emot dig. Jag står alltid på din sida. Men jag vill inte förstöra för oss alla, inte här."

"Så jag förstör för oss alla? Precis som när jag förstörde för oss alla när ni inte ville hugga av Joels arm. Jag var den enda som hade en lösning som skulle fått oss räddade."

"Sam räddade oss," sa Tom.

Jack skakade på huvudet. "Ni tror alltid att jag har fel hela tiden."

"Vad menar du med ni," sa Sara. "Jag är faktiskt på din sida här."

"Varför står du på hans sida helt plötsligt?" frågade Bill.

"För han är den enda som faktiskt ifrågasätter den allsmäktige Joel," sa

Sara med en förlöjligande gäst mot Joel.

"Han är inte allsmäktig. Han har fått en gåva," sa Bill. Joel kände sig förvånad att Bill stod upp för honom med tanke på att Bill inte gillade Joels val innan.

"Varför talar du för Joel, han kan väl prata själv?" sa Jack.

"Jag har inte fått en gåva," skrev Joel. "Jag har fått ett syfte."

"Ett syfte?" Jack skrockade.

"Jag har ett syfte med armen."

"Och vad är det för syfte då?"

"Vet inte än."

Jack höjde ögonbrynen med stängda ögon och andades ut tungt. "Okej, vilken stor hjälp du är. Jag tycker fortfarande viska bryta reglerna och se vad som händer. Som Sara sa, det

kanske är hela poängen, att gå utanför boxen.

"Jag håller inte med," sa Bill.

"Inte jag heller," sa Tom.

De tittade på Sam som ryckte på axlarna.

"Jag vet inte. Hur ska jag veta?" sa hon.

"Jag vet inte, kanske på samma sätt som Joel bara vet det rätta svaret hela tiden," sa Jack.

"Det kanske är bra att testa, Joel," sa Sara.

"Men nej," sa Bill. "Vill du verkligen utmana ödet? Tänk om vi hamnar i ett annat fängelse eller någonstans värre. Vi kanske blir fast i en annan öken i tretti år."

"Tänk om, tänk om. Var inte du en äventyrare?" frågade Sara.

"Jo men jag är inte självmordsbenägen."

"Vi är inne i en fejkvärld, inget kan hända oss här inne."

"Du såg inte så modig ut när slaktaren skrämde dig," sa Bill.

"Han skrämde inte bara mig."

"Precis. Är du säker på att inget kan skada dig här inne?"

Sara tvekade. "Nej, men hur ska vi veta om vi inte testar?"

"Vem är Joel att ta alla beslut?" frågade Jack.

"Jag håller med, vi borde ha ett annat system för att ta alla beslut. Joel kan inte vara den som bestämmer bara för att han har en sån där arm."

"Joel och Bill är dem enda som varit inne i en reva förut. Vi borde följa

dem. Vad vet du om världen här inne, Sara?"

"Vi tar oss genom tåget. Om inte det funkar så kan vi köra på Jack och Saras plan, okej?" skrev Joel.

Jack suckade. "Okej, vi kör på det."

Joel vände sig mot Sam. "Vad tycker du?"

Sam stirrade in i bordet. "Jag vet inte."

"Varför frågar du henne för? Hon vet ju lika lite som oss," sa Jack.

"Demokrati, hört talas om det eller?" väste Bill.

Jack pekade finger åt Bill.

"Men din jävla," sa Bill och skulle precis slå Jack innan Tom grep tag i Bills arm.

"Nej, Bill. Ni ska inte börja med sånt skit igen."

Joel tittade på Sam och Sam gav en subtil indikation på att Joel inte skulle berätta om hennes tio års erfarenhet i revan. Joel nickade subtilt.

"Okej, så vi följer tåget tills vi kommer längst fram, förhoppningsvis hittar vi något där som leder oss vidare? Korrekt?" frågade Jack.

"Korrekt," skrev Joel.

"Om vi inte hittar något så bryter vi lagarna, vilket kanske är våran väg ut egentligen, deal?"

"Deal," skrev Joel.

"Vi behöver ett bättre sätt att ta beslut på," sa Sara.

"Vi är sex stycken, det skulle bara bli lika hela tiden," sa Bill.

"Är det bättre då att inte rösta alls eller?" frågade Jack.

"Nej det var inte det jag sa."

"Så vad var det du sa då egentligen?"

"Jag menar bara att vi ska ---"

"Att vi ska följa Joels varje ord?"

"Nej," sa Bill gnuggade ögonbrynen.

"Berätta då."

"Vi bör prata tillsammans och komma fram till lösningar. Som vi gjort nu."

"Jag håller med," sa Tom.

"Röstningar är inte alltid det bästa alternativet. Folk kan falla för gruppträck eller manipulation."

"Vem syftar du på då?" frågade Jack.

"Ingen. Bara säger att det är lätt att bli påverkad."

Kocken kom fram till bordet med ett skrivblock i handen. "Välkomna

återigen. Jag heter Gregor, men ni kan kalla mig kocken, det är vad alla andra kallar mig."

"Vi har inte sätt någon meny, så vi kunde inte riktigt beställa. Men vi vill gärna äta," sa Bill med det trevligaste tonläget Joel någonsin hört från honom.

"Inge problem. Jag vet exakt vad ni vill ha." Kocken kliade sitt mustiga skägg och vände sina små, insjunkna ögon mot Tom. "Du vill ha en ryggbiff." Kocken blundade och höll upp ett finger innan han öppnade ögonen igen med ett leende. "Medium rare gillar du, med krispiga pommes som tillbehör och en riktigt krämig beasås med en glimt av citrus i. På köttet vill du ha en riklig rödvinssås och lite persilja som topping. Också vill du ha en majscolv för att få det söta som kontrast."

Tom sneglade på Joel, sen tillbaka på Gregor. "Han har rätt faktiskt," sa Tom och skrockade. Jag brukar äta det varje löning.

Kocken vände sin blick mot Jack. "Du gillar en liknande uppsättning." Kocken korsade sina armar. "Du vill ha en rejäl burgare. Det ska vara saftigt nötkött stekt i mycket smör och krossade vitlöksklyftor. Det ska vara två skivor kryddig ost, sallad, rödlök och pepparkryddor på. Vid sidan av burgaren vill du ha smala, krispiga pommes med sötsur dippsås."

Jack gav kocken en nick med uppspärrade ögon. "Precis," sa Jack med svag röst.

Kocken vände sin blick mot Sara. "Du har en mer delikat smak från öst. Det ska vara Nigiri och Makibitar.

Nigiribitarna ska vara av färsk lax och avokado, inga räkstjärter. Makibitarna ska ha en liten bit wasabi i sig och det ska finnas en liten skål med soja och en skål med varm misosoppa."

Kocken stod och inväntade Saras svar. Hon nickade utan ett ord. Kocken nickade tillbaka med ett dovt accepterande ljud. Han vände sin blick till Bill.

"Du vill ha en riklig och mustig gulaschsoppa toppad med krispiga krutonger och varmt, skivat vitlöksbröd vid sidan av. Enkelt, effektivt." Kocken vände sin blick till Sam. "Du är en som har skiftat dina smaktraditioner en hel del. Du har haft en maträtt du dragits till länge. Men på senare tid har du fastnat för något annat, en maträtt som du har fått en djupare koppling till." kocken

blundade och log. Han öppnade ögonen med ett djupt andetag. "Ja, där har vi det. Vitlök, gullök, purjolök, potatis, morötter, allt plockat direkt från jorden för att skapa en måltid där skapandet är ändamålet, och den färdiga måltiden är resultatet av den kärlek ni visat för alla ingredienser. Allt detta ska finhackat och vara stekt i rikligt med smör. Persilja, dill och lite citron ska med också. Sedan vill du ha en tomatsås med pressad vitlök i. Potatisarna ska vara i klyftor i ugnen tillsammans med örter och smör. När allt är färdigt ska det också serveras med en skål med tärnade bitar av färskost och avokado." Kocken inväntade Sams reaktion.

"Hur kan du veta?"

Jag vet vad alla vill ha för mat. Jag är kock, det är mitt jobb att veta." Kocken vände sin blick till Joel. "Du." han pausade. "Du vill ha stekta nudlar i smör och vitlök, blandat med tunna strimlade bitar av saftigt nötkött. Allt ska tillsammans wookas med asiatiska kryddor med lite hetta på slutet."

Joel nickade.

En vagn kom inrullandes av en slank person med en papperskasse på huvudet. Personen serverade alla sina maträtter. Kocken stod och tittade med ett belåtet intryck. "Jag lagade dessa innan ni kom hit. Jag förstod att ni skulle vara hungriga." Kocken visade med handen att servitören skulle gå iväg. Kocken ställde sig vid bordet och tog bort locken från alla tallrikar. När alla lock lyftes så kom det en våg av de mest

ljuvaste, matiga dofterna som fick magen att kurra. Dofter av varmt vitlöksbröd, mustig gulasch, färsk sushi, stekt kött, pommestolar och allt de andra som fick Joels tankar tillbaka till goda minnen.

Kocken tog ett kliv bak och bugade kort. "Varsågoda," sa han och gick och ställde sig vid disken där han putsade sina koppar.

Joel lät sin kletarm börja suga i sig de perfekt stekta nudlarna med det strimlade nötköttet. Kryddorna var utomjordiskt goda. Även om Joel inte hade någon mun kunde han känna smakerna med sin kletarm som han konsumerade maten med. Han upptäckte hur alla började hugga in utan ett enda ord. Joel kunde se leenden och hur de gjorde ljud av

njutelse när de tuggade. Kocken kom tillbaka med ett fat med olika drycker. Han serverade Joel först, vilket var ett glas färskpressad juice med iskuber i. Tom fick en flaska starköl. Jack fick en flaska starköl. Bill fick citronvatten. Sara fick en iskall glasflaska med Cola. Sam fick en kopp med iste. Kocken gick sedan tillbaka bakom bardisken.

"Hur kan han bara veta alla våra favoritmaträtter?" frågade Tom. "Det är ju helt sjukt." Tom skar isär det möra köttet och stoppade en bit i munnen.

"För att vara en fejkvärld så känns allt väldigt äkta," fortsatte Tom.

Jack satt i tystnad och såg ut att försöka skapa ett sammanhang av situationen.

"Vill du fortfarande bryta reglerna?" frågade Bill och nickade mot Kocken.

"Vill du gå fram och spotta på honom kanske?"

Jack fnös. "Vi har ju en plan som vi ska följa så."

"Det här är en av reglerna. Att alltid beställa något att äta när vi går förbi matvagnen," skrev Joel.

"Det är inte en helt dålig regel," sa Tom.

"Undrar varför dock," sa Sara.
"Varför ha en regel där du måste äta när du går förbi här. Är det för att vi ska dö i nästa rum eller?"

"Vad snackar du om nu?" sa Bill och bröt av en bit vitlöksbröd som han doppade i soppan.

"Får inte ni lite, sista måltiden vibbar av allt det här?"

"Hon har en poäng," sa Jack. "Det känns som en sista måltid. Den här

vagnen är ju inte direkt fullpackad av folk."

"Varför ska du alltid vara så skeptiskt mot allting, vad gjorde din farsa egentligen?" frågade Bill.

"Nej," sa Jack och pekade kniven mot Bill. "Bli inte personlig nu. Okej."

Bill höll upp händerna med höjda ögonbryn. "Alright. Okej. Men vi alla såg vad som hände där uppe." Bill lutade sina armbågar på bordet och stirrade på Jack. "Du kommer behöva ta upp det nån gång."

"Jag behöver inte ta upp ett skit. Jag har ingen plikt att öppna mig för någon av er." Jack och tog en stor tugga från sin burgare. "Ni vet ingenting om mig."

"Jag tror vi alla kommer veta mycket om varandra efter det här tåget," sa Sam.

"Jag tycker fortfarande vi ska bryta nån regel så vi kommer härifrån snabbare," Sa Jack och åt en pommis. "Varför hålla på dansa vals runt hela tåget när vi kan bara bryta oss härifrån direkt."

Sara tog upp en Makirulle med sina ätpinnar och stoppade den i munnen. Hon tittade på Jack och nickade. "Jag tror starkt på att det här är ett test för att se om vi kommer vara smarta nog att bryta de uppsatta reglerna. Tänka utanför boxen liksom."

"Vi kom överens om att ta oss genom tåget," sa Tom. "Vi tar oss genom tåget. Sen ser vi om vi behöver bryta regler."

"Känns inte så säkert att bryta regler i den här världen," sa Sam.

"Så nu har du en åsikt helt plötsligt?" sa Jack.

Sam gav Jack onda ögat och spetsade en potatis med gaffeln. "Får jag inte ha åsikter eller?"

Jack sneglade på Tom och suckade. "Klart du får ha åsikter," sa Jack och tittade ner i maten.

"Är det något problem?" undrade Sam.

"Jag har precis huggit huvudet av ett jävla grisonster. Jag är rätt omtumlad om jag får vara helt ärlig."

"Det kan jag förstå," sa Sam. "Vi kommer nog alla se saker från varandras ... förflutna."

"Jack doppade en pommis i den sötsura såsen. "Jag är bara stressad över det här jävla tåget."

"Jag med," sa Sara. "Jag ser inte fram mot ett helt tåg av det vi har precis sätt."

"Är det därför ni vill bryta reglerna eller?" frågade Bill. "Så ni kan slippa hela processen?"

"Jag tror processen är viktig," skrev Joel. "Det är nog därför vi är här."

"För att vi ska möta våra demoner eller?" frågade Tom.

"Jag tror det," skrev Joel.

"Det var lite så det kändes i den förra portalen," sa Bill. "Vi såg skumma saker där inne."

"Det som stör mig mest är att allt känns så verkligt," sa Sara. "Blir inte ni påverkade av det?"

"Vad är det som säger att det inte är verkligt?" frågade Bill.

Sara skrockade. "Är du seriös? Tror du att allt det här är på riktigt?"

"Beror på vad man anser vara verkligt. Vi kan alla känna saker, vi kan se, smaka."

Sara skrockade igen och skakade på huvudet. "Säg inte att du tror det här är verklighet."

"Jag sa aldrig att jag tror det, ta det lugnt. Shit. Jag ser inte heller fram mot ett helt tåg."

"Tack," sa Sara och lutade sig tillbaka med en pust.

Joel började känna sig klar med sin mat och märkte att alla andra hade börjat bli mätta. Joel försökte få kontakt med kocken och vinkade efter honom.

Kocken kom till deras bord med ett leende under sitt skägg.

"Smakade det som förväntat?"
frågade kocken.

"Det smakade precis som jag trodde fast bättre. Det var som att smakerna var på något sätt starkare," sa Sara vänligt.

"Vi skulle behöva röra oss vidare, vi kom inte hit med några pengar riktigt, så hur ska vi betala?" frågade Bill.

"Pengar är inte av vikt i det här tåget. Det enda som betyder något är att vi håller oss till reglerna."

"En fråga angående reglerna,"
frågade Jack. "Om vi inte får prata eller störa andra gäster. Hur kan vi då prata med dig utan att bryta reglerna?"

"Jag är ingen gäst. Precis som många andra här så finns det många

som jobbar på tåget. De kallas de Ansvariga. Jag är en Ansvarig. Som ni vet så vet ni redan vad jag ansvarar över. Sen har vi gästerna. Ni kan nog se tydligt vilka som är gäster och Ansvariga. De Ansvariga kommer att föra dialog med er om ni ser dem. Gästerna håller sig i tystnad i sin resa till att hitta hem."

"Okej. Varför ser de andra gästerna så konstiga ut?" frågade Sara.

"De är ingen information jag kan ge er tyvärr. Det får ni ta med Lokföraren. Jag önskar er lycka till, kom gärna tillbaka," sa Kocken och tog deras disk och gick sin väg.

Joel reste sig med de andra. "Vi tar oss framåt, en vagn i taget tills vi kommer till loket. Okej? Alla med?" Joel såg deras nickar och oroade blickar. "Vi

kommer klara det här utan problem. Ingen har blivit skadade hittills, det är ett bra tecken."

Joel tog täten och de andra följde, Bill var tätt bakom medan Joel sneglade sig omkring och såg hur de andra gästerna satt med utan ansikten, bara tomma ytor där ansiktet skulle vara. Små svarta hål kunde man se på de flesta gästerna. Samma som de som stod vid fönsterna, fast mindre.

Joel kom till dörren som skulle leda dem till det lilla utrymmet mellan vagnarna. Han stannade och tittade bak på Bill. Bill nickade tillbaka. Joel mötte de andras blickar. Tom nickade, Jack nickade, Sara nickade. Joel tryckte ner handtaget och drog dörren åt sidan och klev in i det högljudda utrymmet som var mellan de två vagnarna. De gick

över metallbron tills de kom till nästa dörr som skulle leda dem in till nästa vagn. De stod mellan de två vagnarna, kuperade av svart tyg och lite ljus som visade vart de kunde stå. Joel tittade ner och kunde se tågspåret under sig.

"Redo?" skrev Joel och mötte blickarna igen.

"Gå in bara," sa Bill.

Joel tryckte ner handtaget och drog dörren åt sidan och tog några steg in så alla kunde komma in snabbt. Sam stängde dörren bakom sig. Joel tittade sig omkring och hade svårt att ta in det han såg.

De möttes av ett tropiskt paradiset med stålväggar omkring dem. Han såg vattenfall som kraschade ner i små pooler av klarblått vatten. Det fanns gräs, sten och träd utspridda med en

stor grotta på andra sidan av en bro. Taket var högt med ett starkt sken som lyste ner, likt solsken. Han kände till och med värmen. Det var som att kliva in i en simhall som hade gjorts om till ett tropiskt paradiset. Fötterna möttes av porös sand. Lukten var frisk.

"Inte så illa det här," sa Tom, tittandes omkring sig.

Joel såg en bro över ett vattendrag som ledde till andra sidan där en grottöppning stod gapandes med ett mörker som inget ljus kunde penetrera. Det var som en svart ridå.

"Vi går över bron," skrev Joel.

"Så det var sånt här du jobbade med, Bill?" frågade Jack. "Jag avundas dig som fick göra sånt här som yrke."

Bill svarade inte. Joel följde bron till andra sidan där de alla stod framför den

gapande grottöppningen med växtvener hängandes. Vatten droppade och det svarta gapet fick Joel att känna sig liten.

"Hur kan det här ens få plats i ett tåg?" frågade Tom.

"Ingen idé att ifrågasätta," sa Bill och tittade på Joel. "Ska vi gå in?"

De ställde sig på en rad bredvid Joel och stirrade in i mörkret. Tom drog på sig huvan med en suck.

"Jag är redo," sa Tom.

"Ska vi verkligen gå in där?" frågade Sam. "Det känns inte direkt säkert."

"Vi har ingen annanstans att gå," sa Bill.

"Vi kan gå tillbaka och bryta regler," sa Sara.

"Men börja inte med det där nu igen," klagade Bill.

"Jag ger bara ett alternativ. Vad händer om vi går in där och dör? Eller möter ett till grisonster."

"Du vet inte att vi kommer dö där inne, Sara. Grisonstret skadade ingen."

"Nej men jag vet att man kan bli som Joel och förlora lemmar," sa Sara pekandes på Joel.

"Vi har inte ens någon lampa. Hur ska vi se där inne?" frågade Sam.

"Vi får helt enkelt gå in och se vad som händer," sa Bill.

"Jag är inte säker på det här," sa Sam och backade ett kort steg, armarna i kors.

"Det är det som är poängen, att vi inte ska veta," sa Bill.

"Varför är du så lugn helt plötsligt?"
frågade Jack. "Du brukar alltid vara så
nervös inför allting."

"Jag litar på Joel."

Jack skrattade. "Du litar på Joel.
Mannen som fick sin mun och arm
borthuggen?"

"Ja."

"Jo, men vi andra har inte samma
tillit till honom. Vi har inte spenderat ett
åt tillsammans i en öken."

"Så vill ni bara vända om nu eller?"
frågade Bill, vänd mot Jack med ilska i
ögonen.

"Ska vi rösta?" frågade Sam.

Bill suckade. "Vi kan inte rösta. Det
kommer bara bli fel."

"Vadå fel? Vad är det som säger att
det kommer bli fel?" frågade Jack.

"Det kommer bara bli lika," sa Bill.
"Eller så kommer vi bara påverka
varandras val."

"Vilken skitsyn du har på demokrati
då," sa Jack och drog på sig luvan.

"Det finns en anledning att det finns
röstningsbås så ingen ser vad man
röstar på."

"Vi måste tycker jag," sa Sam. "Det
kan inte vara en diktatur. Blir det lika så
röstar vi igen tills det inte blir lika.
Majoriteten måste vara ombord på det
här."

"Vi kom ju överens om att ta oss
genom hela tåget innan vi bryter
regler," sa Tom.

"Jo, men vi vill gärna vara enade
om det," sa Sam.

"Vi var ju enade," sa Bill.

"Det verkar inte som det tycker jag," sa Sam.

Bill suckade. "Okej, så vad ska vi rösta på? Att gå in i grottan eller gå tillbaka och bryta regler?"

"Ja," sa Sara.

"Jag fattar inte att du vill bryta reglerna. Det verkar ju mycket mer farligt," sa Bill och korsade armarna.

"Än vadå? Att lyssna på Joel som pratar med människor vi inte kan se? Förlåt Joel, men jag litar inte på dig med mitt liv. Fan, du skulle ju mörda oss i källaren."

"Det var ett gemensamt val att han skulle göra det," sa Bill med en växande irritation.

"Jo jag vet. Men ändå. Tanken på vad han kan göra är sjukt. Som sagt, vi

jag har inte spenderat ett år med honom i en öken."

"Litar du inte på mig eller?"

Sara var tyst en stund. "Jo, det gör jag."

"Så lita på mig när jag säger att vi ska lita på Joel. Släpp rädslan. Kommer du ihåg när vi klättrade berget i Sydafrika, hur du var tvungen att lita på personen nedanför. Det är samma här."

"Det är inte samma sak, Bill," sa Sara med ett skratt blandat med gråt i halsen. "Om vi gör ett fel val här så kan det vara slutet för oss alla."

"Precis."

"Och hur kan du vara så säker på att det är in dit vi ska."

"Det är jag inte, men jag litar på Joel. Han kan försvara alla oss om något händer."

Sara drog en djup suck och nickade.
"Okej, så ska vi rösta eller?"

"Om vi väljer att gå in i grottan så betyder det att vi tar oss genom hela tåget? Eller bara tills nästa gång folk blir rädda och vill rösta igen?" frågade Tom.

"Sam tittade sig omkring. "Om vi röstar på att gå genom grottan så fortsätter vi genom hela tåget. Alla med på det?"

"Okej."

"Japp."

"Jag är med på det."

"Alright."

"Yes."

"Okej, dåså. Då inleder vi röstningen." sa Sam och harklade sig.
"Alla som vill fortsätta genom grottan och hela vägen genom tåget räcker upp en hand nu."

Joel såg sig omkring och såg hur Tom räckte upp handen. Bill räckte upp handen. Sam stod en stund i tystnad innan hon också räckte upp handen.

Sara skakade på huvudet. "Alltså vill ni verkligen in där?"

"Tydligen," sa Jack besviket.

"En hand till så fortsätter vi. Annars får vi rösta om."

"Joel," sa Bill. "Ska inte du ta upp handen?"

Joel var tyst.

"Men vad fan, Joel. Seriöst?"

"Okej, oavgjort," sa Sam och tittade sig omkring. "Ska vi ha en liten debatt nu eller? Innan vi kör igång nästa röstning."

Bill slog till Joels axel. "Varför röstade du inte? Vill du att vi ska gå tillbaka?"

"Nej."

"Så varför röstade du inte?"

"Låt han va, Bill," sa Sara.

"Lätt för dig att säga som vill tillbaka och bryta reglerna som kommer leda oss till döden." Bill ställde sig framför Joel. "Du måste rösta, Joel."

"Han röstade precis," sa Jack.

"Det där var inte en röst," sa Bill.

"Han vill att vi ska gå genom tåget."

"Är du säker på det?" frågade

Sara.

"Men varför ska du vara emot mig för?"

"Vi är inte emot dig, vi vill rädda ditt liv."

"Så ni vill rädda våra liv genom att göra tvärtemot vad lokföraren sa?"

"Hur vet vi att lokföraren inte bara snackar massa skit?" frågade Sara.

"Tänk efter, Bill. Tror du verkligen att vi ska följa alla regler som sägs till oss?"

"Frank sa att vi skulle möta våra rädslor och följa vägen som den läggs ut framför oss," sa Sam. "Det låter mycket som att vi ska följa tåget och möta det som kommer i vår väg."

"Eller att bryta det som är uppsatt, just för att de är det som verkar vara det läskigaste just nu för er, inte sant?" sa Jack.

"Beror på hur man ser det," sa Sam.

"Exakt. Vår utmaning är att faktiskt bryta det som är uppsatt idet här tåget. Tänk om vår enda utväg är att faktiskt bryta alla regler här inne."

"Låter inte trovärdigt," sa Bill.

"Men vad fan, Bill. Är något här inne trovärdig eller?"

"Vi verkar inte komma någon vart. Ska vi rösta igen?" frågade Tom.

"Varför ska vi rösta när ingen har bytt åsikt än?" sa Sara med en suck och satte sig på marken. Tom satte sig också.

"Så vad är vår plan nu då? Diskutera tills någon av oss byter åsikt?" frågade Tom.

"Antar det," sa Sam.

"Sa ju att röstning suger," sa Bill.

"Vad ska vi annars göra?"

"Göra det som vi först kom överens om. Vad är du rädd för egentligen?"

Saras blick flackade runt. "Okej då. Jag röstar på att vi går in i grottan."

Bill nickade. "Då var det majoritet."
Han tittade på Jack. "Du röstar
fortfarande mot antar jag."

Jack tittade på Sara. Sen tillbaka på
Bill. "Jag röstar för grottan."

Bill log.

"Men vi kommer ju ingenstans
annars."

"Du är välkommen att lämna," sa
Bill.

Jack stod tyst en stund. "Nej, det
tycker jag inte."

"Dåså, då går vi in. Joel, går du
först?"

Joel skapade ett dussintal tentakler
av sin kletarm som var lika svarta som
kletet. Han gick in först i mörkret med
alla tentakler som spred ut sig över
marken och framför honom.

"Alla håller i varandras axlar så vi inte tappar bort varandra," sa Sam.

De kopplade ihop sig med händerna på varandras axlar och gick rakt in i det ogenomträngliga mörkret. Joel navigerade sig fram med hjälp av alla sina tentakler vilket gav honom en direkt feedback i hur terrängen såg ut.

Han kände en hand hållandes hårt om sin axel medan han tog ett steg i taget.

"Hur går det där framme?" frågade Jack. "Ser du nått?"

"Vem frågar du?" undrade Bill.

"Joel såklart."

"Hans text syns inte i mörkret."

"Okej, ser du något då?"

"Nej jag ser inget, Jack. Jag ser lika lite som du."

Joel kände något. Det var av en annan textur än sten. Det var metalliskt, ett handtag. Joel böjde handtaget och slet upp luckan. Ljus strömmade in i deras mörker och lyste upp grottaket. De alla ställde sig runt luckan och tittade ner.

"Ser ut som ett tomt rum," sa Jack.

"Uppenbarligen," sa Sam och hukade sig. "Vi bör gå ner antar jag."

"Är du säker?" frågade Jack.

"Mhm, jätte," sa Sam och suckade.

"Joel, går du ner först eller?"
frågade Bill. "Jag kommer ner efter."

Joel satte sig på kanten och hoppade ner och landade ganska tungt. Han reste sig upp och tittade sig omkring. Han vinkade åt Bill att hoppa ner.

"Okej, det verkar säkert," sa Bill.

"Kom ner efter mig." Han satte sig och

lade sig på mage så han kunde glida ner längst kanten och bli hängandes med händerna. Han släppte taget och landade mjukt. Bill tittade på Joel som nickade tillbaka. Rummet de stod i var ett tomt rum, inga möbler, ingen färg, ingenting. Bara fyra väggar, tak och golv. Vad det var som lös visste Joel inte. Det var som att rummet lös av sig självt utan lampor.

Sara hoppade ner, Sam, Tom och Jack kom ner efter.

"Ett tomt rum. Nu då?" frågade Sara med armarna i kors.

Just när Joel skulle skapa text såg han hur rummet började formas och vridas. Möbler materialiserades, luckan stängdes, ljuset blev dunklare, färger kom fram. Rummet hade förvandlats till ett vardagsrum, med en gammal

insutten soffa framför en TV som visade fotboll. Rummet hade en dov belysning då det enda ljuset kom från TV:n. Bordet framför soffan var belamrat med tomma ölflaskor och fyllda cigarettfat. Golvet var smutsigt med en fläckig matta. En man i ett smutsigt linne och kalsonger låg på soffan snarkandes. Lukten av öl och spya fyllde rummet.

"Vet någon vart vi är?" frågade Bill.

"Hur ska vi veta vart vi är?" frågade Sara.

"Jag vet," sa Sam. "Det är här jag växte upp."

Mannen hostade och väckte sig själv. Han reste sig och fick syn på Sam.

"Sam? Är det du?" Han torkade bort saliv från sin mun. Sam klev ett steg bak med uppspärrade ögon.

Joel såg hur Sam blev spänd i hela kroppen, hennes ögon stirrandes, hennes axlar höjda och hennes händer knutna till nävar.

"Det är du eller hur? Din fega jävla råtthora, jag hörde hur du lämnade honom där i det där jävla knarkhuset. Du borde dött där tillsammans med honom."

"Jag hade inget val," sa Sam med stark ton men skrämmd blick. Hon backade ett steg till bak när mannen klev ett steg närmre.

Tom gick fram och skulle putta bort mannen men Tom puttade mannen, men mannen rubbades knapp. Mannen knuffade tillbaka så Tom flög iväg in i väggen.

"Sam, vem är han?" frågade Bill stressat.

Mannen tog ett steg närmre och kliade sitt skrev. "Du har verkligen växt till dig." Mannen spanade in Sams kropp. Han såg ut att titta genom hennes kläder. Han greppade ett bälte från bordet.

"Jag vill att du går in till ditt rum, Sam. Vi ska prata du och jag," sa han.

"Jag tänker inte gå in dit," sa Sam och stod kvar.

"Råtta!" skrev mannen. "Du ska in på ditt rum. OM du inte lyssnar på mig kommer det bara bli värre." Mannen lugnande ner sig igen och gick närmre Sam. Han smekte sin tumme längst hennes mun.

"Du var alltid bättre än din mor," sa han och tittade ner på hennes midja. Han lät sin hand glida innanför hennes

byxor. Sam blundade hårt och vände bort huvudet.

"Var en snäll flicka nu och stå still," sa mannen och höll sin andra hand i sina kalsonger.

Jack sprang fram och slog mannen i ansiktet. Men inget hände. Mannen slog tillbaka så Jack också flög iväg in i en bokhylla.

Joel använde sin kletarm för att skapa ett spjut. Men innan Joel han skjuta iväg det höll Sam upp sin hand.

"Joel, stopp! Det här är min fight. Våga inte ta den ifrån mig," sa hon och greppade mannens hand och puttade bort honom.

Mannen skrattade belåtet och piskade med skärpet. "Jag har gett dig allt. Är det såhär du visar din far

tacksamhet?" sa han och ställde sig ansikte mot ansikte med Sam.

"Du är en jävla fikus," sa Sam och mötte hans stirrande blick.

Mannen drog hennes hår bakåt. "Vad fan sa du? Vem tror du att du är egentligen. Du lever tack vare mig."

"Du är en jävla fikus!" skrek Sam och stampade hans tå och puttade han bakåt så han ramlade till golvet.

"Du ska få ångra det där din lilla jävla---"

"Hora? Slav? Lilla flicka? Fitta?" du har nog sagt allt du kan. Jag är inte så liten längre."

"Du är alltid en liten feg jävel, precis som din morsa. Vad gjorde hon egentligen? Hon stack iväg. Precis som du. Jag har gjort allt jag kan för att ta

hand om dig din otacksamma hora," sa mannen och reste sig.

"Du har inte gjort ett skit."

"Jag har skyddat oss," sa mannen och puttade Sam in i väggen.

"Du har inte skyddat nån. Mamma stack när du gick med i gänget," sa Sam och var fortfarande spänd i kroppen.

Sara steppade in och hon han inte öppna munnen förrens Sam avbröt.

"Lägger du dig i så kommer jag slå ihjäl dig, Sara," sa Sam med allvar och förhöjd ton.

"Och vem har du lyckats skydda när du gick med i ditt gäng då? Mig? Din kollega? Mina vänner skulle skära ut din fucking jävla tunga om de visste vad du gjorde. Man lämnar inte någon bara sådär som du gjorde."

Joel såg att mannen inte verkade se Joel eller dem andra förutom Sam.

"Vad vill du egentligen?" frågade Sam.

"Jag vill att du går upp på ditt rum så du får lära dig konsekvensen av din attityd. Du ska lyssna på mig."

"Du är en liten skit," sa Sam och spottade i hans ansikte. "Jag är inte din lilla knulldocka längre."

Mannen torkade bort spottet och tittade på Sam med en brinnande blick.

"Knulldocka? Du är det bästa jag har. Du tror att jag ser dig som en docka? Är det så du ser på mig? Som ett monster? Utan mig skulle du ha varit död."

Han gav Sam en hård smäll med öppen hand så hon föll till golvet. När hon stod på knä satte han bältet rund

hennes hals. Sam kämpade. Hon reste sig och slängde sig bak på rygg på bordet. Mannen fick ta all hennes tyngd i smällen. Sam rullade av honom och kom loss från bältet och ställde sig upp. Mannen hostade och reste sig, bältet i hand. Sam gav honom en hård frontspark så han ramlade bakåt in i bokhyllan.

"Har du blivit gammal eller? Hur känns det nu när jag inte är ett försvarslöst barn länge?" sa Sam och höll upp sina händer, redo att försvara sig. Mannen reste sig upp och torkade munnen från saliv och blod.

"Du är redan förstörd. Jag har redan vunnit."

Sams blick blev förvirrad. "Vad menar du?"

"Jag vet allt om dina problem. När var det senast du kunde ha sex med någon?" Mannen log. "Hur många har det tagit slut med på grund av det."

Joel hade svårt att se på men han visste att det var hennes strid.

"Ingen man vill knulla dig. Ingen man vill ha en kvinna som inte kan få några barn. Du är trasig."

"Du gjorde mig det."

"Du gjorde det mot dig själv. Om du bara lyssnade på mig skulle inget ha hänt," sa mannen. "Du är precis som din äckliga mamma."

Sams ansikte blev till ren ilska. Hon tog språng mot honom med ett vrål. Hon sparkade in hans huvud mot väggen så det spräcktes likt ett ägg. Hjärnvätskan rann ut genom sprickorna

och ena ögat hade poppat ut. Hon föll ihop på golvet och kröp iväg till ett hörn. Joel och de andra satte sig vid henne. Joel lade sin hand på hennes axel. Hon ryggade tillbaka. Jack, Sara och Tom satte sig vid henne. Bill kollade till mannen så han inte var ett hot längre. Bill backade tillbaka när han såg att mannen började resa sig upp igen.

Han vacklade några steg innan han föll till knäna. Hans huvud fläkte ut sig som blommor öppnar sig på våren. I mitten av hans uppfläkta huvud var en spiraltrappa som ledde rakt ner i hans huvud.

Joel tittade på Sam. "Förlåt," skrev Joel.

"Du har inget att ursäkta dig för. Det var mitt fel som aldrig stod upp mot honom." Hon reste sig upp och torkade

sina tårar och tittade ner i hans huvud där spiraltrappan befann sig.

"Antar att det är dit vi ska gå?"
frågade Sam.

"Jag gissar på det," skrev Joel och såg hur Sam undvek att möta någons blick.

"Dåså, då går vi," sa Sam med beslutsamhet.

När de gick närmre mannens uppfläkta huvud till spiraltrappan blev de alla mindre i storlek så det tillslut fick plats. De hade alla krympt så de perfekt kunde följa trappan ner i huvudet. Joel såg hur de passerade hjärnsubstans medan han följde trappan längre ner genom en värld av skallben och röd färg.

"Vart kommer den leda oss?"
frågade Sara.

"Jag är förundrad att du ens frågar saker vid det här laget," sa Bill.

"Hur är ni ens ihop?" frågade Jack.
"Är han alltid såhär dryg mot dig, Sara?"

"Tycker du jag är dryg? Du är ju för fan alltid dryg mot alla hela tiden."

"Inte mot min tjej."

"Som att du någonsin skulle ha en tjej."

Jack skrockade. "Du tror inte det?"

"Nej det tror jag inte."

"Okej," sa Jack med ett leende.

"Alright."

"Han är inte alltid dryg," sa Sara.

"Han är bara stressa som vi alla är."

Joel såg hur spiraltrappan ledde ut ur huvudet och ner till en mataffär. Joel kom längst ner i trappan och klev ut på golvet mitt i en mataffär. Willys för att

vara exakt. Han stod mitt bland frysdiskarna. Bill kom ner och ställde sig vid frysdisken och tittade sig omkring.

"Willys? Seriöst?"

Jack, Sam, Tom och Sara kom ner för spiraltrappan med lika förvånade blickar. Mataffären var helt tom, men alla lampor var tända.

"Okej, Sam?" frågade Jack.

"Vad?"

"Har du dåliga minnen från Willys?"

"Nej?"

Joel försökte titta efter utgångar, men såg inga. Allt han såg var dussintals med frysdiskar och perfekt frontade hyllor runt om. Chipspåsar stod perfekt uppradade. Hundratals av konserver uppradade med datoriserad precision.

"Inget verkar ... Konstigt," sa Sara.

En man klädd i svart kostym kom fram från bakom chipshyllan.

"Hej," sa han och bugade lätt.

"Mitt namn är Evo. Kalla mig Vägvisaren, vilket också är mitt jobb här."

"Ehmm ... Hej," sa Bill och sneglade på Joel.

"Var inte rädda, ni har lyckats tagit er hit. Bara det är en vinst i sig."

"Vem är du?" frågade Jack.

"Jag är eran guide till Gustav."

"Vem är Gustav?"

"Det kommer ni få se när vi kommer fram."

"Varför är vi i en mataffär?"

"En mataffär är en plats där de flesta känner sig trygga. Omgivna av det som håller oss vid liv," sa Evo och visade med handen. "Följ mig."

Jack suckade och vände sig mot Sam. "Sam, är du okej?" frågade han med vänlig ton.

Sam nickade. "Du behöver inte lossas som att du inte såg det du såg."

"Vad menar du?"

"Ni alla såg hur jag blev antastad av min egen farsa. Ni alla vet säkert redan att han ... våldtog mig." Sam tittade ner i golvet.

"Livet har våldtagit oss alla. Du är inte speciell," sa Jack. "Jag är glad att du sparka in skallen på honom. Han förtjänade det. förlåt att jag inte kunde göra mer bara."

Sam tittade upp på Jack och gav honom en hint av ett leende.

"Kommer ni?" frågade Tom och Joel som stod lite längre bort med Bill och Sara.

"Låt oss få det här överstökat," sa Jack med en suck. Sam höll kvar Jack i armen.

"Tack," sa hon.

"För vad?"

"Att du inte ser mig som ett offer. Jag ser hur de andra tittar på mig. De ser mig bara som ett våldtäktsoffer."

Jack vågade inte möta hennes blick alltför länge innan han nickade och gick iväg till Joel. Sam följde. De följde Evo genom de absurt långa gångarna mellan perfekt uppradade hyllor. De svängde ett flertal gånger till Joels inte längre hade en uppfattning om vart de var. Det hade blivit till en labyrint som de följde. Joel och Bill gick bredvid varandra. Sara gick bredvid Sam och Jack. Tom gick längst bak.

"Där rök den illusionen," sa Bill.

"Vad menar du?" skrev Joel.

"De trodde att vi inte kunde bli skadade här inne i portalen. Det som hände med Sam ..." Bill pausade och tog ett djupare andetag. "Vi kanske borde ha vänt om?"

"Vänder vi om nu så har allt varit förgäves," skrev Joel. Vi måste komma ut på andra sidan. Vi måste ta oss längst fram till loket."

"Hur kan du va så säker på att allt kommer ordna sig så fort vi kommer dit?"

"Det var det Frank sa."

"Hur menar du?"

"Han menade att vi måste ta oss igenom alla våra demoner i stort sätt."

"Han sa ju inte det rakt ut."

"Nej men jag läste mellan raderna. Det är så jag har tjänat pengar i hela mitt liv, att läsa av andra."

"Du tänker så."

"Precis."

"Jo. Men de andra är inte lika övertygade som jag är över dina ... förmågor."

"De behöver inte vara övertygade. Vi behöver bara ta oss igenom den här revan. Sen kan vi prata ut allting när vi är tillbaka i kolonin."

"Vi borde dock kolla hur Sam mår. Hon kan inte må bra efter vad som hände henne."

"Vi måste ta oss framåt. Vi kommer säkert möta flera demoner."

Joel kände skulden bygga upp på axlarna. Han var tvungen att ha ett tunnelseende om de skulle klara sig

genom hela färden. De hade inte tid att sörja eller sakta ner. Skulle de börja tvivla nu och vända om skulle allt ha hänt förgäves. Joel kände pressen och blickarna i hans nacke. Han kunde nästan gissa vad de andra tänkte om honom.

"Okej," sa Evo och pekade med handen mot en hylla där kattmaten stod. "Här har vi eran genväg."

"Vänta nu, genväg? Vad är det här för plats?" frågade Bill.

"Det här är vad man kan kalla en hubb. Allt är kopplat via den här butiken. Det finns genvägar här till alla delar av tåget. Dock för att komma till den här hubben måste man ha passerat eller besekrat en demon. Vilket ni har gjort."

"Så vi kan ta oss vart vi vill? Även till locket?"

"Ja och nej, ni måste först träffa Gustav. Han kommer vilja ha något av er. Eftersom det var han som byggde hubben. Han är arkitekten. När ni har gjort det han vill så kommer ni få använda hubben igen."

"Så ... Gustav är genom den här genvägen?" frågade Jack.

"Det är han," sa Evo med ett leende som tycktes vara fast i evigheten. Leendes försvann aldrig, men hans ögon gav en antydning om sorg och förtvivlan.

"Oroa er inte om mig. Jag har mitt jobb här i hubben."

"Hur länge har du jobbat här?"
frågade Sara.

"Jag var först en passagerare. Men jag hittade aldrig min destination. Så jag fick erbjudandet att få jobba här i hubben. Ganska ensamt. Men ibland så träffar jag på andra."

"Det var trevligt att träffas," sa Tom.

"Tack så mycket, det var trevligt att träffa er också," sa Evo och öppnade dörren.

Joel klev in först tillsammans med Bill. De andra kom in tätt bakom. Dörren stängdes. Det var kolsvart, tystnaden var nästan högljudd. Endast deras andetag kunde höras.

"Vad händer nu?" viskade Jack.

"Vem frågar du?" viskade Bill.

"Jag frågar dig, du har varit på såna här platser förut."

"Jag vet fortfarande lika lite som dig."

"Shhh, tysta, jag hör något," sa Sara. Sam ställde sig bredvid Sara och lyssnade med ansträngd min.

"Jag hör något också," sa Sam. "Låter som ... bas. Musik kanske?"

"Jo, du har rätt. Det låter som musik faktiskt," sa Jack.

Ett svagt ljus uppenbarade sig i form av en dörr. Joel gick fram till dörren och tittade bak.

"Kommer ni?" skrev han och la sin hand på handtaget. Han kunde känna vibrationen från basen som kom från bakom dörren.

"Redo," sa Bill, ståendes bakom Joel.

Joel öppnade dörren och en rytmisk musik som dånade. Basen kunde kännas

genom bröstkorgen. En chockvåg av intryck inträffade. Joel såg laserljus som skar genom den täta röken som låg över det svettiga dansgolvet där människor var i extas. Det var en dov belysning, vilket gav lasershowen en utmärkt penetration genom dansgolvet. Folk hoppade till musikens dunk medan mer rök spred sig. Det var en rustik, 80-tals känsla över klubben, med de rostiga metallväggarna och gamla posters från olika årtal. Baren var belamrad med människor som beställde drinkar och ölflaskor. Bartendern försökte hinna ikapp med att hälla i öl i allas glas.

Joel upptäckte något som han egentligen borde upptäckt med en gång. Det var att alla människor hade olika sorters fiskhuvuden. Han trodde det var masker först. Men han kunde

inte vara säker. De såg innerligt integrerade ut med köttet på de muskulösa, sexiga människokropparna. Han såg hur dussintals muskulösa män och storbystade kvinnor dansade tätt inpå varandra till den rytmiska, elektroniska musiken. Joel stod med sina vänner och bara glodde ut över alla de svettiga, glansiga kropparna och de oattraktiva fiskhuvudena.

En kvinna kom fram som var klädd i någon form av fisknät. Kvinnan hade en guldfisks huvud som såg udda ut men i koppling till kroppen fick Joel mixade känslor. Attraktionen fanns men att se ett fiskhuvud i samma storlek som en människas kopplat till en människokropp blev en överladdad upplevelse. Ur dansgolvet hav av glansiga kroppar kom en muskulös man och ställde sig

bredvid kvinnan. Mannen hade ett huvud av en hästfisk.

"Ni ser nya ut. Välkommen till Paradiset," sa hästfiskmannen.

"Finns Gustav här?" frågade Bill med högre röst för att höras genom men mullrande musiken.

Hästfiskmannen skrattade med ett gnäggande ljud. "Gustav? Ja det är klart han är här. Det är han som äger Paradiset."

"Kan du visa oss till han?"

"Självklart. Men ska ni inte dansa lite innan?" frågade hästfiskmannen och visade några sensuella rörelser med sin magnifika kropp. Han såg ut att höra hemma i en fitness-tidning. Hans armar var ådriga och uppumpade och benen starka. Han hade bara på sig rosa

stringkalsonger som endast täckte skrevet.

"Ingen dans? Okej, jag visar vägen," sa han och började gå genom den dansande folkmassan. Joel följde och de andra var tätt bakom. De tog sig genom det vibrerande dansgolvet och blev runtpuffade av alla dansande varelser. Lasershowen var i full akt och röken spred sig över deras huvuden.

Joel kände hur Bills hand grep tag i hans arm medan de trängde sig genom folkmassan. Det kändes som en mardröm och en lustfull upplevelse på samma gång. Alla blixtrande ljus sken på de dussintals olika fiskhuvuden som var i folkmassan. Han såg pirayahuvuden, marulkshuvuden, Angelhuvuden, gäddhuvuden och massa fler han inte kunde namnen på.

Han såg också andra marinbiologiska huvuden så som grodhuvuden och bläckfiskhuvuden. Mitt i allt kaos av dans, glädje och ljus kunde han höra viskningar.

"Ta er härifrån nu," viskade någon från folkmassan.

"Ni kommer bli fast här för evigt."

"Hjälp oss, hjälp oss härifrån."

"Jag orkar inte mer, snälla hjälp mig."

"Jag orkar inte dansa mer. Snälla, ta mig härifrån."

Dussintals plågade viskningar omringade Joel innan de tillslut kom genom det trånga dansgolvet.

"Han sitter där inne i hyddan," sa hästfiskmannen och tittade på Joel i några sekunder innan han långsamt

bakade tillbaka in i den dansande folkmassan igen.

Joel stod framför den majestätiska hyddan som var egentligen mer av ett stort tält som också var prydd med artefakter från 80-talet. Ovanför tältöppningen stod det massa uppradade skyltdockor med stora, frissiga peruker med målade ansikten. Ansiktena som var påmålade var inte vackra, de såg vridna och sneda ut. Joel gick mellan skyltdockorna och läste på skylten ovan.

"En väg in. En väg ut," läste han och tittade bak på Bill som nickade instämmande.

"Redo?" skrev Joel.

"Gå in bara," sa Jack.

Joel klev in i tältet och möttes av ljuva dofter. Tältet var dovt belyst och

hade en svag dimma som kom från doftljus. Hela interiören gav en orientalisk, nästan egyptisk känsla, till skillnad från allt neon utanför.

Allt ljud tycktes också ha försvunnit. Ingen bas eller musik kunde höras när tältöppningen stängdes bakom dem. Det enda Joel hörde var en lugna toner kommandes från en stor harpa som någon spelade på i hörnet.

I mitten av det massiva tältet såg han en bred tron med neonlinjer längst kanterna. Tronen var byggd av fiskben och människoben som var sammanknutna med rep och nät. På tronen satt Gustav.

Kapitel 14. De obestridda. Del 3.

Fiskkungen satt på sin tron med översvallande fettvalkar, fjällblandad, finnig hy och täppta porer. Hans korta,

stumpiga armar var täckt av abborrfjäll med spetsiga kanter. Fiskkungen Gustav var en stor klump av fjäll, fett, och bubblig hy. Hans tunga andning hördes tydligt. På hans huvud vilade en stålkrona som hade en liten människa som var bänd och krökt runt stålkronan. Den lilla människan såg ut att vara i utomordentlig smärta då alla ben i personens kropp måste ha blivit brutna i processen. Gustav vände sin slöa blick mot Joel och höjde sin lilla klump till hand.

"Ni ska böja er när ni kommer in här," sa Gustav med en torr och grumlig röst.

Joel och de andra tittade på varandra med frågande blickar.

"Böj er!" skrek Gustav och bankade på tronen med sina små klumpar till händer.

Joel tittade på Bill och bak på Jack.

"Ner på knä och visa respekt när ni kliver in i Kungens tält."

Joel och de andra knäböjde sig framför tronen. Gustav log med ett onaturligt leende och skakade i hela kroppen.

"Så ska det se ut. Ni vet nu att jag är kung över Paradiset hoppas jag. Det är min vagn och alla som är här måste göra som jag säger."

Joel höll sin blick lågt. Han ville undvika att stirra på Gustav som var en avskyvärd varelse. Trots alla doftljus och doftpinnar skar fiskstanken igenom.

"Vad tycker du om mitt paradiset?" frågade Gustav.

"Öhmm. Fint, stämningsfullt," sa Bill.

"Tyst!" väste Gustav och kastade en död fisk på honom. "Jag frågade mannen med tatueringarna. Vad tycker du om mitt paradis?"

"Påminner om 80-talet," sa Tom. "Ser bra ut."

Gustav skrattade hjärtligt. "Glad blir jag när jag hör dina fina ord. 80-talet är något jag önskade att jag kunde delta i. Men jag kommer från en annan tid långt bort från dess glans. Så jag återskapade så mycket jag kunde från det jag har hört genom åren. Jag känner att jag verkligen har gjort ett bra jobb. Alla älskar att vara här. Det är min förtjänst." Gustav lutade sig fram några centimeter med ett ansträngt grymtande. "Låt mig se på er. Kom närmre."

Joel klev närmre med Bill och de andra. Gustav tog fram en kikare som han inspekterade dem med.

"Vi behöver ---"

"Jag vet vad ni behöver. Va inte respektlösa," avbröt Gustav och la tillbaka kikaren. "Ni vill ta er till loket förstås. Precis som många andra innan er."

"Vi skulle prata med dig innan," sa Bill.

"Evo sa det antar jag?" frågade Gustav med ett groteskt leende som det rann slem ur. Att se en blobfisk le bredare än var den var fysiskt kapabel till var ingen vacker syn. Det var en syn ingen människa skulle behöva uthärda.

Gustav knäppte med fingrarna och en lucka i golvet öppnades. Ur luckan kröp det fram en blek, naken människa

utan ansikte och la sig framför tronen på rygg. Människans penis och bröstvårtor var bortskurna. Människan hade metallåda som huvud med frågetecken på varje sida av metallkuben.

"Ge mig nummer tre," sa Gustav och knäppte med fingrarna.

Ena sidan av metallkuben öppnade sig och ur kröp ett barn hållandes i en kanin. Barnet klättrade upp på tronen och på Kungen med hjälp av valkarna tills barnet var uppe vid Gustavs mun. Gustav öppnade sitt stora hål till gap och barnet slängde ner kaninen i gapet. Gustav greppade sedan barnet och bröt barnets rygg som en kvist och slängde in barnet i sin mun. Han tuggade och svalde en stor klump som gled ner i magen.

"Jag är så trött på kaniner. Det är det enda jag får nu för tiden. Jag har länge bett om att få något ... oskuldsfullt," sa Gustav och gav en mustig rap. "Ni ville ta er till loket, ja? Ni kommer behöva göra något för mig först." Gustav pekade på Joel. "Du med munskyddet. Vad tycker du om mitt paradiset?"

Joel svarade inte.

"Han har lite problem med talet," sa Bill.

"Tyst. Jag vill höra han prata," sa Gustav.

"Han kan inte prata," sa Tom.

Gustav bankade sina nävar på tronen och skrek. "Jag vill veta vad han har att säga om mitt paradiset. Jag ska få det jag vill ha. Och jag vill ha hans ord! Ge mig

orden nu!" Gustav pustade ut. "Han ska ge mig sitt svar."

Joel klev fram ett steg och formade orden med kletvätskan. Gustavs svarta ögon spärrades upp. Ett vedervärdigt leende uppenbarade sig.

"Jag tycker du har fått till estetiken väldigt bra," skrev Joel.

"Du är en kopia?" frågade Gustav och klappade sina små, fjälliga fiskhänder. "Är du en av gudarna? Ingen Kopia har besökt mig på hundratals år."

"Jag är ingen gud, och jag är ingen Kopia. Jag är bara en människa."

"Bara människa? Hur kan du då ha kraften av ..." Gustav stannade mitt i meningen. "Vänta nu, du är Joel."

"Ja?"

"Jag har hört talas om dig. Jag trodde dem ljög. Men när jag ser dig nu

så förstår jag att det var sanningen. Visa mig."

"Visa vad?" skrev Joel.

"Visa mig kraften."

"Vad vill du se?"

"Vad som helst! Visa din kraft bara!"

skrek Gustav och bankade med händerna på tronen. Den brutna människan runt Gustavs krona skakade på sitt huvud med en ledsen blick.

Joel såg det och förstod inte riktigt. Han blev förvirrad av situationen och bestämde sig för att visa kraften. Joel skapade en klon av sig själv som ställde sig bredvid honom.

"Duger det?" skrev Joel och sög tillbaka klonen till sin arm.

"Du kan manipulera vätskan till vad du vill, inte sant?" frågade Gustav.

"Jag tror det. Jag har inte full förståelse för vätskan, eller varför jag har den."

"Jag vet varför du har den. Har fått en gåva från gudarna. Det betyder att jag äntligen kan få det jag har velat ha de senaste hundra åren."

Gustav knäppte med fingrarna och en lucka öppnades. I luckan fanns det vatten med ett oändligt djup. En strålkastare lös rakt ner i vattnet. Det var som att stirra ner i Marianergraven. Vattnet var klarblått och Joel fick svindel av att stirra ner i djupet.

"Där nere finns det något som jag vill ha. Hämtar du den så har ni alla fri passage genom Hubben, ni kan då ta er vart ni vill. Till och med till Loket.

"Varför har ingen annan hämtat den förut?" frågade Jack. "Du har en klubb full med fiskar."

Gustav skrattade hjärtligt. "Bara någon med vätskan från en gud kan hämta den. Bara Joel kan känna vart den är någonstans." sa Gustav och pekade på den öppna luckan. "Du måste hitta den åt mig. Om du inte gör det kommer ni aldrig komma härifrån."

Gustav knäppte med fingrarna. Två muskulösa människor med fiskhuvuden rullade ut en ställning med en gammalmodig dykardräkt från 50-talet.

"Jag har väntat länge, Joel. Du ska hämta den åt mig."

"Ska du bara skicka ner honom där ensam?" frågade Bill. "Kan ingen följa med?"

"Ingen får följa med. Jag har bara en dräkt."

"Vad är det jag ska leta efter?" skrev Joel.

"Du kommer veta när du kommer ner. Och ni andra, slå er ner. Ta lite mat, drick lite, sov om ni vill. Känn er som hemma."

Joel gick fram till dräkten och såg hur betjänterna visade hur han skulle kliva in i dräkten. Joel gjorde som de visade och klev in med fötterna först, sen armarna och sist huvudet. De stängde ryggen och alla ventiler och muttrar. Hela dräkten var förseglad och vattentät. Joel kände sig som om han var i en stel riddarutrustning med hela den runda kopparhjälm på sig. Synen var dålig, han kunde endast se ut genom en liten gallrad glasruta. Joel

gick fram till kanten av vattenhålet i golvet.

"Hämta den fort. Ner och upp så fort du kan," sa Bill. "Vi väntar på dig här."

"Tack, Joel," sa Sam.

Tom klappade Joel på axeln. "Du fixar det här."

Joel kände nervositeten byggas upp ju längre han stod vid kanten och stirrade ner i avgrunden. Han kunde inte se ner till botten, då ljuset inte räckte så lång ner. Efter ljuset var det bara svart. Det skulle bli en mörk nedgång. Joel tog ett par djupa andetag.

"Hämta den åt mig, Joel. Hämta den nu," sa Gustav otåligt. "Gör som jag säger."

Joel blundade och försökte släppa alla tankar. Han lät sig själv glida in i ett

vakuum. Han tog ett steg fram och hoppade i vattnet. Det gick snabbt att komma under ytan och han sjönk nu mot mörkret. Han tittade upp mot luckan och såg hur Sam, Tom och Bill tittade ner på Joel medan han sjönk.

Han kunde höra vattnet bubbla medan han sjönk djupare och djupare till ljuset försvann helt.

Två lampor aktiverades på varsin sida av hans dykarhjälm. partiklar i vattnet lös upp och han kunde inte se längre än några meter framför sig. Det tog cirka två minuter innan han landade på botten med tillräcklig tyngt att knäna gjorde ont. Med landningen sköts det upp ett moln av bottenslam. Joel stod på botten och tittade sig omkring i det totala mörkret, endast upplyst av sina lampor. Att orientera sig var svårare än

han trodde, då rörligheten i dräkten var limiterad och slammet svärmade runt honom.

Med mycket ansträngning tog han sitt första kliv ut ur slammolnet och begav sig framåt, letandes efter något han inte visste vad det var. Joel hade aldrig varit i en dykardräkt förr, så paniken hade börjat krypa upp längst ryggraden. Svetten hade börjat rinna och andningen kändes tyngre. Vetskapen om att allt i den här världen var fejk hjälpte inte, för allt han kände var innerligt och verkligt.

Med tunga steg över den sandiga botten kom han tillslut till en byggnad. Han lös uppåt för att orientera sig. Det såg ut att vara ett gammalt träd. Grenarna sträckte sig över honom som ett tak. Barken var tjock som pansar och

rötterna slingrade sig över och under sanden. Joel gick fram till trädet och hade svårt att ta in det han såg. Vid trädet kunde han se en hårig, apliknande människa sittandes med en sten som han hamrade mot en annan sten.

Apmänniskan vände sig mot Joel och sprang iväg på alla fyra in i mörkret. Någonting låg kvar i sanden som apmänniskan glömde. Joel gick närmre med långsamma, tunga steg. lamporna lös upp objektet. Det var en rund klocka. Den tickade så högt att han kunde höra tickandet genom vattnet och genom sin hjälm. Den låg halvt nergrävd i sandslammet. Han böjde sig så mycket han kunde och plockade upp uret. Vid närmre inspektion såg han att det fanns flera pekare. Det fanns flera

timvisare men bara en minutvisare och en sekundvisare. När han höll i uret kände han en pulserande värk i hans kletarm. Klockvisaren började ticka snabbare och alla visare pekade åt ett specifikt håll.

Han följde klockan som om det vore en kompass. Några steg ifrån trädet såg han hur en sjukhussäng flöt upp ur slammet. På sängen låg en pojke. Kan inte ha varit mer än tolv år. Han låg inkopplad med slangar och dropp. Inget hår hade han på huvudet, hans ögon var svaga. Joel gick fram till sängen och la sin hand på pojkens bröst. Sorgen klev in och tog över hela hans känslomässiga tillstånd. Pojken viskade något Joel inte kunde höra. Han lutade sig närmre och försökte höra

orden. Men orden lät bara som svammel.

Sängen började sakta sjunka ner i sandslammet igen. Joel försökte desperat hålla i sängen med det gick inte. Han försökte hålla pojkens hand, men handen gled ur Joels grepp och försvann under sanden. Joel föll till knäna medan han höll in tårarna, trots att han satt på en plats där inte ens ljuset kunde nå honom.

Tittandes på klockan såg han hur visarna pekade åt ett annat håll. Joel reste sig med ett stön och började vandra över den tröga sandbotten. Varje steg yrde upp slammet. För varje steg tickade klockan snabbare tills klockan stannade helt. Joel stannade också och tittade sig omkring. Han såg inget förutom partiklarna i skenet av

hans lampor. Någonting började lysa under sanden.

Armen började värka igen. Joel gick närmre det lysande skenet. Han satte sig på knä vid det röda skenet och började gräva. Slammet yrde medan han grävde bort stora klumpar av sand och slam, tills han kände något hårt.

Han såg att det var toppen av ett svart klot som hade ett svagt pulserande, rött sken i sig. Joel la sin hand på klotet. Sekunden hans hand vidrörde klotets blanka yta kändes som han blev träffad av blixten. Verkligheten omkring honom sögs in till ett svart hål, han själv också. Nästa ögonblick flöt högt uppe i luften och tittade ner över ett mörkt landskap men en gigantisk labyrint. Med ett ryck flög han med ljudets hastighet genom hela labyrinten

och stannade i mitten framför ett stort, pulserande hjärta som stod lika högt som ett hus. Med varje hjärtslag såg han hur rött ljus fördes ut i labyrinten. Med varje hjärtslag kände han sin bröstkorg vibrera. Joels pupiller vidgades, hans hår på armarna reste sig och andningen blev snabbare. Sekunden efter sögs han baklänges upp i luften och in i det svarta hålet igen.

Han var tillbaka under vattnet med handen på det svarta klotet. Joel tänkte att han hade precis fått en vision. Rädsla, syfte och en känsla av ansvar slog honom samtidigt. Med adrenalin i blodet grävde han fram klotet så fort han kunde. slammet yrde så han knappt såg något, men han fortsatte att gräva. Han ville se resten av klotet. När det hade blivit en mindre krater av hans

grävande kunde han plocka upp den med båda händerna. Tyngden var svårbedömd då vattnet tog bort det mesta av tyngden förmodligen. Det var ett oändligt svart med endast små röda prickar i mitten. Joel visste direkt där och då att det var den som Gustav ville ha.

Joel började titta sig omkring medan han höll i klotet. Hur skulle han komma upp igen? Många tankar kom över honom. Hur lång tid hade han varit där nere? Minuter? Två timmar? Hur mycket syra hade han kvar? Det gick inte att se. Det som gav honom hopp var att Gustav ville verkligen ha klotet, och ville han ha klotet så mycket så ville han också få upp Joel. Han vände blicken uppåt.

I ljuset kunde han se en form av ställning man kunde stå i. Ställningen slog i botten och började lysa grönt ljus. Joel klev på den med klotet i famnen. Han stod där i cirka två minuter innan den började åka upp mot ytan igen. Ytterligare fyra minuter passerade. Han stod i hissen och såg hur ljuset från ovan började komma tillbaka. En stund senare bröt han vattenytan och kom upp till tältet igen. Joel klev av hissattrappen hållandes i klotet.

Ett brett leende syntes på Gustav. "Lägg ner den där, försiktigt," sa han, pekandes mot en lyxig, puffig kudde som låg framför tronen. Joel tog några korta, tunga steg och lade försiktigt ner klotet på kudden. En fiskmänniska stod bakom Joel och öppnade dräktens ryggsida och tog av hjälmen. Joel klev

ur den svettiga dräkten och tog några djupa andetag.

Gustav tittade på klotet med sina uppspärade svarta ögon.

"Du hittade den. Så länge jag har velat ha det där klotet."

"Vad vill du göra med klotet?"
frågade Jack.

"Klotet kommer visa att jag också är en gud. Att jag också har kraften att se saker andra inte kan se. Jag kommer bli den viktigaste kungen i hela det här taget." Gustav knäppte med fingrarna och den smala människan med en metallbox på huvudet reste sig. Han lyfte upp klotet och la det på ett piedestal bredvid tronen såpass nära att Gustav kunde nå den.

"När jag rör det här klotet kommer jag kunna se framtiden och allt som

kommer hända. Jag kommer kunna se mig själv och hela min framtid."

Joel kunde höra en antydning av sorg när Gustav pratade.

"Klotet kommer visa mig vad min plats i världen är."

"Jag trodde du visste vad du ville? Du är ju kung här?" sa Jack.

"Jag ville aldrig bli kung, jag har bara intalat mig själv med alla dessa lögner. Kolla bara på mig. Jag vet inte ens vad jag är längre. Nu ska jag efter över hundra år äntligen få veta," sa Gustav och la sin köttiga fiskhand på klotets glansiga yta. Inget hände. Absolut ingenting hände. Gustav satt och blundade, troligtvis inväntade någon sorts uppenbarelse. Inget.

Joel kände för Gustav och hans situation. Gustav släppte klotet och

öppnade sina små svarta ögon.
Besvikelsen kunde synas i hela hans ansikte, trots att det var ett fiskansikte.

"Jag trodde att jag skulle få se mitt slut," sa Gustav.

"Ingen får veta sitt slut," sa Sam.

"Det är så livet är upplagt."

"Betyder det här att vi får fri passage? Eller kommer du hålla oss här nu?" frågade Tom.

"Ni har fri passage. Jag är tacksam att du förde klotet till mig. Kanske någon gång kommer jag kunna använda den."

"Du kommer säkert kunna använda den med tiden," sa Sara.

"Tror du det verkligen?" frågade Gustav ynkligt.

"Jag är helt säker på det," sa Sara.
"Men du lovade också att vi skulle få återvända till Hubben igen."

Gustav lutade sig tillbaka i tronen.
"Jo jag gjorde ju det. Men det är så trevligt med sällskap. Kan ni inte stanna lite längre?"

Joel kände sig stressad och hoppades på att ingen skulle säga ja.

"Gustav, vi måste verkligen gå. Jag har ett uppdrag jag måste fullfölja. Vi alla har det. Du också," skrev Joel.

Gustav nickade för sig själv. "Jo. Du har ju rätt. Vi alla har en väg att gå, hur lång den än är." Han gav en gest och en fiskmänniska drog upp en dragkedja i tältet som visade en hemlig gång.

"Jag hoppas ni uppfyller ert uppdrag."

"Och jag hoppas du kommer se din framtid," skrev Joel.

Gustav satt kvar på sin tron i sin dysterhet när Joel och de andra gick in i den hemliga gången. Joel tittade bak och mötte Gustavs ledsna blick en sista gång innan Joel stängde dragkedjan. Det gick genom en gång gjord av tyg tills Joel såg öppningen på andra sidan. Han öppnade dragkedjan och möttes av starkt ljus. De var tillbaka i mataffären, hubben. Evo stod redo och tog emot dem.

"Välkommen tillbaka. Jag kan endast gissa att det gick bra, med tanke på att ni är tillbaka här igen."

Joel nickade.

"Dåså. Får jag fråga vart ni vill resa denna gång?"

Joel vände sig mot Bill och de andra. Sen tittade tillbaka på Evo. "Loket."

"Är ni säkra på det?"

Joel märkte nervositet. Evo pratade inte längre med samma stolthet.

"Vi är säkra," skrev Joel. "Visa oss nu." Skrev Joel och tittade bak på Sam som tittade ner i golvet. Joel vände sig mot Evo. "Visa oss vägen."

"Jag varnar er. Ingen har tagit en genväg till loket innan."

"Varför inte då?"

"Ingen har lyckats övertala Gustav. Jag vet inte hur du lyckades. Alla som gått till Gustav har aldrig lämnat den platsen."

"Spelar ingen roll. Ta oss till loket," skrev Joel och kände sig tursam som lyckades ta sig därifrån. Vad skulle hänt om Gustav inte ville att de skulle lämna?

"Varför sa du inget om det här innan?" frågade Sara. "Du kunde kanske sagt att det fanns en risk att vi skulle bli fast hon Gustav."

"Gustav vill att jag skickar alla som kommer hit till honom. Han vill att jag skickar honom vilsna själar till hans utopi. Det är våran överenskommelse. Men nu när ni är tillbaka hur ... Hur såg han ut?"

"Vem?"

"Gustav? Var han lika ståtlig och vacker? Jag kan fortfarande minnas hans lejonman till hår. Hans vita leende och charmerande ögon. Hans vision om utopin. Var det som han sa att det skulle bli? Är folk i konstant lycka där?"

"Han ... " Bill avbröt sig."

"Han verkar må bra," skrev Joel.

"Ta oss till loket nu."

Evo harklade sig. "Förlåt. Jag har bara aldrig träffat någon som kommit tillbaka från hans utopi förr. Tänka sig, att alltid få vara i en ständig lycka. Den här vägen." Evo visade med handen och ledde gruppen genom gångar av perfekt frontade hyllor.

Medan de gick genom labyrinten av mathyllor kände han ett lugn, som att intet kunde nå dem där inne. Han kände sig lika lugn och säker som när han stängde in sig i badrummet för att undvika mobbningen av sin mor. Ljudet av badkarets vrålande vatten dränkte ut alla ord som annars kunde nå honom. Lugnet fyllde honom och ljudet av den typiska hissmusiken ljöd genom korridorerna. Joels tankar kunde få flyta i en pool av ostört vatten. Hans känslor kunde segla genom utan stormvindar.

"Här är den, genvägen till locket," sa Evo och visade en hylla där det stod mestadels rengöringsartiklar. "Är ni säkra att ni vill gå in här?"

"Vi är säkra," skrev Joel.

"Okej. Ni kan annars stanna här med mig. Jag har själv börjat bygga lite av en säker plats för folk som skulle vilja vara här istället."

"Nej, vi behöver gå," skrev Joel och kände en dragningskraft att vilja stanna där. Men det skulle inte gå. Han ville få alla tillbaka till kolonin, han kände ett ansvar.

En dörr öppnades och Joel gick genom dörren, följd av Bill, Sam, Tom, Jack och Sara. Ett vitt sken bländade Joel medan han klev genom öppningen. Han kände sig fram med händerna tills synen kom tillbaka.

Det han såg var ett avlångt rum med rustik stålinredning. Längst fram fanns en enkel stol och en liten kontrollpanel. Framför kontrollpanelen fanns ett fönster där de såg endast mörker. Uppe i taket stod ett bord där Lokföraren satt med sin långa hatt och svarta rock.

Ett papper ramlade ner på golvet.

Sara plockade upp det och läste.

"Kom hit och sitt vid bordet. Jag har väntat på er," sa Sara och tittade upp med rynkad panna.

"Hur ska vi komma upp dit?"
frågade Jack.

Joel gick till väggen och kände med handen. Sedan backade han ett steg, tog ett djupt andetag och tog ett kliv upp på väggen. Han gick sedan upp längst väggen och upp till taket. När han satte sig vid bordet märkte han att

allting inte kände upp och ner. Huvudet kändes inte tyngre, vattnet i alla glas var kvar, köttet på tallrikarna låg kavar. Joels hår hängde inte ovanför huvudet. Joel tittade ner på de andra och gav en vinkande gest att de skulle komma upp.

Sam gick till väggen och tog ett steg upp. Ett leende formades på hennes läppar för första gången av vad Joel hade sätt. Bill klev upp på väggen och såg ut att balansera sig. Tom och Jack klev upp på väggen och gick efter Bill med långsamma steg. Sara kom också upp på väggen och satte sig vid bordet. Alla satt vid bordet med fundersamma uttryck medan de tittade sig omkring.

Lokföraren gav ett papper till Bill som han läste upp. "Du får nu vara min röst och läsa det jag skriver. Men det

borde inte vara något konstigt för dig," läste Bill tyst och släppte lappen som flög tillbaka till Lokföraren.

Lokföraren tittade på Bill med sina vita ögon som hade tre pupiller.

"Juste," sa Bill och harklade sig. "Jag kommer läsa upp vad Lokföraren säger."

Joel såg att Jack och de andra stirrade på Lokföraren medan han skrev i sin bok och rev ut ett papper. Pappret flög över till Bill.

"Ta gärna mat och dryck," läste Bill så de andra hörde.

Bill släppte lappen och såg hur den flög tillbaka till Lokföraren som nickade som ett tack och höll ut sin hand i en gest att de skulle ta mat.

Joel blickade över bordet som var betonat med en hög belastning av mat

och drycker av olika slag. Joel kände lukten av de grillade kycklingspetten och den rostade potatisen. Det fanns också skaldjur som hummer och räkor. På bordet fanns fylliga hamburgare och sushi. Soppor av olika slag fanns uppdukat med krispiga vitlöksbröd. Joel förstod inte hur allting fick plats med en sådan graciös uppdukning där allting ändå fick plats. Det var fullt utan att se trångt ut, som en perfekt match av Tetris.

Joel kände att han inte ville slösa tid. "När kan vi lämna tåget? Vi måste tillbaka till vår verklighet," skrev Joel.

Bill nickade. "Han har rätt."

"Du skrev till mig att jag var tvungen att se en sanning jag inte visste fanns. Att jag behövde känna det i hela

kroppen. Jag såg sanningen, jag vet vad jag måste göra," skrev Joel.

"Vad såg du?" frågade Bill.

"Jag såg något när jag var nere i vattnet," skrev Joel.

Lokföraren skrev med sitt svarta bläck och skickade pappret till Bill.

"Det låter som du har hittat en väg ut. Det var länge sedan jag träffade på en grupp som har lyckats ta sig såhär långt tillsammans, enade," läste Bill och släppte pappret.

"Vem har sagt att vi är enade. Vi alla vill bara ut från det här skitstället och komma tillbaka till vår egna verklighet. Vi vet att allt det här bara är något sorts fejkskit som ska strula med våra sinnen som få oss att upptäcka något hos oss själva, har jag fel?"

frågade Jack med en form av instängd ilska till attityd.

Lokföraren skrev i sin bok, rev ut pappret och skickade det till Bill.

"Jag ser något som ni kanske alla har glömt. Ni alla har kvar era nycklar runt era halsar. Ni kom överens om att ni aldrig skulle ta av er dem. Ni verkar ha hållit kvar det löftet," läste Bill och släppte pappret som flög tillbaka till Lokföraren.

"Hur vet du om det? Vet du vad som har hänt oss? Vet du om att vi har bytt verklighet?" frågade Sara.

"Vem är du?" frågade Tom.

Lokföraren skrev i boken och rev ut sidan. Bill läste.

"Mitt tåg ger förlorade sinnen en chans att hitta till sin rätta plats. Jag har satt människans jakt på visdom och syfte

sedan en lång tid tillbaka. Som ni sätt tidigare är många fast här, visa har byggt ett liv här och vissa har bara tappat bort sig själva här. Jag är en vägledare genom sinnen. Mitt tåg vägleder, jag vägleder," läste Bill.

"Så hur tar vi oss tillbaka nu då?" frågade Sam. "Jag vill bara ut härifrån."

"Alla vill ut men vill vara kvar," läste Bill.

"Vad menar du med att alla vill vara kvar? Är inte hela meningen med det här tåget att få folk att komma fram till sina stationer?" frågade Sara.

"Vissa är i ständig jakt efter sina stationer. Vissa har gett upp, och vissa har bara accepterat och försökt skapa sig ett liv här," läste Bill och släppte pappret.

"Har inte du misslyckats om folk blir kvar?" frågade Sara.

"Folk får vara kvar sålänge de vill tills de är redo att hitta sin egen väg, sin egen station."

"Som Gustav eller?" frågade Jack.
"Är han en som har gett upp eller bara fastnat här."

"Gustav är en person som har varit på det här tåget i många år, han har ett mörker han aldrig verkar kunna komma förbi. Men han har aldrig riktigt förstått sitt inre. Han har misslyckats. Hans värld han har försökt skapa är en värld av falsk lycka, som så många andra fastnar i. Men ni, ni skulle kunna skapa en riktig utopi. Om ni fick en egen vagn, tänk vad ni skulle kunna åstadkomma för vilsna gäster som vill övervinna sitt mörker och finna sann lycka."

"Du vill att vi ska vara kvar på ditt tåg? För att skapa en semesterort för dina passagerare?" frågade Jack och skrockade.

"Ni skulle aldrig behöva se livets mörker igen. Ni alla skulle kunna skapa exakt det ni ville. Allt ni behöver göra är att skriva på här," läste Bill och fick ett till papper där det fanns sex stycken rader där de skulle behöva skriva sin underskrift. Ovanför fanns det en evighetssymbol av torkat blod.

"Ni skulle aldrig dö, evigt liv. Allt ni skulle behöva ge upp är en verklighet som redan förrått er alla. Jack och Tom, vad är eran högsta önskan? Den skulle kunna bli sann i er egna vagn. Samma för Sam, Sara, Bill och Joel. Ni alla skulle kunna skapa ert egna paradiset där andra kan bli en del av det. Ni skulle kunna

hjälpa mina gäster att hitta tillbaka och besegra sina mörker, precis som Sam. Hon besegrade sitt mörker."

"Hon blev antastad av sin far, är det att besegra något?"

"Sam dödade det enda som hindrade henne att känna sig levande. Hon drog upp mörkret från roten."

Sam tittade upp på Lokföraren. "Han har rätt. Jag känner mig ... annorlunda," sa Sam med svag ton och harklade sig. "Jag känner skam över det ni behövde se. Men det gjorde att jag äntligen vågade besegra honom."

"Du dödade honom, Sam," sa Bill.

"Hon har inte dödat någon. Hon dödade sinnet av honom. Sam är fri. Precis som Jack."

"Du känner inte mig," väste Jack. "Jag köper inte din charad att du är en

allvetande varelse. Du pratar som om du vore en jävla gud."

"Hur förklarar du att ni alla är här? Hur förklarar ni er resa genom tid och rum?"

Jack svarade inte, han suckade och tog tag i en kycklingvinge som han tuggade på.

"Ni alla söker egentligen samma sak. frid. Jag kan ge er det."

"Du vill att vi ska vara fast här," sa Jack. "Du vill inte ge oss frid. Du vill ge oss arbete."

"Vad menas med att fara fast? När jag ser genom ditt liv, Jack, så ser jag redan dig som fast. Här skulle du vara mer fri än du kunnat vara någon annanstans."

Jack åt sin hamburgare och nickade lätt för sig själv. "Nej, du är piss."

"Vi måste härifrån. Vårt liv är inte på det här tåget," skrev Joel. "Vi bröt inga regler. Vi följde dina regler. Vi har rätt till en väg ut."

"Vad vet du om huset? Frank sa att det var en sorts maskin?" frågade Sara.

"Stanna så kan ni få svar på alla era frågor. Mörker och ljus. Jag skapade det här tåget för människor att hitta sin station och hitta sin sanning. Men det har blivit mer än det. Ni kan bli en del av det," läste Bill och skrynklade ihop pappret till en boll och kastade tillbaka till Lokföraren.

"Vi ska inte bli en del av ditt sjuka tåg. Det är bara skit här."

Lokföraren satt och stirrade med sina vita ögon med tre pupiller. Han la sina händer på bordet som var fulla av okända symboler.

En av symbolerna var samma ring Joel hade sätt runt om i Franks hus och ovanför vissa dörrar.

"Vi kommer inte skriva på," skrev Joel.

"För du allas talan?" Läste Bill och kastade tillbaka pappret till Lokföraren.

"Jag har ett ansvar att få alla tillbaka till Frank," skrev Joel.

"Du har inget ansvar. Alla har sitt eget ansvar över sitt eget liv. Du har endast gett dig det ansvaret för du lider av ett mörker, precis som så många andra här. Vill du inte bli fri från det? Vill du inte kunna skapa något där man blir fri? Det skulle vara ett nobelt syfte."

"Vi alla har ett ansvar att ta hand om varandra," sa Bill.

"Det är något vi kan skapa här i mitt tåg. Med er kan vi skapa något där

gäster kan känna en evig frid utan mörker."

"Det här tåget är långt ifrån en fridfull plats," sa Jack.

"Det kan bli. Men det är svårt att jobba själv med så många mörka sinnen ombord."

"Ska vi rösta? Eller vill vi alla tillbaka till Frank?" skrev Joel.

"Jag vill tillbaka," sa Bill.

"Jag med."

"Samma här."

"Jag håller med."

"Jag vill inte vara kvar här mer."

Joel vände sig mot Lokföraren. "Vi har hittat vår station. Vi alla ser den, vi alla vill dit."

Lokföraren nickade långsamt med sänkt blick. "Innan ni går behöver jag något från er alla. Era nycklar."

"Våra nycklar? Varför då?" frågade Tom.

"För att lämna krävs en betalning."

Joel tog av sig sin nyckel. "Ge han nycklarna," skrev Joel.

Sam tog av sig sin nyckel. Bill, Sara, Tom och Jack tog av sig sina nycklar och gav till Joel som gav dem till Lokföraren.

Lokföraren tog emot nycklarna och tog av sig sin hatt. Han lade sitt huvud på bordet. Med sina händer drog han isär sitt huvud så en tunnel skapades in i hans huvud.

Joel ställde sig på bordet och såg hur allting blev större, eller att han blev mindre. Glasen blev som torn, tallrikarna blev stora som båtar. Allting blev större och tunneln in i Lokförarens huvud blev som en grottöppning. Joel såg hur de

andra ställde sig på bordet och krympte till hans storlek.

"Vi är små?" frågade Sara.

"Vi är små," sa Bill.

"Min hjärna kommer paja snart," sa Jack.

"Vi behöver bara ta oss igenom det här, sen är vi tillbaka," sa Tom.

"Bara och bara," sa Jack. "Lätt för dig att säga. Du har inte stött på något från din bakgrund."

"Vad menar du med det? Tycker du jag borde det?" Tom verkade upprörd, hans blick spänd.

"Nej, jag bara säger. Sara har inte heller stött på något."

"Du vill att jag ska träffa på dem eller? Det är sjukt av dig att ens tänka det," sa Tom och började gå mot tunneln.

Jack sprang efter. "Tom, jag menade inte så."

Tom stannade och vände sig om. "Hur exakt menade du då? Du gör alltid såhär, Jack."

"Hur menar du?"

"Får allting att kretsa kring att du har det värst."

"Vi båda vet att det inte är så."

"Varför håller du på hela tiden då?"

"Jag säger bara som det är."

"Du säger alltid som det är." Tom skrockade. "Är det så du ser det?"

"Ja?"

Tom vände sig och började gå mot tunneln. "Kommer ni eller?"

Joel gick till Tom. Bill, Sara och Sam gick bredvid. Jack stod och tittade på dem en stund innan han sprang ikapp.

De klev in i den enorma mynningen och hörde ett metalliskt raspigt ljud. Det var en port som stängdes bakom dem.

Porten stängde ut allt ljus och lämnade dem alla i totalt mörker.

"Vad händer?" frågade sam.

"Tyst," sa Jack.

"Joel, vad händer?" frågade Sara.

"Han kan inte kommunicera när det är becksvalt," sa Bill.

"Hur ska vi då ta oss ut?"

"Vi kopplar ihop oss och går framåt," sa Bill.

Joel kände en hand på hans axel. Säkerligen Bills. Joel klappade på Bills hand i hopp om att Bill skulle förstå att Joel var ombord på idén.

"Alla kopplade?" frågade Bill.

"Ja," sa Tom.

"Yes," sa Jack.

"Kopplad," sa Sara.

"Yes," sa Sam.

"led vägen, Joel."

Joel började sakta gå framåt i det becksvarta mörkret där ögonen inte kunde vänja sig. Han kände sig fram med sina nakna fötter. Marken var av kall betong, gissade han.

"Allt lugnt?" frågade Jack.

"Allt är bra," sa Sam.

"Japp," sa Bill.

"Allt är super," sa Tom.

Joel hörde inget från Sara.

"Sara?" frågade Bill.

"Ja, allt är bra," sa Sara.

"Du måste svara när vi frågar," sa Jack.

"Okej, jag fattar."

"Eftersom vi inte ser något kommer vi behöva vara supertydliga med vår kommunikation," sa Jack.

"Jag fattar sa jag," sa Sara mer uppretad.

"Hur går det för Joel?" frågade Jack.

"Han kan inte svara dig, Jack," sa Bill.

"Kan han inte göra någon form av gest?"

Joel klappade Bills hand två gånger, i hopp om att han skulle förstå att det var bra.

"Han klappade mig två gånger på handen. Jag gissar på att allt är bra," sa Bill.

"Hur vet du att han menade det?" sa Sara.

"Jag bara gissar," sa Bill.

"Men vi måste veta bättre än att gissa," sa Sara.

"Har du någon idé eller?" frågade Bill.

"Han kan klappa en gång för ja, och två gånger för nej. Hörde du vad jag sa, Joel," sa Sara.

Joel klappade med sina händer en gång.

"Du ser," sa Sara. "Mår du bra, Joel."

Joel klappade en gång.

"Bra," sa Sara.

Vi borde expandera hans ordförråd lite," sa Sam.

"Vad menar du," sa Bill.

"Om han känner något farligt kan han klappa tre gånger. Och Om vi ska backa klappa fyra gånger."

"Det blir för mycket klappningar att hålla reda på," sa Jack. "Ja och nej klappningar tror jag räcker."

"Tänk om han känner något farlig längre fram då?" frågade Sara.

"Han får väl stanna eller nått, sen frågar vi," sa Jack.

"Jag håller med. att ha för många klappningar kommer bara skapa oreda. Ja och nej blir bra," sa Tom.

Joel började känna vatten med sina fötter och stannade. Han satte sin hand på Bills bröst för att stanna honom.

"Vad händer, varför har vi stannat?" frågade Sam.

"Jag vet inte. Är det något farligt framför oss, Joel?" frågade Bill.

Joel klappade en gång. Sen klappade han två gånger.

"Ja och nej?" frågade Tom.

Joel klappade en gång.

"Okej, så det är något som kan vara farligt framför dig," frågade Sam.

Joel klappade en gång.

"Bill, kan inte du känna vad som finns där framme?" frågade Sara.

Joel klappade en gång och kände hur Bill gick fram, fortfarande sin hand på Joels axel.

"Det är vatten framför oss," sa Bill.

"Kanske du ska leda oss istället," sa Jack. "Joel kan ju inte ens kommunicera vad han känner."

"Jo, men Joel är också den enda som kan försvara oss om det kommer något," sa Bill.

"Så hur gör vi?" frågade Sara.

"Jag tycker vi kan låta Bill gå före, sen om vi hör något farligt kan Joel ta täten," sa Sam.

"Känns som en idé," sa Jack.

"Är du med på det, Joel?" frågade Bill.

Joel klappade en gång och ställde sig bakom Bill med handen på hans axel. Joel kände hur vattnet var kallt och blev djupare. Vattnet var upp till vaderna.

"Vattnet blir djupare längre fram," sa Bill.

"Ska vi verkligen fortsätta?" frågade Sara.

"Vi måste fortsätta, vart ska vi annars gå?"

"Vi kan inte simma i mörkret. Tänk om det bara är djupt vatten framför oss."

"Vi måste framåt. Annars kommer vi aldrig komma ut."

"Jag håller med Sara," sa Tom.
"Jag är inte säker på om det här är en bra idé."

"Joel, kan inte du känna med din arm längre fram," frågade Sam.

Joel klappade en gång och började stretcha ut sin kletarm över vattnet för att känna om han kände något annorlunda eller potentiellt farligt.

"Vad känner du?" frågade Tom.

"Han kan inte förklara vad han känner," sa Bill.

"Känner du mer vatten?"

Joel klappade med ena handen på bröstet medan han fortsatte att söka med den andra armen.

"Okej, mer vatten," sa Bill.

"Blir det djupare?" frågade Tom.

Joel klappade en gång och drog tillbaka sin kletarm.

"Så ska vi fortsätta?" frågade Sam.

"Vi måste," sa Bill.

"Vi måste inte. Vi kan gå tillbaka och be Lokföraren ta oss tillbaka," sa Tom.

"Tom, du måste ta dig genom det här, jag gillar inte heller vatten," sa Jack.
"Håll i mig hela tiden så klarar vi oss."

Joel stod bakom Bill och kände hur han ledde dem framåt, djupare ner i vattnet. Joel hade vatten upp till midjan men det tycktes inte bli djupare längre.

"Jag har hittat en vägg. Det tar stopp här," sa Bill.

"Va?"

"Stopp? Kan du nå upp?"

"Nej."

"Vi följer väggen tycker jag," sa Bill.

"Låter bra."

"Vilket håll?"

"Vi börjar med höger."

Joel hade sin hand på Bill medan de följde väggen i några minuter,

"Stopp, jag har hittat något. Känn här, Joel," sa Bill och visade Joels hand vart Bill kände. "Känner du? Precis här."

Joel kände kanten av ett hål. Ett större hål.

"Verkar vara en tunnel under vattnet precis här," sa Bill.

"En tunnel? Under vattnet?" frågade Tom. "vad tänkte du att vi ska göra?"

"Samma genom den," sa Bill.

"Är du dum i huvudet eller?"

"Vad menar du?"

"Samma genom en tunnel under vattnet utan ljus? Vi är ju helt jävla

blinda. Vi kommer drunkna om vi simmar in där."

"Joel, känn hur lång den är," sa Bill.

Joel klappade en gång och sträckte ut sin kletarm genom tunneln tills han kände att den kom upp ur vattnet på andra sidan.

Joel klappade på Bills axel. Joel blev frustrerad att inte kunna kommunicera vad han ville få sagt.

"Fanns det en andra sida?" frågade Bill.

Joel klappade en gång.

"Bra, då kan vi simma under."

Joel klappade två gånger.

"Varför inte?"

"Är tunneln för lång?" frågade Sam.

Joel klappade en gång.

"Hur ska vi göra?" frågade Jack.

"Jag måste tänka," sa Bill.
Joel klappade på Bills axel.

"Vad?"

Joel tog tag i Bills hand och klappade sitt bröst med Bills hand, sen tryckte han ner Bills hand under vattnet.

"Vad vill du säga?" frågade Bill.

"Vad gör han för något?" frågade Sara.

"Han använde min hand för att visa saker, men jag fattar inte. Ska jag simma först menar du?"

Joel klappade två gånger frustrerat.

"Vad gjorde han med din hand?"
frågade Sam.

"Han satte min hand på hans bröst, sen tog ner min hand under vattnet."

Joel klappade en gång.

"Okej. Okej det verkar som. Fan, vill han att du ska göra något, Bill. Eller

att menar Joel att han själv ska göra något?" frågade Jack.

Joel klappade en gång.

"Joel, du menar att du vill göra något?"

Joel klappade en gång.

Jack skrattade. "Okej, okej. Nu börjar vi komma någon vart."

"Så den där handgrejen då?"
frågade Tom. "Han vill dyka under vattnet då eller?"

Joel klappade en gång.

"Joel, du vill simma genom tunneln under vattnet?"

Joel klappade en gång.

"Det är ju helt sjukt," sa Sara. "Du kommer ju drunkna. Hur ska du komma genom ens?"

"Du sa själv att tunneln var för lång att simma genom," sa Bill.

Joel klappade en gång. Han tog Bills hand och la den på Joels kletarm.

"Okej, jag hajar," Bill.

"Vadå?" frågade Tom.

"Han ska ta sig till andra sidan med hjälp av sin kletarm."

"Men vi andra då?" frågade Tom.

"Vi kommer inte kunna simma genom tunneln."

"Tom har rätt," sa Sam. "Hur ska vi ta oss genom, Bill."

Joel tog Bills hand och la den på sin Kletarm. Han klappade en gång.

"Du ska hjälpa oss över med din kletarm? Hur?" frågade Tom.

Joel la båda Bills armar omkring Joels midja. Joel klappade en gång.

"Vad händer?" frågade Tom.

"Vad visar han för något," frågade Jack.

"Jag tror han försöker visa hur han ska hjälpa oss genom tunneln," sa Bill.

Joel klappade en gång.

"Så vad visar han?" frågade Sara.

"Han la mina armar omkring hans midja," sa Bill.

Joel klappade en gång och tog tag i Bills hand igen. Joel kupade Bills hand över sin egen så Bill kunde känna att Joel räknade till tre med sina fingrar. Joel räknade till tre så Bill kände igen och sen tog han Bills hand under vattnet. Joel klappade en gång.

"Ja, jag tror jag förstår," sa Bill.

"Vad?"

"Vad visade han?"

"Jag tror han vill att på tre så ska han ta mig över till andra sidan."

Joel klappade en gång.

Bill andades tungt några gånger.
"Okej, jag tror jag är redo. Det kommer gå fort då antar jag?"

Joel klappade en gång och kände att munskyddet fortfarande var kvar. Han hade glömt att det ens satt på. Det satt inte över näsan, bara över munnen, vilket gjorde att han hade helt glömt. Men han visste också att det skulle vara viktigt att täcka sin mun när de kom tillbaka till Frank.

"Jag är redo Joel," sa Bill och höll sina armar hårt omkring Joels midja.

Joel sträckte sin kletarm till andra sidan och när han hade ett grepp så kupade han Bills hand över sin egen. Joel räknade till tre och dök sedan under ytan och lär kletarmen dra dem genom hela tunneln till andra sidan.

Joel och Bill drog efter andan när de kom upp på andra sidan.

"Shit, vi klarade det," skrattade Bill. Joel visade Bill en kant där Bill kunde hoppa upp på och sätta sig.

"Okej, jag väntar här då eller?" frågade Bill.

Joel klappade en gång och tog ett djupt andetag och lät kletarmen dra honom tillbaka till den andra sidan. Joel kom ut från tunneln till de andra.

"Där är han, jag hörde han," sa Sam spänt.

"Hur gick det? Är Bill på andra sidan?"

"Gick det bra?"

Joel klappade en gång.

"Vem är nästa?" frågade Sam.

"Jag kan gå nästa," sa Sara och gick fram till Joel. Saras händer letade

sig fram och Joel tog tag i hennes händer och visade med sina fingrar det han visade Bill.

"Jag förstår," sa Sara. "På tre så dyker vi ner."

Joel klappade en gång. Sara la sina armar runt Joels midja hårt. Joel tippade tre gånger på Saras arm innan de dök ner under vattenytan. Joels arm drog dem genom det svarta vattnet. Känslan att dras under vattnet i totalt mörker var skrämmande. Alla hans instinkter attackerade honom och försökte säga nej. Men han var tvungen. De kom upp på andra sidan.

"Vem tog du med dig?" frågade Bill exalterat.

"Hej bejb," sa Sara och kände efter Bill. Joel visade Sara vart Bill satt och hjälpte henne upp på kanten.

Bill skrattade med gråt i halsen. "Hej, bejb."

"Hur mår du? Gick det bra?"
frågade Bill.

"Jag mår bra." Sara pustade ut och hämtade andan. "Joel, du måste hämta dem andra."

Joel klappade en gång och dök under ytan och nästan flög genom tunneln under vattnet. Han kom upp på andra sidan och hörde de andra.

"Joel är tillbaka," sa Sam.

"Gick det bra?" frågade Tom.

Joel klappade en gång.

"Vem vill va den nästa?" frågade Sam.

"Du kan gå förts om du vill," sa Jack.

"Är du säker?"

"Ja, kör du först. Jag väntar här med Tom."

Joel hörde hur Sam tog sig genom vattnet till honom. Joel greppade hennes händer och la dem runt hans midja.

"Jag vet, Joel. Kör igång. Jag litar på dig," sa Sam.

Joel nickade men visste att hon inte såg. Han knackade tre gånger på Sams arm innan de dök ner under ytan. Joel lät sin arm dra dem genom vattnet och kom upp på andra sidan. Joel och Sam hämtade andan.

"Sam, är det du?" frågade Sara.

"Ja, det är jag."

"Kom upp här, vi sitter på land uppe här."

Joel visade henne till kanten där Bill och Sara hjälpte henne upp.

"Bara Jack och Tom kvar väl?"
frågade Sara.

Joel klappade en gång och dök ner i vattnet igen. Han lät sin arm föra honom till andra sidan. Han kom upp och tog ett andetag.

"Joel?" frågade Tom.

Joel klappade en gång.

"Jag vet inte om jag pallar det här," sa Tom. Hans röst darrig och nervös.

Joel hade aldrig hört Tom nervös innan.

"Jag kommer inte klara det här, Jack," sa Tom och andades tungt och snabbt. "Det kommer inte gå. Jag kan vända om och prata med lokföraren. Han kommer ta tillbaka mig."

"Du ska inte tillbaka, Tom. Det här är en enkelt. Eller hur, Joel. Alla är på andra sidan, visst?"

Joel klappade en gång.

"Du hör, alla är på andra sidan i säkerhet. Nu är det din tur, Tom.

"Varför kan inte du åka före mig?"

"För jag vågar inte lämna dig själv med Joel som inte kommer kunna prata vett med dig," sa Jack. "Det enda du behöver göra är att greppa Joel, håll andan och vips så är ni framme."

"Hur lång tid är vi under vattnet?"
frågade Tom.

"Han kan inte svara på det, Tom."

"Är det tio sekunder?"

Joel klappade två gånger.

"Fem sekunder."

Joel klappade en gång.

"Fem sekunder, Tom. Det klarar du."

"Fem sekunder är en lång tid att vara under vatten."

"Du kommer klara det, Tom."

"Nej, nej, nej, nej, nej, nej. Jag kommer drunkna. Jag kommer att drunkna."

"Du kommer klara dig. Tänk sen vilken sjuk historia du kommer kunna berätta när vi kommer tillbaka."

"Jag kommer dö, Jack. Jag pallar inte det här. Jag kan inte."

Joel kunde höra ljud från vattnet längre bort. Som om någon eller något gick genom vattnet långsamt. Han hörde viskningar. Sedan hördes en flickas röst.

"Kom tillbaka, Tom. I tåget kan vi vara tillsammans igen," sa en flicka.

"Det var du som skulle ta hand om oss, inte hon. Varför lämnade du oss, Tom?" sa en annan flicka.

Joel förstod att det var två flickor som stod någonstans väldigt nära dem i vattnet.

"Tom, varför lämnade du oss med henne?"

"Varför kunde du inte stanna?"

"Jag kunde inte stanna," sa Tom.
"Jag kunde bara inte. Jag kunde inte se er lida."

Det lät som Tom höll tillbaka tårar.
"Jag ville inte se er ruttna bort. Jag kunde inte. Förlåt." Tom började gråta tyst. "Förlåt. Jag borde ha stannat."

"Du kan stanna nu i tåget med oss. Följ med tillbaka så kan vi vara en familj igen."

"Tom, följ med oss. Vi är friska nu. Kom tillbaka så ska du få se."

Jack tog tag i Toms arm. "Tom, det är inte dem. Det är den här platsen som fuckar med ditt huvud."

"Hur vet du det?"

"Såg du vad jag fick göra? Såg det verkligen ut tycker du? Seriöst, Tom. Det du hör är bara dina spöken."

"Du hör dem också," sa Tom och slängde bort Jacks arm. "Jag måste gå till dem."

Du ska inte gå till dem, Tom. Dem är döda. Du vet redan det. Allt du hör är bara skitsnack. Du vet att den där äckliga Lokföraren ville ha oss kvar här."

"Säger du att dem var skitsnack?" sa Tom och knuffade Jack lät det som. Joel kunde bara gissa vad som hände med hjälp av ljuden.

"Jag sa inte att dem var skitsnack. Jag säger bara att allt det här är det," sa Jack. Du kan ju inte ens se dem.

"Jag behöver inte se dem. Jag hör dem tydligt."

"Tom," sa flickan. "Kom till oss. Vi kan bli en familj igen. Du behöver aldrig lämna oss igen. Vi kan äntligen vara lyckliga, som du alltid velat."

"Lämna oss aldrig igen, Tom," sa den andra flickan.

"Jag tänker inte lämna er igen," sa Tom. "Jag vill leva med er igen. Kan ni någonsin förlåta mig?"

"Följ med oss så är allting förlåtet," sa flickan.

"Följ med oss så kommer du aldrig bära din skuld igen," sa den andra.

"Joel, du måste ta honom med dig nu," sa Jack. "Joel! Nu!" skrek Jack.

Joel kände efter Tom och greppade honom tajt medan sin kletarm ankrade sig på den andra sidan tunneln. Tom kämpade emot.

"Tom, ta ett djupt andetag," sa Jack.

"Lämna oss inte, Tom," sa flickan.
"Tom, kom till oss."

"Släpp mig, Joel!" skrek Tom och desperat försökte kämpa sig ur. En del av Joels kletarm hjälpte till att hålla fast honom då han var stark nog att komma loss annars.

"Vänta på mig!" skrek Tom. "Jag kommer tillbaka!"

Joel sänkte dem båda sakta för att indikera att Tom var tvungen att ta ett andetag. Joel väntade på ljudet av Toms andetag innan han dök under vattnet och lät sin kletarm dra dem båda

under vattnet. De flög genom vattnet tills de kom till andra sidan. De båda bröt vattenytan och Tom drog efter andan och hostade kraftigt. Joel släppte och backade för att inte bli slagen.

"Är det du, Tom?" frågade Sam.

Tom fortsatte att hosta tills han fick tillbaka andan. "Ja, det är jag."

"Välkommen till andra sidan. Du kan sitta här uppe. Här, gå rakt fram bara, följ min röst," sa Sam.

Joel hörde att de hjälpte Tom upp på kanten.

Joel dök ner snabbt igen och lät sin kletarm dra honom tillbaka till Jack. Joel bröt vattenytan och tog ett djupt andetag.

"Okej, bara jag kvar," sa Jack.

Joel klappade en gång.

"Hur tog han det? Var han arg?"

Joel klappade en gång.

"Vi var tvungna, visst?"

Joel klappade en gång.

"Vi kunde ju inte bara låta han gå iväg."

Joel klappade två gånger.

"Precis. Han kommer tacka oss sen."

Joel klappade en gång.

"Tack, Joel. Vi skulle inte kunna göra det här utan dig. Antar att din arm är till någon nytta ändå."

Joel visste inte vad han skulle göra då hans vokabulär var begränsat till ja och nej. Men Joel kände att han var tvungen att visa någon form av respons och klappade en gång.

"Jag känner mig lite nervös ändå," sa Jack med ett skrock. "Alla klarade sig väl oskadda?"

Joel klappade en gång och la sin hand på Jacks axel.

"Okej, jag är redo. Vänta på att jag tar ett djupt andetag innan du dyker ner bara."

Joel klappade en gång och kände hur Jack greppade Joels midja. Joel sänkte sig sakta ner i vattnet och stannade en bit ovanför ytan tills han hörde Jacks djupa andetag. Joel dök under ytan och lät sin kletarm dra dem genom tunneln, genom vattnet tills de kom till den andra sidan. De bröt vattenytan och Jack samt Joel tog djupa andetag.

"Hur gick det?" frågade Sara.

"Bara bra," sa Jack och spottade.

"Det tog längre tid än jag trodde."

"Jo, det var rätt läskigt tyckte jag," sa Sara.

"Det är inget jag vill göra igen," sa Bill.

"Tack, Joel," sa Sam.

"Tack."

"Tack så mycket."

"Varför är Tom så tyst?" frågade Sara.

Jack svarade inte. Han och Joel tog sig upp på kanten och kände solid mark igen. Marken var av betong.

"Okej?" så vart går vi nu? Vilket håll?" frågade Bill.

Kapitel 15. De obestridda. Del 4.

Joel lät sin kletarm dela sig till olika tentakelliknande delar som spred sig framför honom. Han kunde känna en vägg framför honom. Han kände sedan en vägg till höger och till vänster och bakom dem. Dem var helt instängda i en cementbox. Joel sög tillbaka kletet och visste inte hur han skulle annonsera det han kände.

"Joel? Vad kände du?" frågade Bill.

"Vad menar du vad han kände?"
frågade Sam.

"Ja? Han kände med sin kletarm."

"Ahh, var det ljudet vi hörde."

"Jo det låter rätt vidrigt."

"Så Joel, hittade du något?"
frågade Sam.

Joel klappade en gång.

"Okej? Så hur ska vi göra nu?"
frågade Sara. "Han kan bara säga ja och nej."

"Vi får väl gissa?" sa Sam.

"Det finns tusentals gissningar om vad som kan finnas där framme," Sa Jack. "Vi kan väl börja med och fråga om det är farligt eller inte?"

"Sant. Är det farligt framför oss?"
frågade Bill.

Joel klappade två gånger.

"Skönt. Okej. Så kan vi gå framåt?"
frågade Sam.

Joel klappade en gång.

"Okej."

Joel började gå fram tills han kom till väggen och inväntade de andra.

"Men vad fan? det är ju en vägg här?"
frågade Jack. "Det tar stopp här."

"Okej? Vi får väl gå ett annat håll då?" sa Sara."

"Kan vi det, Joel?" frågade Jack.

Joel klappade en gång och gick till den högra väggen och inväntade de andra.

"Seriöst. Joel, Det är stopp här också," sa Jack.

"Hur ska han förklara det hade du tänkt?" frågade Bill.

"Han kunde väl ha ... visat eller nått," sa Jack i frustration och det lät som att han ångrade sina ord.

"Kan vi gå vänster då?" frågade Jack.

Joel klappade en gång och gick till väggen.

"Nej, stopp här också," sa Jack med en suck.

"Det är stopp bakom oss också där vi kom ifrån," sa Sam.

"Finns det något tak?"

Joel klappade en gång.

Jack skrattade. "Så vi är instängda i en jävla låda igen? Perfekt."

"Det måste finnas en väg ut," sa Sara medan Joel hörde hur Sara drog sina händer längst väggarna.

"Det finns inte alltid en väg ut, Sara," suckade Jack.

"Om vi alla tänkte som dig skulle vi vara döda för länge sen," sa Sara.

"Hon har en poäng," sa Sam.

"Okej," sa Jack med ljusare ton.

"Okej, så vi smeker väggarna och hoppas på en väg ut."

"Kom med förslag istället."

"Joel kan slå ner väggarna kanske?" sa Jack med stoltare ton.

"Joel, kan du testa?" frågade Bill.
"Alla vi går till den bakre väggen."

Joel orienterade sig och kände vart de andra stod och vände sig sedan fram så han inte skulle råka skada dem. Han formade sin kletarm till det hårdaste han kunde och sköt iväg den mot väggen. Kletet sögs tillbaka och Joel gick till väggen för att känna efter sprickor. Väggen var lika slät som innan.

"Gick det?" frågade Sam.

Joel klappade två gånger.

"Fan!" skrek Jack. "Jävla piss Frank som skulle skicka in oss till det här jävla stället. Jag ska ge han en fet jävla smäll när vi kommer ut härifrån."

"Om vi kommer ut," sa Tom.

"Tom, du pratar nu?" sa Bill.

"Välkommen tillbaka."

"Vi kommer komma ut," sa Sam.

"Vi måste bara hitta en lösning."

"Du får gärna hitta en," sa Sara.

"Jag kollar väggarna sålänge."

"Är någon klaustrofobisk?" frågade Sam. "Jag gissar att det här stället testar våra rädslor, eller vad tror ni?"

"Spelar ingen roll vad vi tror," sa Jack. "Vi måste komma ut härifrån."

"Måste vi?" frågade Tom med deppig röst. "Måste vi verkligen det? Jag tror Lokföraren har en poäng."

"Tom, det är bara du som tycker det här. Kom på en lösning istället," sa Jack.

"Imponerande," sa Sam.

"Visst är det," sa Sara.

"Så sjukt att våra ögon inte har vant sig än," sa Jack.

"Det kan dem inte om det är för mörkt," sa Bill. "Samma som när man är nere i grottor."

"Jo jag vet."

Joel hörde ett dovt skrapande. Som något tungt drogs över asfalt.

"Jag hör något," sa Bill.

"Jag med," sa Sara.

"Kolla väggarna," sa Sam.

"Väggen rör sig," sa Bill. "Väggen rör sig för i helvete!"

"Skämtar du?" frågade Jack.

"Nej jag skämtar inte, väggjäveln rör sig," sa Bill med panik i rösten.

"Kolla dem andra väggarna," sa Sam. "Bill du står kvar."

"Den här rör sig inte," sa Sara.

"Inte den här heller," sa Jack.

"Tom? Vart är du?"

"Här," sa Tom med låg, uttråkad ton.

"Kom och hjälp till."

"Den här väggen rör sig. Jag gick till en annan vägg," sa Sara.

"Vi har två väggar som rör oss," sa Bill. "Dem rör sig inte fort."

"Vi måste stoppa dem," sa Sam.

"Tryck på din sida, Bill."

"Men vad tror du jag gör?"

"Sara?"

"Ja?"

"Tryck på andra sidan."

"Jag gör det redan," sa Sara.

"Är du mitt emot mig, Sara?"

frågade Bill.

"Ja!"

"Åker väggen där också mot dig?"

"Ja!"

"Fuck."

"Jack, gå till Bill och hjälp honom," sa Sam. "Vi måste dela oss jämt på båda väggarna."

Joel tog sig till Saras sida och började putta med all sin kraft, men kände hur väggen tryckte dem bakåt. Han gled med fötterna.

"Ni måste prata, vart är alla?" sa Sam.

"Jag är här," sa Bill. "Jack, kom till mig."

"Okej, jag ska bara försöka hitta dig. Där, nu hitta jag Bill. Jag och Bill puttar här nu," sa Jack.

"Bra," sa Sam. "Vart är Sara?"

"Jag puttar på den andra väggen som rör sig, vem hjälper mig?"

Joel klappade en gång.

"Okej, Joel är vid Saras vägg. Bill och Jack på andra sidan. Jag går till Bill

och Jack. Tom, du går och hjälper Joel och Sara. Då är vi tre på varje sida."

Joel kämpade mot väggen med all kraft, men det gick inte. Han bara gled bakåt.

"Tom!?"

"Ja, jag är vid Sara," sa Tom med en suck.

"Vill du fucking dö här eller!?" skrek Jack.

"Jag vill tillbaka," sa Tom med livlös ton.

"Vi kommer ingenstans om vi inte stoppar väggarna. Vi kommer bli fucking tomatsås."

Joel använde sin kletarm för att skapa en pelare mellan väggarna. Men kletet brast och kunde inte klara trycket från väggarna som kröp närmre för varje sekund.

"Vi kommer dö här," sa Bill. "Tryck för i helvete!"

Joel hörde hur alla skrek och grymtade för sina liv. Väggarna fortsatte.

"Joel! hjälper du till med din arm eller?"

Joel klappade en gång.

"Försök mer!"

Joel klappade en gång och försökte få in kletet in under väggen som rörde sig. Det gick inte.

"Tänk om det är en dörr någonstans?" sa Jack.

"Vad menar du?" frågade Sam.

"En dörr, en utväg, vad annars!"

"Jag har redan kollat alla väggar," sa Sara.

"Vi borde kolla igen."

"Ska vi släppa väggarna tycker du?"

"Ja, eller en av oss kan göra det."

"Jag vet inte, Jack."

"Jag försöker bara komma på lösningar som ni klagar på hela tiden."

"Okej, kolla då," sa Bill. "Gör det fort."

Joel kämpade att trycka mot medan han hörde hur Jack gick runt längst väggarna.

"Hittar du något?" frågade Sam.

"Nej, inte än."

"Leta lågt också," sa Bill.

"Vad tror du jag gör? Jag känner överallt så långt jag kan nå."

"Hittat något?"

"Nej. Joel, kan du känna i taket?"

Joel klappade en gång och började sprida ut sina tentakler i längst taket. Han kände ingenting förutom platt tak.

"Hittar du något?"

Joel klappade två gånger och fortsatte att putta väggen med sin rygg.

"Det är lönlöst, väggarna stannar inte," sa Bill.

"Dem måste stanna på något sätt."

"Hur vet du det?"

"Frank skulle inte skicka in oss hit bara för att dö. Han hade själv gått igenom det här."

"Han kanske ljög. Och han kanske inte alls gick igenom det här."

"Men varför fan skulle han skicka in oss hit då? För att dö bara eller?"

"Ja varför inte?" sa Tom.

"Men Tom håll käften," sa Jack.

"Vadå? är du rädd?"

"Klart som fan jag är rädd, vi kommer dö om vi inte stoppar väggarna."

"Precis som jag var för vattentunneln."

"Förlåt, Tom men vi var tvungna att ta dig genom den. Vi kunde inte låta bara dig sticka."

"Varför inte?"

"Kan du hjälpa att putta istället?"

"Vi kanske inte ska stoppa dem," sa Tom.

"Vad fan snackar du om?"

"Väggarna, vi kanske inte ska stoppa dem. Har ni testat att alla slutar trycka?"

"Vad snackar han om, Jack?"
frågade Sara.

"Jag vet inte, han verkar ha tappat det helt," sa Jack.

"Jag slutar putta nu. Jag tycker ni ska göra detsamma," sa Tom.

"Seriöst! Vad fan håller du på med! Hjälp till att putt, Tom!" skrek Bill.

"Nej. Väggarerna kommer sluta när vi slutar."

"Han kanske har en poäng," sa Jack.

"Är du seriös?" frågade Sam.

"Ja, jag är seriös. Vi testar att släppa bara i några sekunder. Okej?"

"Är du säker?"

"Ja! Släpp taget bara."

Joel släppte väggen.

"Har all släppt nu?"

"Ja," sa Bill.

"Släppt," sa Sara.

Joel klappade en gång.

"Ja," sa Tom.

"Bill?"

"Vad?"

"Har du släppt väggen?"

"Nej? Vi måste stoppa den. Är ni alla dumma i huvudet eller?"

"Men släpp väggen Bill. Vi måste se om det funkar."

"Nej."

"Bill," sa Jack och Joel hörde hur Jack och Bill bråkade.

"Släpp väggen, Bill!" skrek Jack och de föll till golvet med en duns hörde Joel.

"Lyssna," sa Sam.

"Väggarna har nog stannat, jag hör inget längre," sa Sara.

"Sant, jag hör inget heller," sa Sam.

"Så vad gör vi nu?" frågade Bill.

"Du ber om ursäkt för att du nästan fick oss alla krossade," sa Jack.

"Hur fan skulle jag veta att väggarna skulle stanna om vi inte puttade?"

"Det kunde du inte veta, men du kanske skulle lyssnat på oss."

"Okej då, förlåt."

"Kan vi inte vänta en stund, bara se vad som händer," sa Sara.

"Jo, det skulle vara skönt," sa Jack.

Joel sjönk till golvet och lutade sig mot väggen.

"Joel, är du okej?" frågade Sam.

Joel klappade en gång.

Ett ljud till hördes.

"Hörde ni?" frågade Sara. "Det lät som något öppnades."

"Kanske en dörr?"

"Gå försiktigt," sa Sam. "Det kanske öppnades något i golvet. Jag tyckte det kom från nära mig."

"Från golvet?"

"Ja. Jag kommer krypa försiktigt och känna."

Joel kände med sina klettentakler. Han klappade en gång.

"Vad? Kände du något, Joel?"

Joel klappade en gång.

"Jag hitta hålet," sa Sam. Kom till mig. Kryp försiktigt så ni inte ramlar ner. Jag har ingen aning om hur djup den är."

"Joel kan känna hur djup den är."

Joel lät sin kletarm bli till smala tentakler och de kände sig fram ner i hålet. Han kunde känna att hålet var inte så djupt. De kunde troligtvis hoppa ner utan problem. Kletet sögs tillbaka till hans arm igen.

"Kände du nått?"

Joel klappade en gång.

"Vad?"

"Han kan inte säga vad."

"Var hålet djupt, Joel?" frågade Bill.
Joel klappade två gånger.

"Kan vi hoppa ner tro?"

Joel klappade en gång.

"Vem vill gå ner först?" frågade
Jack.

"Jag kan," sa Sam.

"Är du säker?"

"Ja, jag är säker. Är det någon
annan som vill gå ner först? Tänkte
väl det."

Joel hörde att Sam hoppade ner i
hålet och landade relativt tungt.

"Gick det bra?" frågade Sara.

"Det gick bra."

"Hur känns det där nere?"

"Det känns ... klibbigt. Det är blött
och klibbigt här nere."

"Är det farligt?" frågade Jack.

"Hur ska jag veta det?"

"Känner du något?"

"Som vadå?"

"Typ kliar det i fötterna eller nått?"

"Nej, ni kan komma ner nu. Så vi kan komma härifrån någon gång."

"Okej, vem är på tur?" frågade Jack.

"Jag," sa Sara.

"Är du säker?" frågade Bill med oro i rösten.

"Du va inte orolig när Sam hoppade ner."

"Nej men hon är ..."

"Hon är vad?" frågade Sara.

"Precis." Sara hoppade ner till Sam.

"Hur gick det?" frågade Bill.

"Som sagt, klibbigt," sa Sara.

"Är det något mer där nere?"
frågade Bill.

"Vad menar du? Jag kan ju inte se."

"Ja men känner du något annat?"

"Nej, jag känner bara något mjukt och klibbigt. Som att stå på blöt mossa."

"Kommer ni ner eller?" frågade Sam.

"Jo, vi kommer," sa Jack. "Gör plats, jag hoppar ner nu."

Joel hörde hur Jack hoppade ner i hålet och landade med ett stön.

"Gick det bra?" frågade Bill.

"Ja, det gick bra."

"Tom, Bill, kommer ni ner?" frågade Jack.

"Akta er, jag hoppar ner nu," sa Bill.
Joel hörde hur Bill hoppade ner och

landade på det klibbiga och blöta materialet där nere.

"Tom, kommer du ner?"

"Jag kommer ner. Akta er," sa Tom och hoppade ner. Joel hoppade ner kort därefter.

"Är alla nere nu?" frågade Bill.

"Ja vi är nere," sa Jack.

"Ja," sa Sara med tung andning.

"Mhm," sa Tom.

"Yes," sa Sam.

Joel klappade en gång.

"Dåså. Vilket håll nu då?" frågade Bill.

Joel spred ut dussintals av små, tunna tentakler för att känna sig fram i mörkret. Han kände en tunnel som ledde framåt. Ytan var av tjock, klibbigt material. Likt blöt mossa eller svampigt

kött. Lukten var tung och fuktig.

Andetagen blev tyngre.

"Joel, något farligt?"

Joel klappade två gånger.

"Okej, så vilket håll?" frågade Jack.

"Framåt?" frågade Bill

"Vilket håll är framåt ens?" frågade Tom med dyster ton.

"Jag tycker vi greppar tag i Joel så får han leda vägen igen. Han är den enda som kan känna långt framför sig.

"Ska inte Bill leda då som faktiskt kan prata?" frågade Jack.

"Jag vet inte," sa Bill. Jag håller mig nog bakom Joel den här gången."

"Alright, greppa Joel då och forma ett led," sa Sam.

Joel kände en hand på hans axel och hörde hur de formade ett led bakom honom.

"Vi är redo att gå nu," sa Sam.

"Kör," sa Bill och klappade Joels axel.

Joel började gå sakta medan hans tunna sprötar kände sig framför honom.

Fortfarande en tunnel, inte mycket att tänka över. Efter några minuter som lika gärna kunde ha varit timmar började han se något skära genom mörkret.

"Kolla," sa Bill med exalterad röst.
"Ljus."

Joel såg hur en smal strimma av ljus kom från längre bort. Framför ljusstrimman såg han siluetten av något förvridet. Brutna lemmar och krökt rygg. Joel kunde nu se de andra bakom sig. De släppte varandra men de gick fortfarande bakom Joel. En utmärglad kvinna med rök kommandes ur sina porer stod framför dem, med ljuset

bakom sig vilket gav henne en mörk kontrast. Röken spred sig som en dimma runt henne medan ljuset bakom henne gjorde det svårt att se ansiktet. Joel kunde höra hennes nedvärderande, själdräpande röst.

"Jag önskar verkligen att jag aldrig fick dig," sa kvinnan och kastade en fimp på Joel. "Du är helt värdelös. När du får barn kommer du få se vilken skitfarsa du kommer bli." Kvinnan pumpade ur mer rök. "Du är respektlös och dum i huvudet. Jag förstår att ingen vill ha dig. Dålig i skolan är du också. Här står jag och är helt jävla fattig på grund av dig. Ingen man vill ha mig på grund av dig," fortsatte kvinnan medan rök pumpades ut ur hennes porer från ryggen. Hennes ben var smala och vridna i olika vinklar. Joel gick närmre

tills han kunde gå förbi henne och känna hennes andedräkt som luktade askfat. Han tittade inte bakåt, endast fram mot ljuset. Kvinnan fortsatte att säga ord skar som nyslipade knivar.

"Ingen vill ha dig, Joel. Jag ville aldrig ha dig. Ingen kommer komma ihåg dig. Äcklig är du, ful är du också." Kvinnan skrattade. "Jag tycker synd om dig. Du kommer aldrig kunna ta dem rätta besluten, du kommer bli som mig."

Joel fortsatte att gå mot ljuset och försökte blockera orden som kom mot honom som om de vore hundratals nålar som tömde honom på energi.

Längre fram kunde Joel se en sjukhussäng med en tanig pojke liggandes i.

Pojken räckte ut sin seniga arm mot Joel. Pojken hade inget hår, inga ögonbryn och hans ögon var djupt insjunkna.

"Fortsätt gå framåt," skrev Joel så de andra kunde se.

"Okej," sa Bill.

"ja," sa Sam.

Joel kunde höra de svaga, raspiga andetagen från den unga pojken medan han gick förbi honom mot ljuset.

Pojkens arm försökte greppa Joels arm, men Joel torkade sina tårar och gick vidare. Längre fram såg han klockor på väggarna som tickade långsamt.

Dussintals av klockor tickade högt. Joel fick en extrem huvudvärk medan de gick genom den klockbetäckta tunneln.

Oljudet skar in i huvudet. Längre fram såg han hur marken de gick på var av

hud. Tjock, klibbig hud. Joel kände hur fotsulorna nästan fastnade för varje steg. Längre fram såg han två flickor som uppenbarade sig i ljuset.

"Tom," sa flickorna samtidigt med svaga röster.

"Tom, vänd om. Vi kan vara tillsammans igen."

Joel vände sig och tittade bak på Tom som hade sin blick låg. De kom närmre flickorna som var skuggade av mörkret med ljuset bakom dem.

"Tom," sa flickorna. "Vi behövde dig." Flickornas armar lossnade, sedan deras hår och hud flagnade av. Flickorna blev till en hög av kött, ben och damm. Jack tog tag i Toms hand och ledde honom förbi. Joel såg hur de kom närmre ljuset.

"Det här är så jävla sjukt," viskade Jack.

Joel andades tungt och höll sitt fokus på slutet av tunneln. De gick över den klibbiga huden tills de kom till vad som såg ut att vara en smal spricka av ljus som sträckte sig långt upp i oändligheten.

"Vad är det här?" frågade Sara. "Är det utgången?"

"Osäkert," sa Jack.

Joel såg hur Tom tittade bak mot mörkret.

"Tom, det är inte på riktigt," sa Jack. "Tom, vi behöver dig här."

Toms blick var tom. Han såg ut att vara någon annanstans. Jack ruskade Toms arm.

"Tom? Är du där? Tom?" Jack gav han en smäll på kinden. "Tom!"

"Ja?" sa Tom och vände sig mot Jack. "Vad?"

"Vi kanske har hittat en väg ut. Kolla." Han pekade mot ljussprickan.

Joel hörde viskande röster i mörkret. Joel vände sig mot mörkret och hörde de viskande rösterna sprida ut sig. Skräcken tog tag, som när man hör kvistar brytas i en mörk skog.

"Joel," viskade den okända rösten. "Kom tillbaka till oss."

Viskningarna blev som en gravitation. Han tog ett kliv mot viskningarna.

"Joel," viskade den okända rösten. "Joel. Kom tillbaka så kan vi leva tillsammans igen."

Den viskande rösten blev alltmer tydlig. Han kände nu igen den.

"Joel, kom tillbaka," viskade rösten. "Kom tillbaka så är allting förlåtet."

Joel tog ett kliv till mot mörkret och kände hur en hand tog tag runt hans handled. Det var Jacks hand som hade gripit tag med ett fast grepp.

"Joel, kom igen nu, vi behöver dig," sa Jack och pekade på ljussprickan.

Joel såg hur ljusspringan sakta började stängas.

"Nej!" skrek Jack och försökte gräva sig genom sprickan. Det gick inte.

Sara, Bill och Sam försökte också att dra och gräva mot ljuset. Men inget fungerade.

"Joel! Gör något för i helvete!" skrek Jack. Men det var redan försent. Det sista ljuset försvann och lämnade dem i totalt mörker igen. De svaga viskningarna i mörkret fortsatte.

"Jag orkar inte mer," sa Tom med gråten i halsen.

"Det är lugnt. Dem kan inte skada oss," sa Jack.

"Hur vet du det?" frågade Sara.

"Jag känner det," sa Jack.

"Du känner det?"

"Men håll käften, Sara. Bill kan du få din brud att va tyst?"

"Ska jag stänga min käft tycker du? Efter allt du har sagt?"

"Efter allt jag har sagt?"

"Ja, efter allt du har sagt."

Jack svarade inte mer. Han suckade och kliade sitt huvud med tanke på hur det lät.

"Nu då?" frågade Bill.

"Men hur fan ska vi veta!" skrek Jack. "Sluta ställ den frågan hela tiden! Jag hatar det här jävla stället!" Trots alla

skrik ekade det inte. Inte ett enda eko skapades. Joel tyckte det var märkligt.

"Jag ger upp," sa Jack. "Vi kommer aldrig komma ur den här jävla skiten. Det här är värre än när vi var fängslade i källaren."

"Kanske är allt bara en dröm, kanske är vi kvar där nere," sa Tom.

"En dröm?" Jack skrockade hopplöst. "Är du seriös?"

"Jag vet inte, hur annars kan man förklara allt vi har gått igenom."

"Jag vet inte, Tom. Jag vet ingenting längre."

"Hur kom ni ens ur er reva?" frågade Sara.

"Vi hittade en portal i vattnet," sa Bill.

"Men det tog ett år för er att hitta den?"

"Vi slutade leta efter en månad.
Men Ja, ett år."

"Jag vill inte vara här nere i ett
fucking år," sa Sara.

"Inget säger att vi ska vara här nere
i ett år," sa Bill.

"Och vad gör dig så jävla säker?"

"För Frank vill ha fler kolonister. jag
tror inte att han skickar folk hit för att
dö, snarare tvärtom."

"Sektmedlemmar menar du?" sa
Sara.

"Sektmedlemmar?"

"Ja. Såg du inte hur glada alla var.
Alla såg helt jävla hjärntvättade ut."

"Nej, det tror jag inte. Dem hade
det bara bra där."

"Jag håller med Sara på den
punkten faktiskt," sa Jack.

"Du ska då alltid hålla med Sara," sa Bill. "Så fort hon och jag är oense så sveper du in där och ska vara på hennes sida. Ska du inte knulla henne också eller?"

"Bill," sa Sara. "Vad fan säger du?"

"Jag håller aldrig med henne," sa Jack.

"Vad annars pysslar han med? Ser du inte vad han håller på med?"

"Nej, jag ser inte ett jävla skit," sa Sara.

"Du vet vad jag menar."

"Nej det gör jag inte."

"Du vet mycket väl vad jag menar."

"Menar du den gången?"

"Mhm, den gången."

"Jag kan inte rå för att jag hade pengar, Bill. Bara för att ni var fattiga, du

kan inte skylla allt på såna som mina föräldrar."

"Inte? Är det därför du ville verka som en av oss då eller? En av oss fattiga. Du kommer aldrig bli en av oss, Sara."

"Bara för att jag kommer från pengar eller?"

"Precis."

"Du är en fucking jävla idiot, Bill."

"Är jag? Det är du som vill fly hela tiden."

"Fly? Nej jag vill bli behandlad som en normal person. Inte en vandrande automat."

"Det är lätt för dig att spela fattig när du alltid kan fly hem till mamma och pappa igen."

"Jag har bränt den bron, Bill. Det vet du."

"Det har du inte gjort."

"Det har jag visst gjort."

"På vilket sätt då? På vilket sätt har du bränt den bron, Sara?"

"Du är en sån jävla hycklare, Bill."

"Hurdå?"

"Du har lånat lika mycket pengar av dem som jag gjort."

"Det var till för oss."

"Var det verkligen det?"

"Försvarar du dina föräldrar nu igen eller? Du kommer aldrig bli fri från dem."

"Som att du har det eller?"

"Mer fri än dig."

"Det räcker, Bill," sa Jack.

"Vadå? Du ville få tyst på henne precis."

"Nu är det dig jag vill få tyst på."

Det blev tyst i några minuter. Tiden gick, tystnaden var lång och tung.

"Joel, vad ska vi göra?" frågade Bill.

"Kolla, nu börjar han igen. Vad är det för fel på dig, Bill?"

"Fel på mig? Det är inte jag som grävde ett hål i en bäbis.

"Det var inte en bäbis."

"Inte? Nähä? Vad fan var det för något då?"

"Inte en bäbis iallafall."

"Så du säger ---"

"Tyyyst!" skrek Tom och avbröt grälet.

Det tystnade.

"Bara tyst," sa Tom och tog ett djupare andetag. "Vi måste komma härifrån. Vi behöver konkreta lösningar. Ni bara klagar nu. Jag orkar inte höra

mer klagomål. Lösningar eller stäng era munnar."

"Ingen vet hur vi ska komma härifrån," sa Tom.

En lampa i tunneln tändes. Det var en svag lampa som gav ett gulorange sken.

"Ljus," sa Bill.

Joel såg sig omkring hur omgivningen visade sig. Det stod massa uppradade speglar längst den tillsynes oändliga tunneln. Framför varje spegel stod den en naken människa. De nakna människorna som stod framför speglarna hade inga ansikten. Deras kroppar var magra och beniga. Från deras huvuden var det sladdar kopplade till speglarna.

"Vad fan är det här nu då?" frågade Jack och gick fram till en av speglarna där en mager människa stod.

"Gå inte för nära," sa Bill. "Vi skulle inte störa gästerna, kommer du ihåg."

"Jag vet inte om det här räknas som tåget. Vi är väl tekniskt sätt inne i Lokförarens huvud?"

"Antar det."

"Precis."

Joel gick till Jack och inspekterade spegeln.

"Det är något i spegeln," skrev Joel.

De andra kom närmre och tittade. Joel såg i spegeln hur någons liv speglade sig. Han såg ett hus, en lycklig familj med hund och bil. Mannen pussade sin fru och gick till jobbet. Det repeterades. Ett hus, en bil, en hund, en

lycklig familj. Mannen pussade sin fru och gick till jobbet. Det visades om och om igen.

"Är det någon inspelning tro?"
frågade Bill.

"Snarare minnen tror jag," sa Sara och tittade närmre på människan som stod med sin beniga kropp och sladdarna från huvudet.

Joel gick till nästa spegel och såg en annan visning av minnen, iallafall vad han trodde. I den spegeln visades det ett par som stod på en äng och kysstes och kramades med stora leenden. De såg väldigt lyckliga ut när de kramades på ängen och skrattade. Minnet spelades om och om igen, samma som i den andra spegeln.

"Är det deras minnen?"

"Vad ska det annars vara?"

"Jag vet inte, någon annans?"

"Jag har ingen aning. Det här är sjukt vrickat," sa Jack med en suck.

"Så vadå? Ska vi kolla i varje spegel nu?"

"Det hoppas jag inte."

"Vi kanske måste hitta rätt spegel?"

Joel gick fram till en av speglarna och krossade den. Han såg hur glasskärvorna föll ner till golvet.

Människan som stod vid spegeln föll ihop till en torr benhög och sjönk sakta ner och absorberades av hudgolvet.

Joel såg hur en trappnergång fanns i den trasiga spegeln.

"Kolla, Joel har hittat en väg," sa Sam.

"Hur visste du att det skulle finnas en väg där?" frågade Sara.

"Det visste jag inte. Jag bara ville att det skulle finnas en väg där," skrev Joel.

"Okej? Vad betyder det?"

"Att vi kanske kan skapa en utväg," sa Bill.

"Hurdå?"

"Ingen aning."

Joel tog de första kliven in i den kritvita trappnedgången, påminde om ett sjukhus.

"Joel, du går först, visst?" frågade Jack.

"Ja," skrev Joel.

Joel ledde de andra nedför trappan tills de kom till ett tomt vitt rum. I mitten av det bländande vita rummet fanns en stor, svart sfär som flöt strax över det vita golvet. Sfären gav ett dominant intryck med sin massa och ett

hummande ljud. Runt den svarta sfären stod det flera av de magra människorna utan ansikten. De stod i en ring och varje person hade en navelsträng som var kopplad till sfären. Joel och de andra stod och glodde. Joel försökte förstå vad det var han såg. Inga rationella tankar kunde ta form.

"Det kanske är vår utväg?" frågade Sara och tittade på Bill.

"Kan vara," sa Bill och höll i Saras hand.

"Hur ska det där vara vår utväg?" frågade Jack.

"Det måste vara, vi har gått igenom så mycket skit nu," sa Sam och gick närmre sfären. Joel gick och ställde sig bredvid.

"Den här platsen känns ... viktig på något sätt," sa Sam.

"Hur menar du?"

"Känner ni inte? Känns i kroppen på något sätt."

"Har nån något förslag på vad vi ska göra här?" frågade Bill.

"Jag har ingen ork längre," sa Jack. Vi gick från att acceptera våran död i källaren till att se en lustgård till det här." Jack satte sig på det kritvita golvet. "Jag har slut på bränsle. Skär upp skiten bara eller nått."

Tom satte sig på golvet bredvid Jack. Sara och Bill satte sig ned också.

Sam och Joel stod upp och fortsatte att titta på den svarta, pulserande sfären med stirrande blickar, som om de stod och tittade på en hög med guld.

"Vi kan iallafall se nu," sa Jack.

"Det är alltid nått."

"Jag kan inte fatta att vi tog oss igenom," sa Bill.

"Det är inte slut än," sa Tom.

"Jag gillade dig mer förut, Tom," sa Bill och suckade.

Tom reste sig upp, gick till Bill och lyfte upp honom i kragen. "Säg det igen," sa han med hotfull ton. "Våga säga det igen."

Jack reste sig och la sin hand på Tom. "Hurru, lugna ner dig."

Tom puttade bort Jack. "Lägg dig inte i. Ni alla stoppade mig från att gå tillbaka." Toms ögon var i ilska och sorg samtidigt. "Jag kunde ha varit tillsammans med dem nu. Ni alla fick mig att mista min sista chans att få vara med dem igen."

"Tom, det var inte dem," sa Jack. "Du vet det."

"Och hur vet du det? Du har ingen aning," sa Tom och släppte Bill till golvet.

"Vi alla hörde och såg saker. Jag tror det är den här platsen som vill att du ska stanna."

"Vi kanske borde stanna," sa Tom. "För varje steg längre bort känner jag mig mer sjuk."

"Vi ska tillbaka till kolonin," sa Jack och närmade sig Tom. "Vi ska tillbaka. Vi alla tillsammans, precis så som vi gick in."

Tom kliade sig i huvudet frenetiskt och gick iväg några steg.

"Hur ska vi kunna veta?"

"Veta vad?"

"Att allt det här inte var på riktigt?"

En mörk röst skar genom sfärens muller. "Det kan ni inte," sa rösten. Den

svarta sfären öppnade sig på mitten som en svart, slemmig apelsin, och i den satt Lokföraren på en stol med massa skärmar omkring honom. Det såg ut som att han satt i en övervakningscentral med alla skärmar som visade videos på människor i sina liv.

"Verkligheten är det ni väljer att den ska va. Frågan är bara vilken verklighet ni väljer att acceptera."

"Du är full av skit," sa Jack och spottade mot Lokföraren.

"Är jag?" Lokföraren klev ut från sfären ner på golvet. "Jack, sonen med så mycket hat inom sig. Utstött från sitt eget blod. Eller var det du som stötte ut dig själv?" Lokföraren pekade med hela handen mot sfären. "Där är er utväg. Men hur ska ni kunna lämna när ni alla

redan är en del av tåget." Lokföraren skrattade. "Ni är alla redan döda, och ni vill tillbaka till de dödas land igen?"

"Jag håller med Jack, du är full av skit," sa Sara.

"Kan jag komma tillbaka till tåget?" frågade Tom.

"Det finns alltid en väg tillbaka," sa Lokföraren.

Jack vände sig mot Tom med rynkade ögonbryn. "Tom, ska du gå tillbaka till hans jävla fejtåg eller? Såg du inte Gustav? Vill du bli som honom?"

"Gustav är ett misslyckande. Du, Tom. Du skulle kunna lyckas med det som andra har misslyckats med. Du skulle kunna leva med hela din familj här i tåget," sa Lokföraren.

Tom tittade på Jack med glansiga ögon. "Jack, jag har en chans att få vara med dem igen."

Jack tittade tillbaka med tårar i ögonen. "Du kan inte lämna oss nu. Vi kommer hitta hem igen."

"Jag kanske inte vill hem," sa Tom frustrerat. "Fattar du inte?"

"Kommer du inte ihåg vår resa vi har planerat du och jag," sa Jack och log. "Kommer du ihåg vad du lovade mig?"

Tom sa inget, han tittade ner i golvet.

"Kom igen, vi alla behöver dig."

Tom tittade upp på Lokföraren. "Jag fick se mina två systrar ruttna i cancer i två år innan jag stack. I två år tog jag hand om dem och min mamma." Tom tittade ner i golvet. "Jag gick inte ens

på deras begravning. Jag stack precis som min farsa. Och nu har jag en chans att träffa dem igen."

"Du är inget som din farsa. Dina systrar vet att du älskade dem. Du skulle aldrig ha fått ha den pressen på dig. Det var din mamma som inte gjorde sitt jobb."

"Jack har rätt," sa Bill. "Du skulle inte ha haft det ansvaret. Din mamma skulle varit den som tog hand om familjen. Du var bara ett barn."

"Jag var gammal nog. Jag flydde."

"Vi alla har flytt från något, Tom," sa Sam med skam i blicken.

Lokföraren la sin hand på en av de magra människorna. Joel såg hur människan formades om till en annan person. Lokföraren hängde en nyckel

runt människan som vände sig om mot Joel. Det var någon Joel kände igen.

"Kan du ta nyckeln och öppna luckan till din frihet, Joel?" frågade Lokföraren. Joel stod nu och stirrade på hans egna mor. En person som hade orsakad de djupaste revorna inom honom. Hon var orsaken till allt hans hat och sorg som hade präglat hans vuxna liv. Hon stod med frissigt hår och torr, sårig hud. Hon stirrade på Joel med förakt i ett nattlinne med en cigg i ena handen.

"Titta på dig," sa kvinnan. "Är det såhär du blev? Precis som din äckliga farsa som lämnade mig."

Joel ville skrika men kunde inte prata. Han ville agera men kunde inte röra sig. Kvinnan stod kvar, fast som ett berg, fortfarande kopplad till sfären med sin

navelsträng. Joel såg hur ett nyckelhål formades i hennes panna.

"Du blev en patetisk liten man ser jag." Hon skrockade. "Gör mig en tjänst och få aldrig barn. Ingen kommer vilja ha dig. Du behandlar alla som skit. Du stack från mig precis som din fega farsa."

"Joel, ta nyckeln," sa Sara. Joel vände sig om och såg hur alla de andra tittade. Han kände skammen. Samma skam som han ofta känt sen barndom.

"Ta nyckeln, Joel," sa Kvinnan med förlöjligad röst. "Ska du aldrig tänka själv eller? Du är så dum, Joel. Precis som din farsa. Inga hjärnceller alls."

"Joel, ta nyckeln," sa Jack och gick fram till kvinnan och tog nyckeln. Jack försökte stoppa in den i hennes panna

men det gick inte. Jack tittade bak på de andra.

"Jag tror Joel måste göra det," sa Sara.

Jack gav nyckeln till Joel. "Du måste göra det. Ser du i hennes panna?"

Nyckeln var densamma som Joel hade haft på sig ända sedan han fick gästrummet i huset.

"Du vet inte vad jag har gått igenom, Joel. Livet har alltid gått emot mig, alla är emot mig. Till och med du," sa kvinnan.

"Joel, det här är fucked," sa Jack och pekade på Lokföraren. "Vad fan vill du egentligen?"

Lokföraren höll upp sina armar i en välkomnande gest. "Vill ni härifrån behöver ni låsa upp de som håller er fångna."

"Du hörde vad han sa. Stoppa in nyckeln," sa Bill.

Joel höll i nyckeln och såg hur hans mamma inte kunde gå längre än vad navelsträngen tillät.

"Fyfan för dig, Joel. Så respektlös och äcklig är du," sa hon och föll till sina knän. "Förlåt. Jag älskar dig, det vet du. Jag har alltid varit den som har älskat dig."

Joel kände ett växande raseri. Han stoppade in nyckeln i hennes huvud och vred om med aggression. Hennes huvud fläktes upp explosivt. Ur hennes huvud klev det upp en ung pojke som Joel kände igen samma sekund han såg honom. Joel stapplade bak och hämtade andan.

"Joel," sa pojken glatt och försökte springa fram men var stoppad av en navelsträng som var kopplad till sfären.

"Du kan få tillbaka honom om du väljer att stanna här," sa Lokföraren.

Joel visste inte vad han skulle säga.

"Är jag död, Joel?"

Joels ögon fylldes med tårar medan han tittade på pojken.

"Varför säger du inget?" frågade pojken. "Pappa? Säg något. Är jag död?"

Joel såg nyckelhålet i pojkens panna. Tårarna rann och han gick närmre pojken.

"Pappa? Vad ska du göra?"

Joel förde in nyckeln i pojkens panna och vred om. Han såg hur pojkens huvud öppnade sig och hur svart gegga

rann ur honom. i geggan formades en reva i golvet.

"Du är redo, Joel," sa Lokföraren.

"Du är fri att gå."

"Jag kommer inte gå förrän vi alla är redo," skrev Joel och backade.

"Joel, stick nu medan du kan," sa Jack. "Vi andra kommer sen."

"Jag väntar," skrev Joel och såg hur Lokföraren hängde fem andra nycklar på fem andra människor som förvandlades. Förvandlingen i sig var inte vacker. Ben bröts, skinn vändes ut och in, blod rann och naglar tappades. Det var som att se en orm göra sig av med sitt skin, fast hela kroppen, inte bara huden. De fem andra personerna stod med sina nya kroppar och stirrade. Alla kopplade med sina navelsträngar till sfären. Jack backade.

"Vad fan är det här? Pappa?"
frågade Jack och såg ut att vara rädd.

"Jag förstår hur jag har behandlat dig, Jack."

"Inte bara du, hela familjen," sa Jack.

"Följ med mig till tåget så kan vi alla skapa den familj du alltid velat ha."

"Det är lite försent för det nu," sa Jack.

"Det är aldrig försent, Jack."

Joel såg nyckelhålet i mannens panna. Sara stirrade på en man som stod mittemot henne i kostym. Bill mötte blicken av en man som Joel gissade var hans far. Mittemot Tom stod en flicka. Mittemot Sam stod det en kvinna som såg ut att vara i samma ålder.

"Vad ska vi göra Joel?" frågade Sara och såg obekvämt ut.

Tom såg vettskrämt ut och var som förstelnad.

Jack tittade upp på Lokföraren. "Är det här ditt försök att locka mig tillbaka till tåget så är du dum i huvudet. Jag hatar hela min familj."

"Du har en chans att byta ut ditt hat mot evig kärlek. Du skulle kunna få en omstart med en familj som älskar dig," sa Lokföraren. "Är inte det den bästa sortens verklighet att leva i? En plats där andra älskar dig, och du älskar andra."

Jack svarade inte.

Sara gick fram till mannen framför henne och tog nyckeln som hängde runt hans hals.

"Hej, Sara. Min älskade," sa mannen.

"Du vet varför jag stack. Ellerhur?"
sa Sara kort och bryskt.

"Vi vet det nu. Vi försökte."

"Försökte?"

Mannen undvek Saras blick. "Jag var
vilsen."

Sara gick fram och stoppade in
nyckeln i hans panna. Hon vred om
nyckeln hårt. Joel såg hur mannens
huvud fläktes upp våldsamt. Ur hans
huvud rann det ur massa svart gegg
som formades till en portal i golvet.
Mannen med sitt uppfläkta huvud stod
kvar som ett torkat skal.

"Jag väntar här," sa Sara och tittade
på Joel. "Vi alla ska med."

"Du förtjänar inte ens mitt hat," sa
Jack och tog nyckeln från mannen,
stoppade in nyckeln i hans huvud och
vred om. Mannens huvud fläktes upp,

fast ur hans huvud klev det istället upp en kvinna. Jack tycktes tappa andan tårarna började rinna medan kvinnan klev ut på golvet. Joel såg hur Jack tittade på kvinnan med rödsprängda ögon. Han la sitt huvud mot hennes axel.

"Hur kan du vara här?" frågade Jack med brusten röst.

"Jag är här med dig," sa kvinnan och log. "Jag är tillbaka från mörkret. Jag har saknat dig så mycket, Jack," sa Kvinnan och höll hans hand. Jack kramade om kvinnan.

"Jag kan inte tro att det är sant," sa Jack med tårar rinnandes. "Hur är du här?"

"Han fick mig tillbaka," sa hon och pekade på Lokföraren. "Han fick mig hit. Han sa att vi kunde vara tillsammans

igen på tåget. Hur kunde jag tacka nej," sa kvinnan med ett varmt leende.

Jack stod med hängande huvud och torkade sina tårar. "Kommer du ihåg det sista jag sa till dig innan du ..." Jack kunde knappt prata för gråten som satt i halsen.

Kvinnan la sina händer på Jacks kinder. "Du kommer alltid vara min enda verklighet så länge ---"

"Jag lever," sa Jack som avslutade hennes mening. "Julia. Du minns."

"Jag minns allt."

Jack kunde inte få ur sig ord. De stirrade in i varandras ögon med en sådan kärlek Joel hade satt i filmer. Joel såg nyckelhålet i Julias panna och var osäker på om Jack skulle kunna fullfölja.

"Jag kan känna din värme," sa Julia.

"Jag känner din med," sa Jack med låg och varm röst och lutade sin panna mot hennes. "Jag älskar dig, Julia. Förlåt för att jag..."

"Du behöver inte be om ursäkt, Jack. Vi är tillsammans nu. Det är allt som betyder nått."

"Jag har så mycket jag ville säga till dig. Så mycket vi skulle göra."

"Vår resa till Japan."

Jack skrattade med tårar. "Exakt," sa han, släppte hennes händer och backade. Julia gick efter men stoppades av navelsträngen. Jack tittade ner på sin nyckel.

"Jag vet att du är död. Hela det här tåget," sa Jack och torkade tårarna.

"Hela det här tåget är bara en lögn."

"En lögn? Jack, jag minns allt vi har gjort. Hur kan det vara en lögn?"

"Du är inte du Julia." Jack gjorde ett läte av frustration. "Du är inte du. Du är bara ett ... skal. Jag måste gå vidare." Jack gick med nyckeln till Julia. Han la sin hand om hennes nacke försiktigt. "Jag måste gå vidare," sa han och stoppade in nyckeln i hennes panna långsamt. Julia höll i Jacks hand och mötte hans blick.

"Kommer jag glömma allt igen?"

Jack tittade ner i golvet, sen mötte hennes blick igen och gav en nick.

"Kommer det göra ont?"

"Nej. Det kommer gå fort."

Julia blundade och tog ett djupt andetag medan Jack vred om nyckeln. Hennes ögon slöts och huvudet öppnades likt en vacker blomma. Svart gegga rann ur hennes huvud och formade en portal på golvet, likt de

andra. Jack backade och föll till golvet i tårar, han grävde ner sitt ansikte i sina händer.

Bill tittade på Jack, sedan på mannen framför honom själv.

"Ta nyckeln," sa Jack.

Bill gick närmre mannen som stod framför honom och tog av honom nyckeln. Mannen nickade med glansiga ögon.

"Förlåt," sa Bill och satte in nyckeln i mannens panna. Hans huvud fläktes upp och ur hans huvud klev en kvinna upp. Kvinnan såg förvirrad och rädd ut.

"Frida?" frågade Bill och tog hennes hand med ett tårögt leende.

"Bill, är det verkligen du?"

"Hur kom du hit?"

"Han hjälpte mig tillbaka," sa Frida och pekade på Lokföraren. "Han sa att vi kunde vara tillsammans igen."

Joel såg hur Tom och Sam tittade med sorgsna blickar på Bill. Jack satt i fosterställning och Sara stod bredvid Bill, hållandes i hans hand.

"Bill, det är inte på riktigt," viskade Sara. "Bill, du måste använda nyckeln."

Frida log. "Jag är på riktigt, om du vill att det här ska vara din nya verklighet," sa hon och tog hans händer. "Vi kan skapa något vackert här i tåget. Vi kan resa iväg som vi alltid ville."

"Varför var du tvungen att ta massa ..." Bill kunde inte avsluta meningen.

Fridas blick sjönk till golvet. "Jag vet att pappa inte var den bästa. Men han försökte. Jag ville rädda honom."

"Du kunde inte rädda honom, han var förlorad. Precis som mamma."

"Mamma?"

"När du och pappa dog blev hon sitt värsta," sa Bill med sjunken blick.

Frida tog Bills hand. "Bill, förlåt för att vi lämnade dig. Jag menade aldrig att lämna dig. Men jag kunde bara inte ta sorgen. Jag visste inte hur jag skulle göra."

"Varför kom du inte bara till mig?"

"Jag skämdes, Bill. Jag var en jävla knarkare. Jag såg hur ni tittade på mig."

"Vi var bara oroliga, vi älskade dig. Vi brydde oss inte om att du knarkade."

Frida torkade sina tårar. "Du var alltid den omtänksamma, Bill. Jag önskar att vi kunde ses mer."

"Det kan vi, i tåget," sa Bill och tittade på de andra. "Det kan vi alla."

Bill," sa Sara. "Vi kan inte stanna i tåget. Du vet mycket väl att allt det här är fejk."

"Allt i livet är fejk, Sara. Det vi känner är på riktigt."

"Det du känner är bara din skuld," sa Sam.

"Och vad fan vet du om det?" väste Bill, pekandes mot Sam. "Du vet ingenting om skam eller skuld." Bill vände sig tillbaka till Frida.

"Jag vet, Frida. Jag vet vad jag måste göra." Bill tog nyckeln från Fridas hals. Han stoppade in nyckeln i hennes panna och vred om varsamt. Hennes huvud vecklades ut sakta och den svarta geggan rann ut på golvet. En portal skapades och hon blev till ett torkat

skal. Samma material som en bikupa. Torr och frasig. Bill kramade om Sara. Jack vände sin blick mot Tom som såg skrämnd ut. Tom stirrade med skrämnd blick på flickan framför honom.

"Tom," sa Jack och gick fram till honom. "Jack, du behöver använda nyckeln nu."

"Jag kommer inte klara det," sa Tom. Jack gick fram till flickan och tog nyckeln som hängde runt hennes hals. Han la den i Toms hand.

"Jag vet vad du känner, Tom. Men vi måste alla komma tillbaka. Vi kommer inte lämna dig här."

Bakom Tom såg Joel hur Sam stod mittemot en kvinna som hon tog nyckeln ifrån. Sam snyftade, kramade om kvinnan och gav henne en kyss på pannan. Sam la varsamt sin hand på

kvinnans huvud, stoppade in nyckeln och vred om. Joel såg hur kvinnans huvud öppnades långsamt och hur geggan rann ur som också skapade en portal i golvet. Sam satte sig på knä med ansiktet i sina händer och grät.

Tom stirrade på flickan med nyckeln i hand. Jack och Sara stod bredvid.

"Tom, du måste göra det här. Du måste komma med oss tillbaka."

"Varför?"

"För att vi ska hem. Det här är ingen plats för dig. Du kan inte vara kvar här."

Lokföraren ställde sig bredvid flickan. "Tänk dig, Tom. Du och dina systrar kan få ett nytt liv tillsammans, ett liv ni aldrig fick."

"Tom, det är du kvar nu. Sen kan vi sticka härifrån," sa Jack.

Joel formade en text. "Vi begär inte att du ska glömma bort. Vi vill bara att du ska se vägen framför dig. Det här är ingen plats för någon av oss."

"Tänk dig, alla i kolonin har gått igenom det här. Tänk dig all god mat som väntar på oss. Vi kommer kunna sova i sköna sängar igen," sa Jack.

"Jag bryr mig inte om sköna sängar. Jag vill ha mer tid med dem."

"Du kommer alltid ha tid med dem. Dem kommer alltid finnas med dig. Du måste bara släppa på din skuld."

"Hurdå?"

"Vrid om nyckeln. Du vet att han försöker få dig att fastna i tåget som alla andra."

Tom stoppade in nyckeln i flickans huvud och vred om långsamt.

Flickans huvud öppnades sakta och sen svarta geggan rann ur henne. De sex portalerna på golvet gled ihop till en enda stor portal. Det var som en svart spegel.

Joel tittade på de andra och på Lokföraren. "Så kan vi gå nu?" skrev Joel.

"Ni kan gå nu. Ni har alla lyckats med det ni aldrig kunnat. Nu är det upp till er om hur ni vill fortsätta resten av era liv," sa Lokföraren och gick tillbaka in i sin sfär. Han bugade sig och satte sig i stolen med en tjock bok han började skriva i medan sfären stängdes tills den var hel igen.

Joel tittade ner i den svarta spegeln. "Jag går ner först," skrev Joel.

Jack tog tag i Joels arm. "Vänta. Jag ville bara ... säga tack."

"Jag tycker vi ska gå ner samtidigt," sa Sara.

"Jag håller med," sa Bill.

"Samma här," sa Sam.

Jack nickade.

Tom nickade.

De alla hade hängt sina nycklar runt sina halsar igen. "Vi får aldrig ta av oss nycklarna," skrev Joel. Vi vet aldrig när vi kommer behöva dem igen."

De andra nickade instämmande.

Stämningen var låg. Allas ansikten var sjunkna i sorg. Samma för Joel.

Skammen att alla fick se hans rötter som hade orsakat många djupa sår. De ställde sig alla i en ring och höll händer.

"På tre hoppar vi," sa Bill. "Ett. Två. Tre."

De alla hoppade ner i den svarta spegeln samtidigt. Joel såg hur allt

svartnade och det kändes som han gled genom vatten. Men han kunde andas. Ett högt ljud började stiga tills det var öronbedövande.

"Håll i er!" skrek Jack. "Släpp inte taget!"

Joel höll så hårt han kunde och kände hur sina egna händer blev hårt pressade av Jack och Saras händer. Ljudet steg i nivå och vattnet de flög genom kändes trögare. Andningen blev tyngre och han kände ett tryck över bröstet. Nere vid sina fötter såg han ett svagt ljus. De föll närmre och ljuset blev större.

"Håll i er!" skrek Sara.

"Vi kommer att dö!" skrek Tom.

"Håll i er!" skrek Jack.

Kapitel 16. De ansvariga.

Joel öppnade sina ögon. Han kände det mjuka gräset mot hans händer och kunde höra fågelkvitter. Solens värme smekte hans hud. Han satte sig upp och såg sig omkring. Ljudet av kor, hönor

och rinnande vatten kunde höras omkring honom. Ljudet av skrattande barn och talande röster fanns också. Han var tillbaka i kolonin. Joel såg hur Jack och de andra började vakna och sätta sig upp.

"Vart är vi?" frågade Bill. "Är vi tillbaka?"

"Jag tror vi klarade oss," sa Jack med ett leende och skrattade. "Jag tror vi klarade oss. Kolla."

"Vi är tillbaka i kolonin," sa Sara.

Joel såg att de hade vaknat upp mitt i en av planteringarna där folk gick på stenplattorna och plockade tomater. En av kvinnorna vinkade åt Joel med ett leende. Joel kände på munnen efter sitt munskydd. Det satt kvar.

Tom och Sam låg på rygg och stirrade upp i den blåa himlen med solen som

lös ner på dem. Sam och Tom stirrade med tomma blickar. Joel kände en lättnad, tyngder som flöt iväg från hans axlar. De kom alla tillbaka. Joel la sina händer på gräset och kände den somriga doften. Han blundade och lät de behagliga ljuden och lukterna omfamna hans sinnen. Lukten av ny jord, blommor, mat och gräs flöt genom luften som en dröm. Joel öppnade ögonen och försökte inse att dem hade klarat sig.

"Dem är tillbaka. Kolla mamma, resenärerna är tillbaka," sa ett barn som stod längre bort och pekade och vinkade till sin mamma att komma.

En viskande liten folkmassa började samlas kring Joel och de andra. Joel ställde sig upp på vingliga ben.

"Välkommen till kolonin," sa en kvinna med varm ton.

"Är ni alla tillbaka?" frågade ett barn.

Joel tittade sig omkring och nickade.

"Vi alla är tillbaka," sa Bill.

"Klarade vi det?" frågade Sara.

"Klarade vi testet?"

Tom och Sam satte sig upp med förvirrade uttryck. "Är vi verkligen tillbaka?" frågade Tom och ställde sig upp. Han hjälpte Sam upp på fötterna.

"Vi är tillbaka, Tom," sa Jack med ett leende. "Vi klarade oss genom det."

"Jag känner mig ... lättare," sa Tom och log smått.

"Så vad händer nu?" frågade Bill.

Nu," sa Frank med en stark, välkomnande ton. Folkmassan skingrade

sig för att släppa förbi Frank som kom gåendes med sin silkesrock.

"Nu ska ni välkomnas in till kolonin. Ni har klarat det som få människor gjort. Se det här som en andra chans," sa Frank och vände sig till folket.

"Maskinen har skickat oss nya gåvor och talanger, och de har alla renats, som vi alla har. Dem är nu en av oss." Frank gjorde en gest i luften med sina händer som alla andra härmade. Joel och de andra gjorde samma sak för att försöka passa in.

"Okej, dåså. Då ska jag visa er till era rum," sa Frank. "Kom, följ efter mig."

Joel och hans vänner följde Frank genom den gröna trädgården där folk arbetade med plantering och skörd. Joel såg återigen kor, höns och hästar i

sina lador. Området var större än han trodde då de gick förbi vad såg ut som ett paradis. Barnen sparkade boll mot en uppsatt trävägg. Den yttre muren var en bit bort, vilket Joel mindes var gränsen runt huset. Det fanns mycket yta. Men Joel kunde fortfarande inte förstå hur de kunde få in all mat han hade sätt. Han hade sätt ost, bär, bröd och kött av olika slag. Visst hade de djur och alla medel för att göra bröd. Men de kunde omöjligt stötta så många människor endast med resurserna från trädgårdarna och djuren.

"Här har vi huvudsalen, Kärnan. Som jag berättade innan, här äter de mesta av alla som bor här. Vi äter på utsatta tider. Efter måltiderna kan man socialisera sig här. Spela kort, umgås eller annat."

Joel tittade sig omkring och såg hur det var mycket rustikt med tjocka träbjälkar tvärs över taket. Tv apparater stod i ett av hörnen där folk satt i soffor och skrattade. I mitten satt en större grupp och spelade sällskapsspel.

Vid ett längre bort satt folk och målade med oljefärger tillsammans med barn. Uppe på väggen hängde det en stor klocka med markerade utsatta tider på den. Vid en vägg stod det massa lådor där folk sorterade ut saker och satte upp på hyllor. Det såg ut att vara olika sorters teknik. Andra människor tittade på tekniken och lade ner sakerna i andra lådor.

"Det här är där all teknik och material samlas som våra spanare lyckas hitta i världen, vi tar hem det folk har önskat och sen sorteras det här i

Kärnan. David och Emil ansvarar över den här stationen just nu. Efter sorteringen sprids utrustningen ut där det behövs bäst. Viss teknik och utrustning skickas till teknikerna i källaren som försöker reparera om det behövs. Annat material och resurser skickas direkt till stationer där de kan användas. Hela den här kolonin är som en välfungerande maskin, precis som huset självt. Allt kommer in här och sprids senare ut till där det behövs. Alla har sina ansvarsområden. Alla vet vad de ska göra. Alla har ett syfte. Det handlar om att sätta personer där de passar bäst," sa Frank och vinkade till de som satt och sorterade ut saker i lådorna. "Tjenare David, Tjenare Emil. Hur mår ni idag?"

"Jo tack. Vi fick ett stort lass idag med bildelar." David och Emil tittade på Joel och hans vänner. "Är det resenärerna?"

"Japp, det är våra nya talanger. Alla klarade sig."

"Stort grattis," sa David och nickade mot Joel.

"Hittade ni rätt delar till motorn? Fick spanarna med de ni bad om?" frågade Frank.

"Japp. Vi ska försöka installera den imorron. Ni kommer kunna ta er till Kronan på nolltid."

"Super. Spanarna kommer behöva ett par träningsrundor innan de är redo dock," sa Frank.

"Inga problem, vi fixar det."

"Jag ska se till att spanarna tackar er ordentligt sen."

Frank gick vidare förbi ett bort där ett dussintal personer satt och spelade kortspel.

"Är det nya resenärer?" frågade en av männen och tog på sig sina glasögon.

"Japp. Det här är våra nya talanger. Ni kommer lära känna dem senare. Just nu behöver vila och äta."

"Är de tillbaka från tåget?"

"Japp. Alla gick in, alla kom ut."

En av männen höll ut sina armar.

"Grattis! Välkomna till kolonin."

"Tack," sa Bill och nickade nervöst. Joel kände sig varmt välkommen av alla som han mött hittills. Frank gick vidare förbi en bänk där några stod och sorterade matresurser som konserver och andra kartonger med mat i.

"Här sorteras all mat som spanarna har tagit hem till kolonin," sa Frank och la armen om en kvinna som log. "Här är en av våra kockar Marin. Hon är en av de bästa på att göra soppor. Hon ansvarar också över maten som spanarna tar in så de kommer till rätt plats."

"Hej," sa Marin med ett varmt leende. "Ni är dem nya, eller hur?"

"Det är våra nya talanger. Jag har redan en idé om vart de ska placeras."

"Dem kommer passa perfekt till kolonin," sa Marin och fyllde en korg med konserver och gav till en annan kvinna. "Ta den till köket."

"Vi ska inte störa dig. Du får ha en trevlig dag," sa Frank och gick vidare.

Frank gick vidare med de andra bakom sig. Frank pekade till höger.

"Där inne har vi verkstaden för teknik och mekanik. Till vänster finns det en verkstad för trä, stål och annat material som behövs repareras eller skapas."

Joel såg dörren till höger där det stod V1 på och dörren till vänster stod det V2 på.

"Det är den gamla slöjdsalen och galleriet," viskade Bill till Joel. Joel nickade och kunde minnas galleriet där alla statyer stod och slöjdsalen där han mindes hur en stor sten låg på bordet.

"Sa ni något?" frågade Frank.

"Nejdå, bara att vi minns hur huset var annorlunda."

"Många har sagt samma sak. Men vi alla har kommit tillfreds med att det här är vårt hem. Vår fristad," sa Frank och pekade på en dörr framför dem.

"Här är en dörr som leder till en av våra korridorer med massa sovsalar i. Varje rum, eller sovsal har cirka sex eller fler sängar i varje. Det är våningssängar. Vi har också en korridor på ovanvåningen där det finns fler verkstäder och massa fler sovsalar. Toaletterna finns längst muren, det är dass. Spanarna ansvarar också för att tömma dassen utanför kolonin. Duschsalen finns i källaren. Vi duschar på utsatta tider för att inte slösa på vatten." Frank pekade på en spiraltrappa som ledde upp till andra våningen. De kom in i en lång korridor som såg nästan likadan ut som första gången Joel såg den. Det var en lång korridor med numrerade dörrar på varje sida.

"Jag antar att ni har nycklar?"

"Bill visade sin nyckel," vi alla har nycklar.

"Bra, spara dem. Det är fler som har nycklar från när de var gäster i huset från en annan verklighet. Men ni alla vill bo tillsammans?"

Joel tittade på Bill och de andra och sökte efter ett bekräftande.

Jack nickade, Bill nickade också.

"Ja vi kan bo tillsammans," sa Bill.

"Super. Juste. På denna våning finns också avkopplingsrum där man kan spela tv spel, datorspel och se film. Läsa böcker. Vi har också ett ganska stort bibliotek på den här våningen. Vi håller också på att bygga en våning tre. Men den är under konstruktion och ska endast vara för sovsalar. Jag har en plan att alla sovsalar ska flyttas upp till våning tre, så vi kan skapa mer yta för annat på

den här våningen. Men det är ett senare projekt," sa Frank med optimistisk ton.

"Ska vi få andra nycklar?"

"Nejdå. Ni behöver inga lås på era dörrar. Ingen har lås. Det finns inga tjuvar i den här kolonin. Det finns inte heller något våld," sa Frank stolt.

"Vad händer om folk börjar bråka eller tycker olika?" frågade Jack.

"Folk här har en förmåga att ... kommunicera väl kan man säga."

"Så ingen har rapporterat en stöld här?"

"Precis."

"Ingen har slagits?"

"Helt rätt."

"Så ni har ingen form av säkerhet här?"

"Behövs inte."

Joel sneglade på Jack som skakade sitt huvud.

Frank öppnade dörren in och visade deras rum. "Det är ganska enkla rum. Men det är mest till för att sova i. men ni får gärna dekorera med saker."

"Vad för saker?"

"Ni kommer kunna hitta saker på vår marknad."

"Kostar det pengar?"

"Inget här kostar."

"Vad händer om två personer vill ha samma sak då?"

"Vi har ett system för det. Men det är inget ni kommer behöva oroa er för. Om ni vill ha något speciellt så kan ni alltid prata med Raffael. Han ansvarar över marknaden."

"Raffael, okej."

Frank pekade på en vägg där det hängde en tavla som såg ut att vara ett schema.

"Det där är det dagliga schemat med mattider och duschtider och vad ni ska göra under dagen. Alla vaknar lite olika tider beroende på vilket område man har. Tiderna här är lite olika från vad ni kanske är vana med. Det är för vi har kommit fram till något som alla är nöjda med. Vi kom fram till att ingen skulle behöva börja sitt jobb tidigt. Men frukosten börjar alltid klockan tio till klockan elva då ert ansvar för dagen börjar. Väl på plats på era stationer kommer få en handledare som kommer visa er runt. Klockan 2 till tre. Sen är det mer ansvar vid era stationer till klockan fem. Sen slutar alla lite olika. Men de flesta slutar klockan fem. Efter dagens

ansvar är det fritid att göra det ni känner fört. Underhållning, spel, film, ni kommer märka vad som finns.

Middagen serveras klockan sex. Men det finns alltid lite snacks och frukt som serveras i köket om ni är hungriga på kvällen efter klockan sex, eller mellan måltiderna på dagen. Tänk på att rapportera till Marin eller Felix om ni inte ska äta av någon anledning, om ni är sjuk eller så. De är noga med sånt. Maten delas ut av kökspersonalen, så ni får den mat som serveras. Har ni allergier får ni prata med Marin eller Felix om det. På lördag och söndag är det fria dagar men samma schema för måltider. Måndag till fredag är det dagar då ni behövs vid era ansvarsstationer. Vi är inte överdrivet många här så alla händer behövs."

"Hur många invånare har kolonin egentligen?"

"Nu med er så är vi 78 stycken. Vi behöver alltid folk. Så ni kom i rättan tid helt klart."

"Fler händer? Är ni inte tillräckligt med folk här?"

"Vi välkomnar alltid nytt folk. Det var ett bra tag nu sedan vi har fått nya resenärer."

"Hurså?"

"Maskinen jobbar på märkliga sätt antar jag."

"Har ni någon doktor?"

"Vi har två faktiskt. Det är Karl och Tove. Gör ni illa er eller blir sjuka ska ni prata med någon av dem. Sjukstugan finns i källaren. Källaren är större än man kan tro. Vi har skapat mycket plats där nere. Det är inte bara en gammal

potatiskällare om det är de ni tror." Frank skrockade. "Jag ska inte uppehålla er längre." Frank tittade på sin armbandsklocka. "Klockan är snart sex. Ni får gärna komma ner till Kärnan och äta innan ni orienterar er i huset. Jag har sagt till Marin och Felix att lägga upp mat för er med. Juste, det finns också en lista på allas namn och deras roller i hallen. Om ni undrar vad alla heter och vad de gör. Jag har satt upp en sådan lista i varje rum." Frank pekade mot en tavla där det stod tydligt alla namn och vart de var stationerade.

Alla ansvariga - Population 78.

Maskinen - Frank.

Huvudkockar och sortering av mat -

Marin, Felix.

Sortering av generell material, teknik och mekanik - David, Emil, Matteo, Leo.

Sjukstuga och doktorer - Karl, Tove.

Verkstad/reparation 1: teknik och mekanik - Mattias, Erik, Lucy, Timmy, Felicia, Ville, Sara, Mohammed.

Verkstad/reparation 2: generell material - Tove, Markus, Bill, Danne, Lilly, William, Bosse.

Kökspersonal - Lisa, Björn, Javier, Viola, Jack, Ricardo, Nadia, Ingrid, Ove, Love.

Trädgård och odling - Tim, Ronja, Anna, Gunnar, Fredrik, Astrid, Freja, Johan, Troja.

Byggnation - Tom, Zara, Josefin, Fatima, Amal, Bosse, Fanny.

Spanare - Daniel, Liam, Lucas, Frank, Omar, Antonio.

lokalvård / städ - Hugo, Adam, Oliver,
John.

Ingenjörer - Elias, Noah.

Vvs - Ulf, Mårten, Ali.

Träning och hälsa - Sam, Sonja,
Peter.

Självförsvar och taktik - Sam, Ahmed.

logistik - Olivia, Vera, Alma.

Lärare - Torbjörn, Elsa.

Marknaden - Raffael.

Djur - Joel, Josef, Tim.

Joel såg matschemat som Frank
pekade på.

Matschema.

Frukost - kl: 10.00 - 11.00.

Lunch - Kl: 14.00 - 15.00.

Middag - Kl: 18.00 - 19.00.

Duschschema

förmiddagen:

1a Grupp - 09.00 - 09.10.

2a Grupp - 09.10 - 09.20.

3e Grupp - 09.20 - 09.30.

4e Grupp - 09.30 - 09.40.

5e Grupp - 09.40 - 09.50.

6e Grupp - 09.50 - 10.00.

Eftermiddagen:

1a Grupp - 19.00 - 19.10.

2a Grupp - 19.10 - 19.20.

3e Grupp - 19.20 - 19.30.

4e Grupp - 19.30 - 19.40.

5e Grupp - 19.40 - 19.50.

6e Grupp - 19.50 - 20.00.

"Generöst med tiderna," sa Jack.

"Vi känner att måltiderna är viktiga och bör inte stressas. Måltiderna ska också fungera som raster," sa Frank. "På mina gamla jobb fick jag slänga i mig maten ståendes. Vill bygga en plats här där vi inte behöver vakna innan solen går upp. Vissa väljer att gå upp tidigt. Men då har de fortfarande tid att göra annat. Sen har vi dem som går upp halv elva och slänger i sig frukosten bara för att få sova så länge som möjligt. Ni kommer också behöva skriva i en lista sen vilken duschgrupp ni vill vara i." Frank pekade på Byrån. "Ni har nya kläder i byrån. Behöver ni tvätta lägger ni bara de smutsiga kläderna i korgen utanför er dörr så tar lokalvårdarna hand om det. Vi ses vid middagen. Man blir serverad, så ni behöver bara hitta ett bord och vänta," sa Frank och lämnade

dem ifred. Dörren stängdes. Joel satte sig på sängen. I deras rum fanns det tre stycken våningssängar, ett bord och lite byråer. Spartanskt men mysigt. Ett fönster gav dem en utsikt över äppelgården. Joel tog av sig munskyddet och vädrade huden.

"Känns konstigt att vara på en säker plats," sa Bill och satte sig bredvid Joel i den knarrande sängen. Tom satt på den andra sängen bredvid Sam som såg dystert ut, hon såg ut att vara borta i sina tankar. Jack stod och tittade ut i fönstret. Sara gick runt och tittade i alla byråer.

"Känns konstigt att det aldrig blir bråk. Ni hörde vad han sa väl?" Frågade Jack. "Låter inte det lite skumt?"

"Alla kanske är nöjda?" sa Bill.

"Ingen kan vara så nöjd."

"Varför göra det till ett problem ens?" frågade Sara. "Att ingen bråkar är väl en bra sak, eller?"

Jack muttrade.

"Jag förstår hur du tänker, Jack," skrev Joel. "Men vi borde försöka att smälta in så gott vi kan. Det här är den bästa platsen vi kan vara på tror jag. Vi har mat, sängar och en trygg plats. Vi alla har jobb och syften."

"När ska vi börja leta efter en väg tillbaka då?" frågade Sara.

"När vi har varit här ett tag och har deras förtroende," skrev Joel.

"Jag tror redan att vi har deras förtroende."

"Låt oss inte göra något dumt nu, vi har en bra plats här sålänge. Låt mig gräva lite och se om jag kan hitta något," skrev Joel.

"Du kan inte ens prata," sa Jack.

"Det kommer nog ha en fördel," skrev Joel.

"Så vi ska bara smälta in?" sa Sara och tittade på tavlan där allas roller fanns. "Jag ska vara en tekniker tydligen, med Ville och Mohammed." Sara log när hon läste. Hon vände sig till Bill. "Du ska tydligen vara i verkstaden nummer 2, generell material. Antar att du ska jobba med trä och sånt. Inte helt fel med tanke på all tid du lägger på att bygga möbler å svetsa hemma."

"Trodde aldrig det skulle komma till användning," sa Bill lutade sig mot väggen.

"Vart ska jag vara?" frågade Jack.

Sara läste och skrattade.

"Vad? Ska jag skrubba toaletter eller?"

"Nej nej, du ska jobba i köket med en hel drös med människor."

"Köket?" Jack suckade. "Fyfan då kommer jag få gå upp tidigt som fan."

"Du kommer också få träffa många människor," skrev Joel. "Det kan vara bra för att få en överbild av alla. Du kanske till och med kan höra lite skvaller."

Sara läste och letade med fingret. "Sam. Du ska hålla i självförsvar och taktik med en annan."

Sam låg på rygg, stirrandes upp i taket.

"Ser inge syfte med självförsvar i en koloni där ingen slåss," sa Jack.

"Kanske är för spanarna," sa Tom med nedstämd ton. "För dem som faktiskt kan ta sig härifrån."

"Varför är du så nere nu då?"
frågade Bill.

"Du vet varför. Måste vi vara glada hela tiden?" frågade Tom.

"Nejdå, bara undrade," sa Bill och harklade sig och såg någorlunda obekvämt ut. Tom såg sliten ut med hängande huvud och trötta ögon. Blicken var tom och stirrande.

"Vi alla behöver mat och sömn. Det kommer gå bra, vi alla behöver bara några dagar för att återhämta oss," skrev Joel, intygade sig själv att allting var bra. Han själv kände stor press och nedstämdhet också, men ville inte visa det. Det låg för mycket ansvar på hans axlar.

"Joel, du ska vara med djuren."

"Med djuren?" skrev Joel.

"Japp. Antar att du ska ta hand om dem. Du är en bonde nu," sa Sara och fnissade.

Joel höjde sina ögonbryn och tittade på Bill. "Inte dåligt," sa Bill med ett leende.

"Oj, Sam. Du har ett område till, träning och hälsa såg jag nu. Sam?"

Sam svarade inte, hon bara låg med en tom blick.

Sara harklade sig och tittade på Tom. "Tom, du har byggnation. Det låter inte heller dumt. Det är ju det du jobbar med," sa Sara.

Tom sa inget, han stirrade in i ingenting.

"Du kommer också ha bra koll på skvaller, du kommer jobba med många människor," skrev Joel.

"Jag trodde vi skulle smälta in," sa Tom med dyster ton.

"Vi ska smälta in," skrev Joel. "Men vi behöver ha våra öron öppna om vi ska hitta en utväg. En reva eller liknande. Vi sover ju i samma rum så vi kommer kunna planera på nätterna om vi behöver det."

"Jag vill bara smälta in just nu," sa Tom. "Ska vi dra å äta snart?"

Joel tog på sig munskyddet.

"Jag har hittat kläder," sa Sara. Joel gick fram och såg kläderna.

Sara la upp kläderna på sängen så alla kunde se. Joel skakade på huvudet.

Det var svarta kläder med en vit cirkel på framsidan.

"De måste skämta? Är den här cirkelgrejen fortfarande något viktigt?" frågade Jack.

"Jag vet inte," sa Sara.

"Varför måste vi ha dem här kläderna för?"

"Antar för att vi är nya?"

"Antagligen.

Joel hade inget emot kläderna när han väl tagit på sig dem. Tyget var följsamt och man kunde enkelt röra sig i dem. Kläderna hade också en modern design och känsla.

"Dem sitter bra ändå," sa Sara.

"Dem måste ha vetat vår storlek. Dem sitter som skräddarsytt."

"Skumt," sa Jack. "Hur kan han veta?"

"Ska vi dra och käka eller?"

Joel öppnade dörren och kände hur de tunna skorna satt lika lätt som strumpor, men lika sköna som ett par dyra gympaskor.

"Vi går och äter. Kom ihåg att jag inte kan använda min text nu. Jag är stum," skrev Joel och höll upp dörren åt de andra.

De kom ner för trapporna och såg hur det redan satt folk vid borden och väntade.

"Jag antar att vi bara tar och sätter oss," sa Sara.

De kom ner i Kärnan rummet och såg hur borden var tömda från kortspel och andra aktiviteter. Borden var istället uppdukade med bestick, vatten, servetter och andra små tillbehör som salt, peppar och ljus.

Det var en varm stämning där alla dussintals människor satt och samtalade.

Joel hade inte märkt förren nu att alla kläder de hade var i olika färger baserat

på deras ansvarsområde. Han såg ett par personer i orangefärgade kläder sittandes tillsammans och skrattade med stora gester. Han såg att de var skäggiga och mer smutsiga än de andra. Kanske var de från byggnation?

Joel såg hur Tim kom in i den stora salen med tröjan på den här gången. Han borstade av händerna på byxorna och vinkade till en person med orange klädsel.

"Jag ska vinna nästa gång, Fatima!" ropade han och skrattade.

"Visst, vi säger så! Gå å käka med de andra gödselhänderna nu istället!" ropade hon tillbaka med ett leende.

"Vi har iallafall bättre utsikt där vi är!" sa Tim och gick iväg med ett leende.

Joel och sina vänner satte sig ner vid ett bord som var relativt tomt än sålänge. Klockan var inte prick 18.00 riktigt än. Fler folk kom in i salen och satte sig vid borden. Många satte sig vid sina respektive färger. Men några blandade sig. Joel gissade att det var en fri placering.

"Så, kökspersonal och trädgårdspersonal äter tillsammans antar jag," sa Bill.

"Antar det, det var de Frank sa iallafall."

"Varför får dem två grupperna äta tillsammans?"

"Vet inte. Kanske för att det inte finns plats?"

"Jag gissar mer på att de kan koordinera maten tillsammans."

Kökspersonalen vill nog gärna veta hur det går för grödorna."

"Antar det."

Joel tittade sig omkring hur alla personer fyllde salen och började fylla borden. Rösterna blev fler och Joel kunde känna den varma känslan i luften. Folk verkade må utomordentligt bra. Allas sinnen verkade vara i gott skick.

"Ni är de nya resenärerna, visst?" frågade en man som satte sig bredvid Joel. "Hoppas ni kom från en skitplats som jag. Annars kan det vara lite svårare att anpassa sig."

"Hur menar du?" frågade Jack som satt bredvid Joel.

"Jag antar att ni gick genom en dörr och kom hit?"

"Man kan säga det, ja," sa Sara. "Vi vill alla är lyckligt lottade att få vara här."

Mannen log. "Skönt att höra." Han räckte ut sin hand över Joel och skakade hand med Sara. "Jag heter Ville. Mitt ansvar är i verkstad 1, med teknik och mekanik."

"Verkstad 1? Jag med," sa Sara.

"Jasså? Nice! Jag har själv inte kollat in den uppdaterade listan än. Välkommen. Du kommer vara ansvarig tillsammans med mig och några andra. Har du någon erfarenhet med teknik eller mekanik? Har du jobbat som mekaniker eller tekniker?"

"Nja, jag jobbade med VR en hel del innan jag kom hit. Designade spel och fick jobba mycket med att skapa nya VR headsets. Men jag skulle säga

att jag är van med att fixa tekniska apparater. Har alltid gillat att laga teknik."

"Då kommer du passa perfekt."

Han pausade. "VR sa du, jo jag har hört talas om det."

"Hade ni inte VR där du kom ifrån?"

"Vi hade det men det var bara tillgängligt för militären. För drönare och sånt du vet."

"Då har du missat något kan jag säga."

Ville skrattade varmt. "Säger du det. Okej, vi får se om vi kanske kan snacka med spanarna, se om de kan hitta något VR headset som vi kan koppla ihop med några av våra datorer. Om du kan programmera, då ska du prata med Leo, han kommer också från spelvärlden."

"Kan man göra det? Prata med spanarna menar jag."

"Klart. Spanarna tar emot listor där folk skrivit ner sina önskemål, så får vi se vad de kommer tillbaka med."

"Låter ju super," sa Sara och fick ett brett leende. "Ja programmera kan jag göra. Det är något jag tycker är kul."

"Det är ju asbra, vi har ett par ungdomar här som jag tror skulle uppskatta nya spel."

"Jag såg att det finns barn här. Har dem också jobb?" Frågade Sara.

"Dem har ansvarsområden, fast barnen finns inte på listan."

"Varför inte?"

"Franks order. Barn ska inte vara listade. Så enkelt är det. Bara om du är över tio år så kan du bli listad."

"Hur många barn finns det här egentligen?"

"Inte många. Vi har fem stycken som är under femton. Felicia är fjorton. Josef är tolv. Hanna är tolv som Josef. Ted är tio och Hav är elva. De går fortfarande i skolan. Annars har vi en bra blandning i åldrarna."

"Får ni skaffa barn här? Eller har ni regler för sånt?"

Ville svarade inte. "Här kommer maten," sa han och vinkade åt en av kökspersonalen. "Tjenare, Nadia," är det något gott idag?"

"Vad tror du?" sa Nadia och serverade Ville och Joel. Nadia lutade sig närmre Ville och viskade. Joel kunde höra.

"Ses senare?" viskade Nadia till Ville.

Ville nickade och gav henne en beröring på armen.

"Får ni ha umgänge här?" viskade Jack.

"Ja, klart vi får ha sex," sa Ville och fnös.

"Tänkte med hela barngrejen och så."

"Ni kommer inte behöva oroa er om barn," sa Ville. "Bara njut av maten, njut av alla fina människor här som Maskinen har gett oss. Ni är en del av oss nu."

Borden var fullsatta. Ansvariga klädda i ljusgrå kläder kom ut med tallrikar i deras händer. De hade börjat servera alla som satt vid borden. Inom kort hade Sam, Tom och resten också fått sin mat. Joel såg att folk inte verkade be någon

bordsbön, utan de hade börjat äta på direkten.

"Ser gott ut," sa Jack och högg in.

Joel såg på maten. De var kokt potatis, ugnstrostade grönsaker, sås, vitlöksbröd och små köttbitar. Joels mage kurrade, men han visste att han inte kunde äta utan att avslöja sin kletarm.

"Får ni äta sånt här varje dag?"
frågade Jack.

Ville lutade sig närmre Jack. "I stort sätt, ja. Vi äter mestadels vegetariskt. Men ibland får vi kött."

"Vart får ni alla djur ifrån?"

"Spanarna hittar djur som de tar med hit. Det finns tydligen vilda kor enligt spanarna. Ni får ju tänka att det i stort sätt bara vi som lever. Nästan alla i den här världen har dött av något virus,

tror jag. Så djur finns det gott om att hämta. Samma med mat."

"Låter som ni har en perfekt koloni här," sa Bill.

"Maskinen ger oss det vi behöver," sa Ville nöjt medan han skar sina potatisar.

"Kärnan, görs det om till en matsal vid varje frukost, lunch och middag eller? Låter ju skitjobbigt," sa Jack.

"Nja, alltså vi har dessa fyra bord som du ser. Dem borden är oftast alltid preppade för måltider. Så dem borden får vi nästan aldrig använda till något annat. Men rummet är stort som ni ser. Så alla de andra borden, soffor och så är fritt att använda. Ni har ju redan satt hörnan där allt material sorteras som spanarna hittar. Den stationen strå alltid där, den flyttas aldrig. Samma med

mathörnan där de sorterar all mat spanarna hittar. Huset är ju inte oändligt stort. Men vi kände att Kärnan var den bästa samlingsplatsen för att äta. Samma för materialsortering. Det blir lättare att sortera allt här. Lättare att sprida ut vart allt ska vara sen. Jag har också hört rykten om att en tredje våning ska byggas. Jag tror det kommer vara till för en matsal. Hoppas det iallafall så vi kan ha Kärnan till en större social hubb."

"Kommer det inte bli jobbigt för köket att få upp all mat? Om ni ska ha matsalen högst upp?"

"Antar att det löser sig. Vi får väl bygga någon liten mathiss eller så."

"Då kommer Tom få jobba med det," sa Bill och pekade på Tom. "Det är Tom där borta. Hörde du, Tom. Du

kommer få jobba med att bygga en tredje våning till huset."

Tom gjorde tummen upp och fortsatte att äta.

"Jag förstår att ni alla troligtvis är rätt omskakade. Tåget fick mig nästan att stanna kvar," sa Ville och tittade ner i maten. "Men jag tog mig igenom," sa han och skrattade torrt. "Vi alla tog oss igenom. Alla tog vi oss igenom. Den här maskinen är helt otrolig dock. Den har skapat en gemenskap jag aldrig tidigare sett. Människor från så många olika platser. Så många historier jag har hört. Du ska prata med Ulf från vvs någon gång. Han var ifrån en verklighet där städer var byggda i havet, alltså under vattnet. Den här maskinen är verkligen guds verk."

"Frank då? Är han ... snäll?"

"Ja han är en väldigt bra man," jag har bott här i många år. Han har aldrig gjort någon illa. Jag tänkte samma sak om honom också till en början, eftersom när jag träffade honom i min egen verklighet var han inte riktigt ... frisk. Men här är han en bra ledare, och någon gång ska vi alla kunna gå utanför murarna."

"Hur kan det inte vara några bråk här?" frågade Jack frustrerat.

"Folk här har allt de behöver."

"Men vad händer om någon bråkar?"

"Det har inte hänt på flera år?"

"Men vad händer om jag skulle börja slåss nu?"

"Kommer du det?"

"Nej men om."

"Det finns inget om för ingen här kommer vilja slåss med dig."

"Men vad händer om jag skulle slå någon? Folk måste ju ha varit arga och förvirrade efter ha kommit ur portalen."

"Frank ger alla ett syfte. Alla här har en tydlig roll. Alla här får sina behov tillfredsställda. Men rent hypotetiskt om du skulle börja slåss så skulle du få Prata med Frank."

"Så ni har inga vakter här? Inga poliser?"

"Nej, inga poliser eller vakter," sa Ville stolt. "Vi alla sover med olåsta dörrar."

"Jo, hörde det," muttrade Jack.

"Jag vet. Det kommer ta lite tid att vänja sig."

"Finns det revor här?"

"Nej, inga revor här. Bara den som Frank skickar de nya resenärerna in genom."

"Har han kontakt med kopior?"

"Kopior?"

"Ja, dem där svarta slimefigurerna."

"Du menar våra gudar. Ja han har kontakt med dem. Det var dem som gav han kontrollen över maskinen. Det var dem som bestämde att han skulle leda oss. Han är vår egen profet som ska skapa en ny värld av människor." Ville vände blicken mot Joel. "Ska du inte äta?" frågade Ville och tittade på Joel. "Är du inte hungrig?"

"Han känner sig nog bara lite krasslig efter allt han gått igenom i tåget," sa Bill. "Kan man spara sin mat

till senare? Eller kan man äta någon annanstans?"

Ville kliade sig på hakan. "Hmm, vi kan ju kolla med Marin eller Felix om det går bra. Ibland har jag satt vissa äta vid sina stationer. En pojke som heter Josef käkar alltid inne i ladan. Märklig grabb det där alltså. Men ja sålänge man tar med sig disken efteråt så borde det inte vara några problem."

Joel såg bakom sig hur Frank kom in i salen med sin långa sidenrock. Han klev upp på ett litet podium där alla kunde se honom.

"God kväll alla käraste," sa Frank med tydlig, vänlig ton. "Jag ville bara meddela att denna matsal kommer förflyttas till den tredje våningen sen när den våningen har byggts klart. Mer nyheter. Spanarna kommer bege sig

iväg imorgon till en ny stad de hittat. Om ni har några önskemål så vet ni vart ni kan lämna listorna. Jag vill också tacka alla ansvariga för att ni håller kolonin i sådant gott skick. Alla ansvariga är likvärdiga i sin vikt till hela maskinen. Jag vill också välkomna våra nyaste resenärer. Joel, Jack, Tom, Sara, Bill och Sam. Dem är nu en av oss och har alla fått sina ansvarsområden. De finns uppdaterade på schematavlan. Tack för att ni lyssnade, det var alltför tillfället," sa Frank och klev ner och satte sig vid ett av borden tillsammans med sina kolonister. Frank verkade vara genomsyrande omtyckt, med tanke på hur lätt Frank tedde sig med alla omkring honom. Han klappade folk på ryggen, kramades, skrattade och hade en generell god kontakt med alla i hans

närvaro. Folk såg på honom med ro och lycka. Joel såg hur Bill och de andra var på väg att bli klara.

"Sa ju det," sa Ville.

"Ska vi utforska huset sen eller?"
frågade Bill.

"Jag skulle vilja spana in en del saker," sa Sara.

Joel nickade.

"Jag vill också kolla in lite rum," sa Jack.

"Mhm," sa Tom. "Jag kommer behöva gå och lägga mig efter det här."

"Va? Vill du inte spana in huset?"

"Jag har satt det här huset förut. Jag behöver lägga mig," sa Tom mer irriterat.

Joel var fortfarande ovan att se Tom så frånvarande och irriterad.

"Alright. Jag hajar."

Joel såg hur folk la sina tallrikar i en sorts hylla när de var klara.

"Jag är klar," sa Sara.

"Häng på mig, jag är också klar. Jag kan visa verkstaden och all skit vi har samlat på oss under åren. Finns säkert saker där du kan fixa som vi inte lyckats med."

"Gärna," sa Sara.

"Okej," sa Ville glatt. "Ska vi dra å spana in det nu eller?"

"Absolut."

"Jag hänger gärna på, jag kommer ju vara i verkstaden mittemot så," sa Bill.

Sara, Ville och Bill reste sig från bordet med sina tallrikar.

"Vi ses på rummet senare," sa Bill och vinkade till Joel. Joel vinkade tillbaka.

"Ja vi ses senare," sa Sara till Joel medan de gick iväg och lämnade sin disk.

Tom och Jack reste sig. "Jag tror jag hänger med Tom till rummet," sa Jack.

"Jag trodde du ville spana in huset?" sa Tom.

"Men får jag inte vara trött också eller?"

Tom höjde ett ögonbryn och reste sig med en suck. De gick och lämnade sin disk och försvann upp för spiraltrappan.

Joel och Sam satt kvar. Efter en stund av att Sam satt och stirrade ner i sin mat reste hon sig. Joel satt kvar och såg hur hon gick och lämnade sin disk och gick ut till trädgården. Joel reste sig och gick

till ena sidan av rummet där det stod några små hyllor med hjul. Det var som lodräta diskställ som oftast fanns på snabbmatsrestauranger. Han placerade sin disk där. Klockan var cirka halv sju.

Många satt fortfarande kvar och åt. Några hade satt sig i soffor och börjat spela kort. Ett annat gäng stod vid sorteringsstationen och kollade all utrustning som fanns i hyllorna. Ett annat gäng rullade fram ett biljardbord som de började rigga med bollar. Folk hade börjat sprida ut sig i huset vid de olika aktiviteterna. Kökspersonalen skrattade och skojade med varandra medan de fixade disk och dukade av borden.

Joel gick ut öppnade en dörr till trädgården. Den svala luften svepte hans hud. Doften av grönska och

blommor fyllde luften. Han tittade sig omkring och de var väldigt få människor ute. Han kunde se en yngre pojke mocka i stallet längre bort.

Någon annan tog en promenad. En annan lutade sig ut ur fönstret och rökte en cigarett. Musik och skratt kunde höras inne från huset. Men utsidan var lugn. Joel vände sig och såg Sam sittandes på en bänk ensam med stirrande blick. Joel gick till henne och ställde sig vid bänken. Han pekade på bänken och sig själv. Sam nickade.

Joel satte sig bredvid henne och lutade sig tillbaka med en lång utandning. De båda satt och stirrade på murarna som sträckte sig runt hela kolonin. Skymningen hade börjat ta form.

Joel lutade sig fram och skapade en liten text som bara Sam kunde se.

"Du vet i källaren förut, innan du räddade oss."

Sam lutade armbågarna mot sina knän. Joel antog att hon lyssnade, trots hennes frånvarande blick.

"Jag såg att du hade jordfläckar. Både på händerna och kläderna. Var det från din verklighet?"

Sam lutade sig bak mot ryggstödet. "Nej," sa hon och lutade sig fram igen. "Hon skakade på huvudet och gjorde ett frustrerat läte. "Nej det var det inte."

"Så var det från en reva?"

Sam svarade inte. Hon nickade subtilt ett par gånger med fast blick framåt.

"Vad vill du, Joel?"

Joels blick sänktes till marken. "Jag och Bill va inne i en reva i två år. Om jag

ska vara ärlig så kändes det oroväckande bra de flesta dagar. Det kändes enklare på något sätt. Slippa alla skulder, allt ansvar, all skam. Det var som att mina känslor var förhöjda, alla minnen förstärkta. Jag kände mig lycklig," skrev Joel.

Sam svarade inte, hon blickade ner i marken med ett uttryck som såg ut att kunna relatera. Joel drog in den friska kvällsluften och såg hur solen satt lågt på himlen.

"Utan dig skulle vi alla ha dött i källaren," skrev Joel. "Vi är alla skyldiga dig våra liv. Kan du fatta att vi stod mellan att svälta ihjäl eller att jag skulle halshugga alla." Joel tittade ner i gruset.

"Ni är inte skyldiga mig nånting." Sam tittade upp mot himlen.

Joel svarade inte. De satt tillsammans på bänken i vad som kändes vara tio minuter i tystnad. Det var något magiskt att kunna bara sitta med någon utan att behöva prata eller skriva. Det gav honom ro. Sam hade inte heller givit någon indikation på att han skulle gå, så han satt kvar.

"Har jag berättat hur jag hamnade här?" Joel höll på orden en stund innan han fortsatte. "Allt började med att jag skulle hjälpa en person."

Sam vände huvudet lite mot Joel, halvt tittandes mot honom. "Lyckades du?"

Joel nickade, men kände både skam och lycka ta plats i sinnet. "Jag lyckades. Men det kostade." En rädsla började krypa fram ju mer han skrev. Rädslan att sanningen skulle yttras, men

kanske behövde den yttras. Joels blick föll ner till marken. Han kunde nästan hur Sam tittade på honom, så han tog det i akt och fortsatte berätta.

"Jag vaknade upp i skogen naken, liggandes i snön." Joel tittade up mot murarna. "Det tog mig ett tag innan jag kunde minnas." Joel rullade sina tummar. "Jag skulle egentligen bli skjuten. Avrättad. Men av någon anledning ångrade dem sig. Dem stack iväg."

Sam tittade nu på Joel med bekymrad blick.

"Jag var skyldig pengar jag inte kunde betala tillbaka. Försökte vinna tillbaka dem i poker. Men det gick inte. Efter det började allt."

Sam gav ett förstående ljud. Hon verkade intresserad då hennes öra var riktat mot Joel.

"När jag inte kunde betala tillbaka min skuld så sökte de upp min närmsta väns son och dödade honom."

Sekunden Joel såg Sam läsa texten kände han mörkret komma över honom, skammen svällde till en böld. Hans hjärta bankade och blodet rusade. Han förväntade sig att hon skulle gå iväg och aldrig prata med honom igen. Men hon satt kvar.

"Jag ser honom överallt sen vi kom till det här huset. Max hette han. Han var så oskyldig." Joel stirrade in i sina minnen och kände skulden väga ner honom.

"Du kunde inte veta vad de skulle göra."

"Nej det visste jag inte. Trodde aldrig dem skulle gå så lågt och göra något så hemskt."

"Men det var inte han du använde nyckeln på?"

"Nej. Det var min son. Josef hette han." Joel log medan han tänkte tillbaka på Josefs ansikte. Minnena var tydliga och färgstarka. Känslan gav honom trygghet. "Han dog när han var tolv. Cancer. Jag fick se han tyna bort. Blev aldrig mig själv efter det."

Joel tittade på Sam. "Vem var kvinnan du använde nyckeln på?"

Sams blick blev seriös och hon vände bort huvudet.

"Förlåt." Joel reste sig. "Jag ska lämna dig ifred." Joel skulle precis börja gå när han kände en hand runt hans handled. Joel satte sig igen.

Sam suckade och lutade sig fram.
"Du fick använda nyckeln på din egen son. Hur kändes det?"

Joel visste inte vad han skulle svara. Han kände sig som ett urholkat träd, som ett tomt fodral. En man kom gåendes förbi dem och vände sig mot Sam.

"På ett sätt kändes det befriande," skrev Joel och såg en man komma gåendes mot dem. Joel tog bort texten snabbt.

"Vem pratar du med?" frågade mannen och tittade på Sam. "Är inte han stum?"

"Ja han är stum, men han är inte döv. Han gillar att höra min röst," sa Sam så vänligt hon kunde. "Jag heter Sam."

"Jo jag hörde Frank berätta."

"Juste ja."

Mannen höll sin blick fäst på Joel en stund innan han harklade sig och gick sin väg. "Ses imorrn. Hoppas ni kommer trivas med ert ansvar," sa mannen och höll sin blick på Sam. "Hoppas ni kommer trivas. Ni ska trivas här." Mannens ögon försökte säga något annat. "Vi ses," sa han och gick längre bort i trädgården till några odlingar närmre muren.

Sam vände sig mot Joel. "Den här kolonin är inte säker, Joel. Vi kan inte stanna här för länge."

"Vad menar du?"

"Jag har satt såna här platser förut."

"Hur menar du? Pratar du om när du var i revan?"

Sam nickade medan hon såg ut att hålla in gråten, eller kanske var det ilska. Det var svårt att avgöra.

"Var det inge bra där?"

Hon andades ut tungt. "Jo, till en början."

"Något hände antar jag?"

Sam såg ut att kämpa mot det hon skulle säga men hon tog ett djupt andetag. "Det var en liknande plats som den här." Hon pekade på den tomma trädgården med kvällssolens varma sken som gav den orangea färgen på himlen. "Vi alla hade ansvar. Vi kände att vi skapade en verklighet som vi alla kunde leva tillsammans i. Innerst inne visste vi väl att allt var ... fejk. Men du vet ju hur revor kan kännas väldigt verkliga."

Joel nickade.

Sam log med glansiga ögon när hon fortsatte. "Det var ett paradiset. Det var som att mina känslor var förhöjda, som när du var i öknen. Kärleken, lyckan, allt var så ..." Sam skrockade lätt och torkade ena ögat. "Jag vet inte, svårt att förklara. Men vi skapade våra liv där inne, och alla blundade för sina forna liv. Du vet ju också redan att tiden fungerar annorlunda inne i revor."

Joel nickade. "Två timmar hade det gått i verkligheten. Men för oss där inne var det två år." Joel drog ett djupare andetag med en lång suck. "Tills jag hittade utgången. Jag förstår inte varför jag inte kunde se den innan. Den var framför oss hela tiden."

"Det var för att du inte ville se den förren då."

"Inte ville se den?"

"Det är så jag tror att dem visar sig. Bara för dem som verkligen vill se dem."

Joels ögonbryn rynkades. "Hur länge var du där inne egentligen?" Joel började känna en oro för hur länge Sam hade varit bortkopplad från verkligheten. Sam tog upp grus och filtrerade det genom sina fingrar med en tom blick.

"I en lång tid letade ingen efter utgången. För ingen visste ens att det fanns en utgång. Ingen ville se den. Alla var lyckliga. Men det kom en tid då vi hittade den. brytpunkten kom." Sam pausade. "När jag kom ut så såg jag att det hade gått sju dagar."

"Sju dagar?" Joel tänkte efter. "Så du var där inne i över åttio år?" Joels ögon spärrades och kände en kall kår.

"I åttiofyra år hade vi byggt upp vår koloni där inne i revan innan jag flydde."

Joel lutade sig mot det knarrande ryggstödet och kunde inte riktigt förstå vikten av det hon sa.

"Men vänta nu, backa lite. Brytpunkten? Vad hände? Hade inte ni en perfekt koloni? Hur hittade ni ens revan?"

"Allt var perfekt tills. Ända tills ... jag var den som hittade revan som ledde tillbaka till verkligheten."

"Du hittad den?"

"Det var mitt största misstag. Jag tror jag hittade den för att jag ... ville hitta den," sa Sam skamfullt och skakade på huvudet. "Jag förstår inte riktigt själv. Men jag litade på fel människor. Ryktet spred sig och revan hittades av flera. Gränser och lagar

skapades kring den. Folk ville börja lämna kolonin nu när det fanns en möjlighet till det. Jag hade öppnat upp ett svart hål. Jag hade öppnat upp tankarna om att man kunde lämna." Hon slängde gruset i marken. "Om jag inte skulle hittat revan skulle inget ha hänt. Ingen skulle ha dött."

"Dött? Vad menar du? Det var ju inte ditt fel."

"Det var visst mitt fel, Joel. Du förstår inte. Jag öppnade tankar som folk redan hade djupt inom sig. Jag var katalysatorn."

"Det är inget du kan lägga på dig själv. Folk bestämmer över sig själva. Alla gör sina egna val."

"Det var inte bara revan i sig som fick folk att tänka annorlunda. Barnen fick många att tänka om också. Barn

växte lika långsamt som alla andra. Så för barnen var det som att de aldrig växte upp, vilket ingen brydde sig mycket om till en början. Men när jag hittade revan och folk började få tankar om att kunna lämna. Det var då började folk också tänka på sina barn igen, om att de ville se sina barn växa upp."

"Men hur menar du att folk dog?"

"Vår ledare Raoul." Sam pausade. "Han ville inte att folk skulle kunna komma och gå hur de ville. Han ville att dem som kom till kolonin skulle stanna. Så det var där allt skit startade, det var då jag fick se hur Raoul var på riktigt, vad han egentligen ville."

Sam pausade och samlade sina tankar. Joel visste inte vad han skulle skriva. Han kände empati för henne,

men det var svårt att kunna ge svar på hennes ord.

"I så många år visade han sig att vara en sann ledare som alla såg upp till, även jag." Sam pausade med en längtande blick som blev till vrede.

"Men efter revan förstod jag att han ville bara styra alla. Folk började skapa hemliga grupper. Folk blev mördade. Efter det började saker raseras på riktigt. Många dog för att hålla mig gömd. Raoul ville få mig bestraffad för att jag skapade revan."

"Du skapade inte revan."

"Jag var den som ville därifrån. Revan skapades efter mitt själviska begär." Sam tog upp mer grus och silade genom fingrarna. "Folk hjälpte mig att fly. Innan jag flydde genom revan så stoppade jag fickorna fulla med

jord. Jag ville ha med mig något från den platsen."

"Var det bara du som kom ut?"

"Efter jag kom ut så försökte jag stanna ett tag för att se om flera skulle komma. Men ingen kom."

"Stanna vart? Kom du direkt till den verklighet jag var i?"

"Nej, jag kom tillbaka till den verklighet jag var i."

Joel tittade på Sam och såg hur hon stirrade in i gruset som rann mellan hennes fingrar. Joel ville fråga mer men visste inte hur mycket Sam orkade.

Han inväntade hennes uttryck som verkade stabilt.

"Hur var Frank?"

"Han var farlig. Jag var tvungen att ..." Sam stannade mitt i meningen.

"Det var därför jag gick in i revan till att

börja med och hittade Raoul." Sam skrockade och torkade sina ögon med tummen. "I en lång tid trodde jag att vår koloni inne i revan skulle kunna hålla hur länge som helst. Vi hade alla ett tydligt system vi följde. Alla var lyckliga. Kolonin blev större med fler människor som konverterades in i systemet. Vår koloni blev som en knypunkt av folk som kom från olika verkligheter. På något sätt så förstod alla att de hade hamnat rätt. Det var som en drog. Alla som kom till kolonin i revan kände sig hemma." Sam såg ut att tänka tillbaka med en hint av ett leende och ögonen fyllda med kärlek som sakta försvann. "Tills jag hittade revan."

"Maskinen," skrev Joel.

"Maskinen?"

"Det som Frank sa. Att huset är en maskin som för oss samman."

"Han kanske har en poäng i det."

"Hur kom du till vår verklighet då?"
skrev Joel.

"Efter jag hade dödat Frank, tillslut, så stannade jag ett tag i den verkligheten. Jag väntade på att dem skulle komma tillbaka. Men ingen kom."

"Vet du vad som hände?"

Sam nickade. "Jag frågade Cia."

"Hon som du använde nyckeln på?"

Sam andades in djupt och andades ut långsamt. "Hon berättade att efter jag lyckades fly hade Raoul lyckats ta kontroll över revan. Han avrättade alla som försökte fly och alla som hjälpte mig. Han svor en ed på att han skulle

hitta mig och ta mig tillbaka för att bli dömd till Akoria."

"Vad är det?"

"Det är en evig tortyr. Det var det han skulle göra om han hittade mig. Det var därför Cia och de andra hjälpte mig att fly till att börja med. De räddade mig. Cia berättade att hon lyckades få revan sprängd efter jag hade gått igenom den. Hon sa att hon gjorde det för att skydda mig. Det var därför ingen annan kom tillbaka." Sam såg med tunga ögon och djup blick.

"Hon offrade sig själv och allas chans att kunna fly, bara för att skydda mig. Hon sa att hon skulle komma precis efter mig. Hon ljög för mig. Hon skulle komma tillbaka med mig." Sam blick pendlade mellan förvirring och vrede. "Hon och jag skulle fly tillsammans."

Sam tittade upp på Joel. "Vem gör något sånt?" Sam suckade och tittade ner igen. "Fattar inte hur hon kunde göra det. Hon lämnade mig. Hon stängde in alla som ville fly."

"Jag trodde du ville att dem skulle stanna? Att du ångrade dig att du hittade portalen."

"Jo. Det trodde jag också."

Joel tittade också ner i gruset en stund. "Hon älskade dig."

Sams blick fylldes av känslor, den var inte lika tom längre.

"När man gör saker för dem man älskar så tänker man inte alltid konsekvenserna. Eller så visste hon exakt vad hon gjorde, men gjorde det ändå, för dig, för att hon såg bara dig."

Sam kliade sig på pannan och tittade mot murarna. "Låter som du pratar från erfarenhet."

Joel log smått och nickade. "Jag har gjort så många val som jag trodde var rätt, men det gjorde allt sämre."

"Som med Max menar du."

"Som med Max," skrev Joel. "Jag såg honom bli dödad. De skickade en video som de tvingade mig att se. Jag kommer aldrig glömma vad jag såg i den videon."

"Vi båda bär på mörker."

Joel lät sina tankar fyllas med bilderna av Max död.

"Jag lämnade hundratals människor till Raouls vrede. Alla jag brydde mig om är döda. Cia berättade allt innan jag använde nyckeln på henne."

Sam satte sig upp och lutade sig fram igen, hon andades tungt.

"Jag fattar inte. Hon offrade sig själv och så många andra för att rädda mig. Hur ska jag komma förbi något sånt? Det är mitt fel att alla dem dog."

"Det var inte ditt val."

"Inte mitt val?"

"Du kunde inte veta."

"Det var lika mycket mitt val som det val du gjorde när du lånade pengarna. Alla dem dog på grund av oss, Joel."

"Det är därför jag vill få alla härifrån."

"Hur ska vi komma härifrån? Vi kommer aldrig hitta tillbaka."

"Det måste finnas något sätt."

"Vi är inte ditt ansvar, Joel."

Joel och Sam satt i tystnad i några minuter. Tankar om att behöva spendera resten av sitt liv i kolonin fick honom illa till mods. Han ville tillbaka, det var det han intalade sig varje dag. Men det blev svårare att intala sig det för varje passerande dag.

"Vad hade du för roll i kolonin, den du lämnade," skrev han i ett försök att byta riktning i samtalet.

"Jag var ansvarig för säkerheten. Det var likt det arbete jag hade för så många år sedan."

"Minns du ens saker från livet innan huset och revan? Tänker att åttiofyra år är rätt lång tid."

"Jag försöker minnas. I revan så var det som att jag mindes allting så tydligt. Jag mindes vad jag gillade, jag mindes vad mitt syfte var. Känsloerna och

minnena var upphöjda, förstärkta. Men nu. Saker faller från minnet även om jag försöker minnas." Sam reste blicken mot skyn med en längtande blick. "Det är en konstig känsla att vilja tillbaka till något som man vet inte var på riktigt."

Joel lät hennes ord cirkulera i hans hjärna. Det var ord som lyckades penetrera djupt in i hans sinnen. Joel själv kände en stor längtan tillbaka till tåget, till vad som skulle kunnat bli. Han hade en längtan tillbaka till öknens tillsammans med Bill. Det var mycket Joel längtade till, men han visste att det skulle gå emot hans mål. Att få hans vänner ut från huset.

"Det var inte meningen att välla över allt på dig såhär," sa Sam och torkade en tår. "Jag skulle uppskatta om du inte berättar om det här för nån."

Joel nickade.

"Tack."

"Tack själv. Det var skönt att kunna öppna sig."

"Jag dömmar dig inte, Joel. Försök att inte döma dig själv heller."

Skuldens slöja var inte lika tjock som innan. Sams ord betydde något, de var som ett tvättmedel som sakta tog bort den ingrodda smutsen. Dock satt smutsen djupare än han själv ville erkänna.

"Har du lyckats med det? Bli av med din skuld?" skrev Joel.

"Nej. Men vi måste försöka."

"Jag ska se till att vi kommer härifrån."

"Det är inget du kan ta på dig. Det är inte ditt ansvar."

"Mitt ansvar är att hitta en väg ut. Jag var den som satte oss här till att börja med."

"Som jag sa. Det är inte ditt ansvar att få ut alla oss."

Joel lutade sig fram. "Jag har satt det."

"Sätt det?"

Joel skämdes medan han såg att Sam läste texten. Skammen var en sådan familjär känsla vid det här laget att Joel kände sig som ett urholkat kadaver, med inget kvar att ge. Känslan av skam var det enda som fyllde hela hans kropp, ända ut i fingertopparna.

"När jag var nere i vattnet och hämtade klotet åt Gustav så såg jag något."

"Såg något?"

"En vision."

"En vision?"

"Jag såg något. En labyrint, ett hjärta. Det kändes som jag verkligen var där."

"Okej? Vi alla har sätt många konstiga saker i revan. Det betyder inte att du måste leda oss härifrån."

"Jag måste ha fått den här armen av en anledning."

"Kanske. Dem där visionerna. Får du dem ofta?"

"Nej. Men jag kan känna i hela kroppen att jag måste dit. Vet bara inte hur."

"Som du sa, vi borde försöka smälta in här innan vi börjar leta oss ut. Vi alla behöver tid att återhämta oss. Även du. Det vi såg i tåget ... det har gjort oss alla trötta."

"Jo. Jag har aldrig sätt Tom så irriterad förut."

"Kan vi ens skylla det på honom? Alla vi fick uppleva saker vi inte har hanterat. Kanske den här kolonin är en plats där vi äntligen kan lägga allt det bakom oss." Sams blick såg ut att komma lite mer till liv. "Vi måste försöka, Joel. Vi måste försöka." Sam reste sig från bänken. "Jag ska gå tillbaka." Tack än en gång. Jag tror det var hälsosamt att öppna sig. För dig också tror jag."

"Tack för att du inte dömmar mig. Det betyder mycket."

Sam nickade och gick in till huset, dörren stängdes bakom henne. Joel satt kvar på bänken i sina egna tankar. Hjärnan gick på högvarv för att kunna processa allt han upplevt. Tankarna

hade ett grepp om honom. Inte vanliga tankar, nej. Detta var utomordentligt existentiella tankar. Det kändes som han var fast i ett hål av ingenting och allting samtidigt. Alla hans frågor om liv, död och verklighet hade fundamentalt altererat hans eget sinne för.

De metafysiska hade lagt ett ankare djupt inne i hans medvetande. Det blev nu ett ankare han inte kunde flytta, ett ankare han nu visste skulle hålla honom till en ny form av existens. Vinden var mild, doften mjuk. Joel tittade sig omkring med en ny känsla av lättsamhet. En känsla han knappt mindes. Solen hade gått ner bakom murarna, han satt i det sista ljuset va en dag som skulle bli hans sista i det förflutna. Imorgon skulle hans nya liv börja.

Ett liv han inte visste vart vägen ledde. Det enda han visste var att han hade ett syfte. Ett syfte, ett syfte, ett syfte. Ordet upprepades gång på gång på gång på gång. Ett syfte, ett syfte. Det blev ett mönster, ett monster.

Kapitel 17. De ovetande.

Det djupa dunket vibrerade hela hans kropp. Luften kändes trögflytande. Joel försökte springa men det gick långsamt. Varje steg kändes som att dra tegelstenar under vattnet. Framför honom var det massiva hjärtat. Det stod lika högt som ett hus. Ådror sköts ut ur hjärtat och ankrade sig in i Joels hud. Det var ett dussin ådror som var kopplade mellan Joel och hjärtat. Vid varje öronbedövande hjärtslag kände han hur något fyllde hans kropp, som att något växte i hans mage. Han såg något röra sig i magen.

Tarmarna tycktes röra sig likt en klump med ormar. I ett desperat försök

drog han loss ådrorna och började springa iväg från hjärtat. Men han drogs tillbaka av fler ådror som slingrade sig runt hans ben och armar. Ådrorna drog han närmre hjärtat och Joel tvingades bli fylld återigen av okänd vätska som kom från det massiva hjärtat. Ett illamående startade. Joel spottade ut svart klumpig vätska ur munnen. Ur Joels mun klev det ut en människoformad varelse som ställde sig framför hjärtat. Joel låg på golvet som en använd kondom, ett ormskinn.

Alarmet ringde. En obestridd känsla av hopplöshet svärmade Joel. I ett försök att återfå motivationen att kliva ur sängen satte han sig upp så fort han hörde alarmet. Ju fortare han satte sig upp ju fortare kom de sunda tankarna

tillbaka. Ansvaret, syftet. Han hade mycket att göra idag.

"God morgon, Joel," sa Sam medan hon klädde på sig sina svarta kläder. "Sov du bra?"

Joel tittade på sin hand och kände på sin mun. Kletarmen fanns kvar och munnen borta. Det var alltid svårt att vakna upp i hopp om att allt skulle vara tillbaka. En längtan om att kunna använda sin röst hade blivit en fantasi. En fantasi som bebodde Joels hjärna på heltid. Skrika hade blivit något Joel saknade allra mest. Ett hederligt skrik. Tom och Jack hade satt sig upp på sängarna och börjat klä på sig sina kläder. Sara stod framför ansvarstavlan med armarna i kors.

"Allt verkar vara i sin ordning," sa Sara.

Jack ställde sig upp och drog upp sina byxor med ett stön. "Vad förväntade du dig?"

"Nej inget. Jag bara ..." Hon avbröt sig själv. "Nej inget. Trodde nog inte att det var på riktigt att vi faktiskt skulle få bli en del av dem."

"Du trodde det var ett stort prank allting eller?"

Sara vände sig om med ett frustrerande läte. "Jag vet inte, Jack. Okej, jag bara tänkte högt."

Jack höll upp händerna i brösthöjd. "Okej, bara undrade. Menade inget illa."

Sara tittade på tavlan igen. "Så vet alla vart de ska?"

"Ja, jag ska till köket efter frukost," sa Jack.

"Jag ska till verkstad två," sa Bill.

"Tom, vet du vart du ska?"

"Nej."

"Inte jag heller," sa Sara. "Du får väl kolla på de som ser ut att vara från bygg eller nått."

"Jag löser det," sa Tom medan han tittade sig i spegeln och klippte lite av skägget för att jämna till det.

Sara vände sig till Joel. "Du vet väl?"

Joel nickade.

"Okej, bra." Sara tittade på Sam.

"Jag vet inte riktigt vart du ska va."

"Jag vet, de visade mig igår."

"Okej, bra. Jag själv ska till verkstad ett." Hon tittade på Tom. "Hur mår du, Tom."

Tom svarade inte, han stod kvar vid spegeln och jämnade till skägget.

"Tom?"

Tom slängde ner saxen i handfatet och satte sina händer på varsin sida,

huvudet hängandes. "Sara för i helvete, jag vet inte hur jag mår, okej. Kan jag bara få ..." Han tog upp saxen igen och började klippa skägget. "kan jag bara få klippa mitt skägg."

Jack klädde på sig och lutade sig mot sängen i väntan på de andra. Joel tittade på sitt armbandsur som alla hade fått. Det var ett svart armbandsur med en simpel, elegant design. Hon var strax över tio.

"Vi borde gå och äta," sa Sara med stress i tonen. "Vi är redan försenade."

"Frukosten är från tio till elva. Det är nog ingen stress."

"Jo men ändå."

"Jag tror inte de har satt dem här tiderna för att vi ska stressa, Sara."

Chilla," sa Jack och tittade på Bill. Bill reste sig och satte på sig klockan.

"Nej det är nog lugnt," sa Bill och gick till Sara. "Ska vi gå?"

"Joel kommer behöva äta här på rummet," sa Bill. "Hur ska han annars äta utan att någon ... du vet."

"Jo jag vet. Men Ville sa ju att det var okej att ta med sig mat. Men det är nog bra att visa sig nu i början tror jag. Så de inte blir misstänksamma att Joel smiter iväg."

"Men han måste ju äta," sa Bill.

"Ja det är klart. Han kan ju ta med sig frukosten till sin station."

"Jag löser det," skrev Joel och kände sig dum att de behövde tjafsas om honom igen.

Joel, Bill, Sam, Sara, Tom och Jack lämnade sitt rum och stängde dörren

efter sig. När de gick genom den långa korridoren såg Joel ett par röda plankor fastspikade mot väggen.

"En reva antar jag?" frågade Sara.

"Antar det," sa Jack.

De tog sig ner till Kärnan. Den stora salen var lika varmt välkomnande som alltid. Borden var uppdukade som förväntat och folk samlades kring borden. När de alla hade satt sig tillsammans så såg Joel hur det kom ut några med brickor. De serverade Joel och de andra skålar med varm gröt. På borden fanns det redan uppdukat med bröd, smör och olika sorters drycker som kaffe, juice, mjölk och vatten. Långborden var i stort sätt fullsatta med människor som alla hade olika färger på sina uniformer baserat på vilket ansvar de hade. Skratt och glada miner fyllde

salen. Kökspersonal serverade och plockade disk, liksom en restaurang. Joel såg hur folk blev färdiga relativt fort och lämnade sin disk som vanligt i diskställen. Ansvariga stod redan vid material och sorteringsstationen.

"Känns konstigt att bli serverad," sa Bill och började bre en skiva bröd.

"Jag undrar mest vart allt kommer ifrån. De kan omöjligt göra allt det här från deras egen skörd, eller?" frågade Jack.

"Va inte så säker på det. Gården är större än vad man tror, sen har de ju massa maskiner i källaren och spanarna tar ju hit massa resurser också," sa Bill och pekade. "Kolla, det där måste väl vara spanarna. Kolla bara vad dem har på sig."

Joel vände sig och tittade över axeln. Det var sex stycken klädda i vita, modernt designade kläder som såg ut att vara anpassade för äventyr. Kläderna hade många fickor och dragkedjor. De hade väskor och alla hade en svart cirkel på bröstet.

"Lycka till!" ropade en av kolonisterna.

"Det vet du!" ropade en av spanarna tillbaka med glimten i ögat.

"Glöm inte bort mitt önskemål!" ropade en annan.

"Jag vet, vi har inte glömt bort dig!" ropade en spanare tillbaka. "Vi ses ikväll!"

Joel såg hur spanarna gick ut ur dörrarna och försvann ut förbi murarna.

"Vad händer när spanarna dör ut. Då kommer väl ingen kunna hämta saker utifrån," frågade Bill.

"Jadu. bra fråga. Frank har säkert en plan för det också," sa Sara och drack sin juice. "Sen med tanke på allt vi har sätt så är det nog inget problem."

Tom åt sin gröt med blicken låg och hängande huvud. Jack åt sitt bröd, drack svart kaffe och såg relativt pigg ut. Sara var den som nog var mest alert, hennes blick var utforskande. Bill tittade sig omkring med trötta ögon. Sam hade en tom blick vi alla kände igen. Joel gjorde sig mentalt redo. Tankarna om att göra bort sig stressade honom. Tänk om han skulle råka visa sin kletarm.

"Jag ångrar att vi kom till det här huset," mumlade Tom.

"Sluta gnäll. Det spelar ingen roll vad vi tycker just nu," sa Jack till Tom.

"Vi ska vara glada att vi får sängar att sova i och mat på bordet."

Tom reste sig aggressivt och gick till där man lämnade sin disk. Jack följde efter. Joel såg hur Jack följde Tom ut och hur de pratade. Jack verkade orolig, med all rätt. Sam åt sin macka och drack juice med blicken i bordet.

Joel la fram ett skrivblock framför Sam där han hade skrivit i. "Lycka till, vi ses vid lunch?" skrev Joel i ritblocket.

Sam nickade, reste sig upp och lämnade sin disk. Hon försvann sedan in genom en dörr som ledde ner till källaren. Klockan började närma sig elva. Kärnan var nu mestadels tom. Ett fåtal grupper satt kvar och konverserade med höga skratt innan de tillslut också

lämnade salen pratandes. Många verkade äta fort och gå fort, några kom senare och åt medan ett fåtal satt hela timmen och konverserade.

"Ah, vi ses sen vid lunchen då?" sa Bill till Sara och reste sig.

"Yes, vi ses," sa Sara och gav Bill en puss. "Vi ses vid lunch."

Bill och Sara försvann till deras respektive verkstad. Joel satt kvar själv en stund för att bara ta in allting. En av kökspersonalen kom fram och började duka av bordet.

"Du är en av de nya väl? Förlåt, jag heter, Lisa," sa hon vänligt. "Jag minns när jag var ny. Hur vilsen jag var och hade ingen aning om någonting. Jag trodde inte jag skulle överleva tåget. Men det gjorde jag, och ni med. Ni ska vara stolta över er själva." Hon hade

famnen full med disk. "Vi ses." Hon gick tillbaka till köket. Joel reste sig och lämnade sin disk i stället. Klockan var tio i elva. Han begav sig ut i trädgården där de ansvariga redan hade börjat skörda och ta hand om växterna. Joel hade ingen aning om vad alla gjorde exakt, men de såg upptagna ut. Han såg en variation av växter och träd. Det fans majsält, vete, äppelträd, potatis och annat han inte visste. Eftersom murarna var några hundra meter bort fick det plats mer än Joel trodde var möjligt. Han hade ingen aning om att gränsen sträckte sig så långt. Det var till deras fördel, då de kunde skörda större fält och plantera mer.

Joel höjde blicken och såg stallbyggnaden där samma pojke stod som han såg igår. Joel närmade sig

stallbyggnaden och såg hur pojken lastade upp en höbal på en vagn som han sedan körde ut på en liten inhägnad gräsplätt där han lastade av höbalen. Joel stod vid staketet och såg hur pojken ställde sig vid korna och klappade dem på ryggen. Pojken började också borsta en av kossorna. Joel gick in i stallbyggnaden som förstas var mindre än ett stall, men den hade samma struktur. Det fanns olika bås där olika djur bodde. Joel stod och tittade in i de olika båsen där han såg höns, kor, hästar och grisar. En gris låg i båset och sov. En av hästarna stod och tittade på Joel. Pojken kom in i stallet och tog av sig sina smutsiga handskar.

"Är du den nya som skulle börja här?"

Joel nickade.

"Juste," sa pojken glatt. "Du är den stumma killen, jag hörde om dig igår. Joel var det va?"

Joel tog fram sitt block som fick bli hans kommunikationsmedel med andra kolonister för att inte avslöja sin kletarm. "Precis, jag är Joel. Mitt ansvar är med djuren stod det," skrev han.

"Okej. Kul med nya ansikten. De var ett tag sen vi hade några resenärer." Pojken tittade sig omkring och torkade svetten från nacken. "Vi kan starta igång direkt tycker jag." Pojken gick sakta genom stallet och pekade på båsen där de olika djuren fanns. "Det finns en del djur att ta hand om här. Men djuren i sig är bara halva arbetet. Det är mycket med utfodring och rengöring också. Djuren får vandra mellan utsidan och insidan, de väljer själva. Det blir aldrig

riktigt kallt här av någon anledning, så vi har aldrig haft en anledning att ta in djuren." Pojken pekade bakom sig.

"Jag vet inte om du såg det på vägen in, men alla deras båsar är kopplade till de olika inhägnaderna där ute. Korna har sin egen gård, hönorna har sin, grisarna har sin och hästarna har sin. Jag skulle precis börja ge kossorna mat och vatten och borsta dem. Men du skulle kunna hjälpa till med det."

"Är det bara vi två?" skrev Joel.

"Ja och nej. Det är du, jag och Tim. Men Tim jobbar också i trädgården, så han pendlar mellan det och att vara här. Så mestadels är det bara jag som jobbar här."

"Är det inte mycket jobb för en person?"

"Nu är vi två," sa pojken i positiv anda. "Jag heter Josef, men det har du kanske redan läst."

"Hej, Josef," skrev Joel och gav en nick.

"Följ med," sa Josef och gick ut där Joel och Josef blickade ut över de olika hagarna. "Ser du korna där?" Josef pekade på en av hagarna där fem stycken kor låg i solen. Tre kalvar låg också bredvid sina respektive mödrar.

Joel tittade och nickade för att visa att han förstod.

"Vi har fem kor som vi mjölkar tre gånger per dygn. Vi har tre kalvar. Vi har också en tjur, men han är i en egen hage. Det du behöver göra främst är att fodra alla djur. Du kan lägga allt hö i lådan där ute och fylla på med vatten. Kossornas skit måste samlas in också

från deras bås och från hagen. Allt skit som du rensar behöver du lägga i lådorna som står där." Josef pekade på några lådor som stod precis vid grindarna in till hagen.

"Trädgårdsansvariga använder djurens skit till kompostering och skapar sitt gödsel. Det är bara att fylla lådorna så hämtar dem andra lådorna och använder det till det dem behöver."

Pojken drack lite vatten och torkade pannan. "Det kommer bli mycket arbete med att skyffla skit kan jag säga. Koskit, hästskit. Hönornas ägg behöver också läggas i lådor som vi tar till köket. Vi har hönor som vi använder för äggproduktion, sen har vi hönor som är ämnade för slakt. Men de flesta höns är för äggproduktion. Hästarna måste hållas i topptrim då de används av våra

spanare. Hovarna behöver rensas, de behöver fodras, rengöras. Grisarna behöver tas hand om i ungefär sex månader innan de slaktas, köttet fryser vi ner och kan portionera ut vissa dagar. Vi slaktar inte alla grisar förstås, men griskultingar har vi gott om. Som du redan vet är det mestadels vegetarisk mat vi äter här. Men att kunna äta bacon och fläskkött ibland har höjt moralen här i kolonin avsevärt. Det är hårt jobb här men du vänjer dig snabbt."

Joel nickade och tog emot ett par arbetshandskar Josef gav till honom.

"Vi ses lite senare. Kom och fråga om det är något du behöver hjälp med. Du kan som sagt börja med korna. Ge dem mat, vatten, rensa hagen, båset och borsta dem. Dem älskar att bli

borstade. Jag är vid hästarna sålänge," sa Josef och gick in i ladan.

Joel nickade och greppade en höbal som låg precis utanför. Han bar höbalen ut till där korna låg bekvämt i gräset under solskenet. Joel placerade höbalen och spred ut höet i den rektangulära hölådan. Inom kort kunde han höra kornas läte och hur de vandrade till honom. Joel kände först en rädsla då han trodde att de skulle attackera honom. Men de gick lugnt förbi honom till maten. Himlen var klarblå och han hörde ljudet av personerna från trädgården.

Joel torkade pannan, drog fram vattenslangen och fyllde upp ett stort kar med vatten medan han blickade ut över hagarna och trädgårdarna som spred sig runt hela huset. Det var som

att stå på en farm. En farm med murar runt sig, en underlig känsla. I ena sekunden var han fast i en mardröm, och nu stod han och gav vatten till kossor. Allt kändes surrealistiskt. Det blev ett svårt koncept att komma överens om med sig själv.

En välanvänd spade stod lutandes mot väggen som Joel använde för att mocka bort dyngan från hagen. Arbetet var tungt, armarna blev snabbt utmärglad på energi. Ryggen var han tvungen att använda i räta vinklar för att undvika ryggskott. Alla år av stillasittande vid pokerbord hade inte gett honom någon fördel i manuellt arbete. Svetten rann längst ryggraden. Korna hade lagt sig för att vila. Kalvarna sprang runt i lek. Joel Kände sig mindre rädd, men han började inse ansvaret

han axlade tillsammans med Josef. Det var inte bara att ta hand om lite djur, det var också att skapa förutsättningar så att djuren kunde producera produkter för kolonin. Det var ett ansvar han började tycka om. Djur var inget han stod nära tidigare i sitt liv, men att vara med korna gav honom ett nytt perspektiv kring djur i sin helhet.

Han såg Josef kliva ut i en av de andra inhägnade hagarna med en höbal släpandes efter sig som han spred ut i en låda. Hästarna stod redan redo vid lådorna och började tugga i sig. Tiden gick och spaden blev ett verktyg han förstod att han skulle få använda mycket. Fingrarna värkte medan han testade olika tekniker och grepp för att enklast kunna skyffla dyngan. Han

tittade på sitt armbandsur och såg att klockan var strax över två.

"Joel!" ropade Josef från andra hagen där hästarna var. "Vi ses efter lunchen, gå och käka nu."

Joel ställde ner spaden och drog av sig handskarna. Fingrarna var redan fyllda med röda märken och blåsor. Smärtan var mer av en skön känsla, då han kände att han fyllde ett tydligt syfte. Han hade ett ansvar. Kort efter flödade tankarna om hans egna verklighet. Han var tvungen att komma hem igen. Levde Amina ens? Hade dem hittat henne?

Han öppnade dörren till huset och klev in i Kärnan. Väl inne blev han bemött med konversationer, skratt, uppdukade bord och personal som serverade alla som satt ner. Joel skannade rummet efter Sam, Jack, Tom,

Sara eller Bill. Han kunde se Bill sitta med Sara och några andra från verkstäderna. Jack åt inte ens i denna matsal kom han på. Tom satt med byggarna. Sam satt ensam med folk hon inte kände. Joel gick och satte sig bredvid henne.

"Hej, Joel," sa Sam med mer glädje i blicken än igår.

Joel nickade.

"Hård dag?" frågade Sam medan hon såg på Joels händer. Hon tog försiktigt tag i Joels hand och inspekterade närmre. "Du måste plåstra om det här sen."

Joel såg hur en av de köksansvariga kom ut med en liten tallrik med mat.

"Visst får vi väldigt små portioner, eller hur? Eller är det bara jag?"

Joel tog fram sitt anteckningsblock.
"Det är väl bara bra. Mindre svinn."

Maten de fick var mest från råvaror.
Det såg näringsrikt ut. Bättre mat än vad
han sätt på flera år. Förutom i revorna.
Maten såg vällagat ut, husmanskost.

"Vad gjorde du idag? Inge träning
antar jag?" skrev Joel.

"Nej, jag hade självförsvar och
taktik med Ahmed fram tills nu."

"Vad fick ni göra?"

"Vi gick igenom ett program vi ska
lära ut spanarna, och lära dem hur de
ska säkra nya platser. I träning och hälsa
kommer jag lära ut hur man kan arbeta
med kroppen för att undvika skador. Det
är mycket ryggsproblem bland
trädgårdsarbetarna och byggjobbarna
har jag hört."

"Hålla folk friska och spanarna säkra, känns som en bra position."

Sam lutade sig närmre och viskade. "Vet dock inte varför vi lär ut spanarna självförsvar och taktik om det nu var så att alla andra dog ut av viruset."

"Det låter lite skumt. Men Frank sa ju att det fanns lite kvar av befolkningen."

Sam lutade sig tillbaka. "Jo men är dem verkligen ett hot?" Sam blev precis klar med sin mat. "Vet inte, känns bara konstigt."

"Det är mycket som är konstigt. Vi behöver bara smälta in, så löser sig resten med tiden."

"Jag hoppas det." Sam reste sig med tallriken. "Vi ses senare." Sam gick iväg och lämnade sin disk.

Joel reste sig och tog med sig sin tallrik med mat. När han var på väg ut kunde han se Jack duka av några bord. Joel försökte vinka men såg att Jack var fullt upptagen. Det var mer tid kvar än väntat. Sam hade bara ätit i cirka femton minuter, vilket gav honom fyrtiofem minuter kvar av sin lunchtid innan ansvaret började. Eftersom allt var nytt bestämde sig Joel för att ta sig tillbaka till ladan och se om han kunde bli mer familjär med alla verktyg och utrustning medan han åt.

Ladan var tom. Josef eller Tim var inte där. Han gissade på att alla tog sin tid med att äta och konversera tillsammans. Hästarna kunde höras trampa runt i hagen utanför och hönsen kacklade. En av korna låg i sitt bås och sov.

Lukten var stark och ovan, men inte så illa han trodde. Han hörde en av hästarna komma in till bålet. Joel gick fram till hästen som tittade på honom. Hästens ögon tittade rakt in i hans egna. Joel hade aldrig mött en hästs blick innan. Det kändes som hästen såg igenom hans lögner, som att han inte kunde dölja sig.

Joel höll upp sin arm och lät den bli till sin sanna form. Armen blev till det svarta kletvätskan och han såg hur hästen stod och tittade med lugn i blicken. Joel backade och gjorde ett klot av den svarta vätskan. Klotet pulserade och han kunde se något inuti den. Det var något litet som simmade runt. Hungern hade greppat tag hårt. Magen kändes som den skulle konsumera sig själv. Han sög tillbaka

klotet i armen, höll upp sin tallrik och skapade små trådar som sög i sig maten. Maten absorberades in i de svarta trådarna, sedan vidare in i armen. Joel kunde känna de olika smakerna och mättnaden. Medan trådarna sög i sig maten tittade han sig nervöst omkring så ingen såg honom.

En dov röst i sitt huvud hördes. "Hitta labyrinthen, Joel. Hitta hjärtat."

Joel skakade på huvudet för att bli av med rösten. Det gick inte.

"Joel, du har ett ansvar som väger tyngre än tiden. Du har ett ansvar du inte får ignorera," sa rösten.

Han såg hur kletet i sin arm formade ett ansikte av en ung pojke som stirrade på honom med ledsam blick. Joel snubblade bakåt och slog huvudet i väggen. Han reste sig upp och ställde

undan tallriken. Av rädsla sög han tillbaka vätskan i armen igen och gjorde den till normalt utseende.

"Hur kunde du göra det där?"
frågade Josef.

Joel frös till och kände hur hjärtat fastnade i halsen. Han vände sig om mot Josef som stod med en tallrik i sina händer. Joel tog snabbt fram sitt block och började skriva med darriga händer.

"Vad gör du här?" skrev Joel och kände paniken växa i ett kluster av okontrollerade tankar när han såg hur Josef läste texten.

"Jag äter alltid här i ladan," sa Josef obrytt. "Jag trodde du åt i kärnan som alla andra.

Joel kände sig extremt dum medan han tänkte över de olika alternativen.

"Du kan inte berätta om det här för någon," skrev Joel och hoppades på att Josef inte skulle rusa iväg. Josef såg mer intresserad än rädd ut, vilket förvånade Joel och gjorde honom lugnare. Josef kom närmre.

"Är du en av gudarna som Frank pratar om?"

Joel skrev i blocket med mindre darriga händer. "Jag är människa."

Josef ställde undan sin tallrik. "Så hur har du samma kraft som gudarna?"

"Menar du Kopiorna?"

"Kopior?" undrade Josef.

"Ja, det är så dem kallas i skrifterna."

"Vilka skrifter?"

"Vi hittade en urgammal bok förut där det stod om dem där varelserna. Dem kallas kopior. Dem är inga gudar."

"Hur vet du det?"

Joel svarade inte med brist på vettiga motsägelser.

Josef närmade sig Joel. "Så hur fick du deras kraft?" frågade Josef med intresse i blicken.

"Du kan inte berätta om det här för någon," skrev Joel med tydliga bokstäver i versaler.

"Vem mer vet om det här?"

Joel pekade på texten igen med spärrade ögon.

"Nej jag ska inte berätta för någon, ta det lugnt. Så vilka mer vet om det här?"

"Bara dem jag kom hit med. Bill, Sara, Jack, Tom och Sam."

"Och du litar på dem?"

"Klart jag litar på dem."

"Varför har du munskydd?"

Joel kände sig pressad av alla frågor, men han visste att det bästa var att svara på allt han kunde. Joel tog av sig munskyddet och såg Josefs ögon vidgas. Joel tog på sig munskyddet igen i ren och skär skam.

"En kopia tog min mun och arm. Istället gav han mig den här nya armen. Jag var i en reva, en instabil reva." Joel satte sig på en pall och visade kletarmen i dess sanna form.

Josef gick närmre och nuddade kletet med sitt finger.

"Varför fick du en kopias arm?" frågade Josef och såg hur kletet sögs tillbaka till Joels arm.

"Jag vet inte. Jag tror jag ska hitta något."

"Vad menar du? Hitta vadå?"

"En labyrint. Eller ett hjärta, är inte säker."

"Låter som en gåta om du frågar mig."

"Jag tror jag bokstavligt talat ska hitta en labyrint eller ett hjärta."

"Hur vet du det?" sa Josef och studerade det svarta kletet som pulserade.

"Jag såg det."

"Du såg det?"

"Jag fick en vision, och min arm har pratat med mig."

Josef skrattade. "Så du är en profet eller?"

Joel tittade på Josef med rynkad panna. "Nej. Jag är ingen profet," skrev han med frustration.

"Vad var det du såg i din vision då?"

"En labyrint, och ett stort hjärta."

"Så du menar att det var de du såg i visionen?" Josef skrockade. "Okej, du låter som en profet helt klart," sa Josef och höll upp sina händer med stängda ögon. "Jag har fått en visioooooon om saker jag bokstavligt måste hittaaaaaaa," sa han tillgjort som en präst.

"Det var inte det jag skrev."

"Nej men det var så det lät ... i mitt huvud."

"Då är det kanske ditt huvud det är fel på. Inte mitt."

Josef tittade sig omkring. "Du borde ligga lågt dock. Om Frank får syn på det där kommer han nog bli arg. Han ser sig själv som den utvalde."

"Du menar att han är den som ser efter maskinen?"

"Precis. Så jag kommer inte säga något."

Joel tittade ner i golvet. "Tack." Joel reste sig upp från pallen.

"På något sätt är jag glad att du såg det här," skrev Joel.

"Hur menar du?"

"För det absolut värsta med hemligheter är att bära på dem själv. Det är som att bära på en smärta som ingen vet om." Joel greppade en spade och nickade vänligt till Josef.

Josefs glada minspel försvann till ett mer seriöst uttryck. "Jo, inge problem." Josef gav Joel ett par handskar. "Här, vi har mycket att göra innan middagen. Du behöver rensa hönsgården och samla in alla ägg. Sen behöver du mata grisarna och mjölka korna."

"Okej, säg till om du behöver hjälp," skrev Joel och kunde se att Josef dolde något. Joel gick till hönsgården och startade igång med sitt arbete med att skyffla bort bajs och ge ny mat. Han gick in i ett hönshus där massa hönor satt i en rad och värpte sina ägg. Joel lyfte försiktigt på hönorna och började plocka ner äggen i en korg. Det fanns dussintals med ägg.

Försiktigt lade han ner en åt gången medan hönorna flaxade runt och kacklade. När han skulle lägga ner det sista ägget flaxade en höna framför honom som han försökte fäkta bort med handen, vilket ledde till att han råkade krossa ägget han höll. Ur det krossade ägget rann det blod. Instinktivt släppte han ägget och såg hur det landade i höet. Han knäböjde sig för att se

närmre. Med sina fingrar flyttade han försiktigt isär skalet för att se insidan vilket visade sig innehålla något.

Ett blött foster, ett mänskligt minifoster låg bland de nerblodade äggskärvorna. Fostret började skrika och hönorna flaxade runt mer än vanligt. Fjädrar flög omkring honom. Joel kände en panikkänsla i hela kroppen medan han såg det lilla fostret skrika med stängda ögon och sina små händer som greppade luften. Han plockade upp det och med två fingrar klämde han runt fostrets hals. Fostrets små händer greppade Joels fingrar, men han klämde tills det kvävande ljudet slutade och livet hade lämnat fostret.

Joel pustade ut med näsan och grävde en grop där han la ner den i. Han täckte igen hålet hetsigt och tittade

sig omkring. Hönorna hade lugnat ner sig medan de alla stirrade på honom. Hönan som hade värpt ägget med fostret i låg livlös. Joel tittade på den döda hönan och lade ner den i äggkorgen också.

Han gick ut ur hönshuset och gick mot huset. Han öppnade dörren till köket där han såg Jack och några andra ansvariga förbereda middagen.

"Tjenare, Joel," sa Jack och tog emot korgen. "Ah, äggen ja." Han tittade i korgen. "En höna också. Vi har dock inte beställt en höna."

Joel tog fram skrivblocket. "Jag hittade den död. Jag tänkte att ni kanske ville ha den."

"Jo jag ska kolla med Marin och Felix. Hur mår du?"

"Bara bra. Tungt jobb."

Jack läste och skrattade. "Jo jag kan tänka mig det. Skyffla skit hela dagen. Jag trodde köket skulle vara jobbigt men jag tror du har det värre faktiskt."

"Du verkar piggare än vanligt," skrev Joel.

Jack ställde sig närmre Joel. "Det känns bra att kunna starta om på det här sättet där ingen vet vem jag är. Jag kan få vara den jag alltid velat vara."

"Och vem är det?"

"Jag vet inte, men någon som inte är så jäkla sur som jag var innan. Jag har tänkt mycket på vad ni har sagt innan, och det här är min chans att bättra mig."

Joel nickade och log med ögonen.

"Vi ses sen," sa Jack. "Tack för äggen, och hönan." Jack gick till dem andra köksansvariga och visade lådan

med äggen som de började packa upp. Jack såg ut att vara omtyckt. De skrattade och skojade. Joel gick ut ur köket till trädgården där han såg ett flertal ansvariga plocka bönor, plantera nya grödor och skörda vete och havre. Gåendes genom trädgården kunde han också se Josef vid hästarna. Joel klev in i kohagen.

"Vill du att jag ska visa hur man mjölkar?" frågade Josef.

Joel gjorde tummen upp. Josef gick fram till en av korna och ledde den in i ladan till båset. Han drog fram två pallar där de satte sig.

"Dricker ni mjölken sen direkt?" skrev Joel.

Josef skrattade. "Nej vi pastöriserar mjölken först. Vi har en sån maskin i källaren. Men som sagt." Josef visade

med sina händer. Han greppade tag i spenarna och mjölkade. "Se, gör såhär så kommer det gå smidigt. Klara bryr sig inte. Hon gillar det." Josef reste sig och ställde undan sin pall. "Testa du."

Joel satte sig på pallen och tog tag i de mjuka spenarna. Det kändes konstigt, onaturligt."

"Människan har gjort det här i tusentals år." Josef klappade Klara. "Du ser, hon gillar det."

Joel tittade upp på Klara och såg hur hon stod lugnt och stilla medan Joel mjölkade henne.

"När du har mjölkat henne kan du ta nästa. När du har mjölkat alla kan du ta all mjölk till köket så fixar dem resten."

"Hur länge tar det att mjölka en ko?" skrev Joel.

"Cirka trettio minuter. Jag hjälper till så fort hästarna är färdiga. Behöver rensa deras hovar och fixa sadlarna så allt är redo för spanarna sen. De skulle lite längre bort om någon dag. Hörde att de hittade en stad med folk i."

"Folk? Jag trodde alla var utdöda."

"Nejdå, det finns människor kvar. Är du säker på att du inte kan lämna? Med tanke på din kraft du har och allt."

Joel ryckte på axlarna.

"Aja, jag ska lämna dig ifred. Ropa om du behöver något," sa Josef och gick ut ur ladan. Joel satt kvar och mjölkade kon. Hinken var nästan halvfull, händerna krampade och behövde vila en stund.

"Joel," viskade en röst.

Joels hjärta började dunka hårdare och snabbare. Han kände igen rösten.

"Du har det bra här ser jag," sa pojken.

Joel svarade inte. Han fortsatte att mjölka kon.

"Juste, du kan ju inte prata längre. Passande. En pokerspelare som inte kan prata längre." Pojken skrattade och satte sig uppe på kon. "Du visste, eller hur. Du visste vad dem skulle göra om du förlorade."

"Klart jag inte gjorde," skrev Joel.

"Du vet vad de gjorde med mig."

Joel skakade på huvudet och höll för öronen. Kon vände blicken mot Joel och började prata.

"Joel, du visste vad de skulle göra."

Joel reste sig aggressivt och backade. Allt han ville var att skrika, men inga ord

kunde yttras. Han skrek i sin hals med dova ljud. Allt han kunde yttra var sina tankar som ingen hörde.

"Jag visste inte vad de skulle göra. Jag försökte göra det rätta," skrev Joel och kastade blocket mot pojken. Pojken fångade blocket och reste sig sakta, han stod nu på kons rygg med nakna fötter. Han skimmade igenom blocket medan han vandrade upp på väggen tills han stod på taket upp och ned. Pojken drog fram en penna ur hans egna finger. Blodet droppade ner på kon. Joel stirrade upp i taket där pojken stod och skrev i Joels skrivblock. En sida revs ut och landade framför Joel. Han plockade upp lappen och läste bekymrat.

"Labyrinten är alltid kvar. Hjärtat är alltid kvar."

Joel läste lappen, men kunde inte förstå ordens betydelse. Han tittade upp och såg hur pojken var borta. Skrivblocket ramlade ner på golvet. Joel plockade upp det och la det i fickan. Känslan av oro växte starkare medan han fortsatte att mjölka kon tills det inte gick att mjölka mer. Hinken var full. Joel tittade ner i hinken och såg ett mönster uppenbara sig i mjölken. Det var ett mönster av en rund labyrint. Han såg labyrinten skifta och byta mönster. Han tittade närmre och såg hur ett ansikte bröt mjölkytan. Ansiktet öppnade sina blåa ögon och sin mun för att prata.

"Joel," sa ansiktet, hennes ögon ledsna. "Joel, vart är han?"

Joel svarade inte.

"Vart är Josef?" frågade ansiktet mer aggressivt.

Joel tittade sig omkring nervöst.

"Vart är jag någonstans, Joel."

Ansiktet såg ut att vara förvirrat.

"Vart är jag?" frågade ansiktet igen med mer förvirring och rädsla.

Joel kände frustrationen då han inte kunde svara. Han visade sitt skrivblock.

"Du är i en lada," skrev Joel.

"I en lada?"

"Ja. Vem är du?" skrev Joel och drog ut hinken så han kunde se bättre.

Ansiktet såg ut att fundera. "Jag vet inte. Vet du vart jag är någonstans? Varför kan jag inte känna mina armar och ben?"

Joel trodde han såg i syne. Han kanske åt förgiftad mat. Kanske var han fortfarande i en reva? Han slog sitt huvud och satte sig på pallen.

Han skrev och höll blocket ovanför ansiktet så den kunde läsa.

"Är jag ett ansikte?"

Joel nickade.

"Hur menar du?"

Joel pekade frustrerat på sitt eget ansikte och började skriva. "Du är ett flytande ansikte i en hink med mjölk."

Ansiktet tystnade. Joel kunde inte avgöra om det var en kvinnas eller pojkes ansikte. Det var feminint med större ögon än vanligt med kristallblå ögon.

Joel sänkte varsamt ner sina händer i hinken och tog upp ansiktet. Ansiktet var platt på baksidan, som ett huvud man skurit på mitten. Ansiktet var rakat, inge hår fanns på huvudet eller ansiktet. Inte ens ögonbryn eller ögonfransar.

Ansiktet log. "Ahh, jag kan se att vi är i en lada. Finns det djur här?"

Joel nickade och letade desperat efter något tyg eller en låda.

"Du ser ut att vara stressad, får jag fråga vad du letar efter."

Joel svarade inte, han fortsatte att leta medan det droppade mjölk överallt.

"Joel!" ropade Josef. "Hur går det med Klara?"

Joel fick ännu mer panik då han inte kunde ropa tillbaka. Han såg hur Josef kom in i båset och såg vad Joel höll i. De stirrade på varandra i tystnad. Josefs blick var låst på ansiktet, sedan höjde han blicken till Joel.

"Joel, vad är det där?"

Joel tittade ner på ansiktet han höll i, sen tillbaka på Josef.

Josef hittade en låda han la på golvet. "Lägg den där i."

Joel la ansiktet i lådan och stängde locket.

"Varför la ni mig här inne?" frågade ansiktet.

Joel stirrade på Joel med armarna i kors. "Varför händer det skumma saker runt dig för?"

Joel tog upp skrivblocket. "Ansiktet bara dök upp ur mjölken. Vet du vad det är för något?"

"Nej, klart jag inte vet. Varför skulle jag veta det?" sa Josef och tittade sig omkring. "Nu måste vi dölja det där också. Kan du ta den till ditt rum tro? Om den är kvar här kommer Tim se den, och han är en riktigt regelföljare. Han kommer rapportera direkt till Frank."

"Vi kanske ska göra det. Vi vet inte vad det där är för något ens."

"Om jag får avbryta så tycker jag det är resonligt att gömma mig för tillfället. Då jag kan skapa en oro med tanke på min ... avsaknad av lemmar."

"Tyst," sa Josef och sparkade till lådan. "Ta lådan till ditt rum, okej. Visa ingen förutom dem du bor med. Du litade på dem väl? Dem skulle inte skvallra?"

"Nej dem skvallrar inte."

"Bra. Ta ansiktet till ditt rum. Håll det säkert där.

Joel greppade lådan och tittade på Josef som pekade.

"Bara gå, vi ses sen. Jag fixar korna, Tim kan hjälpa mig. Bara göm ansiktet på ditt rum." Josef lutade sig närmre

lådan. "Och du måste vara tyst. Annars kommer du få alla oss i trubbel."

"Jag ska vara tyst," sa ansiktet.

"Jag vill inte att mina första vänner ska hamna i trubbel."

Joel höll lådan i famnen och öppnade ladudörren med foten. Solen sken och trädgårdarna var full med ansvariga. Joel hoppades på att ansiktet skulle vara tyst.

"Tjenare, Joel!" ropade Ronja och Gunnar med glada miner.

Joel vinkade tillbaka och nickade.

"Allt bra?" ropade Gunnar.

Joel nickade och skyndade sig genom trädgården och in i Kärnan. Två stycken rullade iväg biljardbordet då det snart var dags för middag. Några andra satt och spelade kort och det fanns också en folksamling vid

materialhyllorna där spanarna lägger det dem hittat.

"Har du sett den här, det var det jag beställde ju," sa Mattias och höll upp vad som såg ut att vara en CD spelare. Fast det var nog något helt annat.

"Du får vänta tills den är på marknaden först," sa Erik.

Mattias ställde ner manicken. "Du har rätt. Jag väntar. Vi spelar kort istället tills maten är klar."

Joel rynkade på pannan i hur stel deras konversation var. Det fanns dock ingen mer tid att tänka på det. Han fortsatte genom Kärnan upp för trapporna, genom korridoren tills han kom till sin dörr. Han öppnade dörren och stängde den bakom sig. Svetten rann längst pannan.

"Har vi nått vår destination nu?"
frågade ansiktet.

Joel slängde en kort blick på klockan.
Det var snart middag och hungern hade
krokat sig djupt.

"Joel, du behöver äta," sa den
okända rösten och formade ett ansikte i
Joels kletarm.

Joel la lådan på sängen och satte sig
bredvid.

"Kan du inte bara lämna mig
ifred?" tänkte Joel.

"Nej, det kan jag inte, jag behöver
näring," sa den okända rösten.

Joel höll för sina öron och blundade.

"Det hjälper inte att hålla för
öronen," sa rösten. "Jag är en del av
dig, kommer du ihåg."

Joel reste sig och tittade på tavlan.

"Middag, vi behöver näring. Eller så måste jag äta av oss," sa rösten.

"Jag ska. Bara ge mig en sekund," tänkte Joel och öppnade lådan där ansiktet låg. Joel drog fram sitt skrivblock.

"Jag ska hämta mat, vänta här och gör inge ljud," skrev Joel och visade texten för ansiktet.

"Jag har inga ben, Joel," sa ansiktet medan Joel stängd locket och puttade lådan under sin säng. Tankarna snurrade likt en tornado när han klev ut ur rummet och ner för trapporna. Förvirringen var i högvarv. När han klivit in i Kärnan såg han hur borden hade blivit preppade inför middagen. Folket hade börjat sätta sig vid borden. Kökspersonalen kom ut ur köket med

tallrikar i sina händer och serverade de som satt vid borden.

Joel satte sig ned vid Sam som alltid satt längst ut vid bordet längst bak. Antagligen för att hon enkelt skulle kunna duka av enkelt då hon åt snabbt.

"Hej," sa Sam med en suck. "Hur var dagen?"

"Helt okej," skrev Joel och visade blocket. Sam läste och tittade på Joel.

"Du ser helt förstörd ut."

"Mycket dynga att skyffla."

Joel samlade mod att skriva om Josef.

"Hörde att spanarna kommer troligtvis komma tillbaka imorron. Vi får se om de hittade några andra."

"Andra?"

"Ja. Hörde att de hade sett någon i en övergiven by."

"Oj. Vad har dem för order?"

"Prata och försöka värva dem till oss. Annars eliminera om de visar sig vara hotfulla."

Joel kände en klump i magen. Faktumet att de levde i en nästan tom värld hade inte landat riktigt än.

"Hur mår Jack och de andra?" skrev Joel och upptäckte att blocket snart var fullt det fanns bara några sidor kvar.

"Sara verkar anpassa sig bra. Hon har sagt att hon tycker om kolonin. Hon uppskattar att hon får starta ett nytt liv här utan skuggan av sina föräldrar." Sam blev serverad sin tallrik med mat. "Tack. Prisa Maskinen," sa Sam och log mot kvinnan som serverade henne.

"Prisa Maskinen," sa kvinnan och log tillbaka.

Joels panna rynkades. "Prisa Maskinen?"

"Ja, det är så alla säger här för att visa uppskattning. Jag föreslår att du gör likadant."

"Jag måste berätta något," skrev Joel och vände blad. "Josef har sätt min kraft. Men han kommer inte berätta för någon."

Sams ögon spärrades upp när hon läste texten. Hon lutade sig närmre och viskade argsint. "Joel, seriöst. Kommer du ihåg vad jag berättade om igår. Kommer du ihåg vad Raoul gjorde med alla?"

Joel nickade skamfullt. "Jo men det här är inte samma sak."

"Det här är precis samma sak," väste Sam. "De får inte bli misstänksamma. Vem vet vad de

kommer göra om de får reda på vad du är. Alla behöver den här pausen vi har fått."

"Det kommer inte sluta som din förra koloni, Sam."

"Om du fortsätter att slarva kommer det sluta exakt som min förra koloni. Du har andra att tänka på. Var mer noggrann."

"Jag trodde du ville bort från den här kolonin."

Sam lutade sig tillbaka med en suck. "Jo. Men den här platsen är det bästa vi har just nu. Jag kan se hur alla läker här. Hur Jack äntligen verkar ha hittat vänner. Hur Sara blomstrar. Gör inte bort dig nu, Joel," sa hon och började äta av sin mat. En köksansvarig kom och ställde en tallrik framför Joel. Joel nickade vänligt och skrev i sitt block.

"Prisa Maskinen," skrev han och nickade tacksamt igen.

Kvinnan nickade tillbaka med ett varmt leende och gick tillbaka till köket.

"Du ser, smält in. Som du sa själv. Följ bara dina egna ord så löser sig allt," sa Sam och pekade på Joels tallrik. "Det är nog bäst att du äter på ditt rum. Folk vet redan, jag har spridit ordet att du skäms att äta framför folk för att din mun är deformerad från ett krig. Ingen ifrågasätter."

"Tack. Ses senare," skrev Joel och reste sig. Han såg hur Josef kom in i Kärnan och tog sin middag för att sedan gå ut igen.

"Ses sen. Kom ihåg vad jag sa," sa Sam med en seriös, fast blick.

Joel nickade införstående och gick upp för trapporna till sitt rum. Han

stängde dörren och satte sig på sängen. Armen formades till det svarta kletet och började konsumera maten som låg på tallriken. Det var jordnära smaker och han kände hur mättnaden började sättas in.

När maten hade blivit konsumerad satte han tallriken på bordet och lutade sig mot väggen.

"Hallå? Är du tillbaka, Joel?"
frågade ansiktet.

Joel satte sig upp igen, drog fram lådan och öppnade locket.

"Hej," sa ansiktet med ett leende.
"Jag undrade var du var någonstans."

Utan att tänka på det skrev Joel med sin kletarm istället för i blocket.

"Jag var ju och åt som jag sa,"
skrev Joel och sekunden han såg vad han gjort insåg han sitt misstag.

"Du kan skriva utan en penna ser jag," sa ansiktet.

"Ja, jag har fått någon form av parasit eller nått. Min arm är gjord av något svart klet," skrev Joel och visade sin arms sanna form.

Ansiktet tittade med fundersam blick. "Nej jag har inte sätt något sånt förut. Men jag måste meddela också att jag har tappat en hel del minnen på vägen hit."

"På vägen hit? Vad menar du med det?"

"Jag vet inte. Jag sa ju att jag inte minns."

"Hur kom du hit?"

"Jag minns inte. Jag minns bara att jag öppnade mina ögon och såg dig."

"Men hur kan du ens leva, du är bara ett ansikte."

"Det är en fråga jag också vill veta."

Joel tittade på ansiktet som låg i lådan. Hur i helvete kunde han hamnat i en sån här situation. Han var ju inte ens i en reva längre. Frågorna stod som torn över de få svar som inte ens kunde nå till stegen. De flesta svar genererade dubbelt så många frågor, vilket han hade accepterat. Men han ville försöka att hitta svaren.

Dörren öppnades och Sara klev in i rummet. "Tjenare, jag skulle bara hämta ..." Sara stannade i orden när hon såg lådan. "Vad är det där för något?"

"Är det där en av dina kompisar?" frågade ansiktet.

Sara stod med halvöppen mun. "Den pratar?"

"Jag pratar," sa ansiktet.

Sara tittade på Joel.

"Jag hittade den i ladan," skrev Joel. "Jag vet lika lite som du."

"Du hittade ett talande ansikte i ladan? Borde vi visa den för Frank?"

"Nej, det ska vi absolut inte göra. Vi måste ligga lågt. Vi gömmer ansiktet här tills vi vet vad det är till för."

"Jag har ett namn."

"Du har ett namn? Varför har du inte sagt det innan?"

"Ingen har frågat. Mitt namn är Zaloarikénió-lo-ahé ... kalla mig Rut."

"Rut. Okej," sa Sara och knäböjde sig för att titta närmre på Rut.

"Vart kommer du ifrån?"

"Jag vet inte. Jag har skadat min minnesbank."

"Är du en maskin?"

"Nej, jag är levande."

"Du pratar som en robot."

"Intressant." Rut tittade på Sara och Joel. "Är ni två vänner?"

Joel såg hur Sara mötte hans blick.

"Ja, Joel och jag är vänner."

"Minns du något?" frågade Sara.

"Nej. Bara mitt namn."

"Varför är du bara ett ansikte?"

"Jag vet inte. Jag är lika förvånad som du."

"Så du känner känslor? Men du verkar inte så bekymrad."

"Jag kan känna känslor. Nej, jag är inte bekymrad. Jag tror det finns ett syfte till att jag är i det här tillståndet. Kanske kommer jag minnas senare," sa Rut och log.

Sara suckade och satte sig bredvid Joel. "Jag önskar att jag var mer förvånad än jag är."

"Jag håller med," skrev Joel. "Josef sa att vi inte skulle visa Rut för någon annan kolonist eller frank. Bara, Jack och de andra får se."

"Är du säker? Tänk om den är farlig."

"Jag kan försäkra er att jag inte är farlig," sa Rut. "Som ni har märkt har jag inga armar."

"Vi vet inte vad du är för något. Du kan vara vad som helst från vart som helst," sa Sara.

"Du har en poäng. Ni kanske ska ha mig under sängen tills ni hittar en lösning till ert problem."

"Vårt problem? Du är vårt problem."

"Det har jag förstått," sa Rut utan någon emotionell reaktion.

"Rut har rätt dock, vi måste ha den gömd."

Joel nickade. Sara lutade sig fram med armbågarna på knäna.

"Hur mår du?" frågade Sara.

"Bra," skrev Joel.

"Bra?" Sara skrockade. "Du mår bra?"

"Ja. Jag mår bra."

"Ingen mår bra, Joel. Inte efter vad vi har gått igenom."

Joel svarade inte, hans blick föll till golvet.

"Jag tror på den här kolonin. Jag tror vi kan trivas bra här om vi ger det ett försök. Här är vi fria från allt skit som har plågat oss innan."

"Jag måste hitta en väg hem."

"Måste du det? Vill vi verkligen tillbaka?"

Joel kände sig obekväm. "Ja? Klart vi vill tillbaka. Tillbaka till vår egen verklighet."

"Jag tror vi på den bästa platsen vi kan vara på."

"Vi ska tillbaka hem, Sara. Vi kan inte stanna här. Du vet det."

Sara gav inte den reaktion Joel hoppades på. Han verkade vara fast vid idén om att stanna i kolonin.

"Ge kolonin en chans iallafall."

"Om jag hittar en väg tillbaka, du följer väl med då?"

Sara nickade med en förvirrad blick som byttes till ett leende. "Ja, det är klart jag följer med dig," sa hon och tittade på Rut, sen vände blicken till Joel igen. "Du är säker på att du inte vet vad det är för något?"

"Jag har ingen aning om vad det är. Så fort jag vet kan jag meddela dig."

Sara suckade och lutade sig tillbaka.

"Saknar du ingen där hemma?"
skrev Joel.

"Menar du hemma från vår verklighet?" Sara tänkte efter. "Nja. Nej inte riktigt. Jag är rätt glad att få vara här faktiskt. Det är som en nystart. Lite av en dröm om jag ska vara ärlig. Hela situationen med Bill och vart vi ska bo har typ löst sig på ett sätt. Vi är här tillsammans. Han verkar också vara ... lättare. Vilket glädjer mig för han har alltid burit runt på den där bördan så länge. Jag kände aldrig att det var något jag kunde göra åt. Men nu... det är som att han är fri. Svårt att förklara. Känner inte du dig lättare?"

"Nja, vet inte riktigt."

"Jag tror vi alla kan få processa våran sorg här. Har du inte märkt hur välkomnande alla är. Jag känner mig så himla accepterad här. En ovan känsla. I hela mitt liv har folk tittat snett på mig på grund av mina föräldrar. Jag har alltid försökt dölja mig. Men nu. Jag kan få vara den jag alltid velat vara, utan att någon vet om vart jag kom från. Det är en gåva, Joel. Du har gett mig den gåvan."

Joel kände mer skam än innan.

"Det är jag som har orsakat allt ert lidande, Sara. Jag har inte gett er någon gåva."

Sara la sin hand på Joels axel. "Vi är alla skyldiga dig våra liv."

"Ni är inte skyldiga mig någonting. Det var jag som fick in er i allt skit till att börja med.

"Menar du när du spelade bort din arm?"

"Ja, jag kunde bara ha tagit ögonen och gått iväg."

"Du spelade för att försöka få oss tillbaka."

"Jo. Men jag borde vetat."

"Du kunde inte ha vetat, Joel. Du tog en chans på något du trodde skulle funka. Det är mer än andra skulle gjort. Lägg inte all skuld på dig själv."

Joel nickade, men kände fortfarande skammen i hela kroppen.

"Jag kommer vara i verkstan med Bill om du behöver mig," sa hon och reste sig och gick ut ur rummet. Hon kom in i rummet igen.

"Juste jag skulle ju ha mina handskar," sa hon och skrockade och stängde dörren.

Joel andades ut tungt med näsan. Tankar om sitt misslyckande svepte honom i en kall oro. Sittandes där i sin ensamhet kände han skulden tynga ner honom som sandsäckar. Känslorna var spridda men fokuserade på samma gång. Han visste vad han ville göra, men inte hur han skulle göra det. Det var som att han kunde se sitt mål, men inte vägen dit, vilket skapade en extrem frustration. Han kände sig inte värdig av deras tacksamhet, inte efter vad han gjort. Djup skam och sanningar låg fortfarande djupt bäddade inom honom. Sanningar han inte kunde skilja från lögner.

Kapitel 18. Euforins ledarskap.

Joel klev ut i trädgården och såg hur de sista solljuset hade försvunnit bakom murarna. Mörkret hade fallit över kolonin och lamporna lös upp trädgårdens olika delar. Det var en vacker beskådning. Joel drog in den friska, dofrika luften och klev ner på grusgången. Tankarna hade lugnat sig en aning, men många frågor och frustrationen satt kvar som en gammal vinfläck. Lite längre bort i lampskenet kunde han se Jack sitta vid potatisgården helt själv. Joel gick fram till honom med skrivblocket i hand. Jack vände sig om då han hörde Joel komma gåendes.

"Tjena," sa Jack och grävde i jorden.

"Vad gör du här?" skrev Joel.

Jack fnös och skrockade. "Vad ser det ut som jag gör?"

Joel svarade inte.

Jack slutade gräva och suckade. "Jag gräver upp potatis."

"Jag trodde du var köksansvarig."

"Jag är det," sa Jack frustrerat som om han kände sig störd. "Jag gillar att vara i trädgården bara, okej. Jag har ett intresse för växter," sa han i lägre ton och tittade sig omkring. "Men du behöver inte gå runt å säga det till alla."

"Det är ju inget fel med att gilla växter?"

"Jag vet det, tack för upplysningen. Jag vill ändå inte att folk ska tro att jag är ..." Han stoppade sig. "Jag blir lugn av att hålla på med växter," sa han och reste sig upp, tog tag i en vattenkanna

och började vattna potatisplantorna framför sig.

"Varför är du här ute då? Har du glömt något i ladan eller?" frågade Jack.

"Nej, jag behövde rensa tankarna lite bara."

Jack läste texten och nickade. "Jo, det är en del att ta in. Men jag måste säga ändå. Det känns rätt bra här, jag gillar att ha ett syfte." Han gick iväg lite till ett par andra plantor och vattnade där. Joel följde efter.

"Det är skönt att kunna börja om," sa Jack med stilla, tankfull blick.

"Sara sa samma sak."

"Jo, hon är ju den smarta av oss alla. Jag är mer orolig över Tom dock," sa Jack och drog ett djupare andetag.

"Han känns så låg på senaste tiden. Har aldrig riktigt sätt honom så låg förut."

"Han kanske bara behöver mer tid att anpassa sig."

"Jo." Han ställde ner vattenkannan och satte sig på knä vid jorden. "Han har gått igenom en hel del skit i sitt liv," sa han med empati. "Allting med hans systrar. Han kan aldrig riktigt komma över det."

"Att dem dog?"

"Att han stack, som sin far gjorde. Hans systrar dog när han inte var där. Kort efter det tog hans mamma livet av sig. Han har burit den skammen hela tiden. Jag har försökt att förklara för honom att han gjorde det han trodde var bäst för sig själv, och att det inte är något dåligt." Jack grävde i jorden mer aggressivt och planterade halva

potatisar med jämna mellanrum. "Han är en bra människa. Han kan bara aldrig se det själv."

Joel satte sig på knä bredvid Jack som muttrade. Joel började gräva hålen i jorden bredvid så Jack enklare kunde plantera potatishalvorna. Jack tittade snabbt på Joel och ner i jorden igen. "Jag har alltid satt upp till honom ända sen första dagen jag såg han. Han är min förebild."

"Kan förstå det. Kommer aldrig glömma när han slängde sig på Frank och räddade oss."

Jack log. "Jo, det är så han är kopplad. Första gången jag träffade honom på byggplatsen såg jag att han blev mobbad av de andra. De höll på att slå ihjäl honom. Jag dök in och räddade han."

"Varför då? Han är ju den snällaste björnen någonsin," skrev Joel och fortsatte att gräva.

"Han blev nedslaget för att han är ..." Jack stoppade sig själv. "Han stod upp för sig själv trots det. Han kunde enkelt ha ljugit och bara smält in. Men han var tydlig och stod upp för sig själv när folk började gå på honom." Jack reste sig efter han planterat den sista potatishalvan. Han gick till tomatplantorna och började plocka ner dem i en korg. Joel hjälpte till.

"Han tror att han står i skuld till mig för den dagen. Men det är jag som står i skuld till honom. Jag stod upp för honom, för han är den jag alltid velat vara. Någon som vågar vara sig själv utan skam. Jag har själv alltid försökt vara någon annan. Jag har alltid försökt

leva upp till att vara polis som jag misslyckades med. Sen dess har jag bara levt i mitt eget moln av misslyckande. Du vet ju redan hur min familj var." Jack ställde ner korgen och tog upp vattenkannan och började vattna.

"När jag såg Tom såg jag ... hopp. Och jag ville skydda det hoppet. Han betyder alltför mig." Jack skrockade. "Du måste vara så jävla trött på allt tjat om våra problem. Du har dina egna problem med din ... ah."

Joel kände sig rofylld av att höra Jack öppna upp sig för första gången på riktigt. Han kände allvaret i Toms betydelse för honom, och det var fint att få höra.

"Tack, Joel. För allt du gjort. Du har räddat oss fler gånger än jag velat

erkänna. Ville bara säga det. Du förtjänar att höra det."

Joel hade svårt att ta emot Jacks tacksamhet då Joel inte kände sig värdig av det. Joel kände sig fortfarande skuldsatt av sina val som fick dem alla in i situationen till att börja med. Skulden och skammen satt som fiskkrokar i hans kött som var omöjliga att få ur. Han visste bara inte hur korkarna skulle tas ur, så istället satt dem kvar och orsakade en djupgående smärta han inte kunde bli av med. Joel vände sig om och hörde ljudet av musik komma från kärnan. Han kunde se några stå utanför och pratade. Joel vände sig till Jack frågandes.

"Tror du dem har fest där inne?"
frågade Joel.

"Jag tror vi får gå dit och kolla."

Jack släppte vattenkannan. Joel och Jack gick längst grusgången tills de kom till stentrapporna som ledde till dörren. Joel öppnade dörren och möttes av en dovre belysning, musik och ett festligt intryck i hela Kärnan. Borden var ställda åt sidan vilket gjorde plats för ett stort dansgolv i mitten. Det måste ha varit nästan hela kolonin som var inne i Kärnan. De kunde se laser och olika sorters diskobelysning reflekterades från taket. Neonbelysning lyste upp med orange och blått sken genom den lätta röken. Musiken sänktes och Frank klev upp på ett podium i en skimrande rock där alla medlemmar kunde se honom. Alla slutade dansa och vände sina blickar upp till Frank.

Han räckte ut sina armar. "Välkomna. Vi firar idag våra nyaste resenärer. De kom alla från en verklighet inte alltför olik denna. De kom från en värld full av kaos och smärta. De kom från en plats där de alla var fast i skammens grepp. En värld full av hat och sorg. Men nu. Nu välkomnar vi dem till vår värld av kärlek och fria sinnen. Vi alla vet att Maskinen har gett oss gåvan att kunna mötas bortom tidens ramar. Vi alla har tillsammans kunna skapat vår egen utopi. Vår koloni är bara den första av många. När Maskinen ser att vi är värdiga och redo kommer den släppa oss fri till att befolka den tomma världen igen. Men vi behöver bevisa oss att vår koloni är värdig och frodas bortom människans begränsningar. Låt oss bli

starten av den nya världen! Vi är dem nya, vi är framtiden!"

Frank höjde armarna och musiken drog igång med ett dån i samråd med hans episka gest.

Joel fick rysningar av hans tal och hur musiken drog igång i slutet av hans ord. Att kolonin var starten av en ny värld. Att de bara var början, att de skulle kunna lämna murarna en dag. Joel kunde se hur Sam, Bill och Sara kom in i Kärnan med lika vilsna blickar. Jack vinkade till Sara, Sara vinkade tillbaka och kom och ställde sig vid dem.

"Hej. Helt sjukt, eller hur? En fest tillägnad till oss," sa Sara med lycka i blicken.

Joel log åt Sam som log tillbaka till Joel. Joel såg också hur Jack fortsatte att söka med blicken bekymrat.

"Tom eller?" frågade Bill. "Jag tror jag såg honom på rummet för ett tag sen."

Joel tittade sig omkring och såg Tom komma ner för trapporna. Joel puttade på Jack för att få hans uppmärksamhet och pekade. Han såg hur Jack glänste upp i glädje när Tom gick genom det fulla dansgolvet till dem.

"Jag trodde inte du skulle komma hit," sa Jack och gav Tom en klapp på axeln.

"Inte jag heller." Han tittade sig omkring. "Jag tro det kan vara bra med en distraktion."

"Jag håller med," sa Jack. "Jag håller med fullständigt."

Joel såg hur Frank närmade sig med en välkomnande gest.

"Vad tycker ni?" frågade Frank medan musiken pumpade så bröstkorgen vibrerade. Olika dofter av rökelse sprid sig över Kärnan och skapade en lätt dimma över dansgolvet där folk dansade tätt intill varandra. Alla kolonister dansade som om skam och bekymmer var raderat från deras sinnen. De alla dansade i rörelsens frihet.

"Ta dem här," sa Frank och höll ut en näve med orangea, självlysande svampar. "Det är en gåva från Maskinen. "Alla här har tagit dem. Jag vill att ni ska ta del av vår kollektiva känsla för det vi försöker skapa."

Joel fick en svamp. Jack fick en svamp. Tom fick en svamp. Bill fick en svamp. Sara fick en svamp. Sam fick en svamp.

"Vi är framtiden," sa Frank och backade in i den dansande folkmassan och försvann i kaoset av ljus, dimma och kroppar. Joel tittade runt på de andra.

"På tre eller?" frågade Sara.

"Är du säker på att vi ska ta dem?" frågade Tom. "Det kan vara vad som helst."

"Jag tror det är bra att vi visar att vi är en av dem," sa Bill.

Joel kände sig osäker. Han mötte blicken med Sam som ryckte på axlarna, hon såg ut att inte vara så bekymrad. Hon lutade sig närmre Joel.

"Förlåt för innan. Jag är bara orolig."

Joel tog fram skrivblocket. "Det är okej. Jag förstår," skrev han och ritade en glad smiley bredvid innan han la ner blocket i fickan.

"Ska vi rösta eller?" frågade Bill och alla skrattade. Joel också.

"Alla som är för upp med en hand," sa Bill och räckte upp handen.

Joel räckte upp handen tillsammans med Sam, Sara och Jack. Tom stod och tittade på svampen med rynkade ögonbryn.

"Kom igen, Tom. Vi behöver det här. Vi behöver en paus från allt skit vi upplevt."

Tom tittade oroligt på svampen i sin hand. "Tänk om det här kommer dra fram våra demoner. Jag vill inte se saker från tåget igen. Jag vill inte se Lokföraren igen." Tom hade genuin rädsla i sin blick.

"Jag tror inte Frank skulle ge oss droger som skulle göra oss rädda och aggressiva. Speciellt inte efter han fick

oss att gå genom revan," sa Jack och stoppade svampen i munnen. "Vi klarade oss till andra sidan. Låt oss njuta av det." Tom stoppade svampen i munnen. Sam tittade på svampen och slängde in den i munnen utan att tveka.

Bill och Sara tittade på varandra och gav varandra en nick. Joel tittade hur alla åt sina svampar tills han själv höll svampen i sin hand och absorberade den diskret. Inom sekunder kunde han känna ett varmt rus genom blodet som om någon hade hållt kryddor rakt in i hans blodomlopp. Han började svettas och andas tyngre. Till en början var det läskigt. Men sen förstod han att det var bara starten på något euforiskt. Känslan ledde och honom förbi all skuld och skam. Euforin guidade honom genom allt ont till ljuset. Joel kände en sådan

ren glädje och kärlek han aldrig känt förr. Hans pupiller vidgades och fingertopparna pirrade. Ljuset, musiken och färgerna var mer markant. Det kändes som att han kunde se genom tiden och livet självt. Efter någon minut kunde han se hur Sam och de andra hade börjat bli påverkade. Deras ögon spärrades upp med stirrande blickar.

"Jag tror jag börjar känna något," sa Bill och skrattade och vände sig till Sara. "Känner du något?"

Sara höll upp sina händer framför sig. "Jag har definitivt börja känna något. Hon vände sig till Bill. "Känner du något?"

"Jag känner mig ... varm," sa Bill. "Det här påminner om något jag testade i Sydafrika för länge sen.

Joel kunde känna musiken och ljudet genom luften. Basen vibrerade blodet i hans kropp och han ville ut på dansgolvet. Joel tog Sams hand och gick ut till dansgolvet som var fullt med euforiska människor.

Jack, Tom, Sara och Bill följde med till dansgolvet. Det var som att allas hämningar släppte. Jack och Tom började dansa med passion och liv i sina rörelser. Joel kände ren lycka när han sen vände blicken till Sam. De dansade tillsammans.

Joel vidrörde Sams hud och kände hur hela hans kropp sköts upp i extas, hjärnan kändes som fyrverkerier.

Bill och Sara stod bredvid och följde musikens rytm tillsammans. De var totalt ostörda av sociala konstruktioner i hur man ska bete sig. De studsade och

dansade rytmiskt med armarna. Tom drog av sig tröjan höll den i handen och skrek upp i luften.

Joel kände sig förhistorisk och djurisk i sitt sinnestillstånd, som att svampen hade backat tillbaka tiden. Det kemiska hade startat en djup symbios med det biologiska. Känslan var kraftfull och insiktsfull. Allt han såg var färger och känslor. Folket omkring honom delade samma känsla. Det blev som ett kollektivt eufori.

Bill slet också av sig tröjan till bar överkropp. Svetten glänste över hans muskulösa överkropp medan Sara dansade tätt intill honom. De var som två helt olika människor. De hade förvandlats till något Joel trodde bara fanns på film. Tom och Jack dansade vilt och hoppade i takt med musiken.

Joel stannade en stund och bara tog in allting omkring honom. Ljudet, människorna, lukterna, ljuset. Hela atmosfären var av lycka. Joel hade aldrig sätt så mycket kärlek på samma plats. Han kände sig en del av kolonin, en del av något större, en del av framtiden. Joel såg hur alla omkring honom såg ut att sväva in sitt inre, som att de gav interna kärleksförklaringar till sig själva.

Som att de slöt en pakt med sig själv att älska mer, att ge mer, att försöka mer. Joel kände detsamma, han kände att han var tvungen att kunna vandra mellan livets val för att se helheten. Tankarna snurrade, tankarna svävade. Det externa blev internt. Det interna blev externt. Intrycken blev till verklighet.

Benen värkte och andningen blev tyngre. Joel gav en gest till Sam att han skulle gå ut och ta luft i trädgården. Sam nickade och följde med. Joel och Sam trängde sig genom den svettiga folkmassan och öppnade dörren till trädgården. Den svala kvällsvinden svepte in och Joel kände hur sina lungor expanderade med den svala luften. Han stängde dörren bakom sig och satte sig på en bänk lite längre bort bredvid Sam. Den svarta himlen var pepprad med stjärnor. Aldrig tidigare hade han sätt så många stjärnor på en natthimmel. Stirrandes upp i himlen kände han något övermäktigt, något han gissade hur religiösa kunde känna när de bad mot himlen.

Men han visste att det övermäktiga var inget yttre, det var snarare en biologisk, kemisk reaktion inifrån.

"Är du troende?" skrev Joel på sin lapp, han vågade inte använda sitt svarta klet för att skriva, då han såg andra kolonister som tog sina nattliga kvällspromenader.

Sam skrockade och tittade upp i himlen. "Jag trodde nog att jag var det ett tag." Hon tittade med längtande ögon. "Men nu ... Jag önskar nog att jag var det."

"Varför då?"

"För jag har svårt att greppa allt som händer oss. Jag hade svårt med det redan första gången jag klev in i en reva och träffade Raoul. Men han övertygade mig om att det var guds

plan. Att vi alla var en del av något större."

"Precis som Frank prata om."

"Jo. Antar att han också är religiös på sitt sätt. Är du troende."

"Nej. Om jag skulle tro på en gud skulle jag bara tro att han ville mig ont."

"Eller att han testar dig."

"Testar mig?"

"Precis."

Joel skakade på huvudet i förakt mot något som skulle kunna kalla sig självt gud. En högre makt var något Joel aldrig trodde fanns.

"En högre makt är bara något osynligt att kunna skylla ifrån sig allting på."

"En högre makt behöver inte vara en allvetande varelse som sitter högt

upp. En högre makt kan vara något som finns i oss alla. Det kan vara en idé om något bättre. Jag tror du har fått fel bild om vad folk tror en högre makt är för något."

"Om du tror på högre makter, vart var den när du blev antastad som barn då"?

"Den jobbade genom mig. Jag kunde ta itu med honom på egenhand. En högre makt är ingenting som stoppar dåliga händelser."

"Så du menar att en högre makt är något som finns i oss alla, som strävan att vara god eller?"

"Precis."

Joel lutade sig tillbaks och andades ut tungt genom näsan. "Om det fanns en högre makt så finns den inte inom mig."

"Den jobbar inom alla. Det är bara inte alla som resonerar med den."

"Det låter mer som du pratar om människans moral."

"Vår moral kanske är den högre makten."

Joel skrockade. "Hur många svampar tog du?"

"Jag känner mig bara så bra just nu. Det var ett tag sen. Jag vet inte hur jag ska bli av med skulden jag känner." Sam lutade sig fram med hängande huvud.

"Inte jag heller. antar att vi får vänta på en högre makten att jobba genom oss." Joel skrockade.

Sam slog honom på axeln.

Joel tog ett djupare andetag. "Jag har något jag måste berätta."

Sam satte sig upp rakare och tittade på Joel. "Vad?"

"Du kommer inte gilla det."

"har du sabbat något?"

"Nej, inget har äventyrat vår plats här i kolonin."

"Okej, så berätta då."

"Du vet ju om att jag har fått visioner och så."

"Ja," sa Sam med rynkade ögonbryn, hon lutade sig bak med armarna i kors. "Jag minns inte exakt om du berättade det. Var det från det där klotet du gav till Gustav?"

"Precis. Jag såg något igen, förut när jag mjölkade Klara."

"Klara?"

"Kon, hon heter klara."

"Ah, okej."

"Jag såg en labyrint i mjölken. Sen kom det upp ett ansikte."

"Okej? Vad tror du det var för vision då?"

"Nej, alltså det var ett fysiskt ansikte som kom upp ur mjölken. Jag har den på vårt rum nu."

Sam stirrade på Joel och bröt sakta ut i ett leende. "Du är rolig." Sam skrattade.

"Nej, jag är seriös. Jag vill helst visa allihopa. Någon kanske vet vad det är för något."

Sam svarade inte, hon tittade på Joel med en längtande blick. Hon lutade sig närmre Joel. "Får jag kyssa dig?"

Joel lutade sig tillbaka. "Hur? Jag har ingen mun."

Sam höjde sin hand långsamt och drog ner Joels munskydd. "Bara blunda."

Joel blev extremt nervös men lydde hennes ord och blundade. Han kände hur hennes läppar kysste huden där hans mun en gång var. Trots avsaknaden av läppar kunde han känna pirret och blodet rusa. Det var okänt om känslorna han kände var på grund av svampen eller det biologiska. Sam vidrörde Joels arm. Sam avslutade kyssten.

"Öppna ögonen," sa hon.

Joel öppnade sina ögon.

"Hur kändes det?"

Joel höll fram sitt block men kunde inte skriva några ord. Han bara stirrade på henne. Han trodde hon skulle kräkas. Att kysa ett missfoster som honom, hur kunde hon?"

"Jag är inte rädd, eller äcklad av vad du är. Tvärtom. Du har fått mig att kunna prata om saker som plågat mig. Jag ville bara visa uppskattning. Det betyder ingenting, jag menar väl bara att du inte är ensam." Sam reste sig upp. "Vi går och kollar in det där ansiktet du prata ... skrev om."

Joel reste sig och la ner blocket i fickan. De trädde in i Kärnan igen där musiken dunkade och folket dansade i neonens ljus och rökens dimma. Joel såg hur Bill och Sara dansade tätt intill varandra. Joel vinkade och såg hur Bill såg honom. Bill nuddade Sara och pekade mot Joel. Joel pekade uppåt i en gest att de skulle upp på rummet. Bill och Sara gick bort från dansgolvet till Joel och Sam.

"Hej, Joel och Sam. Vad har ni gjort för roligt," sa Sara fnittrigt. "Har ni haft det kul?"

Sam och Joel tittade på varandra. Joel visste inte om han skulle skämmas eller känna sig glad. Sam log smått.

"Vad ville ni?" frågade Bill. "Jag har fortfarande dans i hela kroppen jag vill få ut," sa han och hoppade lite på plats.

"Joel vill visa oss något på rummet."

"Okej?" sa Sara och fnittrade. "Bill, de vill visa oss något på rummet."

Bill fnittrade och viskade något i Saras öra. Hon skrattade och tittade på Joel och Sam med en snuskig blick.

"Viktigt," skrev Joel och kände hur svampen nästan hade gått ur systemet. Det kanske var för att han hade

parasitklettet i kroppen som absorberade det mesta.

"Okej, låt mig hämta Jack och Tom," sa Sara och dansade sig ut till dansgolvet till Jack och Tom. Hon la sina armar runt deras nackar och pratade. Jack och Tom vände sig mot Joel som vinkade åt dem.

"Tjenare, Joel," sa Jack med ett flin. "Hörde att du ville visa oss något på rummet."

Joel suckade inombords. Jack hängde på Joel, samma med Sara. Tom hängde på Jack. Bill hängde på Sara. Alla var närgångna och började smeka sina händer på varandras ryggar och bröstkorvar. Joel kände sig mer obekvämt i tanken på att alla andra fortfarande var mitt i ruset.

"Jag har något jag måste visa. Sara, du Sara ju redan," skrev Joel.

Sara läste texten och spärrade sina ögon. "Juuuuste ja, nu minns jag. Rut!" sa hon högt och kramade Bill. "Rut heter den. Så är det, den heter Rut och är jätkligt trevlig."

"Rut?" frågade Bill och log brett. "Vem är Rut?"

Joel gjorde tystnadsgesten med sitt finger. "Följ med mig."

"Jag vill gå och vattna växterna igen, tomaterna behöver mig," sa Jack.

"De trädgårdsansvariga vattnar dem," sa Tom.

"Jag vill också vara med växterna. Växter är det bästa jag vet," sa Jack.

"Gillar du växter?" skrattade Bill. "Varför har du inte sagt något?"

Jack la sin hand om Bill. "Det är inget man brukar säga direkt. Typ, hej jag gillar växter. man låter ju som värsta creepet."

"Ingen tycker att man är ett creep för att man gillar trädgårdsarbete eller växter," sa Sara.

"Säger ni ja, men inte andra jag har träffat."

"Då är dem andra du har träffat idioter isåfall."

"Så ni har inge problem med att jag gillar växter?"

"Men nej? Är du dum eller? Det är ett genuint intresse."

"Ska vi gå upp till rummet?" skrev Joel.

"Juste, du skulle ju visa något," sa Jack.

De följde Joel upp för spiraltrappan till korridoren som var mycket lugnare. deras dör. De alla stod utanför dörren medan det dova dunket från musiken kunde höras underifrån.

Jack lutade sig mot väggen och stirrade upp i taket. Tom lutade en hand mot väggen och andades tungt. Sara och Bill stod och hånglade. Sam och Joel tittade på varandra.

"Ingen får berätta om det ni kommer se här inne, okej?" skrev Joel och visade blocket, men ingen läste.

"Hallå!" skrek Sam och pekade på blocket.

"Ah, jo jag fattar. Inte berätta för någon. Kan du öppna dörrjäveln nu å visa skiten?" sa Jack.

Joel öppnade dörren och lät alla kliva in. De satte sig på sängarna och Joel

stängde dörren. Han böjde sig och drog fram en låda. Han öppnade locket och bar upp Rut som han höll i sina händer. Rut tittade på alla som satt i rummet med en vänlig blick.

"Är ni Joels vänner?" frågade Rut medan Joel höll henne så alla kunde se, och Rut kunde se dem.

"Är det där vad jag tror att det är?" frågade Jack med stirrig blick.

"Det är exakt vad du tror att det är," sa Sara och fnissade.

Bill satt med lika stirrig blick. Sam och Tom såg mer fundersamma ut.

"Vill du ha svamp?" frågade Sara obrytt.

"Svamp? Är det en sorts föda för er människor?" frågade Rut.

Sara sneglade på Bill. "Öhh, ja?" Sara skrockade. "Vill du ha?"

"Jag kan inte äta saker, då jag saknar resten av min kropp som ni kan se."

"Vad fick du svamp ifrån?" frågade Sam.

"På dansgolvet."

"Vi kan se att du inte har någon kropp. Jag tror inte det är vår största fråga," frågade Jack.

"Vad är eran största fråga?" frågade Rut.

"Hur kan du prata? Hur kan du ens leva och varför ser du ut som en extremt välgjord mask?" frågade Bill irriterat och exalterat på samma gång med handgester. "Hur!?"

"Jag kan inte själv svara på den frågan tyvärr. Men jag kan säkert svara på andra frågor."

"Jag har en hel del frågor jag skulle vilja att du svara på," sa Jack och skrattade. Han lutade sig fram och viftade med sitt finger. "Jag ska ge dig en riktigt klurig en."

"Jag gillar kluriga frågor. Så länge de inte handlar om mig själv," sa Rut. Joel hängde upp henne på väggen bredvid schemat så alla kunde se Rut, och Rut kunde se alla.

Sara tittade fundersamt på Jack. "Vad?" frågade Jack. "Ja skulle vilja kolla om vår moral är intakt eller inte."

"Vår moral?" frågade Bill. "Hur menar du nu?"

"För ett tag sen. Minns inte hur länge sedan det var. Men vi var fast i en källare. Vi hade blivit kidnappade." Jack pausade, tittandes på Rut.

"Jag lyssnar," sa Rut.

"Okej, ville bara kolla."

Sara suckade. "Men klart den lyssnar. Den hänger ju bara där. Vad annars ska den göra?"

"Jaaaaaag höööör diiiig," sa Jack och reste sig upp och gick närmre Rut. "Vi alla var fast i en källare. Och han som gav oss mat ramlade ner och dog där vi satt. Vi kunde inte komma ut och vår enda källa till mat och vatten var nu död."

"Intressant, så hur kom nu ut?"

Jack skrattade. "Nej nej nej, det är inte den intressanta biten. Det jag vill att du ska svara på är mycket mer intressant. Du ser, efter han dog var vi tvungna att koppa på någon lösning. Alltingen skulle vi svälta ihjäl. Eller så skulle Joel här kunna döda oss alla väldigt snabbt med sin kraft."

"Så vad är frågan?"

"Gjorde vi fel i att sätta det ansvaret på Joel? Eller skulle vi bara ha svultit ihjäl istället i en långsam, utdragen död?"

Rut såg ut att tänka när den stirrade in i intet. "Jag skulle säga att ni gjorde det bästa valet med tanke på vad ni hade för förutsättning."

Jack slog i väggen frustrerat. "Va inte en jävla staketsittande politiker nu. Ge oss bara ett rakt svar i vad du tycker. Tänkte vi rätt? Tänkte jag fel i att vilja skona alla från att hungra ihjäl?"

"Jag tycker inte att du tänkte fel. Med tanke på att ni hade ett val att kunna få en snabbare död så tycker jag ni valde rätt. Det skulle inte ha skadat Joel med tanke på att Joel själv skulle dö kort efter."

"Men han skulle inte dö kort efter, för han var den som skulle få svälta ihjäl efter vi var döda. Hans kraft kan inte skada han själv."

Rut tittade upp i tankar. "Hmm. Jag skulle nog säga att Joel skulle gjort ett svårt val för att lindra lidandet för sina vänner. Vilket tekniskt sätt skulle gjort honom till en räddare. En hjälte till och med."

Bil skakade på huvudet. "Det är sånt skitsnack."

"Vad jag förstod det som så var alla ni med på det. Du var för feg för att inse fakta."

"Du målar upp det helt fel."

"Okej? Så måla upp det du då."

"Vi var aldrig med på det. Det var du som ville att vi skulle dö så fort du

insåg vilken sits vi satt i. Vi ville leva så länge vi kunde, vi hade hopp."

"Du ville dra ut på ett lidande. Du ville att vi skulle svälta ihjäl. Jag vågade se det ingen ville se. Jag ville inte att vi skulle ruttna."

"Så vi skulle bara dött så fort vi kunde? Du ville inte ens kämpa. Jag kan förstå att du inte kom in på polisskolan. Jag kan förstå att din pappa hatade dig, så jävla feg och lat som du är," sa Bill med förakt.

Jack tog ett steg mot Bill med Tom greppade tag i Jacks arm.

"Isåfall är din brud lika feg och lat som mig," sa Jack och slet sig loss från Toms grepp. Jack stod framför Bill med ilska i blicken.

"Hon höll med mig, Bill. Sara var den enda av er som vågade se vad som

behövde göras. Du ville se oss alla ruttna. Du ville se din egen brud ruttna bort. Svälta ihjäl är ingen vacker död."

"Det är inte det handlar om," sa Tom med lugn och tilltro i rösten.

Jack vände sig mot Tom med tårar i ögonen. "Du. Du av alla. Hur kunde du vara emot mig? Ville du verkligen se alla bara tyna bort? Du om någon vet hur det är att se folk försvinna. Du om någon vet hur smärtsamt det är. Du stack till och med för att undvika det, och du ville att vi alla skulle genomgå det? Hur går det ihop?"

Toms ansikte såg ansträngt ut, Joel kunde se att orden gick rakt in i Toms hjärta och punkterade något rent emotionellt. "Jag vet mycket väl, Jack. Men att be Joel göra något sånt är inget vi vill ha på vårt samvete."

"Vi skulle inte ha något samvete, vi skulle varit döda."

"Du hade inte heller någon aning om att det skulle komma någon. Du ville göra ett beslut på rädsla. Sam hittade oss."

"Rädsla?" sa Jack med ett skrock. "Jag ville inte att Joel skulle döda oss baserat på rädsla. Det var baserat på logik."

"Det fanns ingen logik i det," sa Bill.

"Jag ville inte att ni skulle lida. Det var allt. Fråga Sara."

"Jag håller fortfarande med Jack i den frågan. Jag förstår hur illa det låter nu. Men i den situationen lät det som en väldigt lovande utväg från något som kunde ha varit mycket värre."

Jack vågade inte möta Sams blick, han stod med händerna på höfterna.

"Jag ville bara göra det som var rätt," sa Jack och satte sig på sängen bredvid Tom. "Jag står fortfarande för hur jag tänkte i den situationen. Joel skulle ha räddat oss alla om inte Sam gjorde det innan. Joel skulle skonat oss."

"Om vi skulle följt ditt råd skulle vi alla varit döda. Vi skulle inte ens vara här," sa Bill irriterat.

"Jag vet att du aldrig gillat mig, Bill Men ---"

"Det handlar inte om det," avbröt Bill.

"Så vad handlar det om då? Att jag är svarta fåret igen eller? Det är alltid skönt att ha någon att skylla på när allting slutade gott, eller hur? Men

försök inte ljuga och säga att jag inte hade en poäng."

"Vad skulle du gjort, Joel?" frågade Sam.

"Han skulle gjort det som var rätt," sa Jack.

"Rätt," skrockade Bill.

"Tror du jag kunde se in i framtiden eller?"

"Nej det kunde du verkligen inte, du ville inte att vi skulle ha någon framtid."

Jack suckade. "Alltså du vet mycket väl att det var en extremt liten chans att det skulle komma någon."

"Ändå så gjorde det de," sa Bill och gav en besviken blick på Sara.

"Varför tittar du på mig för? Jag kunde inte veta."

"Men du kunde kanske ha stöttat mig?"

"Stöttat dig? Det var dig jag tänkte på när jag stöttade Jack i sin tanke. Jag ville inte se dig svälta till döds. Ingen visste att vi skulle bli räddade."

Bill svarade i mummel för sig själv sen tittade upp på Jack. "Jag tycker du gjorde fel i att ens plantera tanken i att Joel skulle döda alla oss."

Tom la sin hand på Jacks axel och gav honom en blick. Jack svarade inte, han såg ut att bita sig i tungan för att vara tyst.

"Alla har rätt till sina åsikter," sa Tom. "Jag förstår dig, Bill. Jag var den som höll med dig. Men vi måste gå förbi det. Vi alla blev räddade. Ingen ville något illa. Sara och Jack ville inget ont. De ville det bästa för oss."

"Vad tycker du," frågade Jack och tittade på Sam.

"Jag?"

"Ja, du. Tycker du också att jag gjorde fel i att nämna tanken om att Joel kunde ... lindra vårt lidande."

"Jag kan säga att jag släppte ut er för jag har aldrig satt en grupp olika människor ta sig igenom så mörka situationer. Jag såg att ni alla ville väl. Jag tycker ingen av er tänkte fel. Det fanns inget rätt och fel i den situationen. Ni kan inte lägga den skulden på er själva." Sam tittade på Joel som mötte hennes blick. "Jag förstår det nu."

"Vad tyckte du, Joel. Vad skulle du gjort?" frågade Jack.

"Det spelar ingen roll vad jag skulle gjort."

"Det spelar visst roll," sa Jack.

"Skulle du låtit oss svälta?"

"Jack, det är inte rättvist att ställa den frågan såhär på efter hand," sa Bill.

"Det tycker jag," sa Sara. "Vi dömmar dig inte. Vi vill bara veta."

"Vi är alla höga på svampar," sa Tom. "Jag tycker inte någon av oss har rätten att ställa den frågan."

"Jag skulle ha gjort det," skrev Joel. "Jag skulle ha gjort det."

"Du ser, han skulle gjort det rätta valet," sa Jack.

"Det var inte det rätta valet. Vi skulle varit döda om det var det rätta valet."

"Jag menar att det var det rätta valet då när vi inte visste att vi skulle bli räddade."

"Jag håller inte med," sa Bill.

"Chockerande," sa Jack och fnös.

"Vi måste komma förbi det där," sa Tom. "Ingen hade fel, Jack." Tom tittade på Bill. "Ingen hade fel. Okej."

"Jag håller med Tom," skrev Joel. "Ingen av oss hade fel. Vi måste släppa det som hände då. Vi är säkra nu tills vi hittat en väg tillbaka."

Jack var precis på gång att säga något innan Tom avbröt. "Jack, låt det vara. Kan du släppa det? Eller vad vill du få sagt egentligen, vad är det du vill?"

"Jag vill bara inte bli sedd som att jag var skurken i hela situationen."

"Du är inte skurken, Jack. Ingen tycker det. Eller hur, Bill," sa Tom med en skarp blick mot Bill. "Eller hur."

"Nej du är inte skurken, inte Sara eller någon," sa Bill och tittade ner i golvet.

"Bra," sa Tom och andades ut. "Vi var enormt pressade. Men vi klarade oss, tack vare Sam. Det är Sam vi ska tacka."

"Ni behöver inte tacka mig," sa Sam.

"Jo, vi behöver det faktiskt. Vi behöver komma ifrån den där jävla källaren. Det var Sam som räddade oss och det är allt som betyder något," sa Tom med befallande röst. "Vi kommer aldrig kunna må bra om vi klandrar varandra hela tiden nu. Om vi ser tillbaka hela tiden är det som vi aldrig kom därifrån. Vi är inte kvar där längre."

"Jag förstår att ni har kommit överens om att vara oense. Det är bara naturligt att vara oense om saker. Det är så man lär sig av varandra," sa Rut.

"Varför låter den som en robot hela tiden?" frågade Sara och tittade på Jack.

"varför tittar du på mig för? Jag vet inte."

"Är du säker på att det inte är en robot?" frågade Sam och tittade på Joel. "Det var ju du som hittade den."

"Jag är levande," sa Rut.

"Levande är inte ett svar på frågan," sa Sara.

"Jag är ingen robot."

"Det är ingen robot," skrev Joel.

"Hur kan du leva ens?" frågade Bill med rynkad panna.

"Jag har redan svarat på den frågan," sa Rut och såg ut att visa en mikrokänsla av irritation.

"Har du känslor?" frågade Jack.

"Jag känner saker, precis som ni."

"Ser inte ut som det," sa Bill. "Du ser ut att vara en kall robot utan känslor."

"Jag är ingen robot."

"Så vad fan är du för något då?" skrek Jack och reste sig. "Vi har gått igenom helvetet så och jag vet inte ens vad som är verkligt längre. Så kan du åtminstone svara på vem du är, eller vad du är?"

"Nej det kan jag inte."

Jack suckade och satte sig tungt i sängen. "Alltså den där." Jack skakade på huvudet och kliade sig i bakhuvudet. "Varför ville du ens visa oss den, Joel?" frågade Jack och tog upp en påse från sin ficka. "Fuck it."

"Vad är det där?" frågade Sara.

"Vad ser det ut som. Mer svamp. Jag fick det från en på dansgolvet precis som dig. Jag tycker vi ska ta mer."

"Hur många fick du?" frågade Sam och tittade på Svamparna med hunger i blicken.

"Tillräckligt."

"Jag föreslår också att vi tar några till," sa Tom. "Vi behöver en paus från våra tankar."

"Jag tog inte dig för en knarkare," sa Bill.

Jack fnös. "Svamp är inte knark. Det är bara växter. Det borde väl du veta. Med tanke på din knarksyster."

Bill reste sig aggressivt. "Vad fan sa du?"

"Du snackar skit om min familj. Så jag kan inte snacka om din eller?"

Tom ställde sig upp och stod i mitten mellan Bill och Jack.

"Du hatar din familj," sa Bill pekandes. "Jag älskade min syster."

"Du är bättre än mig eller hur, bara för att du hade en syster du älskade. Bara för att du inte var hatad."

"Du vet mycket väl att jag var hatad av min mamma."

"Mhm, så varför snackar du sån jävla skit om mig då? Du vet ju hur det är. Ändå snackar du skit om mig."

"Man behöver inte bli ett as bara för att man har en pissig uppväxt."

"Jag är inte du, Bill. När ska du fatta det."

"Du kanske borde vara."

"Bara för att du lyckades fly till Sydafrika så är du bättre än mig eller?"

"Du är bara en deprimerad arg liten man som tror att hela världen är skit."

Tom ställde sig framför Jack och tittade in i hans rasande blick.

"Nu är vi tillbaka i källaren igen," suckade Sara.

"Vad exakt är det du stör dig på Jack? Ni två måste få ur vad det är som stör er," sa Tom.

Jack skrockade och fnös. "Vad fan tror du?"

"Jag vet inte," sa Tom. "Du måste säga det till, Bill. Om vi ska bli en del av den här kolonin kommer ni behöva prata med varandra."

Joel kliade sig i bakhuvudet frustrerat och pekade på Bill med handen.

"Ni ser ju själva. Han ska hålla på och sig själv över andra hela tiden. Han tror att han är bättre än alla."

"Bara bättre än dig."

"Bill," sa Sara argt och förvånat.

"Okej, sorry." Bill höll upp händerna. "Jag har aldrig sagt att jag är bättre än någon annan förut," sa Bill.

"Du gjorde det precis," sa Sara.

"Men innan det. Jag ser mig inte mig själv som någon bättre."

"Nej men du betar dig så," sa Jack.

"Han har en poäng," sa Sara.

"Va?"

"Ja, du har en tendens att använda din bakgrund och erfarenheter som ett vapen mot andra."

"Som ett vapen? Vad snackar du om?"

"Men när du pratar som du gör så känns det som ingen annan har en chans att säga någonting. Du har alltid

haft det värst. Det var fult att nämna Jacks familj som du gjorde."

Bill fnös. "Var det fult av mig? Efter Jack ville döda alla i källaren."

"Men vi har släppt källaren," sa Sara frustrerat. "Jack också."

"Har ni det verkligen?" Bill tittade sig omkring.

"Ja. Nu är det bara du som är taskig. Det är bara du som är kvar i källaren."

Tom tittade på Bill. "Vad är det du stör dig på med Jack. På riktigt."

Bill skrockade. "Att han ska se sig själv som ett offer hela tiden och vara så cool och spela hårdhudad. Folk är inte alltid efter dig, Jack. Men vi blir det när du betar dig som du gör. Du ska alltid vara så defensiv och se dig själv som

svarta fåret. Vi vill inget illa så vi ifrågasätter dig."

"Så hur ska ni lösa det här?"
frågade Tom.

"Jag vet inte," sa Bill. "Kan vi lösa det ens? Han är så jävla tjockskallig."

Jack suckade och satte sig på sängen. "Okeeeej," sa han och suckade igen. Han verkade kämpa fram orden. "Jag ska försöka sluta att se mig själv som ett ... svart får. Jag ska sluta vara så defensiv. Men det är svårt. Jag har alltid varit det."

"Men du är inte det här med oss," sa Sara. "Vi tycker om dig. Trots att du är ... som du är."

"Okej, jag fattar," sa Jack och försökte förlöjliga det.

"Gör du det verkligen? Låter inte som du gör det."

"Ja jag fattar," sa Jack med mer allvar i tonen.

"Och Bill?"

"Vad?"

"Vad ska du bli bättre på?"

"Jag ska sluta vara uppe på en höghäst antar jag," sa Bill och tittade på Jack.

"Antar? Det här är allvar, Bill. Om vi ska funka måste vi se förändringar hos oss alla."

"Okej. Jag ska sluta med det." Bill tittade på Jack. "Förlåt, Jack. Jag menar inte allt jag säger. Jag är bara stressad av allt skit. Vi har färdats genom tid och rum. Allt jag trodde om verkligheten har ändrats. Jag är inte alls bra på att uttrycka hur jag känner när jag är stressad."

Jack mötte Bills blick med en nick.

"Tack. Och jag ber om ursäkt för hur jag har ... betett mig. Jag ska bli bättre. Jag är inte heller så bra på att uttrycka mig."

"Bra, då har vi kommit till insikt med det. Ni har till och med saker gemensamt. Vi har förtjänat det här," sa Tom som att han försökte övertala sig själv. "Vi har förtjänat vår plats i den här kolonin. Låt oss inte sabba det nu."

"Kan vi få äta dem där svamparna nu?" frågade Bill.

Jack delade ut svamparna till alla. Det var cirka två eller tre svampar per person.

"En grej bara innan vi börjar," sa Jack. "Låt ingen gå ut från det här rummet."

"Varför inte?"

"Om någon får en dålig tripp så kan den inte gå iväg och skada sig själv."

"Dålig tripp? Det är ju inte LSD direkt," sa Bill.

Joel såg hur Jack såg irriterad ut. Men han blundande och drog ett djupare andetag. "Nej men vi kommer ta en större dos nu, man vet aldrig. Jag försöker bara vara schyst okej," sa Jack i lugn ton och slängde in svamparna i munnen.

"Okej, jag förstår. Du har rätt. Bättre att vara på den säkra sidan," sa Bill och la in svamparna i sin mun.

"Ni lär er," sa Sara och la in svamparna i munnen. "Jag är stolt över er."

Joel och Sam tittade på varandra innan Sam slängde in svamparna i sin

mun. Joel absorberade svamparna med sin kletarm.

Tom la svamparna i sin mun och de alla sjönk ner på golvet i en ring.

"Känner ni något?" frågade Sara.

"Jag känner något," sa Sam och började le. "Jo nu känner jag något."

Tom som annars alltid såg seriös ut började också le. Joel kände ett rus inom sig, som att blodet var tillsatt med batterisyra. Det var som en energisk kraft sköts genom kroppen ända ut i fingertopparna. Blodet pumpade och all sorg tycktes bara förtvina in i tomma intet. Sinnet blev övertaget av en våg av lycka. Det kändes som han surfade på en hög våg av sitt eget rus. Han såg det framför sig och log.

"Dem här svamparna måste vara något alla tar i kolonin, visst?" sa Jack.

"Hur menar du?" frågade Sara.

"Men har du inte tänkt på hur glada alla är. Som vi är nu." Jack skrattade. De måste ju gå på någonting.

"Kanske det. Du har nog rätt. De är säkert alla fulla med svampar hela tiden."

"Dem kanske är svampar," sa Sam.
"Det kanske är levande svampar."

"Vi kanske bor i en svamp just nu, och vi är bara sporer."

"Kanske Rut är en svamp också?" skrev Joel.

Bill skrattade gott. "Rut? Nej hon är nog fortfarande en robot."

"Hon är ingen Robot, Bill," skrev Joel.

"Okej, hon kanske är en gud?"

"En gud?" frågade Jack.

"Ja? En gud."

"Vad för sorts gud tänker du dig då?"

"Ingen aning. Kanske guden av tid. Kanske är vi alla bara sekunder i universums stora klocka av oändlighet."

Joel och de andra stirrade på Bill med förundran.

"Det där va djupt, Bill," sa Jack och pekade på Joel.

"Vad är då Joel? Han kanske också är en gud? Eller åtminstone fått en gudagåva."

"Jag har inte fått en gåva, Jack," skrev Joel. "Det känns snarare som cancer."

"Cancer? Gör den ont?" frågade Bill.

"Nja. Den värker snarare."

"Tror du den kommer växa?"
frågade Sara.

"Det tror jag inte, då skulle den redan ha gjort det," skrev Joel och såg hur rummet började böja sig.

"Jag börjar se konstiga saker nu," sa Jack och höll upp sina händer framför sig. "Ser ni något?"

"Jag känner mig varm," sa Sara.

"Jag ser vibrationer," sa Sam. "Som att jag kan se luftens alla partiklar."

"Så sjukt med parallella världar. Jag trodde verkligen inte på det," skrev Joel och började skifta med sin arm.

"Jo det är då en konstig arm du fått," sa Sara.

"Jag undrar hur det kändes att vara med Bill i ett helt år i revan," sa Jack.

"Jag menar inget illa. Jag är bara nyfiken."

"Det var faktiskt rätt skönt. Det påminner lite om här," sa Bill.

"Jag frågade Joel."

"Ah, förlåt."

"Det var annorlunda. Men som Bill sa, det var på ett sätt befriande. Att inte behöva tänka på alla ansvar som samhället ställer på en. Att inte behöva må dåligt av att se sociala medier hela tiden. Slippa räkningar man inte kan betala. Slippa vara på jobb man hatar," skrev Joel.

"Låter som en semester," sa Jack.

"Jo, just ökendelen var semester. Iallafall i jämförelse med allt annat vi såg.

"Okej, jag är så jäkla hög just nu och jag vill byta samtalsämne. Jag tycker inte vi ska dyka in mer på våra deppiga portalminnen. Jag tycker vi ska lära känna varandra bättre. Vi har knappt hunnit lära oss om varandra."

"Jag tycker vi har lärt oss om varandra en hel del," sa Sam.

"Jag menar dem mindre sakerna. Berätta om något du hatar och älskar," sa Sara och tittade på Jack med ett leende. "Vi alla vet redan kanske vad du älskar."

"Vad jag älskar?" frågade Jack.

"Ja? Berätta vad du gillar att göra."

Jack satt i tankarna en stund. "Jag gillar växter. Jag gillar att plantera och ta hand om växter. Gillar att se hur dem växer. Det ger mig ro."

Sara vände sig mot Tom med skeptisk blick.

"Det stämmer," sa Tom. "Sin lägenhet är full med växter."

"Okej, så det är ett genuint intresse alltså," sa Sara med ett flin.

"Är det något fel med det eller?"
frågade Jack skrockandes. "Allt kommer
från Jorden. Jorden är livets blod.
Växterna är allt vi behöver för att leva. Vi
borde vara mer tacksamma."

"Okej mister flower power," sa
Sara. "Vad hatar du då?"

"Den är enkel. Jag hatar när folk
smaskar. Absolut värsta som finns. Värre
än döden."

"Värre än tåget?" frågade Sam.

"Helt klart värre än tåget."

Sam skrattade gott. "Nej nu ljuger
du."

"Nej helt seriöst, smask är värre än
allt skit vi har fått uppleva hittills," Jack
log. "Jag lovar. Du då? Vad älskar du att
göra?"

"Jag älskar att spela. Det är en
hobby jag har."

"Dataspel?"

"Brädspel menar jag. Jo dataspel är också kul. Men inget klår ett riktigt bra brädspel."

"Har du någon favorit?"

"Jag gillar D&D mest."

"Vad är det?" frågade Jack.

"Dungeons and dragons. Det är som rollspel och brädspel tillsammans. Man är olika karaktärer som ska ta sig igenom olika utmaningar och besegra bossar och sånt. Skitkul faktiskt," sa Bill. "Men du gillar ju mer än att spela brädspel ju."

"Jo jag gillar att äventyra med Bill såklart," sa Sara och pussade på Bill.

"Vi har satt en hel del saker kan man säga. Innan allt det här menar jag. Jag kanske ska lägga in en beställning

på ett D&D spel," sa Sara glatt. "Ja det ska jag göra. Ni måste testa det."

"Det borde vi verkligen göra," sa Bill. "Hur har vi inte kommit på det innan?" sa Bill och tittade på Sara. De gjorde grimaser och ryckte på axlarna.

"Tom, berätta din hobby. Ingen kommer tro dig," sa Jack med ett flin.

"Menar du powerlifting? Det är väl inte så svårt att gissa? Det är bara att titta på mig."

"Nej inte det, det andra."

"Ah, menar du modellbygge?"

"Precis. Kan ni tänka er Tom sitta med sina stora händer och bygga små pyttesmå miniatyrgubbar med ett stort förstoringsglas?"

"Det skulle ju vara perfekt till D&D. Man kan ju skapa sina egna karaktärer där."

"Nja, vet inte," sa Tom. "Jag bygger mest båtar."

"Vadå mest båtar? Du bygger ju aldrig båtar. Han bygga vad som helst. Han är grym på det där," sa Jack och tittade upp i taket. "Jag kan se färgerna röra sig."

"Taket är vitt, Jack."

"Jag kan se andra färger också, kan inte ni det?"

"Jag kan se massa saker," sa Sam. "För mig ser det ut som hela rummet är tvärtom."

"Tvärt om, hur menar du?"

"Jag vet inte, det är det bästa jag kan beskriva det," sa Sam och log medan hon tittade sig runt.

"Du då, Sam," frågade Sara. "Vad gillar du att göra?"

Sam lutade sig mot sängkanten med en suck. "Vad gillar jag att göra," sa hon eftertänksamt. "Jag gillar att ... Jag vet inte faktiskt."

"Ingenting? Du var väl polis?"

"Jo men ---"

"Då gillade väl ... saker."

"Va?"

"Ja? Saker, gripa folk och pistoler och sånt. Skjuta folk," sa Sara.

Sam skrockade. "Men nej? Man gillar inte att skjuta folk bara för att man är polis."

"Det kan vara så," sa Jack. "Min farsa älskade att skjuta folk sa han. Fast å andra sidan var han en korrupt polis. Fattar inte ens att han blev polischef."

"Du var väl i insatsstyrkan," sa Tom. "Jag kan gissa att du gillar att tillhöra något. En enhet."

Sam svarade inte, hon nickade och såg mindre glad ut. Men log kort efter.

"Du ser. Att vilja tillhöra är också en hobby antar jag," sa Sara med stora pupiller.

"Jag kan inte fatta att du blev polis, Sam," sa Jack och fnös. "Efter allt skit de har gjort."

"Jag var tvungen, efter vad min farsa gjorde. Allt jag ville var att slänga in honom i fängelset. Så jag blev polis och jobbade mig uppåt."

"Lyckades du?"

"Med vad?"

"Att slänga in honom i fängelset?"

"Mhm," sa Sam med motstånd. "Jo han hamnade där han förtjänade."

Sam såg ut att kämpa med de ord hon yttrade. Hennes blick blev låg.

"Jag gillar fäktning," sa Sam utan kontext. "Det är något jag gillar."

Bill, Sara och Jack tittade på henne fundersamt, sen bröt ut i skratt.

"Fäktning? Som i filmerna?"

"Nej inte som i film. Mer som i sport."

"Ahhh, du menar när dem har på sig såna där fula vita dräkter med någon konstig hjälm på sig."

"Ja, alltså till en början gjorde jag vanlig fäktning. Sen gick jag med i något där man fäktas med större svärd. Sen har jag tränat mycket med riktiga svärd i turneringar."

"Riktiga svärd turneringar? Har aldrig hört förr."

"Det fanns där jag kom från. Det var mer olagliga turneringar."

"Underground svärdsturneringar? Jävlar alltså," sa Jack och nickade häpet.

"Så är det," sa Sam och reste sig upp och tittade på Rut. "Har du någon hobby?"

"Jag har ingen hobby vad jag vet om. Jag kan inte minnas."

Sam tog tag i Rut och höll den i sina händer. "Tror du man kan ta på sig den? Det är ju en mask ändå."

"Testa," sa Sara.

Sam kastade Rut till Joel som fångade den. "Testa du först."

"Vad tror du kommer hända?" frågade Jack. "Varför ska Joel testa?"

"Jag vet inte. Hon kanske spränger huvudet eller nått. Jag vet inte," sa Sam.

Joel höll i Rut. "Är det okej?" skrev Joel till Rut.

"Jag vet inte vad det ska göra för nytta, men ja om det gör er glada så testa gärna."

Joel höll upp Rut och vände på ansiktet. Det var inte så att Rut hade en urholkad baksida som en mask brukade ha. Men Joel kände sig bortom förnuft och resonliga tankar. Han satte Rut mot sitt ansikte och i samma sekund blev allting svart och knäpptyst. Det var som att luften sögs ur honom. Lungorna stramade åt och hjärtat bankade snabbare. Han stod där mitt i ingenting. Det var som han stod i döden självt, tills han såg en trappnedgång uppenbara sig rakt ner där ljus kom från. Han följde trappan ner tills han kom ner i ett rum. Trappan försvann. Joel tittade sig

omkring och kände igen sig direkt. Många känslor klumpade ihop sig på samma gång.

Han stod i ett sjukhusrum där patienter kunde ligga ostört i sin säng. Sängen stod vid fönstret med en fåtölj ståendes bredvid. Ett litet bord stod vid fåtöljen där en bunt böcker låg staplade. Joel närmade sig sängen och när han såg vem det var kändes det som hjärtat slutade slå.

Joel satte sig i fåtöljen.

"Pappa?" frågade pojken med svag röst medan Joel såg hur den magra pojken var kopplat till olika tuber och slangar. Hans ögon var insjunkna och han hade inget hår på huvudet eller ögonbryn.

"Det är jag, Josef. Jag är här."

Pojken tittade mot fönstret med djup sorg i blicken.

"Vart är mamma?"

Joel hade svårt att ge svaret. "Hon ... hon kunde inte komma."

"Hon kan aldrig komma. Hatar hon mig för att jag blev sjuk?"

"Hon hatar inte dig, Josef."

"Varför kommer hon aldrig hit?"

"Hon klarar inte av att se dig sjuk."

Josef vände sin tårögda blick mot Joel. "När kommer jag att dö, pappa?"

Joel drog fåtöljen närmre och tog Josefs hand. "Du kommer inte dö, okej. Behandlingen kommer hjälpa. Din kropp är stark, du kommer klara det." Joel höll tillbaka sina tårar. "Och när du är frisk igen så lovar jag att vi ska åka till Australien och dyka. Då kommer du få se vart livet startade. Det är det

vackraste som finns. Det kommer kännas som du flyger."

Josef log och tittade ut mot fönstret. "Jag ser fram mot det."

"Jag med. Doktorn har sagt att det finns en god chans att besegra det."

"Du kan säga ordet, pappa. Det är okej."

"Jo, jag vet." Joel tittade ner i golvet. "Ska jag läsa vidare i boken?"

"Kan vi inte spela istället?"

"Orkar du?"

"Är du rädd att förlora eller?"

Joel fnös. "Okej, skyll dig själv," sa Joel och plockade fram ett schackbräde. Han placerade ut pjäserna. "Vilken färg?"

"Börja du."

"Så du kan kopiera mig eller?"

Josef fnös "Det är ju du som kopierar mig. Du är bara trött på att förlora."

Joel vände på brädet så de svarta var mot Josef. "Jag förlorar aldrig."

"Inte i poker kanske. Men i det här är det jag som är mästare."

"Ska vi göra det mer intressant eller? Om du förlorar så får jag välja en bok att läsa, och du måste lyssna på den."

"Inte den boken. Jag vet att du försöker sälja in den."

"Den är så sjuuukt bra. Om du bara ger den en chans."

"Jag bränner den hellre."

"Du vet inte ens vad den handlar om."

"Jag vet mycket väl vad en handlar om. Du har ju typ berättat allting."

"Men det är hur allt är upplagt. Du kommer gilla den. Har vi en deal eller?"

"Det beror på vad jag får om jag vinner."

"Om du vinner ..." Joel tänkte.

"Om jag vinner får du övertala mamma att komma hit."

Joel nickade med ett haft leende.

"Okej, deal," sa Joel och skakade hand med Josef.

Tiden gick. Pjäserna slogs ut från båda sidorna. Joel tycktes ha övertaget, men förlorade snabbt i slutspelet då Josef hade placerat upp en strategi Joel inte såg. Joel försökte i alla sin makt att inte förlora. Men Josef hade lärt sig. Joel lutade sig tillbaka och suckade. Josef log.

"Du lovade," sa Josef.

"Jag lovar, jag ska prata med henne," sa Joel och plockade undan pjäserna. "Returmatch?"

"Nej jag orkar nog inte mer. Du får gärna fortsätta att läsa den där boken du började på igår."

"Du gillade den?"

"Ja, faktiskt. Trodde inte den skulle vara bra."

"Den är en klassiker," sa Joel och letade efter boken.

"Hur tror du det känns att dö?"

Joel kände en klump i magen.

"Josef."

"Du lovade att du alltid skulle vara ärlig med mig," sa Josef seriöst.

"Jo." Joel drog ett djupare andetag. "Du kommer inte känna så mycket mer än du redan gör. Alla här

gör sitt bästa för att ta bort din smärta."

"Men kommer det vara smärtsamt att dö av cancern?"

"Nej. Du kommer inte känna någon smärta."

"Kommer jag klara mig?"

Joel svarade inte. Josef tittade på Josef med en kärleksfull och sorgsen blick.

"Under hela den här perioden har jag inte fått veta någonting. Jag vet inte om jag kommer klara mig eller dö. Det känns som alla omkring mig ljuger. Jag vill inte att du ska vara en av dem, pappa."

Joel svarade inte, han tittade ner i golvet.

"Berätta vad du tror. Tror du jag kommer klara mig?"

Joel visste redan att doktors rapport var riktigt illa. Men att behöva säga det till Josef var ett berg omöjligt att bestiga.

"Det går inte att svara på, Josef. Vi kan inte veta än om vi vinner eller förlorar."

Josef vände bort blicken från Joel och tittade ut mot fönstret med tårar rinnandes.

"Förlåt."

"Du skulle aldrig ljuga sa du."

"Jag ljuger inte," sa Joel.

"Jag vet att du inte vill säga att jag kommer dö. Men om du tror det så vill jag höra det från dig. Jag älskar dig, pappa. Du är den som alltid har berättat sanningen. Hur illa den än har varit. Allt jag vill är att höra vad du tänker om det här. Jag kan känna att det närmar sig."

"Säg inte så."

"Tror du att jag kommer dö?"

"Nej. Du kommer leva. Jag lovar. Doktorn har sagt att det ser bra ut. Vi ska bara fortsätta som vi gör. Som jag sa, din kropp är stark."

Joel svarade inte. Han fortsatte att titta ut i fönstret som att han visste att Joel ljög.

Joel hittade boken och började läsa. Det var en av många böcker han läst ut för Josef under alla månader i sjukhuset. Det tog inte lång tid innan Josef hade somnat. Joel la ifrån sig boken och tittade på hur Josef låg i sin fridfulla sömn. Joel sänkte sitt ansikte i sina händer. Tårarna rann.

När han tittade upp igen var det natt ute. Josef tittade på en TV apparat som satt på väggen. Joel satt bredvid och

tittade med honom. Varje eftermiddag och sent in på kvällen satt Joel med Josef. Han läste ofta och de tittade på olika serier tillsammans. Han satt många timmar och tittade på när Josef sov.

Joel såg hur dagarna spolades förbi. Soluppgång och solnedgång gick på några sekunder. Joel klev in i rummet igen som på nytt. Som att han tryckte på play mitt i en film, fast detta var hans minne. Han var i sig själv, rakt i det minnet som hans mindes det. Josef låg i sängen och såg svagare ut än någonsin. Joel ställde en stor kartong på golvet och öppnade den.

"Hej, pappa. Trodde inte du skulle komma idag," sa Josef med svag röst, men såg glad ut att se Joel.

"Jag kommer komma hit varje dag tills du är frisk igen," sa Joel och

plockade upp två datorer som han började koppla in, samt medföljande skärmar."

"Vad tänkte du att vi ska göra?" frågade Josef och reste sig upp lite i sängen.

"Du kommer få se. Lägg dig ner och blunda. Jag lovar. det kommer vara värt det."

Josef la sig ned och blundade medan Joel kopplade in de sista sladdarna. Han kopplade också in två stycken VR headsets. Ett satte han försiktigt på Josefs huvud.

"Fortsätt att blunda. Lova."

"Jag lovar."

Joel satte på sig sitt VR headset och startade igång båda, startade igång datorerna och valde program.

"Öppna ögonen," sa Joel. De såg samma sak fast i varsitt headset. De flöt över de stora korallrevet i Australien. De flöt i vattnet och kunde se allting i detalj. Det var som att vara där på riktigt.

"Jag sa ju att vi skulle åka dit," sa Joel och log. Men hans hjärta var förkrossat av vetskapen. Joel tog försiktigt av sig sitt headset och tittade på Josef hur han låg där med också ett genuint leende han inte hade sätt på många månader. Synen av Josefs glädje gav honom tårar i ögonen som han torkade bort fort. Joel kunde också se på en av dataskärmarna vad Josef såg i sitt headset.

"Ser du sköldpaddan. Tänk dig att greppa tag i en sån och bara flyta med."

"Vi ska inte störa dem, pappa. Det vet du."

"Jo, klart."

Josef tog Joels hand och höll den med samma kärlek han kände för honom. En son han aldrig fick behålla. En människa som aldrig fick uppleva de drömmar han fått.

"Jag älskar dig, pappa. Jag önskar bara vi kunde fått mer tid," sa Josef.

"Vi kommer få mer tid. Jag lovar."

De satt en stund i tystnad. Joel tittade på Josef och log.

"Pappa."

"Mhm?"

"Jag är inte rädd för att dö vet du."

"Säg inte så."

"Jag har haft mycket tid att tänka. Det jag är rädd för är inte att dö i sig. Vill du veta vad jag är mest rädd för?"

Joel tittade på skärmen det Josef såg.

"Det jag är mest rädd för är att alla tankar, drömmar och känslor med personen som dör försvinner."

Joel svarade inte, men till sist Kände han att han var skyldig Josef ärlighet. Han visste att Josef visste att han skulle dö snart. Joel ville inte vara i förnekelse i det sista.

"Allt det försvinner bara om man blir helt bortglömd. Och du kommer aldrig bli bortglömd. Du kommer aldrig försvinna, Josef. Du kommer alltid att finnas kvar."

"Lovar du?"

"Jag kommer aldrig glömma dig. Du kommer finnas i mig så länge jag lever."

"Låter nästan poetiskt," sa Josef och skrockade lätt. "Man kan säga att jag kommer dö när du dör. Så vi kommer på ett sätt dö tillsammans på ett sätt."

"Jag gillar den tanken."

Joel såg sakta hur han började åka iväg från rummet. Joel försökte hålla kvar Josefs hand men det gick inte. Rummet försvann längre och längre bort tills allting blev svart. Joel tog sig på ansiktet i mörkret och såg ett ljus igen. Han var tillbaka i kolonin på deras rum.

"Hände det något?" frågade Sara med höjda ögonbryn.

"Sitter ni kvar här?" skrev Joel förvånat.

"Ja? Varför skulle vi inte sitta kvar?"

"Hur länge hade jag masken på mig?"

"I några sekunder. Hurså? Vad hände egentligen?"

"Jag var inne i ett minne tror jag, jag måste ha varit där i en timme. Det kändes som det iallafall."

"Sååå, Rut funkar lite som en reva?"

"Inte riktigt. Jag var inne i mitt minne. Jag kunde inte riktigt styra mig själv. Jag bara var där och upplevde allt. Som att jag hade rest tillbaka i tiden."

"Få jag testa," sa Sara. Joel gav Rut till henne och hon satte masken mot ansiktet. Den satt på hennes ansikte utan att hon behövde hålla i den. Det gick cirka tio sekunder innan hon tog av sig den. Hon andades tungt och var röd och tårögd.

"Hur länge hade jag masken på mig?" frågade Sara med tunga andetag.

"Typ tio sekunder," sa Jack. "Får jag testa?"

"Är du säker?" frågade Sara.

"Jag är säker," sa Jack och tog emot Rut och satte den på sitt ansikte. Han satt med Rut på sitt ansikte som en mask. Rut blundade medan Jack satt med en livlös kropp mot sängkanten. Efter cirka tjugo sekunder tog han av sig masken och tog ett djupt andetag som om han hade varit under vatten en längre period. Han kastade iväg Rut till Sara.

"Riktigt skumt, eller hur," sa Sara och tittade på Tom. "Vill du testa?"

Tom skakade på huvudet.

"Sam?" frågade Sara. Sam skakade på huvudet.

"Bill?"

Bill tog emot Rut och satte den försiktigt mot sitt ansikte. När Rut var på hans ansikte så slappnade hans kropp av. Rut blundade. Än en gång, cirka tio till tjugo sekunder gick innan Bill slängde av sig masken och skrek.

"Vad fan!" skrek Bill och försökte lugna ner sig. "Vad fan va det där?"

"Är du en sorts minnesmaskin?" frågade Sara.

"Jag är ingen maskin," sa Rut lugnt. "Jag är något annat jag inte riktigt vet än. Jag har inte mina egna minnen. Men jag kan tydligen spela upp era minnen."

"Det här är helt sjukt. Det är som en dagbok för minnet," sa Jack med ånger i ögonen.

"Vi kommer behöva regler för den här grejen," sa Sam.

"Hur menar du?" frågade Jack.

"Vi vet inte hur den kommer påverka oss. För det första får ingen veta om Rut förutom oss, och Josef förstås. Men inga fler. Vi kan inte veta hur kolonin skulle reagera. Sen vet vi fortfarande inte vad Rut är för något."

"Okej. Känns rimligt," sa Bill.

"Vi borde heller inte använda Rut själva. Vi borde alltid vara minst två. Så en kan ta av masken om det gått för lång tid. Tänk om man fastnar där i en hel natt. Det är ju hur länge som helst i masken."

"Sant," sa Sara. Jag skulle inte vilja vara fast i ett dåligt minne i flera veckor."

"Man kan ju uppleva bra minnen också," sa Jack.

"Jo men vi bör fortfarande vara försiktig med Rut," sa Sam med oro.

"Jag håller med Sam. Vi måste vara försiktiga. Vi måste bevisa att vi förtjänar att stanna här. Vi kommer behöva mingla, jobba och mingla mer," sa Tom. "Om vi vill vara del av den nya framtiden kommer vi behöva bevisa det."

"Glöm inte att vi måste leta efter en väg ut också," skrev Joel.

"Jo, förstås," sa Tom och kliade sitt skägg. "Men prata inte om någon om det. bara håll öronen öppna. Vi har ingen aning om vad den här Frank är

kapabel till om vi inte följer reglerna här."

Joel kände en kvarstående oro kring gruppen att de hade blivit mer bekväma med att vilja vara kvar i kolonin.

Tankarna skingrade sig snabbt när han tänkte på allt de gått igenom. De alla förtjänade att få vila. Kolonin verkade vara en strukturerad plats med syfte, sällskap och trygghet. Minnena vägde tungt, men tanken på framtiden vägde tyngre för tillfället.

Kapitel 19. Sanningens lögner.

Joel satt i ladan tillsammans med Josef. De satt på varsin pall med en höbal i mitten som fungerade som ett bord. På balen stod det ett schackbräde

och deras middagstallrikar. En enkel hängande lampa sken över dem där de satt i kobåset. Solen satt lågt på himlen. De flesta var inne i Kärnan, Jack var i trädgården, Tom också. Sara och Bill var oftast tillsammans i verkstäderna på fritiden. Sam hängde mycket med Jack och Tom. Bill och Sara hade hittat ett nyfunnet, gemensamt intresse för att laga saker. Lukten av dynga och hö hade blivit en vana. Att arbeta med högaffeln och spaden hade också blivit en vana. Axlar, armar och rygg kändes starkare än någonsin. blivit starkare.

"Ska du vara vit eller svart?" skrev Joel i sitt block.

"Vit," sa Josef. "Så kan du se hur ett proffs spelar."

"Jag har vunnit de senaste gångerna."

"Mhm, vi säger det. Har du bevis på det eller?"

Joel kastade en makaron på Josef.

"Minns di festen ni hade?" frågade Josef och flyttade en vit pjäs, löparen för att vara exakt.

"Ja, det var ju för en månad sen. Så glömsk är jag inte," skrev Joel och flyttade sin dam.

"Du behöver inte använda det där skabbiga blocket nu vet du," sa Josef.

"Använd din kraft istället. Ingen kommer se oss här. Finns inga fönster och vi hör om någon kommer in."

Joel tittade sig omkring och skrev med den svarta vätskan istället.

"Okej," skrev Joel.

"Så vad tyckte du?" frågade Josef.

"Om vad?"

"Festen såklart."

"Jo den var rejäl."

"Men?"

"Vadå"

"Känns som du har ett men där inne någonstans."

"Jo. Det kändes lite väl överdrivet att lägga en sån stor fest på oss? Eller?"

"Jag minns att jag tänkte samma sak."

I den stunden slog det honom. Josef hade också gått igenom tåget, eller något liknande. Josef hade också gått genom helvetet för att komma till kolonin. Joel hade aldrig ens frågat vart Josef kom ifrån för verklighet. Men han kände inte att han ville gräva för mycket i Josefs förflutna. Alla i kolonin hade säkert många skelett i garderoben.

"Hur var det för dig när du gick genom revan. Den som Frank tvinga in oss i menar jag."

"Han tvingade mig aldrig."

"Nej men det var ju i stort sätt samma sak som att tvinga. Vad hade vi för val? Att chansa på att hamna på en riktigt illa plats igen? Nej tack."

Josef flyttade sin häst. "Jo."

"Eller hade du många val att välja på?" skrev Joel.

"Nej, inte direkt. Jag visste att jag aldrig skulle komma tillbaka."

"Hem?"

"Precis."

"Hurså?"

"Jag har lyckats hoppa genom många dörrar i hopp om att hitta hem. Men när jag kom hit så hade jag gett

upp. Jag bara kände att det här var det bästa jag skulle hitta."

Joel flyttade en pjäs. "Låter som du kommer från en bra plats. Ditt hem alltså."

"Det var en bra plats. Är," Josefs blick tycktes bli tyngre med sorg.

"Skyffla skit är det bästa jag gjort på länge," skrev Joel och flyttade sin löpare. "Har du några goda minnen från ditt liv? I den verklighet du växte upp i."

Josef såg ut att minnas tillbaka med värme och glädje. "Det har jag. Många."

Joel kände att han ville berätta om Rut. Men ångrade sig i sista sekund och styrde samtalet åt ett annat håll.

"Hur lyckades du vandra genom alla olika Franks egentligen?" skrev Joel.

"Jag stötte nog aldrig på en farlig Frank. Jag har hört andras historier om honom dock. Men det är väl därför de alla ser han som en gud."

"Han är ingen gud."

"Nej jag vet. Uppenbarligen. Det är inte alla här som vågar säga det dock."

"Precis. Varför är ingen oense här? Kolonin är ju så extremt harmonisk. Har aldrig sätt en sån här stor klick människor komma överens såväl som de gör. Jag och mina vänner bråkar hela tiden känns det som."

"Det är för att de vet vad som händer annars."

"Vad händer annars?" skrev Joel.

Josef verkade inte vilja svara på frågan. Han rynkade på pannan och plockade fram något ur sin väska som låg på golvet. Joel lutade sig åt sidan

för att se vad det var. Josef la upp massa gamla papper på höbalen.

"Jag tänkte på vad du sa om det där med hemligheter. Att dem är som smärtor ingen vet om," sa Josef och visade de gamla, fläckiga pappersarken med urblekt bläck. På papperna fanns det ritade symboler och skrifter.

Skrifterna kände han igen från boken Sara visade. Symbolerna också.

Symbolerna av labrynter av olika sorter.

"Jag tror att det du såg i din vision är på riktigt."

"Det du menade att jag lät som en profet? Det var ju bara skämt?"

"Jag har hört Frank och kopior prata om en profetia. Att en hybrid ska befria alla från maskinen. Jag vet att alla tror att det är Frank, eftersom han finns i olika verkligheter. Men du är ju en

hybrid också. Och dina visioner. Det måste betyda nått."

"Igen. Jag är ingen profet. Sen har ingen aning om vad Frank för något. Han är ju den som existerar i varje verklighet i det här huset. Han om någon är den som folk bör se som en profet."

"Men tänk om du är det på riktigt. Du stämmer ju in på alla punkter."

"Låt oss leka med tanken att jag skulle vara det. Varför skulle jag vilja befria alla som profetian nu säger? Ni har det ju bra här. Vad skulle ens min roll vara? Hur skulle jag ens befria alla. Och vilka är alla?"

Josef såg fundersam ut.

"Exakt. Tusen frågor och inga svar. Allt är bara skitsnack för att ingen förstår vad som händer, människan har gjort

såhär i tusentals år. Det är bara livet. Och om jag nu skulle vara en profet skulle nog inte Frank vara så glad att ha mig här. Enligt kolonin är det han som är profeten. Det är väl han som ska befria alla från maskinen? Är det inte han som har kontakt med den?"

"Han har kontakt med kopior vet jag iallafall. Men att han är en profet vet jag inte."

"Han verkar vara mer profet än mig iallafall. Och jag vill inte höra mer om att jag är en profet. Det är larvigt."

Josef flyttade en pjäs och reste sig upp. "Jag har något jag måste visa." Josef verkade nervös. "Jag har inte kunnat visa det för någon. För jag vet inte hur de andra skulle reagera. Jag ville inte förstöra för kolonin." Josef

tittade på Joel. "Och med tanke på allt du har berättat."

"Jag litar på dig."

"Jag vill lita på dig också. Kan du hålla det hemligt? Inte ens dina vänner får veta. Ingen kan veta. Om det här kommer ut så vet jag inte hur det skulle påverka kolonin."

Joel reste sig. "Det stannar mellan oss."

Josef gick till ett annat bås där han knäböjde sig och skyfflade bort massa hö och lyfte undan en stor, kvadratisk lucka med hö som var fast på luckan. Under luckan såg Joel en mindre reva, precis stor nog för att kunna gå ner i.

"Vad är det här?" skrev Joel.

"Det är en reva. Hittade den efter stallet blev färdigbyggt när jag skulle rensa grisarnas hö. Det måste vara en

reva som Frank har glömt att stänga eller nått. Jag har ingen aning. När jag hittade den så gömde jag den."

"Hur kan du veta att det inte är en sån där instabil reva då?"

"Den här revan ser designad ut. Det är bara en gång som tar stopp vid ett galler. Som att de har glömt att den gången existerar. Som att det är en kvarglömd design."

"Okej?"

"Vi måste gå in. Det jag vill visa finns där inne. Det brukar vara runt kvällen som han finns där inne."

"Vem?"

"Frank."

"Frank?"

"Ja. Frank och ..." Josef stoppade mitt i meningen.

"Och vem då? Kopior."

"Du måste se. Följ med," sa Josef och klättrade ner i revan. "stäng luckan efter dig."

Joel klättrade ner efter Josef och stängde efter sig.

"Det här är varför jag vill ha ansvaret själv i ladan. Frank har gått med på det. Han frågar ofta om jag vill ha hjälp. Men jag säger att jag gillar att ha mycket ansvar. Jag säger att jag lär mig. Så jag blev väldigt nervös när han satte dig här hos mig. Jag tror dock att han gjorde det bara för att underlätta för mig."

"Han låter inte så farlig."

"Han är inte farlig. Han leder med struktur och tydlighet. I början var det han som gjorde de flesta spaningarna och hittade massa mat till oss andra. Han har hjälpt till att bygga massa saker

och fixat designen för det mesta här. Han har hjälpt till med nästan allt."

Josef klättrade ner och klev ner i den lågbelysta tunneln. Joel kom ner kort efter. Han följde Josef genom den trånga spruckna tunneln tills de kom till ett galler där de kunde se ner till en större sal. På väggarna runt om i salen fanns det cirkulära målningar och vita cirklar. Det var målningar likt Joel aldrig sett förr. Det gav honom en utomjordisk känsla. I mitten av salen stod ett svart, runt bord med stolar runt om. Väggarna runt om hade också ovala markeringar, som att det var en mall för något.

"Det är här dem samlas," sa Josef och pekade mot de ovala markeringarna. "De kommer ut ur portaler som kommer formas där."

"Frank och kopiorna?"

"Precis. Vi är nog tidiga."

Joel tittade runt i tunneln och kunde se sprickor där murbruket såg ut att vrida sig i konstiga vinklar och former. Som att tiden och rum hade spillt ut i verkligheten genom sprickorna. Små lampor lyste upp tunneln och det fuktiga teglet var kyligt. Även ljuset böjde och vred sig nära sprickorna.

Josef sjönk ner i en halvliggande position och suckade.

"Är du inte orolig att någon ska hitta revan?" skrev Joel.

"Nej. Nästan ingen vill gå in i ladan så."

"Varför?"

"För att de tycker jag är ... skum antar jag."

"Skum?"

"Jag vet inte. Frank kanske har sagt något." Josef ryckte på axlarna. "Bryr mig ändå inte. Det är skönt att få vara själv."

"Blir det inte tråkigt?"

"Jag har djuren."

Joel lutade sig mot väggen och sjönk också ner i en halvliggande position.

"Vart kom du ifrån? Alltså hur kom du hit?" frågade Josef. Det såg ut som han skämdes att fråga, men att hans nyfikenhet trängde igenom.

"Jag föddes ur en reva."

Josefs ögon spärrades upp.

"Seriöst?"

"Nej, jag driver." Joel suckade med näsan och tittade in i tunnelväggen. "Vi verkar komma från parallella verkligheter, inte olika världar. Så våra världar är väl liknande."

"Men hur kom du hit?" frågade Josef.

"Genom det här huset, hur annars," skrev Joel.

"Men hur?"

"Vi flydde från Frank."

"Har du familj?"

"Du frågar mycket."

"Jag pratar inte med så många. Förlåt." Josef undvek Joels blick och tittade ner i golvet.

"Ja jag har en familj," skrev Joel med mycket motgång.

"En stor familj?"

"Nej. Det är bara jag, min fru och en son. En son som också heter Josef faktiskt."

"Driver du igen eller?"

"Nej jag driver inte."

"Men hur ska jag veta."

Joel suckade med näsan och sjönk ner ännu mer.

"Saknar du inte dem?" frågade Josef.

Joels blick sänktes. "Klart, varje dag."

"Vill du inte tillbaka till dem?"

"Klart jag vill. Vill inte du?"

Det går inte att ta sig tillbaka," sa Josef med låg blick. "Jag är bara glad att vi fastnade här och inte på något värre ställe."

"Om det skulle gå då?"

Josef ryckte på axlarna.

"Har du en bra relation med din familj?"

Josef ryckte på axlarna.

Joel förstod att han ställde för jobbiga frågor.

"Har du saker du ångrar?" frågade Josef.

"Jag är fel person att fråga om sånt."

"Varför då?"

"Jag har inga råd som kommer få dig att må bättre."

"Så du har saker du ångrar?"

"Alla har saker de ångrar."

"Som vad?"

Joel skrev inget.

"Som vadå?"

"Det är inget du behöver veta."

"Är det för jobbigt att erkänna för dig själv eller?"

Joel tittade på Josef med rynkade ögonbryn.

"Jag trodde du litade på mig," muttrade Josef. "Jag trodde vi kunde ställa frågor till varandra."

"Precis som när jag frågade om din familj menar du?"

Josef svarade inte.

"Det är ju det jag menar. Det kallas ge och ta," skrev Joel.

"Jag kan säga att jag inte är jättesugen på att komma hem igen. Men jag vill inte vara kvar här heller. Eller jag vet inte. Det är ju bra här. Bättre än vad jag hade det hemma egentligen."

"Så du vet inte vad du vill. Låter normalt för en tolvåring."

"Vet du alltid vad du vill eller?"

"Nej."

"Så vad har min ålder med något att göra då?"

"Jag bara menar att när man är yngre ---"

"Pff," avbröt Josef. "Tro inte att du är Gandalf för att du är lite äldre än mig."

"Lite äldre? Skit snackar du."

Josef lutade sig mot gallret och tittade ner. "Han är här nu. Kolla."

Joel satte sig upp bredvid Josef och såg genom gallret. De såg hur Frank klev ut genom en reva in i rummet. Han satte sig vid bordet.

"Okej, frank nummer ett har kommit," sa Josef.

"Frank nummer ett? Är det så han kallas?"

"Du kommer fatta sen."

Frank placerade ut massa papper, ritningar och kartor framför honom på bordet. En reva till öppnades och en till Frank klev ut och satte sig vid bordet,

också med en massa papper och kartor. De båda Frank nickade till varandra.

"Där är Frank nummer två," sa Josef.

"Varför heter han just nummer två?"

"För han är alltid den andra på plats. Alltid. Sen måste jag ju hålla reda på alla på nått sätt."

"Hur många gånger har du varit här?"

"Snart kommer Frank nummer tre."

Kort efter öppnades en reva till där Frank nummer tre klev ut och gick till bordet där han också la ut massa ritningar och papper på bordet. De tre Franks satt vid bordet och la prydligt ut sina papper och såg ut att invänta något, eller någon. De pratade inte med varandra, de bara satt.

"Känns verkligen som vi inte borde vara här," skrev Joel.

"Helt korrekt."

"Så du är inte nervös?"

"Över vad?"

"Att de ska hitta oss?"

"Ta det lugnt. Jag har suttit här många gånger innan." Josef pekade.

En större reva öppnade sig och ut ur revan klev det ut en Kopia. En liknande kletig, svart varelse som Joel hade sätt innan. Den var lång och stod med en övernaturlig aura och var gjord av samma svarta kletvätska som Joels arm.

"Kolonin?" skrev Kopian med text i luften på samma sätt som Joel. Kopian tittade på Frank ett med sin släta yta där ett ansikte skulle ha varit. Istället för ett ansikte var det massa små hål som en

bikaka där det rann ut vit vätska. Kopian hade en vit cirkel på bröstet som såg ut att röra sig som cirkulerande blod.

Frank ett harklade sig. "Jo, kolonin är stabil. Våra nya resenärer har anpassat sig bra."

"Resurser?" skrev Kopian.

"Det är strävt med det just nu. Vi kommer behöva mer," sa han och tittade ner i bordet. Det är mycket jobb att göra men det går framåt. Jag kommer behöva mer vete och grödor. Samt mer jord till planteringen. Folket har också begärt mer alkohol."

Frank tre suckade. "Du har blivit värre än någonsin på senaste tiden. Inte undra på att du aldrig kan leverera." Frank tre tittade på Kopian. "Hur länge ska han få stöd utan att leverera något

själv? Vi andra har förlorat många till maskinen. Vi alla har tjänat Cirkeln."

"Du vet hur bra det går för min koloni. Ni alla har sätt statistiken. Varför är ni avundsjuka nu för? Jag har hjälpt er alla att kunna komma på fötter. Ni skulle inte ens fungera utan mig. Ni vet hur värdefulla våra kolonier är."

"Vi klandrar dig för att du inte har levererat. Du smutskastar Maskinen och vanhedrar Cirkeln," sa Frank tre.

"Jag tjänar endast maskinen och Cirkeln, det vet ni alla," sa Frank ett.

"Det ser inte ut som det iallafall," sa Frank två. "Du har inte levererat på länge."

"Kolla här," sa Frank ett och gav Frank två en ritning. "Ser du här. Bygger du den här kommer du kunna skära ner på tiden med femtio procent."

"Vi behöver inte dina saker," sa Frank tre.

"Vill ni inte försöka bli självförsörjande eller?"

"Vi behöver inte det så länge vi tjänar Maskinen och Cirkeln."

Frank ett fnös. "Vill ni vara slavar hela livet eller?"

Kopian skrev en text som flöt framför Frank ett. "Du kommer behöva leverera om du vill fortsätta vara kvar i Cirkeln."

"Ge mig lite mer tid bara," sa Frank ett.

"Så säger han varje gång," suckade Frank två.

"Leverera eller bli utesluten från Cirkeln," skrev Kopian.

Frank ett fnös i frustration och visade sina ritningar. "Kolla här vad jag håller på att bygga. Jag har precis lyckats få in

sex stycken nya. Vi växer snabbt. Min koloni funkar. Jag kommer bli helt självförsörjande om ni bara ger mig mer tid."

"Vi alla måste leverera. Eller så kan du ju testa att se hur länge du klarar dig utan stöd."

"Precis. Du kan ju testa att vara självförsörjande som du har pratat om så länge."

"Jag är inte det just nu. Jag har problem med matresurser. Det funkar inte att odla utanför murarna. Marken är infertil."

"Du har sagt det varje gång. Å ändå vågar du kalla oss slavar. Du är lika mycket slav själv till Maskinen. Du är lika mycket del av Cirkeln."

Kopian stod still utan att verka besvärad medan de båda Franks argumenterade.

"Jag kommer bli självförsörjande," sa Frank ett. "Jag jobbar mot det. Ni verkar ju bara ha gett upp."

"Vi tjänar Maskinen och Cirkeln, som det ska vara."

"Det är inte så det ska vara," sa Frank ett.

"Så lämna Cirkeln då," sa Frank tre.

Frank ett gav ett uttryck av missnöje. "Jag kan hitta ett älderminne," sa han och lutade sig bak i stolen.

"Skitsnack." Frank tre skrockade.

"Du har ingen aning om vart älderminnena är."

"Jag vet vart ett av dem är."

"Och hur exakt har du lyckats hitta den?"

"Du vill gärna veta alla mina hemligheter."

"Vadå alla hemligheter."

"Hur många ritningar jag har inte delat med dig? Och ändå har du inte kommit i närheten av att bli självförsörjande."

"Precis som dig då med andra ord," sa Frank två.

Frank gav en arg blick till de andra två Franks innan han vände sig till Kopian.

"Om jag levererar älderminnet vill jag ha ett nytt kontrakt."

Kopians vita cirkel pulserade.

"Villkor?" skrev Kopian.

"Femhundra år av fullt stöd utan att behöva leverera."

Kopian tittade på Franks ritningar och statistiken av hans koloni som Frank hade lagt fram prydligt.

"Femhundra år?" Frank två skrattade. "Du kommer aldrig få gå femhundra år utan att leverera."

Frank tre brast ut i skratt. "Är du dum i huvudet eller? Femhundra år?"

"Femhundra år vill jag ha," sa Frank ett.

"Tvåhundra år," skrev Kopian.

"Fyrahundra år," sa Frank ett.

"Tvåhundra år," skrev Kopian.

"Trehundra år," sa Frank ett.

"Tvåhundra år," skrev Kopian.

"Det är ett älderminne snackar vi om. Trehundra år. Kom igen."

"Tvåhundra år."

"Okej då. Tvåhundra år," sa Frank ett i en irriterad suck.

"Hittar du älderminnet accepteras avtalet," Skrev Kopian. "Innan dess är du avstängd från allt stöd från Cirkeln. Tjäna Maskinen genom att leverera så får du tillbaka dina rättigheter inom Cirkeln."

"Allt stöd? Du kan inte stänga ut mig från allt stöd?"

"Du hörde vad han sa. Det dags för dig att leverera som vi alla gör. Lycka till att hitta älderminnet."

"Men jag måste ju få stöd under tiden. Det kommer ta tid att hitta den."

"Tiden är relativ," skrev Kopian.

"Jag behöver bara mer tid," sa Frank ett. "Ge mig ett år till så kommer jag kunna leverera den."

"Det var tre år sedan du levererade någonting alls," sa Frank två. "Vi andra har levererat minst tre varje år."

"Kan jag inte få mer resurser från er då?" frågade Frank ett. "Tänk på allt jag har hjälpt er med. Tänk på all teknik ni fått."

"Du har hjälpt oss, vi vet det. Din koloni har lyckats bra. Men vi kan inte hjälpa dig mer om du inte kan leverera," sa Frank två.

"Om jag inte får hjälp kommer min koloni svälta inom månader."

"Hitta älderminnet då som du skröt om att du har redan hittat," sa Frank tre.

"Kan jag inte hitta vanliga minnen? Jag trodde jag skulle få mer tid om jag skulle hitta älderminnet."

"Leverera," skrev Kopian och lutade sig över Frank med ett hotfullt intryck.

"Eller bli utesluten permanent."

Frank sjönk ihop och tittade ner i bordet. "Får jag ha kvar mina stabila revor i kolonin iallafall?"

"Du kan få ha kvar dem stabila revorna. Men jag kommer inte skapa fler förren du har levererat."

"Prisa maskinen," sa Frank ett och reste sig, bugade åt Kopian och samlade ihop sina papper. "Jag ska leverera. Jag kommer hitta den," sa Frank och gick in i revan och försvann. Kopian stod kvar och Frank två och tre satt kvar vid bordet och diskuterade sina ritningar och logistik.

Josef lutade sig bak med Joel. "Det här var nytt. Älderminne. Vad är det för något?"

"Jag vet inte. Jag trodde du skulle veta," skrev Joel.

"Jag har aldrig sätt Kopian och de andra gå emot vår Frank på det där sättet. Dock har dem rätt. Vår Frank har inte levererat på länge. Det här känns inge bra," Josef såg orolig ut.

"Varför låter du orolig?" skrev Joel.

"Om det går dåligt för Frank så går det dåligt för oss."

Joel kände sig djupt förvirrad och började också känna en viss oro för något han inte visste varför.

Josef suckade. "Jag vet att det är förvirrande. Lyssna. Alla dem där Franks hämtar något åt Kopiaerna och Kopiaerna ger resurser till dem. De kliar varandras ryggar, en symbios."

"Så hur levererar de åt kopiaerna då?"

"Vet inte riktigt. Revor kanske?"

"Så Kopiorna får något av alla Franks. Och alla Franks får något tillbaka?"

"Jag antar det. Ja. Men vår Frank verkar ha problem med att leverera."

"Kan vi inte hjälpa han då?"

"Jo men hur? Vi vet inte ens vad eller hur de levererar."

"Så vad betyder det här? Ska vi oroa oss?"

"Jag vet inte," sa Josef.

"Jag fattar inte. Varför vill de andra inte bli självförsörjande?"

"Jag vet inte."

"Verkar ju bara som vår Frank vill bli det."

"Precis."

"Jag trodde han var det redan."

"Det vi inte tydligen."

"Jag hörde dem prata om att han kunde bli helt utbytt. Vad menar dem med det."

"Vid vissa tillfällen har jag sätt fler än tre Franks. Men de kommer och går. Jag vet inte hur de ens kommer in i den här salen till att börja med. Det är mycket jag inte vet, Joel. Jag är lika nyfiken som dig. Varför tror du jag sitter här på kvällarna." Josef reste sig upp. "Vi borde gå tillbaka."

Joel följde med Josef upp för stegen. Josef öppnade luckan och klättrade ut snabbt och hjälpte Joel upp ur revan. Josef stängde luckan försiktigt medan han tittade sig omkring. Joel hjälpte till med att täcka över massa hö.

"Sjukt hur komplext allt blir eller hur," sa Josef och satte sig vid schackbrädet. "Det är som att

universums all mysterier visar sig. Jag tror bara att vi måste acceptera allting. Annars kommer vi aldrig kunna förstå."

"Jag kommer nog aldrig förstå vad som händer."

"Inte jag heller. Det är därför Frank gör ett så bra jobb med kolonin. Han håller oss grundade i arbete. Vi har strukturer och rutiner, han håller oss glada och underhållna."

"Jo, jag antar att han inte verkar vara ond iallafall."

"Ond?" Josef skrattade. "Nej han är inte ond."

Joel satte sig ned vid schackbrädet. "Kolonin lever i en lögn."

"Det är inte en lögn om alla ser det som sanning." Josef tittade på Joel med allvarlig blick. "Joel, du får inte berätta om det här. Det skulle bara göra

folk oroliga. Frank har skapat något stabilt här trots hela cirkusen med parallella verkligheter och konstiga portaler. Trots det har han lyckats skapa en stabil koloni här där folk kan landa. Det skulle förstöra hela kolonin om folk visste vad som hände. Folk skulle bli oroliga."

"Så vi ska alla leva i en lögn? Han håller oss flytande på en skör tråd, Josef."

"Det är bara vi som vet det. Ingen annan behöver veta."

Joels tankar hade gått i krig med varandra. Tankarna och känslorna hade blivit som en tornado av koncentrerad okunskap. Frågorna staplade upp sig snabbare än Joel kunde klättra. han kände sig osäker på vad han skulle berätta och vad han skulle hålla hemligt.

"Du vet den där masken jag hittade i mjölken," skrev Joel.

"Hur skulle jag glömma den."

"Den går att använda."

"Går att använda?"

"Ja, du kan sätta den på ansiktet och så transporteras man in i sina minnen."

"Varför berättar du det här?"

"Tänkte på det du sa om att du hade goda minnen från innan. Men använd den bara på mitt rum."

"Låter inte som något jag vill använda."

"Inte?"

"Jag har mycket jag inte vill tillbaka till i mina minnen."

"Okej, jag bara sa."

"Tack." Josef flyttade en pjäs. "Jag har en fråga. Du är ju vuxen och så."

"Okej?"

"Det finns en person som jag ...
Umm ... Gillar. Felicia heter hon. Hon är
en ansvarig i en av verkstäderna, " sa
Josef och höll blicken på schackbrädet.

"Felicia? Jag tror jag har träffat
henne kort. Hon verkar trevlig. Hon är
väl äldre än dig."

"Jo, men bara två år."

Joel flyttade en pjäs. "Så var det en
fråga du hade?"

Josef verkade mer obekvämt än
någonsin. "Hur ska jag ... säga att jag ...
gillar henne, typ?"

"Typ gillar henne?"

"Nej, jag gillar henne." Josef
flyttade en pjäs. "Schack."

"Gillar hon dig?" Joel flyttade en
pjäs.

"Alltsåååå. Jag vet inte. Jag tror det. Vi pratar mycket, vi skrattar mycket tillsammans. Jag har sett hur hon tittar på mig."

"Det bästa tipset jag har är att du frågar om hon vill gå på en dejt med dig. Säger hon nej. Då kan du fråga om ni kan fortsätta vara vänner. Inte så mycket än så."

"Men tänk om hon säger nej?"

"Då är ni fortfarande vänner. Om inte du är en idiot och sabbar vänskapen förstås."

"Så hur frågar jag det då?" Josef flyttade på en pjäs."

"Du bara frågar. Hur annars?" Joel flyttade på en pjäs. "Schack matt."

Josef tittade på brädet. "Hur fan lyckades du med det där?"

Joel reste sig upp och sträckte på armarna. "Fråga henne bara. Du har inget att förlora på det." Joel tog sin och Josefs disk. "Jag ska nog bege mig. Ska vi spela igen imorron?"

"Jo. Det kan vi göra," sa Josef och packade undan schackbrädet och ställde undan höbalen. "Tack."

Joel gav en nick och gick ut ur ladan. Det var mörkt och den svarta himlen stjärnklar. Joel vandrade sakta på grusstigen mot huset. Joel klev in i köket där Jack stod vid diskmaskinerna och plockade ut de sista av disken.

"Tjenare," sa Jack och vände sig om och såg disken i Joels händer.

"Men vad fan, Joel." Han torkade av sig händerna och pekade på diskhon. "Du får ta hand om den där disken själv."

Joel gick till diskhon och började diska tallrikarna och besticken medan Jack hängde av sig förklädet.

"Det kommer vara en lite fest senare vid brasan på baksidan. Sara, Bill och de andra kommer vara där. Kom du också," sa Jack och gick ut ur rummet.

Joel diskade klart tallrikarna och ställde in dem i skåpet. Han gick ut ur köket till trädgården. Han vandrade längst grusstigen mot murens öppning där Spanarna kunde gå ut. Joel kände hur en pulserande värk i armen och hur det kändes som blodet ökade i takt. Han föll till knäna i extrem värk och andades tungt. Han hörde viskningar.

"Hitta den, Joel. Kom ihåg ditt syfte," viskade den okända rösten i hans huvud. "Hitta den Joel."

Joel reste sig med stön och fortsatte gå mot murens öppning tills hans stod precis vid gränsen till där man inte fick gå. Ett steg till och han skulle vara utanför murarna på andra sidan. Ute i det fria, ute i den tomma världen. Han blickade ut över det nattliga landskapet av ängar och träd.

Det var svårt att tänka sig att en hel värld låg död framför honom. Det kunde inte vara många människor kvar. 99.9 procent hade dött av viruset.

En procent av människan fanns kvar i denna verklighet. Det var inte många.

Men det var tillräckligt många för att klara total utrotning. Det var en värld fri från resursproblemen och överpopulation. Det var en värld Joel kunde tänka sig att leva i. Det skulle nog kännas bekvämt att kunna starta om.

Men han visste att det inte skulle gå, han hade ett syfte. Han kulle ta sig tillbaka. Han behövde hitta labyrinten.

Utan att tänka på konsekvenserna klev han ett steg till. Inget hände. Han svimmade inte, han blev inte utslagen, han transporterades inte tillbaka.

Var allt en lögn om att kliva utanför murarna?

Joel blickade ut och fantiserade om att vandra rakt ut i natten och försvinna in i den nya världen där ingen skulle kunna hitta honom. Han fantiserade om att aldrig återvända till vad han kallade för sin egen verklighet.

Barriären mellan det han inte trodde fanns och det han visste fanns var lika tunn som silkestråd. Det som var lika tydligt som berg var att han hade ett ansvar. Joel backade, vände sig om

och gick mot ljudet av festlighet och gitarrljud. Han visste att det skulle vara en mindre fest på andra sidan huset i trädgården. Han följde musiken och de glädjande rösterna tills han såg en grupp människor sittandes på bänkar och stockar runt en levande eld under nattens stjärnhimmel.

Joel såg hur hela gruppen var där. Tom, Jack, Sara, Bill och Sam. Alla satt med en varsin öl i hand och hade breda leenden medan Tom spelade på gitarren. De skrattade med genuint välmående. Sam fick syn på honom och vinkade. Joel kände sig glad när han såg Sam sittandes med ett leende tittandes på honom.

"Hej! Kom hit!" ropade hon och vinkade för Joel att komma dit.

"Varför är du aldrig med på fester längre?" frågade Sara. "Vi har saknat dig."

Förutom gruppen satt några andra från kolonin där också. Det var cirka ett dussin människor där för tillfället. Joel rätade till sitt munskydd och satte sig på en liggande stock bredvid Sam och några andra.

"Jag har hört mycket om dig, Joel," sa Tove och erbjöd Joel en flaska öl.

Joel nekade så vänligt han kunde. "Jack här har berättat historier om hjältedåd."

Joel kände direkt en enorm nervositet. Hade Jack berättat om Joels kraft? Joel mötte Jacks som visade subtilt att Joel inte behövde oroa sig.

"Vad har du hört?" skrev Joel och kände sig mer lugn.

"Vi har hört att du har räddat alla här i gruppen minst en gång," sa Tove och drack en klunk av sin öl. "Och här trodde jag att jag var den som skulle rädda folk."

"Du räddar också folk, Tove," sa Hugo och klappade henne på axeln.

"Kommer du ihåg hur du fixade min rinnsnuva?"

Tove skrattade och slog Hugo på axeln skämtsamt. "Röv," sa hon och skrattade.

"Vart har du varit hela kvällen?" frågade Jack och tog en klunk av sin öl.

Joel skrev i sitt block. "Josef har visat mig runt."

"Josef?" Jack rynkade på näsan. "Är han inte lite ... skum tycker du?"

"Hur menar du?" skrev Joel.

Jack skämtade bort frågan. "Äsh, glöm det." Jack tittade på de andra och pekade på Joel med flaskan. "Har jag berättat hur jag och Tom lyckades fånga en björn. Jo det är sant. Tom, hjälp till lite här för fan."

Joel tittade på Tom i en frågande blick. Tom nickade tillbaka, vilket svarade på Joels fråga. Jack var full, igen, vilket han brukade bli på kvällarna. Ingen förstod hur han orkade. Men han orkade. Jack hade dock lyckats bli omtyckt i kolonin, han verkade vara gladare, lite lyckligare, iallafall utåt.

Tom harklade sig. "Det är helt sant. Jack var betet dock, så det var jag som gjorde det mesta av ... fångandet, om man ska kalla det så."

"Vet du hur viktigt betet är eller? Utan bete, ingen björn."

"Utan mig, igen björn," sa Tom.

"Vem som helst kunde ha ersatt dig. Men mig," sluddrade Jack stolt. "Att vara bete. liiiingen ville vara bete. Bara jag."

De andra såg ut att vara roade av Jacks pompösa gester, minspel och röstlägen.

Jack reste sig och höll ut sina armar. "Aja, välkommen, Joel. Som du ser är jag lite ... full kanske man kan säga. Men det är inget du inte sätt förut. Jag skulle vilja introducera några nya vänner jag ... vi har lyckats få." Jack pekade på några som satt bredvid Tom. "Här är Javier, Nadia och Ricardo. De jobbar i köket med mig. Plus några till men de skulle lägga sig tidigare ikväll." Jack pekade på några som satt bredvid Joel och

Sam. "Dessa är Hugo, Tove och Gunnar. Våldigt trevliga."

Joel kände igen Nadia från innan när de blivit serverade. Tove var doktorn och Gunnar hade han satt jobba i trädgården. Men han hade inte satt Ricardo och Javier lika mycket. Han visste att de jobbade i köket men hade inte haft tid att prata så mycket med dem. Joel nickade i ett försök att vara avspänd. Ricardo och Javier besvarade Joel med att höja sina glas. Tove, Gunnar och Hugo nickade och höjde sina glas också i en hälsning.

"Har ni hört vad Javier kom från?" sa Jack. "Han kom från en verklighet där det inte fanns några krig." Jack satte sig ner tungt med ett stön. "Helt sjukt, eller hur."

"Du driver," sa Sara. "Inga krig?"

"Inga krig alls. Det fanns inte ens med i historieböckerna," sa Javier.

"Hur funkar det ens?" frågade Bill.

"Det funkade bra. Jag känner mig rätt lyckligt lottad efter de historier jag hört från de andra här."

"Men du vill inte hem igen eller?" frågade Sara.

"Nej. Jag känner mig hemma här faktiskt. Varför vet jag inte," sa Javier. Jag kände mig alltid utstött hemma."

"Så mobbing fanns iallafall kvar," sa Jack.

"Hur kom du hit ens?" frågade Bill.

"Jag var på semester med min flickvän och hittade ett övergivet hus. Jag trodde iallafall att det var övergivet tills jag träffade Frank där inne. Och vi alla vet ju vad som händer efter det," sa Javier och skrockade och tog en klunk

av sin öl. "Gick in på toaletten och kom ut i en annan värld som var helt." Javier såg ut att försöka leta efter ord. "Jag vet inte ens hur jag ska beskriva det."

"Vi alla kan nog relatera mer eller mindre," sa Sam.

"Kom du direkt hit?"

"Nej, jag gick igenom sammanlagt tio andra verkligheter som var riktigt horribla innan jag kom hit."

"Tio stycken? Herrejävlar," sa Bill.

"Jag kommer inte riskera att byta igen."

"Saknar du inte ditt hem?"

Javier tog en klunk till med en tom blick. "Jag antar det. Men alla saknar något."

"Du då, Ricardo?" frågade Bill.

"Min värld var helt skit från start. Vi levde på kanten av undergång i hela mitt liv," sa Ricardo.

"Varför då? Vad hände?"

"Människor hände. Vi borde suttit kvar i våra träd. Vi hade en snubbe som skapade AI helt utan tyglar eller regler. Så allt började krascha kort efter det."

"Hur kom du hit? Huset?"

"Precis. Huset som alla andra. Frank måste vara från någon annan dimension eller nått. Med tanke på att alla här har varit i kontakt med honom på nått sätt."

"Och du vill inte tillbaka hem?"

"Jag tror inte det är möjligt ens. Inte efter allas historier jag har hört."

Joel kände sig lugn, han kände tillhörighet på något vis. De tog inte lång tid förren de satt och delade sina

historier med varandra om hur de kom till huset, hur de hade gått genom revor och olika verkligheter för att tillslut hamna i kolonin. Det var historier om död, lycka, familjer, äventyr, olycka och allt mellan himmel och jord. Joel började förstå det fina med kolonin. Det hade blivit till en samlingsplats för människor från olika linjer. Kolonin hade blivit som en centralstation i tiden där olika människor kunde mötas.

"Vilken roll hade ni då?" Sluddrade Bill. "Jag själv var äventyrsguide."

"Du menar vilka jobb de hade?" frågade Sara och skrockade. "Du vet att man inte bara är sitt jobb."

Bill höll upp händerna med höjda ögonbryn. "Nej nej, jag bara frågade. Det var en helt ofarlig fråga av rent intresse."

"Jag var dränkt i mitt jobb. Jag var skådespelare," sa Nadia. "Inte en känd heller, jag var verkligen en avrage tv kändis. Jobbade röven av mig för att få nya gig. Skulle träffa Frank som skulle vara någon höjdare tydligen. Ah, ni vet ju vad som händer efter man går in i huset."

"Jag var värre. Jag var en urtvättad Tv kock," sa Javier och tog en sup. "Jag försökte övertala Frank att jag inte ens hade talang i köket."

"Så hur fan blev du kändiskock då?" frågade Jack.

"Kom igen, kolla in mitt ansikte."

"Varför blev du inte en skådis som Nadja då?"

"För jag råkade gilla idén av mig som kock. Det enda ledde till det andra och vips så var jag tv kock."

"Så jävla dålig är du inte," sa Nadja och tog en klunk. "Pasta kan du ju koka pasta väldigt bra, och ägg. Han är mästare på ägg den där mannen alltså."

"Han är ju helt värdelös på att koka ägg," sa Jack.

"Så du är mästaren i köket eller?" sa Javier och höll om Jack och skrattade. "Ska du bli vår nya köksmästare eller?"

"Pfffff," sa Jack och tog en klunk till. Jag är redan mästaren i det här köket. Synd bara att det inte finns något att jaga. Skulle vilja tillaga något vilt."

"När vi blir fria kommer du kunna jaga," sa Javier.

"Fria," sa Jack och tittade in i elden.

"Tror du inte på Frank eller?"

"Jag vet inte vad jag tror på längre," sa Jack.

"Inte så konstigt efter allting. Som att universum har särat på benen," sa Ricardo. "Jag är bara glad att vi kan ha ett normalt liv i den här kolonin."

"Inget är normalt längre, Ricardo," sa Hugo.

"Sant," sa Ricardo och skrattade. "Hugo måste vara den första i universum som har gått från att bli astronaut till städare."

"Jag gillar att städa faktiskt," sa Hugo och tog en klunk ur sin flaska. "Vem annars ska hålla huset rent."

"En fråga jag har dock," sa Jack. "Hur i helvete kommer det sig att ingen har bråkat här än?"

De tittade på varandra och ryckte på axlarna.

"Vad händer om någon blir osams och börjar slåss?"

"Varför skulle man börja slåss för att man tycker olika? Frank är den som tar sista beslutet."

"Precis, och alla har sina roller, alla har sin fritid, alla har kan portaldyka."

"Portaldyka?" frågade Bill och lutade sig fram.

"Har ni inte gjort det än?"

"Nej?" sa Sara. "Vad är det?"

"Hugo och Tove tittade på varandra och fnissade. "Seriöst?" Ni har inte portaldykt ännu?"

"Men nej, vad är det för något?"

"Ni får helt enkelt skriva upp er och se för er själva. Den finns i källarvåningen. Ni behöver bara skriva i er i kölistan."

"Varför kan ni inte berätta?"

"För att det skulle bara förstöra upplevelsen," sa Hugo och torkade munnen efter att ha tagit en ordentlig klunk.

"Undrar om man kommer få vara kvar här sen när Frank har befriat oss," sa Tove.

"et hoppas jag. Skulle va konstigt att bara lämna allting," sa Javier.

"Hur kommer det sig att spanarna kan gå utanför?" sluddrade Jack och pekade slarvigt mot muren. "Hur fan kan de gå utanför och inte vi?"

"Som Frank sa. Alla som har föds i den här verkligheten kan lämna. Alla andra som hamnat här är låst till huset på något sätt. Men det är det vi jobbar för, att kunna lämna en vacker dag," sa Nadia. "Det är det Frank säger iallafall. Jag tror på honom."

"Vi kommer bli fria nån gång," sa Ricardo med längtan.

"Så ni vill bli fria? Jag trodde ni alla ville vara kvar här."

"Ja alltså det är ju den bästa platsen att vara på för tillfället," sa Nadia.

"Spanarna då? Varför är aldrig dem med på festerna? Dem bara far iväg och kommer tillbaka med allt skit, sen håller sig undan," sa Sara och kastade in en sten i elden. "Känns bara så skumt. Som att dem undviker oss."

"Jag tror dem bara är trötta," sa Javier.

"Ni borde inte prata skit om våra spanare," sa Ricardo. "Dem gör ett bra jobb. Dem riskerar sina liv för att ge oss det vi vill ha och behöver."

"Riskerar sina liv? Seriöst?" sa Hugo.

"Ja?"

"Med 99.9 procent av befolkningen borta tror jag inte det är så mycket att riskera."

"Tycker du inte det är lite konstigt?" frågade Jack.

"Hurdå?"

"Att de lyckas hitta allt som vi ber om."

"Det är en stor värld," sa Ricardo och tog en klunk öl. "Maskinen belönar."

"En hel värld blev tom. Inget blev förstört, allt bara ligger för att bli plockat," sa Nadia och drack av sin öl. "Tänk sen när vi blir fria. Då kommer vi kunna skapa en ny värld tillsammans."

Tove och Hugo höjde glaset. "Skål för en ny värld." Alla de andra höjde sina glas i samspel. "För en ny värld!"

Tom började spela på en gitarr och alla satt i småprat och skratt. De såg ut att ha det trevligt. Inget ont inom synhåll. Endast nöjda och glada människor. Frank kanske hade skapat något som Joel inte hade lärt sig att uppskatta än.

Sam lutade sig närmre Joel. "Hur mår du?" frågade hon och la sin hand på hans ben.

Joel tittade på hennes hand och skrev i sitt block. "Jo, jag mår väl okej, med tanke på omständigheterna."

Sam log och tog undan sin hand och tittade på de andra som var i full debatt om sina olika historier och verkligheter.

"Hur kan alla vara så glada här? Alla borde vara deprimerade," skrev Joel och visade för Sam. Hon skrattade och höll upp ett glas med sprit.

"Vi kanske alla är deprimerade, så ingen kan se skillnaden," sa hon och drack en klunk.

Joel kände en attraktion till Sam. Det kändes som att han kände henne bättre än någon annan, och att hon kände honom bättre än någon innan.

Det var något med hennes lugn och stabilitet som fick Joels blod att rusa. Hennes ögon skar genom hans molnigaste sinne och öppnade upp fönster han inte visste fanns.

"Vad tycker du om kolonin hittills?" frågade Sam och satte sig närmre Joel. "Är det bättre än du trodde att det skulle bli?"

"Jag hade ingen aning hur det skulle bli, så jag antar att det är så bra det kan vara i det skick vi är i," skrev Joel och inte visste varför han skrev så konstigt.

"Har du gått å blivit poet nu eller," sa Sam och skrockade och la sin hand på hans lår.

"Gillar du poeter eller?"

Sam lutade sig närmre så Joel kunde känna alkoholen i hennes andedräkt.

"Jag älskar poeter," sa hon och smekte hans lår.

"Hey," sa Sara i ett skratt då hon också var påverkad. "Kan ni gå någon annanstans eller?"

"Det finns ett rum faktiskt. Passa på medan det är tomt," sa Jack, uppenbarligen full. Likväl som Bill och Tom.

Sam reste sig och drog med Joel upp på fötterna. "Kom," sa hon.

Bill visslade åt Joel och Sam. "Ha det så trevligt."

Joel och Sam gick in i Kärnan och såg att några satt och spelade kort vid ett av långborden. Några satt och åt kvällsfika och tittade på film. Några andra spelade biljard och några andra satt och meckade.

"Tjenare, Sam," sa Bosse som stod vid biljardbordet. "Ska du vara med en runda?"

"Nej det är bra. Jag kan vara med imorron."

"Du får nog ha enklare pass nästa gång," sa Torbjörn som stod bredvid Bosse. "Mina ben är helt spagetti."

"Så du kan bli ännu latare eller?" sa Sam skämtsamt. "Bosse, håll koll på din

vän så han inte krokmar, han börjar bli gaggig."

"Så gammal är jag inte," sa Torbjörn."

"Är det du säger till dina elever också eller?" skojade Sam och gick upp för trapporna. "Vi ses imorron!" ropade hon. Joel gick upp för trapporna bakom henne. De gick i korridoren där de hade sina rum.

"Ser ut som att du börjar vänja dig. Folk gilla dig," skrev Joel.

"Du också eller?" frågade Sam med ett leende, men hon var tydligt påverkad av spriten. "Jag har sätt hur du har tittat på mig de senaste dagarna."

Joel skrev inget. Han kände sig generad.

"Här, ta lite du med," sa hon och gav Joel spritflaskan.

Joel tog spritflaskan med ena handen och lät sin kletarm suga i sig spriten tills flaskan blev tom. Han kände hur det gick direkt in i blodet och hur han snabbt blev onykter. Känsloerna blev förhöjda och han började känna sig mer i eufori.

"Kolla in nu vem som är partykungen," sa Sam och tog flaskan. "Var du tvungen att ta allt?"

"Jag är ju partykungen," skrev Joel.

Sam skrattade med ett stort leende. "Det var länge sen du var med på en fest. Vad har du gjort egentligen?"

"Har bara försökt att hålla mig undan."

"Du ska inte behöva hålla dig undan, Joel," sa Sam och tittade på

Joels kletarm. "Hur har du klarat av att ha den där egentligen?" Sam lutade sig mot väggen mitt emot Joel. "Jag fattar inte. Gjorde det inte ont?"

"Det var den värsta smärtan någonsin. Men det var också njutbart på nått oförklarligt sätt."

"Har du aldrig undrat vad det är för något?"

"Hur ska man ens undra där det inte finns ett svar?"

Sam log och gick närmre Joel. "Är poeten framme igen?"

"Du gillade väl poeter?"

"Jag gillar många saker," sa hon med flörtigt minspel. "Jag har en idé." Sam smekte Joels arm. "Jag skulle vilja se vad din mystiska gudarm kan gå för."

"Gudarm?"

"Vad ska vi annars kalla den?"

"Demonarm? Parasiten är mer passande."

"Jag tror du fick den av en anledning."

"Jag intalar mig själv det också."

"Har du börjat tveka på dina visioner?"

"Jag vet inte ens vad dem betyder."

"Du kanske inte ska veta vad dem ska betyda förren du vet vad dem ska betyda."

"Vem är det nu som är poet," skrev Joel.

Sam skrattade med spärrade ögon och slog Joel på bröstet. "Du har rätt, nu är jag också en poet."

"Sara har rätt om spanarna dock," skrev Joel.

"Vad menar du?"

"Att dom verkar skumma. Dem är aldrig med på fester. Dem pratar knappt med oss andra."

"Jo men dem pratar ju visst med oss."

"Ja men inte ofta."

"Sam suckade. "Har vi inte nog med saker att tänka på? Måste vi misstänka allt och alla? Kan vi inte bara leva och njuta av vad vi är i?"

Joel formade en text som Sam viftade bort. Hon drog Joel till sig in i en hård kyss. Joel besvarade kyssen och la sina händer runt hennes midja.

Sam greppade Joels skrev. Joel tittade sig omkring nervöst. Sam vände Joels huvud mot henne.

"Alla är upptagna, Joel," sa hon och la hans händer på hennes bröst.

"Dem här är inte upptagna," sa hon och log.

Joel kände blodet rusa och hjärtat slå hårdare. Attraktionen blev starkare och kroppen reagerade därefter. Joel öppnade dörren till deras rum och Sam stängde dörren efter sig. Hon slet av Joels tröja och drog av sin egen.

"Jag vill bara känna något," sa Sam och tog av sig byxorna. Joel såg hennes nyckel hängandes runt hennes hals. Joel kände sin egen nyckel och glömde bort att de ens hade nycklarna. De hade blivit en del av dem, som en ett halsband man aldrig tog av, som en tatuering man glömt bort. Sam stod naken och tittade på Joel.

Joel kände hur han inte kunde kontrollera sin arm längre. Den förvandlades till det svarta kletet.

Tentakler sköts ut och puttade Sam mot väggen. Tentaklerna satte sig på Sams bröst och började pulsera.

Joel kunde känna hennes njutning som också blev hans egen. Sam blundade och såg ut att njuta lika mycket som Joel. Två andra tentakler höll upp hennes armar mot väggen. Joel sög tillbaka allt sitt klet till armen. Sam pustade ut och tittade på Joel.

"Jag vill ha mer," sa Sam och gick in i Joels famn.

De svarta tentaklerna från Joels kletarm kopplades in i Sams huvud.

"Det gör så att du kommer känna allt," skrev Joel lugnt och lät några tentakler kopplas till hans eget huvud. Sams ögon spärrades upp då en explosion av känslor och reaktioner skapades. De höll varandras nakna

kroppar tätt. De kunde känna varandras njutning och sinnen sammankopplas. Joel knappt koncentrera sig på någonting då han var i ett tillstånd av euforiskt diktatorskap. En genomträngande lust spred sig med blodets puls och skapade en gemenskap han inte tidigare känt. Han kunde känna hennes tankar sammankopplas med sina egna. Han kände hennes känslor och kunde se hennes tankar. Det blev som att deras sinne blev till ett. Utan att röra varandras kön kunde han känna att han var nära en orgasm, såväl som Sam. Medan de höll om varandra med massa tentakler fästa vid deras huvuden kände Joel hur en överväldigande känsla av njutelse skar genom allt skugga. Två orgasmer utlöstes samtidigt i ett sammanlänkat

sinne som båda kände varandras. Han kände hur hennes och hans egen orgasm blev till en sammanflätad reaktion.

Joel och Sam föll till sängen och andades tungt. Tentaklerna gled tillbaka till Joels arm. Sam andades tungt och skrattade.

"Vad i helvete, Joel. Vad var det där?"

"Poeter i arbete?" skrev Joel.

Sam skrattade och såg ut att vara förbryllad av situationen. "Jag kunde känna dig."

"Jag kunde känna dig med," skrev Joel.

"Inte bara det, jag kunde känna allt i dig. All din sorg, kärlek, hat. Jag kunde känna dig, Joel."

"Jag kunde känna dig med. Hela dig."

Sam tittade på Joels kletarm. "Det där kletet måste vara mer än en parasit. Det måste vara någon sorts gåva."

"Jag är inte så säker på det."

"Hur kan du inte vara säker på det? Du såg ju bara nu vad den gjorde för oss. Den länkade våra sinnen."

Joel försökte greppa tankarna som flöt runt som ballonger i vinden.

Sam reste sig upp och plockade upp sina kläder från golvet.

"Vi måste göra det här igen," sa hon och började klä på sig.

"Är du säker att du inte vill testa Rut?" Joel drog fram lådan under sängen. Han öppnade lådan och såg att Rut inte låg där i. Joel reste sig fort och började klä på sig hastigt och slarvigt.

"Vad?" frågade Sam.

"Rut, den är borta," skrev Joel.

"Alla är ju på festen. Hur kan den vara borta?"

"Inte alla," skrev Joel.

"Josef?"

"Jag berättade för honom vad Rut gör."

"Varför då"?

Joel öppnade dörren. "Kom, vi måste hitta honom."

Joel och Sam klev ut i korridoren och stängde dörren.

"Ladan eller?" frågade Sam.

"Nej. Han skulle inte våga vara i ladan med Rut. Vi kollar källaren," skrev Joel. De gick nedför trappan och genom Kärnan som var nästan tom förutom några som satt och tittade film. Joel kunde se genom ett fönster hur

festen fortfarande var igång. Sam öppnade dörren och de gick nedför trappan som ledde ner till källarvåningen.

De följde en gång som ledde dem till duschrummet. Josef var inte där. De fortsatte att leta.

"Tjenare," sa Mårten som stod på en stege och meckade med några rör.

"Du borde ta lite ledigt. Det är en fest där uppe vet du," sa Sam.

"Jag behöver ingen fest just nu," sa Mårten och torkade svetten från pannan.

"Har du satt Josef här nere?"

Mårten pekade. "Ja han gick till förrådet för ett tag sen. Skum pojke det där."

Sam och Joel följde korridoren tills de kom till ett av förråden. Joel öppnade

dörren och Sam stängde dörren efter dem. Joel tände lampan och såg hur rummet lös upp. Josef satt livlöst i ett hörn med Rut på sitt ansikte. Joel skyndade sig dit och drog av Rut från Josefs ansikte.

"Hur länge har Josef varit här nere?" skrev Joel.

"Hej, Joel. Hej, Sam. Josef har använt mig i tre timmar och fyrtyotva minuter," sa Rut.

Sam och Joel tittade på varandra. "Tre timmar?" sa Sam med oro i blicken.

"När jag använde Rut i några sekunder kändes det som timmar där inne," skrev Joel.

"Han måste ha varit där inne i dagar," sa Sam.

"Sa han något när han tog dig?" skrev Joel.

"Nej, han sa ingenting. Han tog ut mig ur lådan och gick ner till källaren och använde mig," sa Rut obekymrat.

"Jag tar honom tillbaka till ladan," skrev Joel och bar upp Josef i sin famn.

"Vi kommer behöva ha ett lås på den där lådan," sa Sam och bar Rut under sin tröja. "Ska vi inte ta han tills sitt rum då?"

"Han gillar ladan mer. Han sover där oftare än i sitt rum."

Joel och Sam tog sig ut ur huset, gick genom trädgården till ladan där de la ner Josef i en hög med hö där Josef brukade ligga och vila.

Joel vände sig mot Sam.

"Du kan gå tillbaka med Rut," skrev Joel.

"Ska du inte med?"

"Jag stannar här en stund. Se till att han mår bra."

"Är du säker? Ska jag inte stanna?"

"Det är lugnt. Se till att ingen ser Rut bara."

"Vi ses imorrn då," sa Sam och la sin hand på Joels axel.

Sam lämnade ladan med Joel och Josef själva. Joel satte sig bredvid och stirrade upp i taket. I taket kunde han se en mörk skuggfigur sittandes på en stol upp och ner. Det var Lokföraren som satt med sin bok, han var omsluten av skugga som alltid. Ett papper föll ner och landade framför Joel som han läste.

"Se det som inte finns. Hitta det som inte går att hitta," stod det. Pappret föll sedan upp mot taket tillbaka till Lokföraren, som att det

spolades tillbaka i tiden. Joel tittade upp och förstod inte vad han skulle göra med den informationen. Frustrationen byggdes, likväl som oförståelsen för vad han skulle göra. Varför hade Rut kommit in i bilden? Ljud hördes från ett annat bås. Det var inte grisarna eller hästarna, de var alla utanför. Korna var också utanför så det måste ha varit någon annan där inne.

Joel reste sig och sökte med blicken. Rädslan var inte lika djup då han visste att han kunde försvara sig med armen. Det var ljud av något mullrande. Han gick ut från båset där Josef låg och tittade i mittengången. Det dunkla gjorde det svårt att se i skuggornas skarpa kontraster. När han öppnade ett bås såg han något under höet. Det var en reva som hade öppnat

sig. Paniken satte in och han greppade ett par röda plankor som stod längst väggen. Det fanns alltid röda träplankor i ladan ifall någon hittade en reva någonstans i huset. Han började spika fast brädorna i det tjocka trägolvet tills revan var helt täppt. Hjärtat dunkade och han kände hur stressen bedövade honom. Rassel från båset bakom hördes. Joel reste sig och gick tillbaka till Josef och såg att han hade börjat komma tillbaka till medvetandet. Joel satte sig på en pall bredvid.

"Är jag tillbaka?" frågade Josef och såg bekymrad ut, till och med lite ledsen.

"Du är tillbaka i kolonin. Hur länge var du inne?" skrev Joel och försökte att inte bli övertagen av irritation. "Varför använde du Rut?"

Josef såg ut att skämmas. Han satte sig upp och tittade ner i höet med armarna runt sina knän.

"Jag trodde du ville att jag skulle använda den."

"Jo. Men du borde ha sagt något. Du skulle ju också bara använda den i rummet."

Joel kände också skam över att han ens berättade för Josef om hur man använde Rut.

"Hur var det? Du måste ha varit där inne länge," skrev Joel och hade lugnat ner sig.

"Jag tror jag var där inne ett par dagar minst. Jag fick vara med min familj igen," Josef log och såg ut att tänka tillbaka.

"Så du var fast i dina fina minnen?"

"Ja."

"Bra. Men du bör vara försiktig. Du måste ha någon med dig om du ska använda den. Tiden funkade annorlunda inne i Rut."

"Hur länge var jag inne?"

"Tre timmar ungefär."

"Tre timmar bara?"

"Precis. Det är ju det jag menar. Du vill inte bli fast i ett dåligt minne i flera dagar där ingen kan dra ur dig från."

"Jag hade ingen dålig upplevelse."

"Men alla har dåliga minnen. Vi vet inte ens hur Rut fungerar. Vi vet inte vad det är för något. Kan du lova att inte använda Rut själv."

"Men Rut är ju en gåva från maskinen. Det måste det vara."

"Det är ingen gåva."

"Hur vet du det?"

"Jag trodde inte att du trodde på maskinen."

"Jag vet inte vad jag tror. Kan du lova att inte använda Rut själv?"

"Okej," suckade Josef. "Jag lovar."

Joel satte sig i höet bredvid Josef.

"Hur mår du?"

"Jag mår bra."

Joel såg att Josefs blick inte var densamma, den var mer ihålig, dyster.

"Jag är bara orolig att jag aldrig kommer komma härifrån," sa Josef.

"Vi är alla fast någonstans." Joel reste sig upp och hjälpte Josef upp på fötterna. "Vill du spela ett parti? Senast jag räknade så ligger du under rätt stort."

"Pff," du har inte koll på ett skit," det var jag som vann de senaste gångerna."

Joel ställde fram schackbrädet och började ställa ut pjäserna. "Bevisa det."

Josef satte sig och knäckte sina fingrar. "Vilken färg?"

Kapitel 20. Katalysatorn.

Dagarna passerade genom en ny sorts vardag som Joel hade börjat finna en märkbar bekvämlighet i.

Helgkvällarna var oftast i sällskap med hela gruppen där de hade filmmaraton, bio, karaoke eller andra festligheter.

Självklart var de tillsammans då och då under vardagskvällarna också, men mer i mindre aktiviteter som kortspel, brädspel, biljard eller annat.

Vardagskvällarna var alla inne i sina favoritsysslor. Tom var fullt inne i sitt modellbygge eller styrketräning.

Sara kunde man hitta i verkstaden där hon byggde ihop datorer eller annan teknik som förbättrade kolonin. Jacks vanliga plats var i trädgården där han planterade och tog hand om växterna. Sam tränade folk i fäktning vilket blev populärare än vad Joel

trodde. Bill spenderade mycket tid vid biljardbordet, han hade blivit tillräckligt duktig för att kunna utmana kolonins bästa spelare. Bill hade även startat igång turneringar där kolonisterna spelade om priser.

Något Joel och gruppen också hade börjat familjära sig med var Portaldykning. Det var en stabil Reva som fanns i kolonin där man kunde boka tid för att gå in i. Innan man gick in kopplade man på sig ett armband som var inställd på en timer. När timern var klar sögs man ut ur revan igen. Det som var intressant med Portaldykningen var att i revan fick man en vecka på sig i att leka gud.

Man kunde skapa vad man ville och göra vad man ville. Man kunde skapa sitt eget universum som kunde vara sin

egen lekplats. Du kunde skapa karaktärer, människor och få dem att göra vad du ville. I portaldykningen var du helt enkelt Gud. Joel bokade ofta tid, som alla andra i kolonin.

Dock hade Joel börjat känna av kolonins restriktioner. Maten var i mindre portioner, fler revor hade öppnats och blockerats. Frank höll tal om att spanarna hade det svårare att hitta resurser och att kolonin skulle fokusera på att odla mer. Solen sken från klar himmel och värmen var mottaglig. Joel stod i en av hagarna och skyfflade dynga. Tom stod och byggde på en ny byggnad som skulle bli en till mindre lada.

"Bokade du tid till Portaldykningen?" frågade Tom medan han stod och sågade brädor bredvid

hagen där Joel stod och skyfflade dynga. Joel nickade och gjorde tummen upp.

"Jag lyckades skapa hela Stockholm på två dagar. Fick till det riktigt bra den här gången faktiskt. Människorna blev riktigt bra också," sa Tom och torkade svetten från pannan. "Hur gick det för din skapelse?"

Joel gjorde tummen upp. Han tyckte att Portaldykningen var en plats där troligtvis många kolonister fick uppleva sina mörkaste fantasier i en säker plats utan att fastna eller skada sig själv eller någon annan. Det var en plats där sin fantasi var sin enda begränsning. Tom kändes gladare än någonsin. Han hade lyckats integrera sig själv tillbaka till en plats av mental stabilitet. Josef stod i hästhagen och spred ut höet. Hästarna

betade och var i lugnt tillstånd. Solen gassade ordentligt och alla såg dyblöta ut av svett.

Joel tittade upp mot himlen och tänkte tillbaka på sina dagar i dunkla pokerkällare.

Han tänkte på hur hans liv egentligen hade blivit till det bättre. Svårigheten låg i att identifiera sig med sin nya verklighet. En plats där människor inte var av samma känslomässiga kaliber, förutom Joels vänner som alla var känslomässiga vrak. Men alla andra kolonister tycktes leva ett gott liv.

Inga nya resenärer hade kommit heller. Frank hävdade att det kunde ta allt från dagar, månader eller år innan nya skulle komma. Joel gick och tittade på Josef. Josef signalerade med en

handgest att allt var lugnt. Innan Joel vände sig om såg han något i marken. Det var en reva som började öppna sig. Hästarna började få panik. Josef ramlade bak på marken. En häst stegrade, tappade fästet och ramlade bak precis där Josef låg. Joel han inte ens tänka innan han sträckte ut sin kletarm i en hastig rörelse och skapade en skyddande barriär mellan Josef och hästen. Om barriären inte skulle varit emellan skulle Josef ha blivit krossad av hästens trehundra kilo.

Tom hoppade över staketet och drog Josef bort från hästen. Joel sög tillbaka sin kletarm och hästen reste sig upp och sprang iväg. Joel vände sig om och såg att Gunnar, Astrid och Freja stod med vidöppna ögon. Joel insåg snabbt vad han gjort och att de hade

bevittnat alltihop. Gunnar, Astrid och Freja reste sig från planteringen och gick hastigt mot huset. Joel vände sig mot Tom och Josef som också såg det Joel såg. Tom verkade orolig, samma som Josef. Joel fick en tyngande känsla som sjönk i magen som ett ankare.

"Joel, hämta brädor," sa Tom och hjälpte Josef upp på fötter.

Joel sprang in i ladan och greppade massa röda brädor och slängde ut dem till Tom och Josef. Joel greppade sen ett par långa kilar och en slägga. Josef och Tom hade placerat ut brädorna och Joel bankade ner kilarna genom brädorna så de satt fast i marken. Revan var täckt och säkrad. Joel satte sig på marken och tittade på Josef.

"Är du okej?" skrev Joel och visade blocket.

Josef gjorde tummen upp. "Jag tror du räddade mitt liv," sa han och satte sig ned. "Hästen skulle ha krossat mig."

"Hur ska vi göra?" frågade Tom.

Tusen tankar strålade genom Joel medan han försökte komma på något att skriva.

"Det behöver inte vara något dåligt att Frank får veta," sa Josef.

"Jag vill inte lämna kolonin, Joel," sa Tom.

"Vi kommer inte lämna kolonin," skrev Joel.

"Hur vet du det?"

Joel tittade på klockan. "Det är snart mat. Vi gör färdigt vårt jobb, sen fortsätter dagen som vanligt."

Tom suckade.

"Bara fortsätt som vanligt, okej."

"Okej," sa Tom och gick tillbaka till sin station.

Joel hjälpte Josef upp på fötterna och gav honom en nick. Josef gick till hästarna och lugnade ner dem. Joel fortsatte att skyffla dynga tills klockan slog fem. Tom, Josef och Joel samlades och gick tillsammans till kärnan. Så fort de klev in i salen kunde Joel känna blickarna på sig. Ingen tittade egentligen, men han kände att dem visste. Innan de hann hitta ett bord kom Frank fram till dem med ett leende.

"Hej, jag behöver att ni följer med mig. Nu," sa Frank. "Joel, Tom och Josef följde med Frank genom Kärnan och ner till källarvåningen. De gick genom en längre gång förbi duschrummy och förråden tills de kom till en dörr ingen hade satt förr. Frank

öppnade dörren och de alla klev in. Joel tittade sig omkring och det såg ut att vara någon form av kontor. I mitten stod ett massivt skrivbord med en svart fåtölj bakom. Rummet var täckt av cirkulära målningar på väggarna som såg utomjordiska ut. Frank satte sig i fåtöljen och gav gesten för de andra att sätta sig ned. I rummet var också Sam, Jack, Bill och Sara. Bakom Frank på väggen fanns det två öppna Revor.

"Välkommen till mitt kontor. Jag ursäktar för att jag var tvungen att dra er ur middagen på det där viset. Men jag kan försäkra er om att det är av ytterst vikt."

"Vad kommer hända med oss nu? Kommer du kasta ut oss?" frågade Sam nervöst och argsint.

"Vet alla om det?" frågade Jack med armarna i kors.

"Det var tre stycken som såg det," sa Josef. "Om dem sprider ryktet om Joel kommer ---"

"Gunnar, Astrid och Freja kommer inte kunna sprida några rykten. Duktiga som dem är så kom de till mig först," avbröt Frank och lutade sig bak i fåtöljen.

"Så vad menar du? Har du dödat dem?" frågade Jack.

Frank såg allvarligt på Jack och lutade sig fram. "Jag dödar ingen."

"Så vart är dem?" frågade Bill. "Är dem kvar här i kolonin?"

Frank lutade sig tillbaka igen och la sina händer på bordet. "Dem är på en säker plats. Ni behöver inte oroa er för dem."

"Så måste Joel fortfarande gömma sig?" frågade Tom.

"Nej, han kan få använda sin kraft."

"Så varför skickade du iväg dem då?"

Frank log. "Allt handlar om presentationen. Skulle det komma som skvaller av oro skulle det bara kunnat gått ett håll. Men kommer det direkt från källan, då kan vi skapa en trygghet."

"Okej. Så vad kommer hända nu?" frågade Tom med lugnet av ett berg.

Frank pekade på Joel. "Res dig upp. Jag vill se dig."

Joel tittade på Tom och Josef.

"Res dig upp, Joel," sa Frank med allvarligare ton.

Joel reste sig upp och kände sig uttittad, som ett exotiskt djur i ett zoo.

"Visa den," sa Frank och ställde sig upp och gick till Joel.

Joel formade kletarmen och Frank smekte sin hand på det svarta kletet med besatthet i sin blick.

"Hur fick du kraften?" frågade Frank med låg röst och spänd blick. "Hur fick du den?" han tittade in i Joels ögon. "Hur fick du den, Joel. Vad gjorde du?"

"Jag förlorade ett kortspel," skrev Joel med kletarmen.

"Du förlorade ett kortspel." Frank skrattade. "Du kommer behöva vara mer specifik än så."

Joel tittade på Bill.

"Titta inte på Bill, titta på mig, det är jag som vill veta."

"Jag och Bill var i en reva. En kopia lurade oss och drog loss min arm och

tog bort min mun," skrev Joel och tog av sitt munskydd.

Frank smekte sina fingrar på Joels tomma yta där hans mun en gång satt, sedan gick han och satte sig i sin fåtölj.

"Jag trodde jag var den som var speciell," sa Frank med ett nedtonat uttryck.

"Speciell?" frågade Bill.

"Jag har hört rykten bara," sa Frank. "Inget lägga djupare tankar i."

"Vad händer nu?" frågade Jack irriterat.

"Vad borde jag göra med er?" frågade Frank.

"Du kanske borde oroa dig vad vi kommer göra med dig. Joel kan klyva dig på mitten om han vill. Vi kan ta över kolonin."

"Varför skulle inte vi kunna bara ta över hela det här stället?" sa Bill.

Frank såg inte det minsta rädd ut. Han lutade sig fram med armbågarna på bordet.

"Ni förstår ingenting ser jag. Kolonin bygger på en väldigt delikat relation mellan flera versioner av mig själv, och Gudar."

"Du menar Kopior?"

"Dem har många namn, men ja. Dödar ni mig kommer ni döda hela kolonin. Istället så har jag ett bättre förslag."

"Hitta älderminnet?" frågade Josef. "Det är det du vill, eller hur? Det är det du måste hitta."

Franks ögon smalnade.

Josef log. "Vi alla har våra hemligheter."

För första gången såg Frank obekvämt ut. Han vred sig i stolen och harklade sig.

"Ni ljög för mig. Så jag ska vara ärliga med er," började Frank och såg bekymrad ut. "Kolonin kommer gå under om bara några månader."

"Jag trodde ni var självförsörjande?" frågade Jack.

"Ja och nej." Han pausade några sekunder. "Vi är beroende av resurser från revor som en Kopia skapar åt mig." Han lutade sig bak i fåtöljen.

"Så spanarna? Dem går utanför och gör ingenting eller?" frågade Bill.

"Spanarna hämtar alla resurser som jag ber om att få. Men dem tar avsiktligen längre tid på sig så folk ska tro att de är långt bort."

"Så listorna? Spanarna är inte ute och söker i städerna?" frågade Jack.

"Nej."

Jack skrockade och skakade på huvudet.

"Är det därför du håller dem separerade från alla andra," frågade Sara.

"Jag tvingar dem inte att separera sig. Men jag tvingar dem att bära på lögnen om hur vi får resurserna."

"Spanarna var väl dem du bodde med från början? Det är väl därför de kan lämna?" frågade Bill.

"Ja," sa Frank.

"Är Spanarna din familj?"

"Ni behöver inte veta vilka Spanarna är, det är oviktigt," Frank harklade sig och tog fram ett papper han började skriva på. "Medan ni är

borta och ska hitta Älderminnet till mig så kommer jag förklara för folket hur läget ligger till. Att ni är iväg för att säkra kolonins framtid med att hitta kartor till platser där det finns resurser som kommer hjälpa kolonins överlevnad," sa Frank.

"Varför ljuga? Alla vet ju att det finns revor. Skulle folket verkligen bry sig om dem visste?" frågade Tom.

"Kolonin handlar om att alla ska ha en plats och ett syfte. De behöver tro att alla fyller ett syfte, att Spanarna hittar resurser."

"Så du ljuger för dem?"

"Jag gör vad som helst för att den här kolonin ska lyckas. Vi kommer alla kunna kliva utanför murarna en vacker dag. Det är jag helt säker på."

"Så varför säger du inte sanningen om revorna? Folket skulle väl bara bli mer lugna, slippa oroa sig över resurser, eller?" frågade Tom.

"Alla här har ett syfte och en mening. Skulle jag meddela att ingen egentligen behöver göra någonting skulle folk sluta bry sig. Kolonin skulle falla ihop. Allt här funkar för att varje individ har ett syfte, en funktion, ett hem. Alla här betyder något, alla bidrar till Maskinen," sa Frank och lutade sig bak i fåtöljen.

"Spanarna då? Hur kan du vara säker på att dem inte kommer berätta sanningen?"

Frank skrockade. "Dem kommer inte berätta någonting," sa Frank stolt och obekymrat.

Frank vände sig till Joel. "Du kan vara lösningen på kolonins alla problem. Hittar ni älderminnet så kommer kolonin vara säkrad i tvåhundra år framåt. Gör ni det har ni en säkrad plats här. Gör ni det kommer jag övertyga alla om att ni är en del av familjen."

"Även Joel?"

"Även Joel."

"Hur kommer du övertyga alla att Joel inte är farlig då?"

"Bry er inte om det."

"Om vi vill berätta sanningen? Vad händer då?" frågade Sam.

"Ni kommer alltingen få lämna eller döda mig, och ni vet vad det innebär."

Joel tittade på sina vänner som alla såg bistra och förvirrade ut.

"Så om vi hittar älderminnet, alla får stanna, visst?" skrev Joel.

"Exakt," sa Frank. "Ni alla kommer kunna leva ut era dagar här helt utan bekymmer. Eller ni kan ju välja att hoppa mellan verkligheter igen och se hur långt ni kommer. Jag har förstått att alla Franks inte är lika ... givmilda." Frank lutade sig fram och kopplade händerna. "Allt jag vill är för att den här kolonin ska lyckas, för att vi alla ska kunna lämna huset en vacker dag. Tills den dagen kommer måste jag ha hjälp. Er hjälp."

"Och om vi inte vill hjälpa?"
frågade Jack.

Frank log. "Jag tror ni alla vill lika väl som jag att den här kolonin ska lyckas. Min koloni är ett paradis."

"Jag trodde du tjänade Maskinen," sa Jack bistert.

"Det är det jag gör," skrattade Frank. "Och när maskinen är nöjd

kommer den släppa alla oss fria. Vi måste bara visa att vi är redo för att få träda in i världen igen. Träda in i den värld vi förstörde. Vi måste alla visa att vi kan leva tillsammans."

"Varför alla oss?" frågade Jack.

"Det är Joel som har kraften."

"Det är första gången jag ser en grupp som klarat sig genom Tåget. Ni alla kommer behövas för att hitta älderminnet." Frank vände blicken mot Josef. "Inte du Josef. Du kan inte följa med dem."

"Varför inte? Joel räddade mitt liv. Jag vill betala tillbaka."

"Du är inte en del av den gruppen. Jag vill att du lämnar nu," sa Frank bryskt.

"Du vet hur alla ser på mig här. Kan inte jag få följa med och rädda kolonin också? Jag behöver det."

"Josef," sa Frank med iskall blick. "Lämna rummet. Din tid kommer."

Josef ställde sig upp och lämnade rummet med förargad blick.

"Han är en bra pojke. Men han har inte landad än i vad han är än."

"Och vad är han?"

"En del av kolonin. Som vi alla är. Han klarade Tåget precis som alla vi andra. Ändå ser han sig som mindre värd än oss andra." Frank reste sig upp och sköt undan fåtöljen. "Har vi en deal?"

"Hur säkert är det att vi kommer tillbaka?" frågade Bill.

"Ni alla har genomgått det här förut. Ni har varandra. Ni är eran egen säkerhet."

Frank pekade på en av revorna med hela handen. "Den är här ni ska in, om ni vill rädda världen. Er värld så att säga."

"Behöver vi klä av oss?"

"Om ni vill ha den bästa chansen att lyckas ber jag er att klä av er nakna. Jag behöver märka er med samma symbol som senast."

"Ska vi rösta?" skrev Joel.

"Jag röstar ja," sa Tom.

"Jag med," sa Jack.

"Jag är med," sa Sara.

"Har vi något annat val?" sa Bill.

"Okej," sa Sam. "För kolonins bästa."

Joel började klä av sig kläderna precis som de andra. Det stod nakna och såg hur Frank tog fram en skål med svart klet. Samma klet Joels arm var gjord av. Samma klet Kopiorna var gjorda av. Frank doppade ner två fingrar och gjorde en stor cirkel på deras bröstorgar.

"Nycklarna, behåll dem," sa Frank. "Ta aldrig av er dem."

"Hur ska vi hitta älderminnet när vi kommer in?" frågade Sam.

"För att komma högst upp behöver ni ta er längst ner. Högst upp kommer ni finna något som kommer ta er längst in. Hittar ni det så hittar ni ut."

"Jag gillar inte dina gåtor, Frank," sa Jack. "Kan du inte bara säga vart vi ska leta?"

"Jag kan inte veta hur revan kommer uppenbara sig för er. Allt jag vet är dem orden, och dem orden är en bra bit på vägen. Jag är säker på att ert kollektiva tänkande kommer lösa det," sa Frank utan det minsta oro.

"Du sa att du visste vart älderminnet var," skrev Joel.

"Jag vet vart den är, men jag vet inte vart den är rent materiellt. Hitta den så räddar ni er själva."

Joel och de andra stod nakna än en gång framför revan och såg hur den öppnade sig. Joel klev in först och kände det kalla, klistriga marken mot sina fotsulor. Mörkret var påträngande och luften tjock. Lukten kändes förmultnad, som ruttna lik, kompost och gödsel. Joel vände sig om och såg hur Tom klev in sist. Joel såg hur Frank stod

utanför medan revan sakta stängdes. Nervositeten var högre än väntat. De kunde se, men det var mörkt. De halkade runt och klev över hala vener som påminde om rötter.

"Så hur kommer det här gå till?" frågade Jack som gick bakom Joel.

"Vi kommer komma till en hinna snart vi måste gräva oss igenom," sa Bill.

"Okej. Hoppas det finns kläder."

"Kommer det vara som tåget?"

"Har ingen aning," sa Bill.

Joel kunde höra viskningar från väggarna omkring sig. han tycktes också se utmärglade ansikten inne i de mörka, kletiga väggarna. Ansikten som tycktes längta bort till något annat. Viskningarna väste ett namn. Max. Joel försökte stänga ut ljuden och fokusera

på att ta sig framåt. Joel stannade och kände att det tog stopp framför honom. Joel kände ovanför sig och kunde känna det klistriga hinnan de behövde ta sig igenom. Den var i taket, dock var taket lågt.

"Låt oss bara hitta det där älderminnet så vi kan ta oss tillbaka," sa Jack.

"Så du gillar kolonin?" Frågade Sara.

"Klart jag gillar kolonin. Gör inte du?"

"Trodde inte du skulle vara den som skulle gilla den bara."

"Börja inte nu," sa Tom. "Hur går det där framme, Joel?"

"Bill borde gå först med Joel som förut."

"Ja ja jag gå och kollar," sa Bill och ställde sig bredvid Joel. Joel visade Bills hand att hinnan var i taket.

"Vi är framme vid hinnan. Den är i taket dock. Men ni alla behöver komma hit och hjälpa," sa Bill och började gräva med Joel.

"Vad ska vi göra?" frågade Jack.

"Gräv."

"Kan inte Joel gräva något med sin arm?" frågade.

"Vill du råka bli spetsad?" frågade Bill irriterat. "Gräv bara. Kom till mig här och gräv uppåt."

Joel kunde se hur alla kom fram och började gräva genom den tjocka hinnan. Efter vad som kändes vara tio minuter av konstant grävande genom den sega hinnan kom dem igenom. Joel slet upp ett hål och såg inget förutom

en nattsvart himmel. Ljuset lös ner i deras tunnel.

"Okej, jag klättrar upp först," skrev Joel och använde sin kletarm för att komma upp ur hålet. När han kom upp såg han att han stod på plattan, Sergels torg. Kulturhuset stod ståtligt framför honom och alla lyskablar hängde ovanför. Det var natt men alla ljus och neon från gator och affärer reflekterades i det blöta, triangelmönstrade torget. Joel kände den kylande marken och kände sig hemma. Han hade aldrig satt plattan såpass tom. Den var helt tömd på människor. Joel stod där och tog in vyn av ett perfekt bevarat Stockholm.

"Hallå! Ska du hjälpa oss upp eller?" ropade Jack nere från hålet.

Joel tittade ner i hålet och sträckte ner sin kletarm och drog upp Jack.

"Oj, Stockholm alltså," sa Jack och tittade sig omkring.

Joel drog sen upp, Sam, Sara, Bill och Tom. De alla stod på torget och tittade sig omkring med gapande munnar.

"Det ser väldigt ... tomt ut," sa Sara.

"Jag hade nästan glömt hur en storstad såg ut," sa Sam och böjde nacken för att titta upp på höghusen omkring.

Jack tittade fundersamt på Sam.

"Så vad ska vi göra nu?" frågade Bill och såg hur Revan stängdes helt tills det inte var något spår kvar av den.

Joel vände sig om och såg hur en väldresserad varelse stod mitt på plattan. Den var klädd i en skräddarsydd kostym med breda axlar och bred slips. Den hade ett hus till huvud, likt ett

extremt välgjort dockhus. Armarna hängande rakt ner som att den stod och väntade på något. Joel och de andra gick fram till varelsen och såg hur ljus kom ut från fönsterna.

"Vad i helvete?" sa Jack och tittade närmre. Joel tittade också närmre och såg att det fanns pyttesmå människor i huset. Det stod en man och en kvinna i köket, de såg ut att argumentera.

Mannen höll i en kniv. Joel tittade på andra våningen och såg hur en tonårspojke satt på sitt rum framför datorn med hörlurar. I ett annat rum låg en tonårsflicka på sin säng med blicken fast i mobilen. I vardagsrummet satt en ung pojke framför TV:n. Joel och Sam mötte varandras blick.

"Få dem att sluta," sa varelsen med dyster ton. "Få dem att sluta bråka. Jag

gör vad som helst om ni bara får dem att sluta." Varelsen stod lika stilla som innan medan den pratade. "Om ni hjälper mig kan ni få en belöning. Jag vet att ni kan behöva ett verktyg."

Joel såg hur de andra tittade på Bill och honom själv.

"Tänk inte, bara flyt med i vad som händer," sa Bill.

"Vi kan behöva ett verktyg," skrev Joel och tittade på Bill.

"Kommer vi behöva öron eller ögon tro?" frågade Bill och tittade på Joel.

"Den här platsen känns annorlunda," skrev Joel.

"Så vad är skillnaden mellan det här stället och Tåget?" frågade Jack och verkade obekvämt.

"Tåget var en designad reva," sa Bill.

"Så du tror inte att Tåget kan ha varit en sån här plats?"

"Jag vet inte, ingen av oss blev ju skadade där," sa Bill.

"Så vad betyder det?"

"Att i instabila revor kan man bli skadade, som Joel blev."

"Så om det här nu är en instabil reva, vad kan vi förvänta oss?" frågade Jack nervöst och arrogant samtidigt.

"Skit," sa Bill och tittade sig omkring.

"Så hur fan ska vi klara oss då?" frågade Jack irriterat med högre röst.

"Ser jag ut som en jävla uggla eller?" svarade Bill, också irriterad och vände sig mot Jack. "Tror du jag har alla svaren hela tiden? Jag är ingen jävla forskare."

"Jag vet att du inte är någon jävla forskare," sa Jack med händerna på höfterna.

"Så varför frågar du mig hela tiden? Är du ett jävla fucking barn eller?"

"Kallar du mig dum?"

"Är du döv också?"

Jack tog tag i Bills krage. "Din jävla ---"

"Stooooop," avbröt Tom, klev emellan och drog isär dem. "En sak i taget. Kan vi kolla vad den här mannen vill först?"

"Jag håller med Tom, kan vi bara kolla vad husmannen vill?" frågade Sam som stod med armarna i kors.

"Man? Hur vet du att det är en man?" frågade Sara som skylde sitt kön och bröst.

Jack fnös. "Driver du med oss eller? frågade han och stod med händerna på höfterna. "Vi alla har sätt dig naken, Sara."

"Jag har inte lust att flasha fittan för dig just nu," sa hon. "Kan vi hitta kläder? Åhléns ligger ju precis där."

"Jag vet inte, fråga Joel. Det är hans fel att vi är här," sa Jack och märkte att alla tittade på honom. "Vad? Det är ju bara fakta."

"Skyll inte på Joel," sa Tom. "Vi alla var överens om att ljuga om honom."

"Så varför var han tvungen att showa med sin kraft då?"

"Han showade inte, han räddade Josefs liv."

Jack fnös och tog ett djupt andetag. "Okej. Jag fattar." Han tittade på Joel och nickade. "Jag fattar. Förlåt."

Tom gav Jack en arg blick. "Jag fattar! Okej," sa Jack. Ska vi kolla vad Husmannen vill då eller?"

"Det kunde lika gärna vara en kvinna ju," sa Sara.

Jack suckade och gav Sara en arg blick.

"Vad vill du ha hjälp med?" skrev Joel och inväntade ett svar. Varelsen var tyst.

"Han kanske inte kan se," sa Sam. "Vad vill du ha hjälp med?" frågade hon och tittade in i ett av fönsterna.

"Ni måste hjälpa mig med att få tyst på dem. De bara bråkar hela tiden och jag kan inte sova, jag kan inte tänka. Allt jag fylls med är deras bråk, dag in och dag ut," sa Varelsen.

"Vi kan hjälpa dig," sa Bill.

Jack slog till Bill på armen. "Vad snackar du om? Hur ska vi hjälpa?"

"Det finns en väg in," sa varelsen.

"Hurdå?" frågade Sara.

"In vart?" frågade Jack.

"In i huset såklart," sa Sam.

"Jag kommer inte gå in där," sa Jack.

"Den vill att vi ska gå in i huset?

Det låter inte bra," sa Bill.

"Jag håller med, Bill. Joel, vi borde dra vidare."

"Jag är osäker på det här, Joel," sa Tom.

"Den kan hjälpa oss efteråt," skrev Joel.

"Hur vet du att den kommer hjälpa oss?" frågade Jack.

"Jag gör det," skrev Joel. "Hur kommer jag in?"

"Är du säker?" frågade Sam med oro i blicken.

"Är du dum i huvudet eller?"
frågade Jack.

"Du borde inte gå in där, Joel," sa Tom.

"Jag är säker," skrev Joel. "Jag fick in oss i det här. Det är mitt jobb och få ut er."

Jack nickade. "True."

Sara slog Jack på armen. "Nej Joel. Det är inte ditt fel att vi är här. Det är allas fel. Men du borde inte gå in där ändå."

Joel klev närmre varelsen. Sam greppade tag i Joel handled med bekymrad blick. Joel gav Sam förtroendeingivande blick. Sam släppte och nickade accepterande. Varelsen höll ut sin hand om la den på Joels panna.

"Blunda," sa varelsen.

Joel kände nervositeten byggas upp när han slöt sina ögon. Ett sug i magen, som när man faller från en hög höjd. När han öppnade ögonen stod han inne i huset. Han tittade ut i fönstret och såg hur Sam, Bill, Sara, Jack och Tom stod utanför och tittade in. De såg ut som jättar.

Joel förstod att han var inne i varelsens hus till huvud. Huset var belyst men ljuset låg inte som det brukade. Ljuset var geometriskt och skuggat med kontraster han hade svårt att förstå. Han stod i hallen där en hatthylla var full av gamla hattar, sju stycken hattar hängde där. Det fanns sju kavajer och sju par skor. Från taket hängde det nakna glödlampor där ljuset var delat på mitten, som om det var

något som delade ljuset till två delar. Joel gick genom den dunkla korridoren där han såg tavlor hängandes på väggarna. Det var tavlor av personer som satt med ryggen mot betraktaren. Foto efter foto med personer sittandes med ryggen mot honom.

Han började höra två personer gräla. Det kom från köket. Sakta gick han till vardagsrummet där TV:n stod på och visade ett program okänd för Joel. Programmet visade en varelse som satt på en vit stol på en grön gräsmatta med kritvit himmel omkring sig. Pojken skrev i blocket med sin blick fäst på TV:n.

Framför TV:n satt en ung pojke stirrandes medan man hörde grälet mellan de två vuxna. Pojken höll i ett ritblock och en penna som han ritade

med. Joel närmade sig pojken och hörde viskningar.

"Vi ska se världen, vi ska se världen, vi ska se världen," viskade pojken.

Joel kände magen knyta sig och hur minnen av skam och skuld flödade tankarna. Ovanför TV:n hängde det ett gammalt svärd som såg ut att tillhöra medeltiden.

Joel gick sakta genom vardagsrummet tills han kom till köket där han såg mannen och kvinnan stå och gräla med aggressiva gester. I brist på kunskap i vad han skulle göra knackade han på väggen bredvid för att få deras uppmärksamhet. De båda vände sig mot honom och tittade frågandes.

"Vem är du?" frågade mannen hållandes i en kniv.

Joel visste inte om han skulle visa sin kraft eller inte. Han rätade till sitt munskydd och samlade mod att skriva.

"Jag är här för att lösa ert gräl," skrev Joel. Deras reaktioner var inget mer än normalt. De läste texten och svarade. Det var som att de hade sätt Joels kraft hundra gånger innan.

"Ska du lösa vårt gräl?" frågade kvinnan med höjda ögonbryn.

"Ja," skrev Joel. "Jag måste för att ni bor i ett hus som tillhör någon som inte vill bli störd något mer."

Mannen skrockade. "Jo vi har fått arga lappar. Men lappar kommer inte lösa vårt problem."

"Så vad är ert problem?" skrev Joel.

Kvinnan fnös. "Vårt problem? Snarare hans problem."

"Mitt problem? Snarare ditt problem."

Joel tittade bakom sig och såg pojken sittandes framför TV:n. Pojken satt närmre TV:n än innan.

"Emil! Sitt inte för nära TV:n, du kommer få fyrkantiga ögon!" ropade mamman och började brygga kaffe. Mannen satte sig vid bordet och lade ner kniven.

"Så vad är ert problem?" skrev Joel.

Kvinnan log. "Kaffe? Jag brygger det bästa kaffet i hela stan. Fråga min man, han älskar mitt kaffe. Eller hur?"

Mannen skrattade. "Jag älskar min frus kaffe, det är det bästa kaffet i stan."

"Vår Emil älskar sina tecknade serier," sa mamman och började fixa

kaffekokaren. "Emil älskar sin TV. Vi köpte den bara för honom. Enda sen dess har han varit det perfekta barnet, allt vi önskat oss."

Av ren hopplöshet satte sig Joel vid bordet. "Okej, jag tar gärna en kaffe," skrev Joel och hoppades på att hans artighet skulle lätta på trycket.

"Du vet, min fru är den bästa på att ... " Mannen stannade mitt i meningen och stirrade in i sin tidning. "Maj, har du läst nyheterna?"

"Nej min älskade, jag har inte läst nyheterna."

Mannen slängde ihop tidningen och reste sig hastigt med kniv i hand.

"Om du skulle någonsin läsa tidningen kanske du skulle vara lite smartare," sa mannen med förakt.

"Om du skulle kunna lägga ifrån dig tidningen lite mer kanske du skulle kunna spendera mer tid med mig."

Mannen vände sig mot Joel, "vem fan är du?"

Joel rynkade på ögonbrynen.

"Jag är här för att lösa ert problem," skrev Joel.

"Vårt problem?" fnös mannen och tittade på sin fru. "Den här mannen ska lösa vårt problem."

"Och vad är vårt problem?" frågade kvinnan. "Är det grannen som har klagat igen? Emil älskar sin TV, men han kan ha för högt ljud ibland.

Joel tittade ut i vardagsrummet där pojken satt framför TV:n med ett ritblock och en penna i sin famn. Ljudet var avstängt.

Kvinnan log och tittade på sin man.
"Vi älskar vår Emil, visst gör vi Gösta."

"Det gör vi säkerligen, Maj. Vi älskar vår Emil," sa mannen och satte sig vid bordet och lade ner sin kniv.

"Kaffe?" frågade kvinnan och hällde upp en kopp.

"Gärna," skrev Joel och kunde inte förstå vad som hände, men han gav in till situationen.

Kvinnan ställde fram kaffet framför Joel. Joel använde sin svarta kletarm för att suga i sig kaffet.

"Vi är familjen Stålhage. Folk kan alltid lita på att vi gör gott kaffe," sa mannen med stolthet. "Min fru gör det bästa kaffet."

Mannen pekade på sin tidning. "Har du läst nyheten om mordet den där polisen?"

"Nej jag läser inte såna där hemska saker," sa kvinnan och rökte under fläkten.

"Hemskheter? Kvinna, du måste läsa tidningen då och då," sa mannen och reste sig med kniven.

"Om du skulle läsa tidningen lite mindre kanske du skulle vara lite gladare."

"Om du skulle läsa tidningen kanske du skulle vara lite smartare."

Kvinnan och mannen tittade på Joel som började känna sig lite groggy. Han kände hur sin högra arm hade börjat domna bort. Han försökte använda kletet för att skriva. Det gick inte. Hans högra arm hade blivit obrukbar.

"Hur smakade kaffet?" sa mannen och ställde sig bredvid Joel.

Kvinnan ställde sig framför Joel. "Hur smakade kaffet frågade han."

Joel pekade på sin arm.

"Vi vet vad du är," sa mannen och slängde sig på Joel med kniven i högsta hugg. Joel och mannen föll till golvet, stolarna vältes medan Joel försökte hålla tillbaka kniven. Mannen satt över Joel, men Joel lyckades avleda kniven in i golvet och putta bort mannen. Joel ställde sig upp och andades tungt. Mannen plockade upp kniven från golvet och pekade på Joel med den.

"Du ska inte komma hit och tro att du ska få oss att flytta. Jag visste det enda sen du kom in här."

Joel var full av adrenalin och hörde hur Jack och de andra ropade utifrån. Han vände sig och såg hur Sam tittade in i ett av fönsterna. Joel hade ingen

aning hur han skulle göra. Han stod där med sin högra arm helt slak och obrukbar, den bara hängde där. Joel höll upp sin vänsterarm och försökte indikera att han inte vill någon illa.

"Varför är han inte död än, Maj?" frågade mannen och tittade på henne frågandes. "Hade du i tillräckligt?"

"Jag hade i tillräckligt mycket för att döda honom fem gånger om."

"Varför står han upp?"

"Hur ska jag veta, döda honom."

Mannen tittade på Joel med vrede i ögonen. "Du ska inte få ta vårt hus igen. Förra gången var sista gången du tog någons hus."

Joel skakade på huvudet och försökte kommunicera utan mun och text. Kvinnan kastade en porslinsallrik mot

Joel som han duckade undan. Tallriken sprängdes mot väggen i bitar.

"Varför är du inte död?" frågade kvinnan i smått panik.

Mannen såg lika förbluffad ut. "Han kanske är immun?"

"Man kan inte vara immun mot gift din jävla idiot."

Både mannen och kvinnan slängde sig på Joel så de ramlade till golvet. De båda sparkade och slog på Joel som försökte skydda sig så gott han kunde. Ryggen fick ta den största misshandeln från deras sparkar, medan huvudet fick sig några slag.

"Hey!" hördes en annan röst. "Låt han va!"

Slagen och sparkarna upphörde. Joel tittade upp med värk i kroppen och såg hur Sam stod ståtligt med ett stort

svärd. Svärdet höll hon i ett fast grepp med båda sina händer. Hon stod där som en naken riddare. Joel kunde inte sluta titta på henne.

"Vem fan är du?" frågade mannen och vände sig mot Sam med sin kniv.

Sam tittade på Joel. "Hallå? Ska du inte använda din arm?"

Joel skakade på huvudet och försökte frustrerat visa att den inte fungerade. Den var helt lamslagen.

"Hurru, vem fan är du i vårt hus? Är du också från banken?" sa mannen och pekade kniven mot sam.

"Jag är den som du inte skulle gjort fucking arg," sa Sam och skrek med all sin kraft medan hon anföll mannen med svärdet. Joel rullade undan och såg hur Sam klöv bordet i mitten. Mannen och kvinnan hann slänga sig åt sidorna. Sam

svingade igen och fastnade med svärdet i skåpluckan ovanför diskbänken.

Mannen tog tillfället i akt och sparkade omkull Sam. Innan mannen hann greppa svärdet reste sig Joel och slängde in mannen i vardagsrummet. Pojken satt kvar framför TV:n utan att skapa en enda rörelse. Kvinnan skrek och sprang mot Sam som en vild tjur. Sam svarade med att greppa närmsta tallrik som hon kastade i ansiktet på kvinnan. Kvinnan ramlade bakåt till golvet. Joel såg hur Sam höjde svärdet och körde ner spetsen i kvinnans bröstorg. Sam drog upp svärdet ur trägolvet, gick vidare till mannen och stod framför honom med det bloddrypande svärdet. Mannen höll upp sina händer och bad för sitt liv.

"Jag lovar, jag ska vara tyst," sa mannen ynkligt. "Ta mina barn istället.

Dom kan ni använda istället för mig. Jag vill bo kvar här, snälla."

Sam höjde svärdet och med ett tydligt, självsäkert hugg blev han död. Sam satte sig tungt i soffan och tittade på samma TV som pojken tittade på, fortfarande ostörd. Joel satte sig stelt bredvid henne. Sam gick fram till pojken och tog det tjocka skrivblocket och pennan ifrån honom och gav till Joel.

Joel bläddrade igenom blocket och längre bak såg han massa olika symboler och översättning i vad de betydde. Joel visade för Sam.

"Vi borde ta med blocket hem. Kanske Frank kan säga vad det är för något."

Joel bläddrade längst fram och började skriva i blocket. "Hur kom du

hit?" skrev han i slarvig text då han inte var van att skriva med sin vänsterhand.

"Vad har hänt med din arm? Varför kunde du inte försvara dig?"

"Jag vet inte. Jag drack deras kaffe. Efter det har armen varit lam. De snackade om att jag borde varit död."

"Kanske gift?"

"Kanske."

Joel tittade på svärdet. "Du borde ta med dig det där. Du hanterade det väldigt bra."

Sam greppade svärdet och reste sig upp. Vi borde hitta lite kläder här inne. Joel följde henne in till sovrummet där de hittade en del kläder. Sam tog en bunt kläder och kastade ut ur fönstret. Hon såg hur kläderna blev större ju närmre marken de kom. När de låg på marken kunde Joel se hur de utanför

tog på sig kläderna. Joel drog på sig sköna, funktionella kläder. Sam gjorde detsamma. De båda hade hoodies och mjuka byxor på sig. De hittade inga skor dock, så de fick stå ut med att vara barfota. Joel tittade ut och såg hur deras jättar till vänner hade fått på sig sina kläder. Han såg hur de pratade men inga ljud kunde nå dem.

"Så hur ska vi komma ut?" skrev Joel.

Sam tittade sig omkring. "Hallå, du kan släppa ut oss nu," sa Sam.

Joel kände hur ögonen stängdes ofrivilligt och hur allt tystnade. Det kändes som hela universum imploderade in i sig självt, som att åka bergochdalbana. När han öppnade ögonen såg han Plattan igen. Tom, Jack, Sara, Bill och Sam stod alla där.

"Hur gick det?" frågade Jack.

"Är du orolig eller?" frågade Sam.

Jack fnös och gjorde en irriterad min.
Sam gav Jack en dunk i ryggen.

"Ja det gick bra." Sam vände sig till varelsen. "Eller?"

Varelsen stod i tystnad i några sekunder innan den svarade med gladare tonläge. "Jag kan inte längre höra dem."

"Va det inte det du ville?" frågade Sam.

"Jo. Det va det jag ville," sa varelsen.

"Så vad får vi för verktyg?"

"Jag kan svara på en fråga med hundra procent sanning och korrekthet," sa varelsen.

Jack suckade och tittade sig omkring irriterat. "Seriöst. Jag sa ju att det där jävla dockhuset inte var en bra idé."

"Vänta lite. Det behöver inte vara något dåligt," sa Sara.

"Kan vi fråga vad som helst?"
frågade Sam.

"Ni kan fråga vad som helst i hela världen. Vad händer efter döden. Vart började kosmos, hur ser världen ut om tusen år. Vad som helst," sa varelsen."

"Kan du till och med berätta vart älderminnet finns," frågade Tom.

"Det beror på om det är eran slutgiltiga fråga," sa varelsen.

"Ska vi seriöst fråga det? Vi vet ju redan ish vart den är," sa Jack.

"Vi har ingen aning om vart älderminnet är," sa Tom.

"Vi har inte heller en aning om vad som händer när man dör, men med en fråga så kan vi veta det."

"Vi borde inte slösa bort den frågan på det," sa Sara.

"Slösa?" Jack skrattade. "Ingen vill veta vad som händer när man dör?"

"Helst inte," sa Sam. "Det får gärna vara en överraskning."

"Okej," sa Jack och gav upp.

Sam tittade på Joel och Joel nickade tillbaka.

"Vart kan vi hitta älдерminnet?"
frågade Sam.

"Är det er slutgiltiga fråga?"

"Ja," sa Sam.

Varelsen drog fram en bok ur sitt huvud och höll fram den. Sam tog emot boken och tittade på den fundersamt.

"Ge den här boken till Arkivarien, ni hittar den där kunskapen är evig," sa varelsen. "Ni behöver ge något som är oberörd kunskap. Detta är precis vad ni behöver."

"Vart ligger det?"

"Gör ni det kommer ni hitta den plats ni behöver vara på. Det är en evig plats där." Varelsen bugade smått. "Tack för att ni släppte mig fri."

"Men ---"

Varelsens kropp sögs in i dockhuset och dockhuset ramlade ner på marken. Joel och de andra tittade på det lilla huset. Joels tankar kunde inte ens greppa vad som precis hade hänt. Han hade stängt av den delen av hjärnan.

"Här," sa Sam och gav boken till Joel.

"Någon som vet vad han snackade om?" frågade Jack.

"En plats där kunskap är evig," sa Sara. "Vad menar han med det?"

"Biblioteket," sa Tom.

"Biblioteket?" frågade Bill.

"En plats där kunskap är evig, det måste vara biblioteket."

"Varför kan ingen bara säga rakt ut vart fan vi ska någonstans," klagade Jack med stänk och stön.

"Vi har ju ett bibliotek här," sa Sara.

"Uppe i Kulturhuset," sa Bill.

"Precis."

"Ska vi gå dit eller?" frågade Sara.

"Jag vill komma härifrån så fort som möjligt."

"Du har svärdet," sa Jack och visade med handen att hon skulle leda vägen.

"Vi kollar där först," sa Tom.

Joel nickade och kände en frustration då han inte kunde kommunicera lika effektivt.

Sam tog täten och de gick över plattan in i Kulturhuset. De alla kom in på bottenplan och ställde sig vid den första rulltrappan. Den gjorde sitt jobb, den tog dem upp till nästa våning.

"Två till," sa Bill.

De tog nästa rulltrappa, sedan den andra som tog dem till samma våning som biblioteket. Samma våning som caféet.

Joel tittade bak och såg hur caféet var fullt med människor med vita regnkläder med svarta cirklar på bröstet som stod i kö. En kö där folket som kom till kassan fick välja mellan två dörrar att

kliva in igenom. De i kassorna stod med svarta regnkläder och vaktade dörrarna.

Joel kunde inte förstå, som vanligt. Han vände sig mot biblioteket och följde de andra tills de kom till receptionen. Joel beskådade varelsen som stod bakom receptionen. Den var fastrotat i golvet och hade vener utspridda över golvet som var kopplade till olika böcker utöver hela biblioteket.

De tjockare venerna från varelsen gick tvärs över hela biblioteket i luften som motorvägar. De mindre venerna som grenade ut var kopplade till alla böcker nedanför. Venerna som kom från varelsen pulserade. Joel kunde se hundratals bokstäver och siffror färdas genom venerna in i varelsen som stod där. Det var något uråldrigt med den. Något djupt rotad. Sam stod med

svärdet i hand. Bill och Sara stod stirrandes. Tom och Jack stod i tystnad.

Sam klev fram. "Vi har fått information att älderminnet ska vara här. Kan du hjälpa oss?"

"Jag bär på all kunskap, en börda få klarar," sa varelsen med rik, grumlig röst.

Joel och Sam tittade på varandra frågandes.

"Är du Arkivarien?" frågade Tom.

Jag bär på all kunskap, en börda få klarar," sa varelsen.

Joel och Jack tittade på varandra.

"Vi letar efter älderminnet," sa Jack. "Kan du hjälpa oss med det eller?"

Joel tittade sig omkring nervöst och såg hur livlösa, utmärglade kroppar var integrerade i vissa bokhyllor. Kropparna

var sammanflätade med böcker och var kopplade med vener från varelsen. Kropparna hade texter skrivna på sin hud, som att böckernas text hade spillts över på dem.

"Vi borde dra härifrån," viskade Sara.

"Vi måste veta om det här är Arkivarien," viskade Bill.

Joel kände sig värdelös utan sin kraft.

"Jag vet hur pyramiderna byggdes, jag vet hur planeter kan byggas. Jag vet hur världar kan gå under, jag vet vilka världar som kommer gå under, jag vet vilka världar som har gått under. Jag vet allting som går att veta. Jag vet allting som tiden kan avslöja," sa varelsen. Den såg ut att vara fångad i sin egen olycka och misär. Fast i en evig loop av oändlig

kunskap. Joel kände medlidande för varelsen.

"Är du arkivarien?" frågade Sam.

"All kunskap finns i evighetens objekt," sa varelsen.

"Evighetens objekt?" frågade Jack.

"Vad fan menar han med det?"

Sara tittade sig omkring och gick fram till en av kropparna som var integrerad med en bokhylla.

"Titta," sa Sara och pekade.

De andra kom dit och tittade.

"Stackare," sa Bill och kunde knappt se på människan.

"Evighetens objekt. Text," sa Sara.

"Text?" frågade Jack.

"Hon har en poäng," sa Bill och tittade närmre på människan som hade text över hela kroppen. "Skrifter och

information är oändligt om det förs vidare."

"Ni kan bli en del av evigheten," sa varelsen. "Ni kan bli en del av den eviga cirkeln."

"Nej tack," sa Jack och tittade sig omkring med händerna i fickorna.

Sara tog tag i människans arm och vred på den.

"Ta inte på den," sa Bill.

"Jag måste se vad som står," sa Sara och läste texten på människans arm. "Overkligheten av det som observeras är det som gör observatören verklig."

"Okej?" sa Jack och skrockade.

"Octavio Paz," sa Tom.

"Vem är det?"

"En poet. Det är ett citat från honom.

Sara suckade. "Okej, så vad menas med det?"

"Att vi är i poesigången?"

Joel tittade på Varelsen vid receptionen och visade boken han höll i.

Varelsen gav honom en blick av oändlig kunskap, kännedom och empati, vilket fick honom att ifrågasätta hela sin existens. Det skapades en livskris inom honom.

"Orörd, bortglömd kunskap är det enda jag söker. Vet ni hur tråkigt det är att stå här i årtusende efter årtusende utan att få lära sig något nytt?" sa varelsen, tonen mer ledsen än innan.

"Du måste vara Arkivarien," sa Sam.

"Det var länge sedan det kom in orörda människor till mig. Ni vill inte ansluta er till oändlighetskontraktet?"

"Oändlighetskontraktet?" frågade Bill.

"Ni kan bli en del av universums alla svar. Ni kan bli en del av vad ni skulle kalla Guds ljus."

Joel tittade bak på de forna människor som var fast i bokhyllorna.

"Nej tack," sa Jack. "Vi vill hitta Älderminnet. Joel, visa boken."

Joel la boken på receptionsbänken framför Arkivarien.

"Detta är orörd kunskap. Hur fick ni tag i detta?" Arkivarien verkade exalterad.

"Spelar det någon roll?" frågade Sam. "Kan du ta oss till älderminnet? Om du gör det kan du få boken."

"Det är ingen plats någon kan ta er till. Det är en plats ni måste ta er till på egen hand," sa Arkivarien och greppade boken ur Joels händer. "Jag kan bara visa er den väg ni måste ta."

"Vad menar du?"

"Ni måste träffa min kollega, han kallas Förvaltaren. Han finns en våning ner."

En hiss växte upp ur golvet som öppnade sig med ett pling.

Joel tittade på hissen och kände sig osäker på om de skulle gå in eller inte.

"Ska vi gå in i hissen?" frågade Sara.

"Om ni vill hitta älderminnet måste ni prata med Förvaltaren."

Joel klämde på sin arm och var fortfarande helt förlamad i den armen.

"Fortfarande slak?" frågade Jack.

Joel nickade.

"Hoppas du är bra med det där svärdet. Om det händer något kommer inte Joel kunna skydda oss," sa Jack.

"Jag är medveten om det," sa Sam.
Joel klev in i den trånga hissen.

Tom, Jack, Bill, Sara och Sam klev också in. Det var precis så att de alla fick plats.

"Lycka till," sa Arkivarien.
Hissdörrarna stängdes.

Det fanns inga knappar i hissen.

"Det här är så sjukt," sa Jack med en suck.

"Jag vill tillbaka till kolonin," sa Sara.

"Vi kommer komma tillbaka," sa Tom. "Vi gör det här så kommer vi aldrig behöva oroa oss igen."

"Om vi inte hittar älderminnet då?"
frågade Jack.

"Vi kommer hitta det," sa Sam.

"Hur kan du vara så säker?"

"Hur kan du vara så osäker?"

Jack fnös och vände sig mot
hissdörrarna. "Osäker," muttrade han.

"Hon har rätt," sa Sara. "Du väljer
oftast att vara negativ."

"Börja inte du med," sa Jack. "Jag
bara säger som det är. Någon måste
göra det."

"Vi alla vet det redan, Jack."

"Gör ni?"

"Så vad är din plan då om vi inte
hittar älderminnet?" frågade Sara.

Jack ryckte på axlarna.

"Precis. Ha en lösning istället om
du ska klaga."

"Jag klagar inte."

"Låter som det."

Tom ställde sig mellan Jack och Sara.
"Jack. Vi tar det problemet när det kommer."

Hissen plingade och dörrarna öppnades. Joel och de andra gick ut. De kom in ett dovt belyst bibliotek med en rundad sal och en reception i mitten. Arkitekturen var snedvriden och sprucken. Sladdar hängde från taket som var kopplade till de regnklädda figurerna som satt och läste vid de små fyrkantiga borden. Joel och de andra stod i mitten medan hissen åkte ner i golvet.

"Vad nu då?" suckade Bill.

"Shh," viskade Tom. "Vi är inte ensamma."

Joel tittade sig omkring och såg hur människorna i de vita regnkläderna med

sina huvor uppdragna satt och läste böcker. Sladdarna från taket var kopplade till deras huvuden. En figur stod i taket med en svart regnkappa och en djup huva som gick och inspekterade sladdarna.

"Vad fan är det här?" viskade Jack.

"Vart ska vi gå nu?"

"Vet inte," viskade Bill. "Jag har fortfarande inte svaret på allt."

"Är älderminnet här?" frågade Sara.

"Hur fan ska jag veta?" sa Bill.

"Jag bara frågade," viskade Sara.

"Fråga mindre."

Sara gav honom en blick.

"Förlåt. Jag är på dåligt humör," viskade Bill. "Jag är hungrig."

"Vi alla är hungriga," sa Jack.

"Vi skulle ta oss djupare ner," viskade Sara och försökte minnas. "Vad var det mer Frank sa, minns ni?"

"För att komma högt upp behöver vi ta oss längst ner. Högst upp kommer vi finna något som kan ta oss längst in. Hittar vi det så hittar vi ut," viskade Tom.

Joel tittade sig omkring och såg ur figurerna i de vita regnkläderna hade vridit sig mot dem.

"De tittar på oss tror jag," viskade Sara.

Joel tittade upp i taket och såg hur figuren i de svarta regnkläderna sakta flöt ner till golvet. Hans djupa huva skuggade hans ansikte. Den stod med sina armar bakom ryggen.

"Vad gör ni här?" frågade den lugnt med en viskande röst.

"Vem är du?" viskade Sam, hållandes i svärdet.

"Jag har inget namn, jag har en titel," viskade den med dyster ton. "Jag har varit här så länge jag kan minnas."

"Vad är din titel då?"

"Förvaltaren. Jag hjälper alla Läsare att hitta till sin rätta bok, till sin rätta historia. Vi får inte störa dem, de alla försöker hitta hem."

"Vi letar efter Älderminnet. Arkivarien sa att du skulle hjälpa oss," viskade Sam.

Joel såg en av de som hade vita regnkläder på sig, och hur dess ögon var igensydda.

Förvaltaren höjde sin hand och alla i de vita regnkläderna fortsatte att läsa sina böcker.

"Älderminnet?" viskade Förvaltaren. "Trodde aldrig Arkivarien skulle skicka någon hit för det ändamålet."

"Så kan du hjälpa oss eller?" viskade Sam.

"Kan ni hjälpa er själva?" viskade Förvaltaren och vände sig mot dem igen. "Kan ni hjälpa varandra att hjälpa er själva?"

Jack suckade i frustration. "Inte sånt där jävla skit igen. Jag orkar inte med fler gåtor."

"Shhhh," viskade Förvaltaren. "Ni vill inte störa Läsarna."

"Varför är alla här jäkla gåtsägare för?" frågade Bill.

"Ellerhur?" sa Jack med en högre, uppspelt tonläge.

"Tysta," viskade Förvaltaren med allvarligare ton. "Stör inte Läsarna sa jag."

Förvaltaren pekade på Joel. "Du, ta av dig munskyddet."

"Vad menar du?" viskade Sam.

"Jag måste se allas ansikten för att avgöra."

Joel ville inte. Han stod i tystnad, vilket var det enda han kunde göra för tillfället. Förvaltaren drog bort munskyddet från Joel och stapplade bak.

"Du är ... Du är den som kommer befria oss," viskade Förvaltaren. "Jag har hört talas om dig." Förvaltaren tittade ner på Joels arm. "Har du kraften?"

Joel försökte med all sin kraft att göra något med sin arm. Det enda han

lyckades göra var att göra armen till det svarta kletet i några sekunder innan den blev paralyserad igen, som en hängande blöt socka.

"Han blev förgiftad, därför kan han inte använda sin arm," viskade Sam.

"Den som aldrig mer kan prata. Jag trodde det var en lögn," sa Förvaltaren utan att bry sig om vad Sam sa. "Visste jag att du var riktig skulle jag aldrig ha tagit det här jobbet." Förvaltaren tittade upp i taket med en längtande blick.

"Kanske kommer jag också hitta hem tillslut." Den tittade på Joel. "Då förstår jag varför Arkivarien skickade er hit. Arkivarien har aldrig fel. Ni är här för att ta er högst upp?"

"Precis," viskade Jack glatt. "Precis. Kan du hjälpa oss?"

"Finns älderminnet högst upp?"
frågade Sam.

Förvaltaren gick till en av bokhyllorna, drog fram en helvit bok som den sedan la på golvet. Boken började sjunka in i sig själv och skapade ett svart hål som blev större tills det slutade växa.

Joel tittade ner och tog på sig sitt munskydd som han fick tillbaka.

"Du har ett uppdrag, Joel," viskade Förvaltaren. "Glöm inte det."

Sam tittade på Joel med rynkad panna.

"Ska vi hoppa ner där eller?"
viskade Jack.

Tom tittade ner i det svarta hålet. "Vi måste ner här," viskade han.

"Är du säker?" viskade Sara.

"För att komma högst upp måste vi
längst ner," sa Tom.

"Vem ska hoppa först?" viskade Sara.

"Vem har bestämt att vi ska hoppa ner?" viskade Jack frustrerat.

Förvaltaren klev fram och tittade ner i hålet, sedan tog av sin luva och avslöjade sitt ansikte. Samma som Läsarna var dens ögon också igensydda.

"Vad är du för något?" viskade Sara.

"Jag är den som ser allt," viskade Förvaltaren. "Släpp oss fri, Joel. Låt oss få komma hem igen. Hitta Labyrinten."

Joel kände sig illa tillmodts och en grävande känsla i magen.

"Är det säkert att hoppa ner?" viskade Jack.

"Ni behöver hoppa," viskade Förvaltaren.

"Finns det ingen annan väg?"

viskade Jack.

"Ni måste alla hoppa."

"Hur vet vi att vi inte kommer dö?"

"Det vet ni inte. Och ingenting ska ni veta förren ni vet allting," sa Förvaltaren.

Joel ställde sig precis på kanten. Han visste att hans kraft inte skulle kunna rädda dem om något gick snett.

"Joel, är du säker?" viskade Sam med oro.

Joel räckte ut sin hand. Sam tittade på svärdet. Joel nickade. Sam ställde ner svärdet, tog Joels hand och ställde sig bredvid honom. Bill och Sara ställde sig bredvid Sam. Jack och Tom ställde sig också bredvid. De alla stod i en cirkel runt hålet hand i hand. Joel mötte allas oroliga blickar.

"På tre?" viskade Jack.

"På tre," viskade Sam.

"Ett ... Två ... Tre."

De hoppade ner i det oändligt svarta hålet. Suget i magen blev starkt. De föll genom ingenting och totalt mörker. Joel andades tungt medan de föll med fötterna först. Sekunderna kändes som minuter och vinden susade i öronen.

"Vad händer?" skrek Jack.

"När ska vi landa?" skrek Sara.

"Bara håll i varandra!" skrek Sam.

En hård smäll senare och de var under vatten, fortfarande i total mörker. De sjönk sakta genom vattnet tills Joel kände ett sug, som en virvel som drog han neråt. Luften höll på att ta slut. Lungorna kändes som om de stod i brand. Varenda cell i hela kroppen skrek efter syre, allt han ville var att ta ett

djupt andetag. Nästa sekund spottades han ut från ett rör och landade med ansiktet i en pöl av brunt vatten och gegga. Joel reste sig till knäna och hostade vatten och torkade bort leran från ansiktet. Han tittade sig omkring och såg hur de andra flög ut ur hålet och landade i lervattnet. De försökte ställa sig upp på rangliga ben. Alla lika blöta och leriga.

"Vad i helvete!" skrek Jack och ställde sig upp. "Vad fan är det här för jävla skit!"

Joel såg hur det var dunkelt och luften var tung att andas. Det fans ingen ände i det röda, dimmiga landskapet. Det var en tjock, röd dimma så långt han kunde se. Den mörkröda himlen var inte en himmel, det var mer av en vattenyta.

Joel tittade upp och såg det svarta hålet de kom ut ur. Ut ur hålet föll det ut något mer och landade i det bruna vattnet. Sam böjde sig och plockade upp det. Det var det ståtliga svärdet.

"Vi får tacka Förvaltaren sen antar jag," sa Jack och torkade sitt ansikte från leran. Det kändes som att fötterna sakta sögs ner i den mjuka botten när Joel stod stilla för länge. Joel kände i sin ficka och han svor inombords. Han hade tappat skrivblocket.

"Vi måste röra oss," sa Sam och vände sig till Joel. "Är allt okej?"

Joel gjorde skrivgester.

"Har du tappat blocket?"

Joel nickade.

"Vart då?" frågade Jack och såg mer stressad ut än vanligt. "Vi är mitt i

ingenstans. Vart ska vi röra oss tänkte du? Den där jävla ... saken lurade oss."

"Det finns inget helvete," sa Bill.

"Vad fan är vi då? Det finns inga berg här överhuvudtaget," klagade Jack och tog ett djupt andetag och lugnade ner sig. "Förlåt. Jag ska tänka positivt. Vi kommer hitta berget, vi har bara en utmaning framför oss."

"Så jag antar att vi är längst ner nu?" frågade Sara och tittade sig omkring.

"Vi borde vara längst ner. Ser ut som det iallafall," sa Bill.

"Titta," sa Sara och pekade mot den tjocka dimman. Joel vände blicken och såg något. Ut ur dimman kom en naken person som de alla kände igen. Det var Sam, fast en kopia av Sam som också höll i samma sorts svärd. Bakom

kopian stod det en perfekt kopia av Bill, Sara, Tom, Jack och Joel. Alla kopiorna var nakna med tomma blickar. De alla hade en svart cirkel målat i pannan.

"Joel. Funkar din arm än?" frågade Jack.

Joel skakade på huvudet.

"Sam," sa Bill nervöst.

"Vad?" frågade Sam.

"Kunde du fäkta?" frågade Jack.

Sam tittade på Joel med nervös blick. Hon ställde sig framför gruppen med svärdet i ett fast grepp.

"Vad tror du dem vill?" frågade Bill.

"Vill du fråga dem eller?" sa Jack.

"Vad vill ni?" ropade Sam till sin kopia.

Inget svar.

"Tror du dem vill skada oss?"
frågade Jack.

"Jag vet inte," sa Sam irriterat.

"Det känns inte som det," sa Sara.

"Hugg först å få det överstökad," sa Jack.

"Vi borde vänta," sa Bill.

"Vänta på vad? Att bli dödade?"

"Hur vet du att de kommer döda oss?"

"Vad ska dem annars göra?"

En hiss kom upp ur vattnet bakom alla kopior.

"Kolla," sa Jack med ett leende.

"Det är säkert den som tar oss upp till toppen."

Sam tog några steg framåt. "Vi måste in i hissen," sa hon med tydlig, befallande ton till sin kopia. Sams kopia hade också klivit fram några steg men stod i tystnad och en död blick.

Joel gick fram till Sam.

"Backa, Joel," sa Sam och puttade undan honom.

Joel kände sig helt värdelös och frustrationen växte.

"Ingen går fram," sa Sam strikt.

Joel såg hur ett bord blygsamt växte upp ur det leriga vattnet mellan Sam och Sam. Det var ett ordinärt träbord med en stol på vader sida. Sams kopia stack ner svärdet i vattnet och satte sig vid bordet. Sams kopia gav en vänlig gest för Sam att sätta sig ner vid bordet. Sam satte sig mittemot och lutade sitt svärd mot bordet, sin hand vilandes på svärdets hjalt.

"Vart är vi?" frågade Sam. "Är vi längst ner?"

Sams kopia log och knäppte med fingrarna. Jacks kopia gick fram till bordet med ett fat av uppskurna filéer.

Jacks kopia ställde ner fatet på bordet och gick sedan tillbaka.

"Hur kom ni förbi alla nivåer?"
frågade Sams kopia. "Hur kom ni ner till den här nivån?"

"Hur menar du?"

"Det är väldigt få människor som lyckats komma ner hit. Det var tvåhundra år sedan någon lyckades ta sig ner till den här nivån. Ni tog er förbi både Arkivarien och Förvaltaren. Hur lyckades ni? Jag vill veta."

"Du borde veta," sa Sam och tittade på köttet framför henne.

"Hungrig?"

"Vem är du?" frågade Sam.

"Släpp förbi oss," sa Jack, ståendes en bit bakom med dem andra.

"Spelar det någon roll vem jag är?"
frågade Sams kopia.

"Det spelar roll för mig. Vi måste ta oss förbi dig för att få det vi vill ha."

"Och vad är det ni vill ha?"

"Älderminnet."

Sams kopia skrattade. "Ni vill inte ha Älderminnet. Ni vill ha trygghet. En plats där ni kan rota er. Alla funkar likadant. Kärlek, trygghet, syfte. Ni är precis likadana. Som sagt, ni vill inte ha Älderminnet."

"Nej. Vi vill ha Älderminnet," sa Jack.

"Shhh," sa Sara.

"Vadå hyshhh? Vi borde vara tydliga med vad vi vill."

"Låt oss säga såhär. Ni bör veta att ni måste ge för att kunna ta här inne."

"Ge vadå?"

"Ni måste ge om ni ska ta. Är frågan för avancerad för dig?" Sams

kopia tittade ner på sin kropp. "Jag måste säga att du har tagit väl hand om dig själv. Rent fysiskt iallafall. Jag kan inte säga detsamma om den mentala biten. Jag trodde inte du skulle klara dig efter vad din pappa gjorde mot dig, varje natt. Sina händer på din kropp."

Sams blick blev bister.

"Har du glömt bort vad du är? Ett offer. Du är inget mer än en spegelbild av något du aldrig kommer bli."

"Vad är det du vill," sa Sam.

"Det handlar inte om vad jag vill. Det handlar om vad den vill."

"Den?"

"Maskinen kallar ni den, eller hur?"

Joel såg hur Sam vände sig och tittade på honom kort.

"Maskinen vill ha något av er," sa Sams kopia. "Den är hungrig. Precis som du."

"Vad vill maskinen ha?"

"Den vill ha något som gör er till dem ni är."

Sam skrockade. "Okej, lyssna. Vi kommer inte offra oss till någon sorts påhittad maskingud eller lyssna på ditt skitsnack. Kan vi bara få gå in i den där hissen bakom dig?"

"Ge oss era sinnen så får ni passera," sa Sams kopia.

"Vi vet inte ens vad det innebär att ge dig våra sinnen," sa Bill

"Det innebär att ni kommer vara fri från alla demoner ni bär på. Är inte det något ni skulle vilja? Att bli av med alla destruktiva tankar om er själva? Att kunna leva i sann lycka."

Sams kopia lutade sig till sidan och tittade på Joel. "Du där. Ta av dig masken."

Joel skakade på huvudet.

"Ta av dig masken. Jag vill se ditt ansikte. Det är något som inte stämmer," sa Sams kopia och tittade på Joels kopia som bara hade ett halvt ansikte. Sams kopia tog sitt svärd.

"Ta av dig masken."

Joel tog av sig sitt munskydd. Sams kopia spärrade sina ögon. "Det är du," sa hon och reste sig med svärdet. "Det är du som kommer förinta allt." Sams kopia gick närmre Joel.

"Vad snackar du om? Joel kommer inte förinta någonting. Han har räddat oss alla," sa Sara, reste sig från stolen och gick närmre Joel.

"Om inte du släpper förbi oss ---"

Sams kopia avbröt med att hugga med klingan mot Joel, men Sam klev in precis i tid för att skydda med sitt svärd. Svärden klingade högt.

Joel backade bakåt medan Sam och Sams kopia stod med sina svärd redo.

"Låt oss passera," sa Sam med allvar och höll svärdet i ett stadigt grepp.

"Ge oss Joel och ni kan gå fri," sa Sams kopia.

"Varför?"

"Ni kommer aldrig förstå. Ge oss Joel och resten kan få gå."

"Vi kom hit för älderminnet," sa Sam. "Vi kommer inte gå någonstans."

"Vill du dö för Joel verkligen? Är han värd så mycket för dig?"

"Vill du dö för Joel?"

"Om ni inte ger oss Joel kommer alla att dö."

"Vi har hört mycket skitsnack efter vi klev in i det där jävla huset," sa Sam och höll hårt om svärdet. "Men jag är trött på att höra skitsnack från mig själv."

"Kan du bara hugga huvudet av henne," sa Jack.

"Joel är profetian. Om den går i uppfyllelse kommer alla försvinna," sa Sams kopia och högg mot Sam som blockerade klingan. Joel försökte med all sin kraft att skapa något av sin kletarm. Det gick inte. Han var fortfarande påverkad av giftet och kunde inte försvara Sam. Han kände sig värdelös.

"Joel är med oss," sa Sam och stod redo med svärdet.

"Sam, du är inte värd någonting. Allt du har försökt göra är att skapa något av dig själv. Att tillhöra något."

"Vi alla vill tillhöra något."

"Efter åttio år grubblar du fortfarande över varför han antastade dig. Det värsta av allt, du kommer aldrig få veta. Speciellt efter vad du gjorde."

"Det var inte mitt fel."

"Är det vad du har intalat dig själv?" Sams kopia skakade på huvudet och skrockade. "Stackars dig. Då förstår jag att ditt liv är tomt. Jag förstår att du trivdes i Raouls koloni. För det var aldrig på riktigt. Du klarar inte av riktiga känslor längre. Inte ens efter såpass länge."

"Och hur vet du vad jag inte klarar."

"För jag är du."

"Låt oss passera."

Sams kopia anföll med en rad olika attacker som Sam blockerade. De fäktades aggressivt med grymt och stön. Ljudet av stål mot stål klingade högt. Det var en rå duell av metall och tunga, blöta kläder. Med varje sving stänkte det vatten. Med varje sving klingade svärden. Det var som att titta på en match mellan två riddare som stred om sin heder i lerigt vatten. Sam hade smidigt fotarbete medan hon blockerade kopians aggressiva attacker.

"Du har ingen aning om vad du gör," sa Sams kopia.

Sam missade en attack och blev skuren på benet. Hon föll till knät av utmattning och blodet droppade i det bruna vattnet. Sams kopia höjde sitt

svärd. Sam höjde upp svärdet med en hand och blockerade det kraftiga slaget.

"Ger du dig till oss?" frågade Sams kopia och tittade på Joel.

Sam reste sig upp med trötta ben, blodet rann medan hon stod redo med svärdet i båda sina händer.

"Han kommer förstöra allting," sa Sams kopia. "Du har ingen aning om vad du gör för något. Dina misstag kommer alltid göra att folk dör."

"Han kommer rädda allting," sa Sam. "Det här är inget misstag."

"Ge oss Joel!" skrek Sams kopia och högg mot Sam som blockerade slaget.

"Nej."

Joel såg hur Sam blödde från benet och kände oro över hennes tillstånd. Joel gick närmre Sam och ville hjälpa.

"Håll dig undan, Joel," sa Sam och puttade bort honom. "Låt oss passera."

"Joel måste stanna här," sa Sams kopia.

Sam högg mot sin kopia. Svärden klingade, vattnet skvätte och de båda grymtade med varje slag. Sams kopia slog tillbaka med hårda slag och lyckades trötta ut Sam för varje slag hon skyddade sig mot. Sam ramlade baklänges och tappade sitt svärd. Sams kopia höjde svärdet högt med spetsen neråt mot Sam. Tom kom rusandes och slängde sig på henne så de ramlade ner i det leriga vattnet. Tom slet loss svärdet ur kopians händer och tryckte ner hennes huvud under vattnet. Joel hjälpte Sam upp på fötter och Bill sprang fram och greppade kopians svärd ur vattnet.

"Tom, sluta," sa Sam och andades tungt. "Tom! Stopp!" Joel sprang fram till Tom och ryckte bort han från kopian. De båda ramlade baklänges.

Sams kopia hostade vatten och satte sig upp. Hon torkade leran från ansiktet. Bill och Sam stod nu med varsitt svärd. Tom och Joel reste sig upp.

"Låt oss passera," sa Sam med en hotfull blick Joel inte hade sätt innan.

"Om inte vi får älderminnet kommer alla vi känner att dö," sa Tom.

"Om vi låter Joel gå kommer allting som någonsin funnits att dö. Han är ingen ängel som har kommit till vår räddning. Han är det motsatta," sa Sams kopia.

Joel fick en blixtrande huvudsmärta som gjorde att han vek sig på mitten och föll till knäna. Han öppnade ögonen

och stod framför en gapande öppning till en massiv labyrint. Han hörde dunkandet av ett hjärta. Ett dunk som vibrerade hela hans kropp och marken runt omkring. Han hörde Sams röst ropa hans namn. Sekunderna efter var han tillbaka igen. Joel gnuggade ögonen och tittade sig omkring då han var tillbaka i det bruna vattnet.

"Joel, vad hände?" frågade Sam och hjälpte han upp på fötter.

"Det har redan börjat," sa Sams kopia med en hopplöshet i blicken och backade. "Det är redan försent."

En dörr öppnades ur toppa intet och ur dörren klev det ut en lång figur med en stor svart rock och en stor hatt. Det var Lokföraren. Han stod cirka fem huvuden högre än alla, ansiktet var dolt

i mörkret av hans hatt och han bar svarta skor och svarta handskar.

Sams kopia och de andra kopiorna knäböjde sig och bugade sina huvuden. Lokföraren skrev i sin bok och rev ut ett blad som landade i vattnet. Sams kopia läste.

"Är du säker?" frågade Sams kopia. "Du vet vad som kommer hända om vi låter han gå."

Lokföraren släppte ner ett till papper ur sin bok. Efter Sams kopia hade läst nickade hon sorgset. Lokföraren öppnade sin rock där det var totalt mörker. Alla kopiorna gick långsamt till Lokföraren där de förvandlades till svart gegg och absorberades av Lokförarens svarta mörker. Efter det stängde Lokföraren sin rock och knäppte alla knappar lugnt och noggrant. Joel

stirrade och såg hur Lokföraren precis absorberade sex stycken kopior av dem själva. Rädsla var dock inget han kände. Han kände mer en djup sorg. Han hade sätt sig själv förvandlas till en pöl av svart gegga som sögs in i ett mörker.

"Vad vill du oss?" frågade Sam, hållandes i sitt svärd med en hand, och sin andra hand på sitt sår. Tom satte sig på knä bredvid Sam och tog av sig sin tröja och sin T-shirt.

"Vad gör du?" frågade Sam.

"Vad ser det ut som," sa Tom och lindade sin T-shirt tajt runt hennes ben för att stoppa det värsta av blödningen.

Sam såg bekymrad ut medan Tom plåstrade om henne. Tom tog sedan på sig tröjan och reste sig upp.

"Tack," sa Sam.

Lokföraren skrev i sin bok och rev ut ett blad som föll till vattnet. Tom tog upp den och läste.

"Vad är det ni söker?" läste Tom. Pappret flög sedan tillbaka till Lokföraren.

"Vi söker Älderminnet. Vi behöver det för att rädda vår koloni," sa Sam.

Lokföraren skrev i sin bok och rev ut en sida som föll ner till Tom.

"Varför rädda en verklighet som redan är död? Här kan ni få en egen verklighet där alla ni älskar lever," läste Tom och släppte pappret som flög upp till Lokförarens händer.

"Du försökte lura oss med samma grej i tåget. Vi vill inte umgås med våra döda familjemedlemmar," sa Tom med ett ilsket lugn. "Vi har hittat frid. Lämna oss ifred."

Lokföraren knäppte med fingrarna och sex stycken dörrar öppnade sig från tomma intet. Lokföraren skickade ner ett till papper till Tom som han läste.

"I varje dörr kan ni finna en verklighet där alla ni hatar älskar er, och alla ni älskar lever. En verklighet där ni inte längre behöver fly från den skuld som plågat er alla," läste Tom.

Lokföraren ställde sig vid dörrarna och släppte ett till papper till Tom som han läste upp.

"Tom, tänk dig en verklighet där dina systrar lever." Tom såg ut att försöka sluta läsa. Men något gjorde att han fortsatte motvilligt. "Tänk dig en plats där din mamma inte är dog av depressionen, där din pappa aldrig stack. Gå genom dörren och allt det kommer bli din verklighet. En kärlek

som aldrig kommer släckas," Läste Tom och tittade in genom dörren med längtan.

Lokföraren skickade ett papper till Sam som hon tittade på och såg lika motvillig ut när hon läste upp texten.

"Tänk dig en plats där du aldrig upptäckte vägen ut från kolonin. Tänk dig en plats där Raoul aldrig dödade all dina vänner och familj. Tänk dig en plats där du är tillbaka med Cia," läste Sam och stod i tårar då hon tittade in i sin dörröppning och kunde se Cia på andra sidan. Cia stod och planterade växter och skrattade med sina vänner.

Sam slängde pappret men det flög sakta upp till Lokföraren. Ett nytt papper flög ner till Bill. Bill tittade inte på pappret. Han tittade in sin dörröppning en stund innan han tillslut tittade ner i

texten och började ofrivilligt att läsa upp texten.

"Tänk dig en plats där din syster aldrig tog sitt liv i drogerna. En plats där din pappa aldrig dog i olyckan och din familj var lycklig. Tänk dig en plats där du aldrig skulle behöva fly från dem som egentligen skulle ha älskat dig. Tänk dig en plats där din mamma aldrig skulle misshandlat dig, en plats där din förtryckta ilska aldrig skulle funnits," läste Bill och skrynklade ihop pappret och slängde iväg det. Ett nytt papper flög sakta ner till Jack.

Jack suckade när han tog emot pappret. "Jack. Tänk dig ett liv där du blev älskad av din far och lika accepterad som din bror. Tänk dig en plats där du aldrig skulle behöva stänga in all den frätande ilska och hat mot en

familj som skulle ha stöttat dig. Tänk dig en plats där din familj skulle vara din trygga punkt till lycka. En plats där din mamma skulle varit kvar, och du aldrig skulle blivit förtryckt eller sviken av din egen familj," läste Jack och rev sönder pappret med tårade ögon.

"Vad är det du fucking vill! skrek Jack och pekade på Lokföraren.

Lokföraren rev ut ett nytt papper som landade i Saras händer.

"Sära, läs inte pappret," sa Jack men Sara hade redan tittat på texten.

"Tänk dig en plats där du aldrig skulle känna dig oduglig. En värld där dina föräldrar skulle lägga all sin energi och kärlek på dig och skapa en familj du alltid velat. Tänk dig en plats där du aldrig var i skuggan av dina föräldrar eller mobbad i skolan. Tänk dig en plats

där du aldrig skulle känna dig värdelös," läste Sara. Sara släppte pappret långsamt och såg hur det sakta flög tillbaka till Lokföraren.

Ett papper flög ner till Joel som han kunde läsa utan att någon hörde.

"Joel, tänk dig en värld där din son aldrig dog, och din fru aldrig lämnade dig. Tänk dig en värld där dina misstag aldrig skedde, en värld där Max aldrig dog och dina demoner aldrig kom till. Tänk dig en värld där du hade din familj igen."

Joel stod vid dörren och tittade in där han kunde se in i ett vardagsrum. I rummet satt han tillsammans med sin son och sin fru och mös framför TV:n. En av många filmkvällar de kunde ha haft. Alla tittade in i sina dörröppningar och kunde se hur sina liv skulle sett ut utan

allt ont som karvat ut deras liv på all kärlek. De tittade in i dörröppningarna och såg de liv de alltid drömt om. Ett liv utan hat och död som konsumerade dem alla. Lokföraren gav dem en chans till en liv de bara kunde drömma om. Joel tittade på Sam. Sam tittade på Joel. Sam stängde sin dörr och backade.

"Vi kan inte gå in i dem här dörrarna," sa Sam.

"Varför inte?" frågade Jack medan han tittade in i sin dörröppning.

"Allt är bara fejk där inne," sa Sam. "Det är inte på riktigt. Det är inte din riktiga familj."

Jack vände sig mot Sam. "Och hur fan vet du det. Efter allt vi har varit med om. Hur kan du säga att det vi ser är fejk?"

Sara la sin hand på Bills arm. "Bill, hon har rätt. Vi kan inte gå in där."

Bill ryckte bort sin arm. "Sluta säg vad jag inte kan göra," sa Bill illsint.

"Vi måste ta Joel till toppen så vi kan få älderminnet. Vi måste rädda kolonin," sa Sam. "Vi alla behövs."

"Jag är så jäkla trött på Joel. Varför målar vi upp honom som en jävla hjälte hela tiden? Joel, Joel, Joel. Joel är en profetia, Joel är viktig, Joel är en hjälte. Joel är den som satte oss i den här jävla skiten till att börja med. Är det ingen som har tänkt på det?"

"Jack," sa Sara.

"Nej, börja inte nu. Rätt ska va rätt. Joel är ingen jävla hjälte."

"Han räddade våra liv i tåget," sa Sam.

"Han har också satt oss i livsfara," sa Jack.

"Det är ingens fel att vi är här," sa Sam.

Jack suckade och tittade in i dörröppningen med en längtande blick. "Vi kan äntligen få vara lyckliga igen. Är det ingen som vill det?"

"Jag är trött på bära runt på allt hat," sa Bill.

"Exakt," sa Jack.

"Så du vill lämna mig och gå in i en fantasivärld med dina döda familj?" sa Sara.

"Håll käften," sa Bill och pekade mot henne. "Du har ingen aning om hur det känns att förlora folk du älskar."

"Jag vill inte att du ska lämna mig för något som du vet redan har dött. O

du går in där kommer du aldrig bli av med din sorg."

"Dem lever i där inne," sa Bill och pekade mot sin dörröppning.

"Ska du tro på vad Lokföraren säger?" frågade Sara.

"Går vi in i dörrarna kommer allt vi kämpat för vara förgäves," sa Sam.

"Vad händer med våra versioner där inne om vi går genom dörrarna?" frågade Tom. "Vad händer med Jack i där inne om du går in där?"

Jack svarade inte och kliade sig i pannan. "Hur ska jag veta?"

"Jag förstår hur du känner, Jack. Men vi kan inte. Går vi genom där kommer vi tappa oss själva för alltid."

"Vad fan snackar du om, Tom?"

"Vi kommer aldrig kunna komma förbi dem om vi går in genom dem

dörrarna, Jack. Går du in där kommer du leva med dina demoner. Dem kommer inte vara samma personer."

"Hur vet du det?"

"Hur kan du veta att det kommer vara som du tänkt?"

"Hur kan du inte vilja gå genom din dörr. Tänk alla som du förlorat."

Tom såg ut att bita ihop.

"Jack, du ---"

"Börja inte Tom. Kommer du ihåg i tåget. Då var du som ville vara kvar med dina döda systrar. Vi har fått en andra chans nu. Vi alla kan gå tillbaka till våra liv som vi alltid önskat."

"Jag har tänkt en hel del i kolonin," sa Tom. "Jag har förstått att min familj är inte kvar längre. Ni är min familj nu. Kolonin är min familj."

"Och vem vet om det ens är verkligt," sa Sara. "Det kan lika gärna vara en version av tåget som han vill lura in oss i."

"Hur kan vi ens veta vad som är verkligt eller inte?" frågade Bill.

"Vad menar du?" frågade Sara med oroad blick.

"Vad är verkligt? Att kunna känna? Att kunna se? Att kunna styra sig själv? Vad definierar verkligheten ens?"

Sara såg mer bekymrad ut. "Varför vill du fly in i något du inte ens vet är sanning?"

"Vi har en chans nu att få ett liv som vi alltid velat ha," sa Jack. "Hur är det här ens ett dilemma?"

"Vi kan inte bara lämna kolonin att dö," sa Sara.

"Sen när bryr du dig om kolonin?"
väste Jack.

"Jag gillar kolonin, jag kan vara mig själv där. Jag vet att du också gillar den. Vi alla kan börja om där, vi alla kan bli dem vi önskar att vi kunde vara. Även du. Vi är en familj, Jack. Jag känner er bättre än jag gjorde mina egna föräldrar."

Jack muttrade och lutade sig mot dörrkarmen.

"Jag vill inte att vi ska lämna den verklighet vi äntligen har ankrat oss is," sa Sam. "Vi kan bygga ett liv i kolonin, tillsammans."

"Kliver vi in i dörrarna kommer vi aldrig veta vad som är verkligt längre. Vi kan inte gå djupare än vad vi redan är," sa Tom. "Vi kommer tappa oss själva där

inne. Vi har ingen aning om vad det är för platser."

"Hur vet vi ens vad som är verkligt?" frågade Jack.

"kolonin," sa Sam. "Kolonin är vår hamn. Det är vår fyr i mörkret. Lämna vi den kommer det bli som Tom säger. Vi kommer vara förlorade för alltid."

"Vi är familj nu," sa Tom. "Vi har lyckats tagit igenom all skit tillsammans. Och vi ska komma tillbaka tillsammans. Fixa vi älderminnet kommer vi kunna skapa ett liv tillsammans. Vi kommer aldrig igen behöva gå in i en reva. Kolonin är vårt enda hopp att hitta tillbaka. Vi kan inte fly längre. Vi har flytt hela våra liv," sa Tom och stängde sin dörr med rödsprängda ögon av som

han försökte hålla in. Sara stängde sin dörr och gick till Bill.

"Bill. Stanna med mig," sa hon med gråten i halsen. Joel såg hur Bill sakta stängde dörren och såg hur sin familj försvann för sista gången.

Tom gick fram till Jack och såg in dörröppningen. "Jack, vi måste släppa taget om det vi trodde kunde ske. Vi måste se fram mot vår framtid tillsammans." Tom lutade sig närmre Jack och viskade något i hans öra.

Jack håll i handtaget en stund innan han smällde igen dörren så hårt han kunde med ett skrik. Joel tittade på sin fru, son och sig själv hur de satt i soffan och tittade på en läskig film tillsammans. Det var ett liv Joel hade drömt om i många år. Det var ett liv han visste aldrig skulle komma tillbaka.

Sam ställde sig bredvid Joel med en hand på hans axel. "Det här är det enda sättet. Vi kommer klara det tillsammans."

Han såg hur Max ställde sig precis mitt emot Joel och la sin hand på dörrhandtaget.

"Är det Max?" frågade Sam.

Joel la också sin hand på dörrhandtaget men kunde inte stänga. Han stirrade in i Max ögon. Allt han ville var att säga förlåt. Sam la sin hand på Joels hand, tillsammans stängde de dörren. Alla dörrar försvann ner i vattnet medan alla såg ut att sörja.

"Vad är det du vill egentligen?"
frågade Jack argsint.

Lokföraren pekade på hissen som stod öppen. Ett papper flög ner i

vattnet som Jack plockade upp och läste.

"Hissen leder till toppen. Där kan ni träffa den som kan ge allting, och ta allting," läste Jack.

Lokföraren plockade upp Joels skrivblock ur vattnet och gav den till Joel.

Joel tog emot den och tittade i den. Det var samma som han skrev i förut, samma block han tog från Pojken framför TV:n.

"Den som kan ge och ta allting. Det låter inte bra," sa Sara.

Lokföraren skickade ner ett sista papper innan han sjönk ner i vattnet till han var helt borta.

Sam plockade upp lappen. "Joel," stod det endast på lappen.

Sam gav den till Joel. "Jag antar att du ska ha den här," sa Sam.

Joel tog emot den och tittade. Det stod endast Joel. Han stoppade den i fickan.

Tom gick först in i hissen, Jack, Sara, Bill, Sam och Joel följde. Joel tittade sig omkring och såg inga knappar. Hissdörrarna stängdes. En lugn hissmusik spelades. Alla var blöta, leriga, ledsna, arga, besvikna och förvirrade.

"Så vad kommer vi stöta på toppen tro?" frågade Sara.

"Gud kanske?" sa Bill.

"Gud?" fnös Jack.

"Vem vet, efter allt vi har sett så kan Gud lika gärna vara på riktigt."

"Vilken Gud tänkte du på då?"
frågade Jack.

"Jag vet inte, Gud lixom."

"Det finns tusentals gudar, Bill."

"Du vet vad jag menar."

Joel tittade på Sam som mötte Joels blick för en sekund innan hon tittade ner i golvet.

"Jag gillar det du gjorde med svärdet. Trodde inte att du var en riddare," sa Sara som försökte lätta på stämningen.

"Jag har tränat länge," sa Sam.

Tiden gick och de stod i tystnad, blöta och leriga. Joel försökte stänga ut sina tankar om att allt var hans eget fel. Men tankarna gled igenom hans försvar som skuggor i natten.

"Hur länge ska vi stå i den här hissen egentligen?" utbrast Bill.

"Antar att det är högt upp till toppen," sa Sara.

"Jo men vi har stått här i fem minuter nu."

"Räknar du sekunder eller?"
frågade Jack.

"Ja det gör jag. Jag brukar räkna sekunder när jag åker hiss."

"Han hatar att åka hiss."

"Du vet att hiss är extremt säkert att åka nu för tiden väl?" sa Jack.

Bill andades tungt och lutade sig mot väggen med stängda ögon.

"Jag är sugen på kaffe," sa Jack.
"Kanske vi kan fråga gud om det när vi kommer upp?"

"Är inte säker på att det är en sån sorts gud," sa Sara.

"Hur vet du det? Enligt Bill så är det en gud där uppe, och om det är en gud borde vi kunna fråga om vad vi vill."

"Det är inte så gudar funkar, Jack," sa Bill.

"Är du troende eller?"

"Stopp," sa Tom. "När vi kommer upp frågar vi om älderminnet. Sen ska vi lista ut hur vi kommer härifrån."

"Kanske guden kan hjälpa oss med det också," sa Jack.

"Kanske, kanske inte," sa Tom.

"Är det bara jag som inte gillar hissar?" frågade Bill och såg ut att svettas.

"Menar du av oss eller av alla här på Jorden?" frågade Jack.

"Av oss såklart."

"Det är inte klart."

"Det var en tydlig fråga."

"Det var en otydlig fråga."

"Isåfall måste du va dum i huvudet."

"Kallade du mig dum?"

"Är du döv också kanske?"

Jack greppade Bill i kragen.

"Sluta nu," sa Tom och drog loss Jacks händer från Bill.

Hissen plingade och dörrarna öppnades. Starkt ljus sken in i hissen.

Joel och Sam klev ut först på det nyklippta gräset. Himlen var kritvit utan moln eller blå färg, endast vit. Det Joel kunde se var en perfekt grön gräsmatta med en vit fåtölj i mitten. Det var en sån där designfåtölj som hade skarpa, underliga former. Den såg obekvämt ut att sitta i. Alla hade klivit ut ur hissen och hissen försvann sedan ner i gräset. I fåtöljen satt det en varelse. Det var en varelse som såg ut att vara gjord av samma svarta kletvätska som Joels arm. Det var en Kopia. Denna kopia var

större med en vit cirkel där ansiktet annars skulle varit. Joel föll till knäna och kände sig svagare, giftet hade börjat ta ut sin rätt.

"Joel, vad händer?" frågade Sam oroligt. "Är det giftet?"

Joel nickade.

"Kan du hjälpa honom? Han är döende."

Varelsen tittade på Joel med sin pulserande ring och gjorde ingenting. Den bara satt där i sin sanna form. Sam drog av Joels munskydd.

Varelsen satte sig rakare i sin tron och skapade en tentakel som kopplades till Joels arm i några sekunder innan den kopplades loss sig och drogs tillbaka. Joel fick hjälp upp på fötterna av Sam och Tom.

"Hur mår du? Vad hände?" frågade Sam.

Joel skapade text med sin kletarm. "Giftet är borta. Jag kan känna det," skrev Joel och kände en enorm glädje.

"Vem är du?" frågade Sam och tittade på varelsen.

Vita symbol uppenbarades på varelsens kropp. Symboler Joel inte kände igen.

"Är det någon som vet vad det är för symboler? Vad är det för språk?" frågade Jack.

Bill skakade på huvudet.

"Har ingen aning," sa Sara. "Påminner om någon form av antikt, utdött språk."

"Vänta, juste," sa Sam som att hon kommit på en snilleblix. "Joel, kolla i

din bok. Det var en massa symboler där i."

Joel öppnade boken och bläddrade tillsammans med Sam. De andra grupperade sig i en klunga så de kunde se i boken.

"Vad är det här?" frågade Bill med intresse. "Ser ut som ett utdött språk."

"Visst gör det," sa Sara uppspelt.

"Måste vara något egyptiskt," sa Bill.

"Tror dem är äldre," sa Sara.

"Mycket äldre. Arkeologer i familjen du vet."

"Det ser ut som symbolerna på varelsen," sa Sam.

"Är det någon som vet vad de betyder så vi kan komma härifrån?" frågade Jack otåligt.

"Nej, men det verkar som det finns översättningar här i," sa Sara och bläddrade några sidor. "Kolla," sa hon och pekade i blocket och sedan på varelsen. "Symbolerna matchar här. Och här är det översatt."

"Så vad står det då?" frågade Jack.

Joel gav blocket till Sara och hon studerade en stund. "Hmm, ser ut som att det står ... om jag har förstått det rätt så står det ... Klaus."

"Klaus?" frågade Jack.

"Den heter Klaus," sa Tom.

"Precis," sa Sara och vände sig mot varelsen. "Heter du Klaus?"

En ny symbol visade sig på varelsen, som mjölk i svart kaffe.

"Vad betyder den?" frågade Sam.

Sara studerade skrivblocket och alla symboler där i. "Ja," sa hon.

"Vadå ja?" frågade Jack.

"Den svarade ja att den heter Klaus," sa Sara.

Joel tog på sig munskyddet igen och kände sig obetydelsefull i jämförelse med Klaus. Det var något med den som gav ett uråldrigt intryck. Som om det var något odödligt med den.

"Vad ska vi fråga?" frågade Bill.

"Jag tror du vet det redan," sa Sara.

"Jo men hur ska vi fråga?"

Tom klev fram och harklade sig och bugade sig.

"Varför bugar du dig?" frågade Jack.

"Jag vet inte, kändes rätt," sa Tom och rätade på sig. "Vi blev skickade hit för att hitta älderminnet för att rädda vår

koloni. Vi skulle ta oss längst ner för att kunna ta oss högst upp."

Symboler visade sig på Klaus. Sara började genast studera symbolerna i skrivblocket.

"Väktare av förlorade minnen. En tron av evig tid. Frihet ger älderminnet," läste Sara.

"Så du vill att vi ska döda dig?"
frågade Jack.

"Hur vet du att den menade det?"
frågade Sara upprört.

"Vad annars tror du den menade?"
suckade Jack.

"Att få bli fri kanske? Som den precis sa," sa Sara.

"Jo men vad tror du den menar med frihet?" frågade Jack. "Döden är en sorts frihet."

Nya symboler formades. Sara läste snabbt i skrivblocket och översatte.

"Evigt fängelse, eviga minnen, evig längtan. Frihet ger älderminnet," läste Sara.

"Så den vill dö," sa Jack.

"Men vi vet inte att det är det den menar," sa Sara frustrerat.

"Så vad menar den då? Hur ska vi göra den fri?"

"Hur ger vi dig frihet?" frågade Tom.

Nya symboler formades som Sara översatte. "Profetian," läste Sara.

Varelsen pekade på Joel.

"Profetian?" frågade Sara.

Joel skrev inget. Han bara stod och tittade på varelsen som Joel började tycka synd om. Den satt där, fast i sin

eviga tron av oändligt antal minnen inom sig från bortglömda tider.

Nya symboler formade sig som Sara översatte.

"Älderminnet inom mig," sa Sara.

"Inom mig?" frågade Jack. "Finns älderminnet i han eller vad?"

"Jag gissar på det," sa Sara och tittade på Klaus i förundran.

Nya symboler formades på Klaus, Sara översatte.

"Döden är svaret på frågan," sa Sara med rynkade ögonbryn. "Okej? Så du vill att vi ska döda dig?"

"Nu är han ju tydlig med vad han vill iallafall," sa Jack.

"Det är inte säkert att han menar sig själv," sa Sara.

"Så du tror att han vill att en av oss ska dö?"

"Kanske," sa Sara. "Menar du att någon av oss ska dö? Eller dig själv?"

Nya symboler formade sig på Klaus, Sara översatte.

"Frågan är svaret på döden."

Jack suckade irriterat och hukade sig. "Den här jävla snubben alltså. NU börjar han igen."

"Han har levt i tusentals år, Jack," sa Sara, fortfarande förbryllad av Klaus existens. "Han är som ett fönster in människans historia."

"Jo, men vi vill gärna ta oss tillbaka vill kolonin," sa Jack.

"Vi borde skynda oss," sa Tom och tittade sig omkring. "Jag vill inte vara kvar här längre än nödvändigt."

"Ska vi skära upp Klaus tycker du?"

Tom stod i tystnad. Han tittade på Joel som visste vad han behövde göra.

Joel skapade en vass klinga med sin kletarm och gick fram till Klaus med motgång i hjärtat. Klaus räckte sakta fram sin hand, som om den ville att Joel skulle ta tag i den. Joel räckte sakta ut sin hand och kopplade sig med Klaus kletarm. I samma ögonblick kändes det som en blixtnedslag slog ner i hans huvud. En miljon tankar, minnen och känslor strömmade genom honom som en rasande fors på våren. Det var som att han kände känslor från miljoner människor samtidigt genom tusentals år som skar genom hela hans existens.

En kosmisk upplevelse spillde över till hans egna medvetande. Det kändes som hundra blixtnedslag åskade inom honom samtidigt. Joel vrålade så högt han kunde av smärtan och stirrade upp i luften. Kopplingen bröts med Klaus. Det

blev en överbelastning och Joel föll handlöst till marken. Allt svartnade.

En svag dimma skingrade sig. Mörkret försvann och Joel öppnade sina ögon till att se Sams oroliga ansikte.

"Vad hände?" frågade Jack som stod bakom Sam med armarna i kors.

Joel reste sig sakta med hjälp av Sam. Han tittade på Klaus som var uppfläkt. Det rann ner svart kletvätska från tronen till gräsmattan. den vita cirkeln i Klaus ansikte bleknade bort.

"Har vi precis dödat en gud?" frågade Bill.

Han fick inget gensvar. Alla stod i tystnad och stirrade på Klaus. Joels blick blev tung.

"Vad hände när du kopplade dig med den?" frågade Sara. "Såg du något?"

"Det var som att jag fick en kort inblick i Klaus liv på några sekunder. Det var tusentals minnen och känslor samtidigt som strömmade genom mig," skrev Joel.

"Du ser ledsen ut," sa Bill.

"Klaus hela liv genom alla tusentals år var bara en tragedi. Tänk dig att känna allt och ha allas minnen från alla människor," skrev Joel.

"Så om han hade det ansvaret. Vem ska göra hans jobb nu?"

"Vi kanske befriade honom från ett straff?" sa Jack.

"Hur ska vi komma härifrån nu? Behövde inte vi honom?" frågade Bill.

Joel gick närmre Klaus och såg att någonting stack ut från dens bröstskorg. Nära nog såg Joel ett vitt klot, lika stor som en handboll. Den var iskall.

"Är det där Älderminnet?" frågade Tom medan Joel höll i det vita klotet.

"Vad ska det annars vara?" frågade Jack. "Det måste väl vara Älderminnet?"

"Jag undrar mer hur vi ska komma härifrån," sa Bill och tittade närmre på Klaus.

Joel tittade på det vita klotet i sina händer.

"Hur ska vi komma härifrån, Joel?" frågade Bill.

"Hur ska han veta?" sa Sam.

"Han kanske fick något minne från Klaus."

Sam vände sig till Joel. "Fick du reda på något?"

Joel skakade på huvudet.

"Nycklarna," sa Tom.

"Vad är det med nycklarna?"

frågade Bill.

"Frank sa att vi skulle behöva ta oss längst in för att kunna ta oss ut."

"Vad menade han med det då?"

frågade Jack.

Tom tog av sig till bar överkropp.

"Vad pysslar du med?" frågade Jack.

Tom tog tag i sin nyckel och Joel såg hur ett nyckelhål formade sig i Toms bröstorg.

"Aha, så vi ska använda nycklarna på oss själva?" frågade Jack.

Bill tog av sig till bar överkropp, samma med Jack, Sam, Sara och Joel.

De alla höll i sina nycklar och såg hur nyckelhålen formades i deras bröstorgar.

"Vi måste testa," sa Tom. "Det här kan vara vår enda chans tillbaka."

"Jag vill inte vara fast här i flera år som Bill och Joel," sa Jack. "Jag håller med. Vi måste testa."

Joel såg på Sam som såg osäker ut. Han la sin hand på hennes axel.

"Vi måste testa," skrev Joel.

"Hur vet vi att det kommer funka?" frågade Bill.

"Vad föreslår du? Att vi väntar på en portal ska uppenbara sig eller? Funkade aldrig nycklarna med er förut?"

"Nej. Eller jag vet inte."

"Vadå vet inte?"

"Vi hade aldrig nyckelhål i våra bröstkor, okej," sa Bill irriterat.

"Det kanske bara funkar när vi alla är tillsammans?"

"Eller så kanske de bara funkar när vi verkligen vill att de ska funka. Som när jag hittade portalen," sa Sam. "Som när ni hittade er portal."

"Kanske."

Joel höll nyckeln i ena handen och det vita klotet i den andra.

"Ska vi göra det samtidigt?"
frågade Sam.

Joel såg sig omkring på sina vänner som alla nickade.

"Okej, då kör vi," sa Jack.

"Men vänta. Är vi säkra?" frågade Bill nervöst.

"Vill du vara kvar här resten av ditt liv?" frågade Sara.

"Nej men hur vet vi att den tar oss hem?"

"Det vet vi inte. Men vi får lita på Frank," sa Sara och tittade in i Bills

ögon. "Bill, det är okej. Vi kommer klara oss. Vi har varit med om värre."

Bill suckade och nickade. Han höll i sin nyckel och nyckelhålet i hans bröstorg öppnade sig.

"Alla stoppar in sina nycklar, och på tre vrider vi om," sa Sam.

Joel stoppade in nyckeln i sin bröstorg och kände en kall kår längst hela ryggen. Det stack i nerverna, en obehaglig känsla.

"Ett ... två ... tre," sa Sam och vred om samtidigt som Joel, Jack, Tom, Bill och Sara. Joels ögon rullades upp i huvudet och det kändes som att allting omkring honom sögs in i sig självt. Det var som att flyga genom förvrängd tid och rum tills han klev ut ur sig själv genom samma nyckelhål han sögs in i.

Han stod i ett tomt rum med, Tom, Sara, Jack, Bill och sam.

De tittade på varandra innan de alla kände av bieffekterna. Jack och Sara vände sig om och kräktes. Bill lutade sig mot väggen, Sam satte sig på golvet och Tom Stod med händerna på huvudet och andades djupt.

Joel hade en smärtande huvudvärk han aldrig tidigare haft. Han tittade sig omkring och såg att det var ett litet, kvadratisk rum med en enda dörr.

Joel reste sig på svaga knän och gick fram till dörren.

"Försiktigt, Joel," sa Sara med svag röst.

"Jag trodde vi skulle komma tillbaka till kolonin," sa Bill.

"Öppna dörren," sa Tom.

Joel tryckte ner handtaget försiktigt och öppnade. När dörren var vidöppen såg dem huset, kolonin, den blåa himlen, det gröna gräset och den frodiga trädgården. Joel klev genom dörren och ut på den gröna gräsmattan. Sam klev ut bakom Joel. Sedan kom Bill och Sara utstapplandes. Tom hjälpte Jack att komma ut och stängde dörren efter sig. Dörren försvann till damm i vinden. Joel tittade mot ladan och såg hur Josef kom springandes mot honom.

"Joel!" ropade Josef och kramade om honom. "Klarade ni er? Hittade ni älderminnet?"

Joel visade det vita klotet.

"Är det där älderminnet?" frågade Josef med skeptisk min.

"Det måste det vara," sa Jack.
"Han tog det ur en gud."

"En gud?"

"Vart är Frank," frågade Tom.

Kapitel 21. Rotens vändpunkt.

Andningen var tung. Joel stod precis utanför öppningen till en massiv

labyrint. De tunga hjärtslagen kunde höras genom luften. Marken vibrerade med varje hjärtslag. Det var öronbedövande. Joel blinkade och stod nu framför ett enormt hjärta som stod lika högt som ett trevåningshus. Det dunkade och skapade vibrationer i Joels kropp likt stora högtalare på en konsert. Joel gick närmre hjärtat. Det var tungt att gå. Varje steg var som att gå genom djup sand som drog ner fötterna.

Han kom såpass nära att han kunde sätta sin hand på den klibbiga, varma ytan.

Joel öppnade sina ögon och vaknade upp i sin säng, svettig och kall samtidigt. Han vände sig och såg hur Tom snarkade. Joel torkade svetten från pannan och stirrade upp i taket. Det var mitt i natten och alla låg och sov av ren

utmattning. Han reste sig och klev ur sängen försiktigt så han inte väckte någon. Nyckeln hängde runt halsen. Han tog på sig sina kläder och klev ut ur rummet till den mörka korridoren där allt började, där han såg den första revan med Bill.

Korridoren var tom, förutom de förspikade revorna. Joel gick fram till de röda plankorna och lade sin hand mot trät. Han kände en dragningskraft som skrämde honom. Han backade och gick ner för trapporna till Kärnan som var tom och nedsläckt. Det var spöklikt. I hyllan bredvid TV:n stod det flera rader med gamla filmer på VHS kassetter. Det fanns en hel del gamla godingar. Svartvita filmer även. Han tog en av de äldre filmerna och stoppade in i kassettspelaren, satte på TV:n och satte

sig i den insjunkna soffan. Steg hördes. Joel tittade bak och såg att det var Sam som kom och satte sig bredvid honom i soffan.

"Vad tittar du på," frågade hon och lutade sig tillbaks.

"Vad gör du uppe? Borde inte du sova?" skrev Joel.

"Borde inte du också sova?"
frågade Sam.

Joel kunde inte möta Sams blick.

"Mardrömmarna igen eller?"
frågade Sam.

Joel nickade.

"Dem verkar komma oftare."

"Jag vet inte varför," skrev Joel.
"Dem är intensivare också. Det är som att jag kan känna i drömmarna."

"Vi skulle kunna fråga Frank om de kan leta efter medicin mot dina sömnproblem."

"Vi borde inte störa Frank. Han har fullt upp."

"Vi kan nog fråga Frank om vad vi vill. Speciellt efter att vi gav honom Älderminnet. Vi kommer kunna bo här nu i resten av våra liv. Allt tack vare oss."

Joel tittade ner i bordet.

"Varför är du låg?" frågade Sam.
"Vi gjorde något bra. Vi räddade hela kolonin."

"Det känns bara fel."

"Vad känns fel?"

"Jag har tänkt på vad din kopia sa."

"Om vadå?"

"Att jag skulle förstöra allting."

"Det var ju bara skitsnack för att komma in i ditt huvud."

"Varför försvarade du mig? Ni borde ha gett upp mig."

Sam skrockade med rynkad panna. "De ville bara hindra oss från att ta Älderminnet. Du kommer inte förstöra någonting, Joel. Varför har du såna här tankar om dig själv nu för?"

Joel lutade sig fram med armbågarna på knäna och suckade med näsan.

"Tror du vi är accepterade?" skrev Joel.

"I kolonin? Ja det är klart. Det har gått flera veckor och ingen har ens gett mig en sur blick. Förstår inte varför du fortfarande använder munskyddet. Frank har sagt att ingen kommer bry sig."

"Känns fel att göra det nu bara, svårt att förklara. Dem andra, vad säger dem om mig?" skrev Joel.

"Det är ingen som tror att du har gjort något fel, Joel. Varför intalar du dig själv att du är skurken i det hela?"

"Det är för att jag är det."

"Det finns ingen profetia. Du är inte ämnad för att ... förinta eller vad hon nu sa."

"Tänk om det är så."

"Tänk om det inte är så, vilket jag tror att du tycker är ännu läskigare."

"Kanske. Jag vill bara bli av med den här armen."

"Det är ju en gåva. Du har lyckats rädda oss flera gånger med hjälp av den. Du verkar också kunna kommunicera med dem där varelserna. Sen har vi ju tentakelsex förstås," sa

Sam med ett leende. "Ellerhur, visst var det nice med tentakelsexet, erkänn.

"Visste aldrig att en manlig orgasm var så skön."

"En manlig orgasm är ju ingenting. Du får ju multabla orgasmer."

Sam skrockade och lade fötterna på bordet.

"Hur känns det att ha levt så många år?" skrev Joel och såg mer seriös ut.

"Hur menar du?"

"Du har ju levt ditt vanliga liv. Sen ytterligare åttio år i revan. Känns det inte konstigt att ha levt så länge?"

Sam såg ut att tänka och drog med munnen. "Jo, lite kanske. Men tiden har en tendens att gå så himla fort. Man anpassar sig. Träffar nya människor. Man glömmer, man älskar, man minns. Jag

förstår inte allt själv om jag ska vara ärlig."

"Trivdes du där?"

"Det gjorde jag. Jag kommer aldrig komma över alla som dog dock. Kommer få bära med mig det tills jag dör. Men jag tror att vi kan lyckas med den här kolonin. Det här är iallafall inte i en reva. Det här är grundat i verkligheten."

"Du vill verkligen inte försöka hitta hem igen?" skrev Joel.

"Hem? Det här är mitt hem nu, vårt hem."

"Jag menar den verklighet du föddes i. Vill du inte tillbaka dit?"

"Det var en skitvärld. Det är inget värt att komma tillbaka till. Även om jag kunde skulle jag inte vilja."

"Varför inte?"

Sam suckade. "Ska vi inte se filmen?"

"Vill du inte berätta?"

"Jag orkar bara inte just nu. Okej?"

"Okej, jag förstår."

"Tack."

Knarr i trappan hördes. Joel tittade bak och såg hur Jack kom nergående ner till Kärnan.

"Hej, Jack. Vad gör du uppe?"
frågade Sam.

"Jag ska bara fixa lite kaffe," sa Jack.

"Kaffe? Nu? Vill du inte sova mer eller?"

"Jag var bara sugen på kaffe," sa Jack och försvann in i köket.

Sam skrockade. "Okej?"

"Han är sugen på sitt kaffe."

Sam skrattade. "Verkligen."

"Så hur tror du Bill och Sara har det?"

"Hur menar du?"

"Ja men hur dem har det."

"Hur dem har det?" Sam log.

"Försöker du småprata om Bill och Saras förhållande?"

"Vad är det för fel med det?"

"Inget."

"Så vad tror du?"

"Jag tror dem klarar sig fint. Dem verkar stabila."

Köksdörren öppnades och Jack kom ut med en kopp kaffe i handen. Han satte sig i soffan bredvid Joel.

"Tjenare, profeten," sa Jack och lutade sig tillbaka med ett stön.

"Jag är ingen profet," skrev Joel.

"Jag bara skämtade. Jag vet att du inte är en profet." Jack tog en sipp från sitt kaffe. "Vad tittar ni på för skit?"

"Det är en klassiker," skrev Joel.

"Klassiker?"

"Ja, precis."

"Hmm," sa Jack och såg intresserad ut. "Är det okej om jag sitter kvar här? Jag kan ändå inte sova. Tom snarkar som ett jävla as. Fattar inte hur Sara och Bill kan sova igenom det."

"Öronproppar kallas det," sa Sam.

"Jo men dem funkar aldrig på mig. Dem bara glider ur eller fastnar för djupt in. Lyckas lixom aldrig hitta ett några som passar mig. Men det är okej, jag brukar somna innan Tom, så det brukar oftast inte vara något problem."

"Hur mår du då? Efter allting vi gått igenom menar jag," frågade Sam.

"Jo," sa Jack. "Jo det funkar. Jag är bara glad att vi får vara här."

"Vill inte du tillbaka till din verklighet?" skrev Joel.

"Fanns inget av värde där. Tom är ju här med mig. Det är allt som betyder något." Jack tog en klunk sitt kaffet. "Kommer ni palla festen imorron då? Frank har tydligen ordnat ihop en riktig kalaskaka för oss."

"Jag är inte direkt jättetaggad om jag ska vara ärlig," sa Sam.

"Tråkmåns, festade ni aldrig i din förra koloni eller? Du då Joel?"

"Beror på festen," skrev Joel.

"Beror på?" Jack fnös. "Tror du Frank kommer skapa en skitfest eller? Ni såg ju hans förra. Den var ju helt sjuk." Jack drack en klunk från kaffet.

"Det är det som är grejen," sa Sam.

"Vi räddade hela kolonin, vi är hjältar. Då borde vi festa som hjältar också."

Jack reste sig med kaffekoppen. "Nej jag ska gå ut i trädgården."

"Nu?"

"Jag skulle plantera dem där nya bönorna. Men kan lika gärna göra det nu. Lycka till med er skitfilm," sa Jack och gick iväg.

"Det är ingen skitfilm," sa Sam.

"Visst, intala dig själv det," sa Jack och gick ut ur Kärnan.

Joel och Sam tittade på varandra. "Han verkar iallafall gladare nu än förut," sa Sam.

"Jo, han har haft sina perioder. Du skulle sätt han när vi var fast i källaren," skrev Joel.

"Kan förstå. Ni alla trodde ni skulle dö där nere."

Joel la fötterna på bordet och i samma sekund blixtrade det i huvudet. Han var tillbaka i labyrinten framför det massiva hjärtat. Det dunkade så han kände det i bröstkorgen. Joel kände sin puls öka. Han gick närmre tills han stod precis intill hjärtat. I hjärtat fanns ett fönster där han såg sig själv med sin son och sin fru.

"Joel," hördes en mörk, dov röst som ekade över himlen. "Du hör hemma här."

En dörr öppnades och genom dörren såg han sin son och fru. Joel gick mot dörren men med varje steg blev det

tyngre. Med varje steg kom han längre bort tills han öppnade sina ögon. Han var tillbaka i soffan med Sam.

"Joel? Vad hände?" frågade Sam oroligt.

Joel satte sig upp och torkade svetten från pannan.

"Jag måste hitta den," skrev Joel.

"Hitta vad?"

"Labyrinten."

Sam såg inte ut att tro på honom. Vilket gjorde Joel mer irriterad än han redan var.

"Du tror inte på mig," skrev Joel.

"Jo, jag tror på dig. Men jag tror inte på att du måste lämna kolonin."

"Jag såg min son och fru."

"Du vet inte om det var på riktigt. Du vet mycket väl hur allting kan fucka med våra hjärnor."

Joel reste sig upp.

"Joel, seriöst?"

"Kommer du följa med om jag hittar labyrinten?"

Sam var tyst.

"Så du vill verkligen inte hitta hem igen?"

"Jag är redan hemma Joel. Här med dig och alla andra."

Joel kunde inte acceptera svaret. Han kunde inte acceptera att kolonin skulle vara deras hem, inte efter det han såg i labyrinten. Inte efter vad han såg i dörren som ledde in i hjärtat. Han var tvungen att ta sig dit.

"Om jag kunde knäppa med fingrarna och alla skulle komma hem, skulle inte du vilja ta dig hem då?" skrev Joel.

"Nej. Jag skulle inte vilja ta mig hem även om det fanns en dörr som tog mig direkt dit."

"Inte ens till din förra koloni? Inte ens för att träffa Cia igen?"

Sam svarade inte, hennes blick var ilsken och ledsam. Han visste att han hade gått över en gräns.

"Jag går ut och tar luft," skrev Joel och gick ut ur kärnan till trädgården.

Han kände den svala luften smeka hans hud. Lite längre bort kunde han se Jack sitta på knäna och plantera de nya fröna.

Joel gick fram och satte sig på en bänk bredvid och tittade på hur Jack planterade.

"Vad vill du, Joel. Ska du inte se vidare på filmen med din kära riddare?" frågade Jack.

Joel skrev inget.

"Jag vet att ni håller på. Jag dömmar inte."

Joel skrev inget.

"Har du något du vill säga så gör det nu, jag har inget tålamod för att gissa," sa Jack, smått irriterad.

"Om du kunde ta dig hem med ett knäpp med fingrarna. Skulle du det?"
Skrev Joel.

"Varför frågar du mig det? Du vet att vi inte kan det."

"Jag bara undrar."

"Vadå bara undrar?"

"Får man inte ställa frågor till dig längre eller?"

Jack tänkte efter en stund. Han fnös och började plantera igen. "Nej det skulle jag inte."

"Varför inte?"

"Behöver jag förklara allting för dig? Jag trodde det var uppenbart."

"Inget med dig är uppenbart för du suger på att kommunicera."

Jack suckade. "Lyssna." Jack samlade sig och tittade ner i jorden. "Jag har aldrig haft vänner. Det kommer inte som en överraskning kan jag tänka mig. Jag har alltid varit väldigt duktig driva bort alla runt omkring mig, förutom Tom. Jag har alltid känt mig misslyckad i hela mitt liv." Jack fortsatte att plantera. "Jag var inte värt mer än skit i min familjs ögon. Här i kolonin kan jag vara någon iallafall. Jag kan börja om. Jag kan bo med folk som jag faktiskt tycker om."

Joel visste inte vad han skulle skriva.

"Jag vet att jag har varit en dryg jävel mot er alla," sa Jack och fortsatte plantera fröna med en suck. "Ni har

gjort mer för mig än hela min familj under hela min uppväxt." Jack vände sig mot Joel. "Jag uppskattar att ni har orkat med mig. Jag vet inte varför, men det är som att jag beter mig som en skit mot alla. Jag tänker att alla tror det värsta om mig. för det är så jag ser mig själv, som en skit." Jack fortsatte att plantera vidare. "Här i kolonin är den första gången jag inte känner mig som en förlorare. Så nej, jag vill inte tillbaka, även om vi kunde."

Joel nickade.

"Jag vill plantera ifred. Eller var det något mer du vill få ur mig?"

Joel reste sig.

"Bra. Ses imorron."

Joel tittade mot ladan och såg att det lös inifrån. Kanske var det Josef som var vaken. Joel promenerade långsamt mot

ladan, borta i tankarna om allt som skett. Han vandrade genom den friskt doftande trädgården och klev in i ladan. Det kom inge ljud från Josef, bara från några av djuren. Joel gick fram till stallbåset där Klara stod. Han strök hennes huvud. Hon råmade högt och verkade nöjd.

En växande känsla började gro. Joel satte sig på knä och kände hur armen började värka. Den bultade i smärta och en sorts hunger grävde i magsäcken. Det kändes som att han inte ätit på flera veckor. Han skapade några tentakler med sin kletarm som kopplade sig till Klaras spenar. Joel sög mjölken henne sakta sögs ur henne och kände hur kletarmen förde näringsämnen till sin kropp. Joel satte sig på en pall bredvid och suckade,

skämdes för vad han höll på med. Det gick inte att förklara, han vara bra så extremt sugen på rå komjölk.

Sedan hände det, ett annat sug. Det var oförklarligt. Joel kopplade loss sina tentakler och ställde sig framför Klara och stirrade in i hennes förlåtande blick. Det var som att hon förstod vad som skulle hända innan Joel ens han tänka vad han skulle göra. Joels mage skrapades av hunger. Mjölkens räckte inte. Joel vek sig av smärta och föll till knäna. Han kräktes genom näsan och reste sig upp på svaga ben.

"Jag måste göra det här," skrev Joel och fräste ut det kräk som fastnat i näsgångarna.

Joel rynkade på ögonbrynen och lät sina svarta, kletiga tentakler tränga sig in i Klaras mun och djupt ner i hennes

magsäckar. Klaras ögon spärrades upp och hon rånade med ett gurglande ljud. Joel började suga ut näringen från henne. Det började med innehållet i magsäckarna, sedan magsäckarna självt. Klara rånade högt i smärta. Joel grät och fortsatte att konsumera Klaras innehåll tills hon föll ihop till ett skinnfodral. Som en tom, blöt kartong låg hon där i höet. Joel backade och lät sin arm bli normal. Han tittade sig omkring. Ingen hade sätt honom. I panik gick han därifrån. Han sprang genom trädgården och tillbaka in i Kärnan.

"Hej, vill du fortsätta att titta på filmen?" frågade Sam.

Joel ignorerade Sam och fortsatte upp för trapporna till korridoren. Han öppnade deras dörr och lade sig i

sängen. Hjärtat rusade och skammen växte. Klara var död, eller var det bara en synvilla? Kunde han verkligen döda ett oskyldigt djur på det där groteska sättet? Tankarna separerade sig i olika läger. Ena lägret försökte rationalisera hans handling. Det andra lägret försökte bränna han på bål.

"Vad gör du uppe?" frågade Tom med trött, nyvaken röst.

"Jag ville bara vandra lite. Hade mycket att tänka på," skrev Joel så Tom kunde se.

"Förstår. Vi har ju sett en hel del kan man säga."

"Vart är Bill och Sara?"

"Jag hörde hur de smög iväg inte lång innan du kom tillbaka. Antar att de smög iväg till deras hemliga sexställe."

"Hemliga sexställe?"

"Ja? Det finns ju inte mycket plats till det här direkt."

Joel kände oro med tanke på alla revor som kunde öppnas lite överallt i huset.

"Du är inte orolig eller?" skrev Joel.

"Nej, dem klarar sig. Aja, jag tänkte sova vidare, godnatt, Joel," sa Tom och vände sig om.

Joel låg kvar och stirrade upp i taket. Han tittade på sin lapp han fick från Lokföraren. Han suckade och visste inte hur han skulle förklara för resten av gruppen.

Nästa morgon.

Toms alarmklocka ringde tidigare än vanligt. Joel sträckte på sig då han för en gångs skull hade haft en mardrömsfri natt. Luften kändes enklare att andas och kroppen starkare. Vad hände igår

egentligen? Han mindes att han vaknade mitt i natten och hängde med Sam och pratade med Jack. Han mindes i samma stund som han satte sig upp. Magen knöt sig och tankarna flödade genom hans hjärna som en öppen vattendam.

"Ska du med så häng på nu. Vår duschtid är tio över," sa Tom och greppade sin handduk.

Joel hoppade ner från sängen, tog sin handduk och tog på sig munskyddet.

"Behöver du den där verkligen?" frågade Tom.

"Jag vet inte. Känns konstigt utan den."

"Okej. Jag trodde Frank sa att du inte skulle behöva den längre."

"Jag har dock inte bokat in mig."

"Det är lugnt. Det är nästan inga som duschar den här tiden."

De lämnade rummet och klev ut i korridoren.

"Skumt, eller hur," sa Tom.

Joel tittade mot den förspikade revan som Tom tittade på.

"Vad är skumt?" skrev Joel.

"Revorna. Känner inte du att du bara vill ..." Tom avbröt sig mitt i meningen med stirrande blick. "Skit samma, vi drar."

De gick ner för spiraltrappan till Kärnan där några hade dukat upp olika brädspel. Bill och Sara satt tillsammans med Tove och Markus från verkstad två och höll på att sätta upp en Dungeon and Dragons brädspel. Två till var med vilka var Ronja och Tim från Trädgård och odling. Tim var dungeon master.

"Tjena, Ronja. Vilken roll har du?"
frågade Tom.

"Jag är Paladin, Sara är Ranger, Bill är Wizard."

"Har ni börjat lira än?"

"Nej vi håller på att sätta upp allting fortfarande. Ska ni duscha?"

"Precis."

"Nu?" frågade Ronja skeptiskt.

"Ja?"

Okej, det är iallafall tomt på folk," sa hon och sorterade kort. "Ska ni vara med sen eller?"

"Kanske. Ses sen," sa Tom.

Joel såg att ingen tittade konstigt på Joel. Inte ens en sur min mot honom. Frank måste ha lyckats bra med att övertyga alla. Tom och Joel fortsatte ner till källaren och vidare till duschkammaren. Lisa, Björn och Javier

klev precis ut med handdukarna runt midjorna.

"Hej, har ni sätt Jack?" frågade Javier. "Han brukar duscha tidigt med oss.

"Nej? Är han inte i köket än?" frågade Tom.

"Nej har inte sätt han än."

"Har ni tittat ute i trädgården? Han brukar hänga där oftare de senaste veckorna."

"Jo, ska checka läget med honom," sa Javier. "Ses sen."

"Ses," sa Tom och klev in i duschkammaren med Joel.

De hängde sina handdukarna på krokarna och inväntade vattnet. Det hängde en stor klocka inne i kammaren. När klockan slog prick 09.10 började

vattnet spreja igång. Tom tvålade in sig, Joel också.

"Tror du folk vet?" skrev Joel.

"Vet vad?"

"Att jag är ... annorlunda," skrev Joel med skam.

"Frank skulle ju berätta, visst?"

"Jo men ingen verkar bry sig. Ingen tittar ens snett på mig."

"Så vad menar du? Tror du att Frank inte har berättat än?"

"Vet inte."

"Är det därför du har på dig munskyddet fortfarande."

Joel svarade inte."

"Testa att skriv något med din kraft när vi kommer upp så får vi se hur folk reagerar."

"Men tänk om han lurar oss. Tänk om han bara försöker få mig att göra bort mig så han kan skicka iväg oss."

Tom skrockade. "Ville han ha bort oss skulle han skylt på oss när Gunnar och de andra såg oss."

"Jag vet men det känns bara så fel allting."

"Varför då?"

"Jag vet inte."

"Har du haft fler mardrömmar?"

"Jo, men inte hela tiden."

"Det är väl bra? Framsteg. Vi har alla sätt sjuka saker, Joel. Vi alla har mardrömmar att komma över."

"Så har du kommit över ... allt med dina systrar."

Tom tittade ner i golvet och tvålade in nacken. Han nickade och mötte Joels blick med sanning. "Jo, jag tror jag har

börjat släppa på det faktiskt. Jag tror det är den enda vägen fram om vi ska lyckas med att skapa ett liv här."

"Så du vill också stanna här?"

"Hur menar du?"

"Du vill inte tillbaka?"

"Tillbaka?" Tom skrockade. "Hur ska vi kunna ta oss tillbaka?"

"Om vi kunde på något sätt ta oss tillbaka."

Tom stod i tankar medan han tvålade in ryggen. "Nja, vet inte. Jag känner att vi har fått en ny chans här till något nytt. Som att starta om, man får sällan såna chanser. Jack verkar också ha hittat sin plats. Har aldrig sätt honom så lugn."

"Det är sant. Han verkar nöjdare än vanligt," skrev Joel.

"Du vet att han inte hatar dig väl? Han är bara sån. Hela hans familj vände

han ryggen, han har knappt några vänner. Riktiga vänner menar jag då."

"Han har dig."

"Jo, och nu har er. Jag menar bara att ge honom en chans."

"Det är svårt när han är som han är."

"Jag minns när han kastade sig in för att försvara mig när jag blev misshandlad på jobbet. Han gjorde det utan en tanke." Tom suckade. "Jo. Han är svår, det håller jag med om."

"Hur går det med modellbygget? Fick du det nya?"

"Japp, fick in det förra veckan. Riktigt svåra grejer, kommer nog ta ett tag."

Vattnet stängdes av. Joel och Tom greppade sina handdukar och kläder.

Zara och Fanny kom in
duschkammaren och började hänga av
sina kläder på krokarna.

"Tjenare, Tom."

"Tjenare," sa Tom glatt.

"Har du hört att vi ska bygga ett till
mindre hus på baksidan?"

"Nej? Närdå?"

"Vet inte än, Frank visade sina
ritningar för några dagar sen. Han
snackade om att han vill ändra om lite i
huvudhuset."

"Låter inte helt fel. Ska det bli en
matsal eller nåt tror du? Han har ju
nämnt det förut."

"Precis. Han hade tänkt sig en
ordentlig matsal. Så vi slipper använda
Kärnan till det."

"Det skulle vara skönt tycker jag."

"Jo jag håller med. Juste, hörde du nyheten om Klara? Kossan du vet."

"Nej, vadå?"

"Hon har dött tydligen. Onaturligt också."

"Va?"

"Det är sant, Josef hittade henne nu imorse."

Tom tittade på Joel som höjde ögonbrynet.

"Okej, vet dem vad som hänt?"

"Nej, inte direkt. Frank håller på att undersöka också med Karl och Tove."

"Shit, aja. Vi ses sen."

"Ska du på festen?"

"Det tror jag."

"Den är ju i er ära så det hoppas jag," sa Fanny.

"Ses," sa Tom och följde Joel ut ur duschkammaren och upp till kärnan som

fortfarande var relativt tom.

Kökspersonalen hade börjat duka fram lite lätt.

"Tjenare, Tom. Du ska på festen ikväll väl?" frågade Javier medan han placerade ut vattenkannor på borden.

"Jag tror det."

"Tror?"

"Jo men jag är rätt sliten."

"Vi vill alla tacka er, Tom. Ni måste komma på festen. Frank har jobbat hårt med att fixa allting."

"Låter som att ett nej inte är accepterat," sa Tom och log.

"Juste, hörde du om Klara?"

"Jo, Fanny berättade."

"Sjukt, eller hur?"

"Jo."

"Tydligen har hela insidan blivit ... utsugen på nått vis."

"Fyfan, driver du?"

"Enligt Karl och Tove så är det så."

"Sjukt. Aja, vi ses snart."

"Ah vi ses. Det blir rostade vitlöksbröd idag. De hittade massa sjuka färskvaror igår. Dem där kartorna som ni hittade är verkligen helt ovärderliga. Frank sa att Spanarna har hittat stora bunkrar med resurser i. Helt sjukt. Låter som vi kommer kunna leva rätt gott för tillfället."

"Jo det stämmer."

"Jag hörde att ni riskerade era liv där inne för rädda kolonin. Ni är en del av oss, jag hoppas att ni förstår det. Du också, Joel."

Joel sneglade på Tom som nickade.

"Prisa Maskinen," sa Tom.

"Prisa Maskinen," sa Javier.

Tom och Joel gick upp för trapporna till sin korridor och öppnade dörren till sitt rum. Joel stängde dörren bakom sig.

"Du ser, Joel. Dem vet om din kraft."

"Folk har verkligen ingen aning om vad Frank pysslar med," skrev Joel.

"Som han sa. Det kanske är bäst att låta dem tro att spanarna har sitt syfte. Att dem följer kartorna som vi ... hittat," sa Tom. "Och du då? Ska du visa dina krafter? Du såg ju Javier. Han vet. Alla väntar bara."

"Vet inte. Inte än iallafall. Jag måste prata med Frank igen för att se så alla verkligen är förberedda."

"Tror du han skulle ljuga?"

"Han ljuger om en hel del."

"Det gör han. Men tror du verkligen att han försöker sätta dit dig? Vad skulle det tjäna till?"

"Vet inte."

"Ingen har tittat snett på dig, Joel. Jag tror alla vet redan. Ingen har sagt något, men dem vill nog bara ge dig tid och space för att komma ut. Tro mig ... Jag vet hur det är."

Joel såg Toms skam i blicken.

"Var det svårt?" skrev Joel.

"Att komma ut?" frågade Tom i ett skratt. "Det har sina fördelar och nackdelar kan man säga. Jag kan dock säga att jag har aldrig blivit såväl mottagen som här. Eller inte väl mottagen, snarare att ingen bryr sig, vilket är mycket bättre."

"Det är väl så det ska vara antar jag?" skrev Joel. "Att folk bara nickar och inte bryr sig mer om det."

"Fast det har gått ett tag nu, Joel. Du kanske borde verkligen visa dig. Eller kommer du aldrig ta av dig munskyddet framför dem andra?"

"Jo, men det är svårt. Jag skäms. Tänk om folk kommer ---"

"Tänk om folk inte kommer bry sig ett piss," avbröt Tom. "På festen, då borde du komma ut på riktigt och visa din kraft. Frank har redan sagt att vi är en del av kolonin, även med din kraft."

"Fattar fortfarande bara inte varför han måste ljuga om sin deal med Kopian och revorna," skrev Joel med en suck.

"Jo jag vet. Det är skumt, men vi hörde ju vad han sa. Han ville inte

riskera det. Han kanske vill att alla fortfarande ska känna att vi är ute och hämtar resurser. Allas syften och roller. Han kanske inte vill att alla bara ska tro att vi kan luta oss tillbaka och leva som kungar i resten av våra liv. Han förbereder ju oss också för när vi tillslut ska komma utanför murarna," sa Tom och klädde på sig sina kläder för dagen och hängde sin nyckel runt halsen. Joel gjorde detsamma.

Joel drog fram lådan från under sängen.

"Är Rut kvar?" frågade Tom.

"Den är kvar," skrev Joel.

"Fattar fortfarande inte varför vi fick den. Du fick inte veta något när vi träffade ... guden."

"Nej."

"Du fick ju en lapp från Lokföraren. Vad stod det på den?"

"Den slängde jag för länge sen," skrev Joel. "Hurså? Tror du att Rut har mer innebörd?"

"Vet inte, känns bara som att Rut är mer."

"Jag undrar också vad jag är för något," mumlade Rut från inuti lådan.

"Vi vet," sa Tom med en suck. "Får vi reda på det kommer du få veta direkt."

Dörren öppnades och Bill och Sara klev in i glatt humör.

"Du visste väl att det var hans?" frågade Bill och skrattade.

"Nej? Seriöst? Var det hans?"
Skrattade Sara.

"Men jaaaa, och du trodde det var min?" sa Bill och tittade på Tom och Joel. "Tjenare, ska ni käka snart?"

"Jo, strax. Hur går det med D&D?"

"Det går bra. Vi skulle bara hämta några tärningar. Har ni satt Saras turtärningar?"

"Jag har ingen aning om vart hon lägger dem. Hon lägger dem alltid på olika platser."

"Exakt, Sara. Det är det jag har sagt hela tiden. Om dem nu är dina turtärningar, varför har du ingen fast plats för dem?"

"Jag vet inte, jag brukar lägga dem i lådan."

"Brukar? Du brukar aldrig lägga dem där." Bill vände sig till Tom. "Har ni hört förresten om det som hände med kossan?"

"Klara hette hon. Men ja vi hörde," sa Tom.

"Vet ni vem som gjort det? Var det du, Joel?"

Joel skakade på huvudet. "Nej, varför skulle jag riskera vår plats här i kolonin?" skrev han och kände sig nervös, men dolde det bra.

"Skumt, kossan hade tydligen blivit utsugen på alla organ. Den bara låg där som en tom skinnpåse."

"Men fy fan," sa Sara.

"Vad? Du hörde ju vad han sa."

"Jo men han sa det inte på det sättet. Stackars Klara."

"Jo, det var en fin ko," sa Bill.

"Hur mår Josef? Du borde prata med honom sen, Joel. Ni känner ju varandra bäst," sa Sara.

Joel kände som ett hål hade börjat växa inombords. Hur skulle han kunna ljuga för Josef? varför var han tvungen att suga ut alla inälvor från Klara?

Hatet för sin arm växte djupare.

Dörren öppnades och Sam klev in.

"Hej, kommer ni eller?" frågade hon.

"Jo vi kommer," sa Tom och reste sig från sängen. Bill, Sara, Tom, Joel och Sam gick genom korridoren, nedför trappan till Kärnan. Tom vinkade till Jack som hade börjat duka fram vitlöksbröd, te, kaffe, frukter, gröt och andra produkter de inte haft tillgång till tidigare. I stunden de kom ner kände Joel lyckan av deras framgång, hur de faktiskt gjorde skillnad för kolonin. Glädjen från folket när de kom in i Kärnan gav Joel ett sorts inre lugn. Han hade gjort något gott, något värt.

"Såg du klart filmen?" frågade Jack.

Joel skakade på huvudet. Jack tittade på Tom. Tom ryckte på axlarna. Jack tittade sedan tillbaka på Joel.

"Seriöst? Fortfarande?" frågade Jack.

"Låt han va," sa Sara.

"Ge han tid bara," sa Tom.

Joel rätade till munskyddet och satte sig vid bordet bredvid Sam. Bill och Sara satt bredvid varandra mittemot Joel och Sam. Tom satt bredvid Sam.

"Jäklar, titta på allt detta," sa Sara och började ta av råvarorna. Hon bröt av en bit av det krispiga vitlöksbrödet och hällde upp nybryggt kaffe. Tom tog en skål med krispiga, salta jordnötter. Lukterna påminde om ett rustikt kafé på söder. Borden började fyllas, de mest morgonpigga var där först.

Trädgårdspersonalen gick in i den andra matsalen där kökspersonalen också åt i skift. Joel kände sig tittad på och tänkte att han redan var påkommen.

"Joel," viskade Sam och nuddade hans axel. "Det är ingen som tittar på dig. Alla är upptagna med att äta."

Joel tittade sig omkring och såg hur alla gottade sig i den rika frukosten. Folk skrattade och umgicks med hjärta och värme.

"Vi har gjort det här," viskade Sam. "Frank har gjort oss till hjältar i stort sätt."

Joel tog fram skrivblocket. Sam suckade.

"Jag trodde du skulle börja visa dig," sa Sam besviket.

"Jag ska, men inte nu," skrev Joel och tittade sig omkring. "Tycker du inte

det är konstigt att ingen bryr sig om Klara? Hon dog ju horribelt och ingen verkar orolig?"

Sam läste och tittade sig runt. "Jo, det är sant. Men folk kanske redan vet vad som har hänt. Hon kanske fastnade nära en reva eller nått. Mycket kan ju hända."

"Det var ingen reva i närheten," skrev Joel och kände sig mer dum ju mer han ljög.

"Okej, då har jag ingen aning."

"Så du är inte orolig?"

"Över vad?"

"Att det är någon här som har mördat Klara."

"Mörda en ko?"

Joel gav Sam en seriös blick. Sam ställde ner kaffet med en suck.

"Okej, ja jag fattar att det är allvarligt. Men det är ingen idé att få panik. Ingen annan verkar ju ha fått det. Vi ser vad som händer, okej?"

Joel nickade.

"Snackar ni om Klara eller?"
frågade Tom.

"Ja, Joel undrade vad som kan ha hänt," sa Sam.

"Det kanske är någon mer här som har krafter?" frågade Sam.

"Det tror jag inte," sa Sara.

"Hur vet du det? Är du expert eller?" frågade Jack.

"Nej men ---"

"Men vadå?" avbröt Jack.

"Om du slutar avbryta kanske jag kan komma fram till min poäng."

"Är det så långsökt verkligen, Jack?" frågade Bill.

Jack svarade inte, han drack av sitt kaffe. "Förlåt, jag är bara på dåligt humör."

"Det är sant dock," sa Sara. "Alla är förvånansvärt lugna för att ha fått en av sina kor mördade på så skumt sätt."

"Mördad?" frågade Jack och fnös.

"Men vad annars? Ska hon ha spytt ut alla sina inälvor?"

"Hur ska jag veta?"

"Exakt, hur ska du veta," sa Sara irriterat och hällde upp en kopp kaffe.

Jack bröt av en bit bröd passivt aggressivt och tittade på Sara.

"Vad?" frågade Sara och kastade en nöt på Jacks ansikte.

"Va? Vad fan gör du?" väste Jack och kastade en nöt tillbaka på Sara.

"Vi fortsätter vår dag som vanligt," sa Tom. "Vi ligger lågt och observerar.

Märker vi något så pratar vi om det ikväll."

Joel reste sig och nickade. "Vi ses senare," skrev Joel och ställde undan sin disk och gick ut från Kärnan genom trädgården där några redan satt och fixade med växterna. Joel nickade till Astrid och Fredrik. De nickade tillbaka med vänliga leenden. Obehagligt vänliga. De log, fast inte med ögonen, ögonen sa något annat, något Joel inte kunde förstå än. Det var något med deras ögon som inte stämde överens med resten av deras leenden. Joel rynkade på pannan och gick vidare till ladan. Han stängde dörren bakom sig och såg hur Josef stod i Klaras hytt och skrubgade bort blodet från golvet. Joel närmade sig och knackade på trät. Josef

reste sig upp och torkade svetten från pannan. Han såg inte glad ut.

"Hej, Joel."

"Hej," skrev Joel. "Du hörde vad som hade hänt med Klara väl?"

Josef nickade och fortsatte att skrubba bort blodet. "De hann ta bort hennes kropp innan jag han se den."

"Kanske lika bra."

"Kanske."

"Hur mår du då?" skrev Joel och lutade sig mot väggen.

"Okej."

"Du ser inte okej ut."

"Jag är okej, det var bara en ko," sa Josef irriterat och lugnade sig kort efter med en suck. "Förlåt. Jag är bara glad att det inte hände någon av oss. Fattar bara inte hur det gick till. Ingen vet varför."

Joel kände en klump i magen. Skulle han berätta? Skulle han låta det rinna ut i sanden? Båda valen vägde lika tungt på axlarna.

"Det var jag," skrev Joel rakt ut och ville bara få det överstökad.

Joel såg hur Josef läste texten och fick ett frågande uttryck, som att han inte förstod orden.

"Vad menar du?" frågade Josef.

"Igår. Jag kände ett enormt hunger i mig. Som att det är något som lever inuti mig, som en cancer. Det kändes som kletet skulle äta upp min kropp om jag inte gjorde något åt det."

"Så du dödade Klara?"

"Min jävla arm. Den bara sög i sig allting." Joel satte sig ned på en pall med ansiktet i händerna. Skammen var

djupt ristad. "Jag ville inte ljuga för dig. Jag förstår om du hatar mig framöver."

"Jag uppskattar att du sa sanningen," sa Josef med lugn ton och satte sig på en pall mittemot.

"Vi kan inte säga det här till dem andra," sa Josef.

Joel tittade upp på honom. "Varför inte?"

"Ni har precis blivit hjältar. Frank har jobbat hårt med att måla upp er som en av oss. Kommer det här ut skulle..." Josef avbröt sig. "Vi borde snacka med Frank innan. Han är resonlig. Han kommer veta vad vi ska göra."

"Jag fattar inte hur du kan vara så lugn med allt det här," skrev Joel.

Josef svarade inte.

"Är du okej? Du ser sliten ut."

"Jag sov dåligt."

"Mardrömmar?"

"Nej. Jag har legat vaken och tänkt bara."

"Tänkt på vadå?"

Josef höll på orden ett tag men Joel kunde se att han ville säga något.

"Vadå? Säg bara."

"Dig."

"Mig?"

"Jag ... Jag känner saker," började Josef och kunde inte möta Joels blick.

"Känner saker? Ilska mot mig kanske. Vilket är försåtligt. Jag är hemskt ledsen för Klara. Det kommer aldrig hända igen, jag lovar."

"Men nej, inte det. Jag är inte arg på dig. Jag..." Han stoppade sig själv.

"Vad? Det stannar mellan oss," skrev Joel.

"Jag ... älskar dig," sa Josef med blicken i golvet.

"Du vad?"

Josef tittade upp. "Jag älskar dig."

Joels ögon spärrades. "Du älskar mig?"

Joel reste sig upp och stod med armarna i kors. "Du kan inte älska mig, Josef. Det är fel."

"Du räddade mig," sa Josef.

"Du vet inte vad du känner. du är förvirrad."

Josefs blick blev ilsken. "Säg inte till mig vad jag får och inte får känna. Du är inte min pappa."

"Du kan inte älska mig," skrev Joel och förstod snabbt hur allvarligt Josef såg på det hela.

"Varför inte?"

"För att det är ett brott. Vuxna får inte älska barn, fattar du inte det eller?"

"Så föräldrar får inte älska sina barn?"

"Jo, men jag är inte din förälder."

"Ja det fattar jag väl."

"Bra. Så du älskar mig som du gör en pappa typ? Eller en bror?"

"Nej."

Joel tittade upp i taket av frustration.

"Det gör ju saken ännu värre bara."

"Varför då?"

"Vuxna ska inte ha romantiska känslor för barn. Det är fel. Du vet det."

"Måste det betyda att jag inte får älska dig?"

"Det betyder att du inte kommer få den känslan besvarad."

Josef satte sig och såg förvirrad ut.

"Men ... Du räddade mig. Du räddade

kolonin. Du är en hjälte. Du är min hjälte."

"Jag är långt ifrån en hjälte, Josef. Barn har dött på grund av mig. Min son."

"Det var inte ditt fel."

"Det var mitt fel."

"Enligt dig ja. Men du kan inte direkt fråga dem som dog vad de tycker, eller hur?"

"Jag behöver inte fråga dem. Dem är döda, det är svar nog."

"Det förändrar inte hur jag känner för dig."

"Jag säger inte att det du känner är falskt. Jag säger att det är fel."

"Jag vet att vuxna inte får ha sex med barn," sa Josef med armarna i kors.

"Bra," skrev Joel med händerna på höfterna och en arg blick. "Bra."

"Men att älska någon och sex är inte samma sak."

"Det är för dem flesta."

"Jo men vi är inte dem flesta."

"Josef. Jag älskar inte dig. Okej? Jag är ingen pedofil. Du är en cool kid, jag diggar dig. Men jag älskar inte dig. Hajar du?"

"Du är inte en pedofil för att du älskar mig. Du älskade ju din son."

"Ja för det var min son."

"Kan vi inte älska varandra på olika sätt?"

Joel skakade på huvudet och gick ett kort varv. "Hur kom vi ens in på det här ämnet? Jag trodde du skulle hata mig för att jag dödade Klara?"

"Jag hatar inte dig. Jag kommer aldrig hata dig."

"Du älskar inte mig, Josef. Du är bara förvirrad för att jag räddade dig."

"Du har ingen aning om hur jag känner."

Joel blev frustrerad.

"Kommer du lämna mig nu?"
frågade Josef nervöst.

"Vad menar du? Ingen kan lämna kolonin."

"Kommer du vilja jobba kvar här?"

Joel suckade. "Ja. Jag kommer jobba kvar med dig. Men du måste sluta säga att du älskar mig. Hör folk det kommer alla tro saker om mig."

"Jag kommer inte säga det igen. Förlåt."

Joel tittade ner i golvet. "Du behöver inte ursäkta dig."

"Okej."

Joel tittade upp på Josef. "Felicia då? Gillar du inte henne längre?"

"Jo, antar det. Men jag gillar ju dig också. Min pappa sa att jag inte fick tycka om såna som dig."

"Vuxna menar du?"

"Nej."

"Killar?"

Josef satt på pallen och tittade ner i golvet. "Han sa att det är fel att tycka om samma sort. Han sa att jag har en sjukdom. Det var därför vi skulle till det här huset, för att träffa en doktor som skulle bota mig."

Joel tog ett djupt andetag och kunde knappt tro sina öron.

"Du har ingen sjukdom för att du tycker om pojkar och flickor," skrev Joel.

"Så vad är det för fel på mig då?"

"Det är inget fel på dig, Josef. Det är din pappa som det är allvarligt fel på. Du får gilla vem du vill. Killar och tjejer."

Joel reste sig och tittade sig omkring. "Så vad behövs göras?"

Josef satt kvar i förvirring. "Så jag får tycka dig också."

"Hitta någon i din egen ålder först. Felicia eller någon annan pojke, jag bryr mig inte, sålänge det inte är någon vuxen."

Josef reste sig och såg ut att ha förstått. "Vi behöver fodra korna och mocka dynga," sa han och greppade en spade. "Jag kan ta dyngan om du fixar fodret."

"Okej," skrev Joel och greppade en höbal.

"Får jag komma på festen ikväll?"
frågade Josef.

"Kan jag hindra dig?"

"Nej."

"Dåså. Så länge du inte går runt och säger till folk att du ... Du vet. Säg inte dem orden." Joel suckade och klev ut i hagen med höbalen. Josef klev ut i hagen och stängde dörren efter dem. Joel började sprida ut höet i matkaret medan Josef började mocka dyngan.

"Hur var det försten?" frågade Josef.

"Hur menar du?"

"Inne i revan. Såg ni något coolt?"

"Något coolt?" skrev Joel och greppade en höbal till. "Beror på vad du menar med coolt."

"Ja men du vet. Såg ni något intressant?"

"Coolt eller intressant? Det är två olika saker."

"Men vad fan, Joel. Driver du igen eller?" suckade Josef och skyfflade skit med spaden.

"Vi såg en del skumma saker. Jag blev förgiftad och kunde inte använda min kraft. Det var rätt intressant."

"Drack gift? Så du dog inte?"

"Jag står ju här, så uppenbarligen inte," skrev Joel. "Vi träffade en varelse som vi fick ställa en fråga till. Vi kunde ställa vilken fråga vi ville och vi skulle få ett svar. Men eftersom vi letade efter Älderminnet kunde vi bara ställa just den frågan. Så det var coolt."

"Vad skulle du ha viljat fråga då? Om du fick ställa en till menar jag."

"Om döden kanske. Vad som händer när man dör," skrev Joel.

"Vill man verkligen veta det? Tänk om det är ingenting?"

"Har du en bättre fråga eller?"

"Är du rädd för att dö?" frågade Josef och undvek Joels fråga.

"Klart? Är inte alla det?"

"Efter allt du upplevt. Efter allting med revor och sånt. Är du fortfarande rädd för att dö?"

"Ja? Är inte du?"

"Jag vet inte längre. Tänk om revorna är där man hamnar när man dör."

"Det hoppas jag verkligen inte."

"Kanske det skulle vara min fråga. Vad revorna är för något," sa Josef och torkade svetten från pannan.

"Vem är Lokföraren," skrev Joel.

"Det är något jag skulle vilja veta."

"Varför drömmer man?"

"Det är en väldigt bra fråga. Som sagt, väldigt segt att vi inte kunde ställa fler frågor."

"Låter som en anden i lampan figur ni stötte på."

Joel spred ut det sista av höet han höll i och gick fram till en av de andra korna och strök den över huvudet. Det var en vacker vareelse. Joel hade aldrig riktigt träffat kossor innan. Det enda han visste om kor var att det var synd om dem för att de var en del av köttindustrin. Men att se dem i hagen var något annat.

Kapitel 22. Bördans mittpunkt.

Joel låg vaken. Klockan var mitt i natten. Tankar om döden stod högt i

hans sinne. Inte att han var rädd för döden. Snarare varför döden skulle vara en sådan viktig del av livet. Ett liv utan död skulle inte vara något liv värt att leva. Tankarna snurrade och vred på sig tills han satte sig upp och torkade svetten från pannan. Alla andra låg i tung sömn. Joel tittade under sängen och skulle ta fram Rut. Men den var borta. Han klädde på sig kläderna, gick ner till Kärnan. Det var tomt. Inte ens Ronja och Jack var uppe och snackade. Han gick ut ur kärnan till trädgården och kände den svala brisen. Inga var ute. Det enda som drog hans uppmärksamhet var ett varmt ljus kommandes från ladan. Full av frustration gick han mot ladan tills han kom till ladudörren. Han vilade sig mot trät och tog några djupa andetag för att

lugna ner sig, sedan öppnade dörren försiktigt. När han klev in var det mörkt överallt förutom en plats. Det var ett bås där han hörde röster. Han hörde barns röster. Joel smög fram i mörkret och kom närmre då han tillslut hörde Josefs röst som tycktes berätta något.

"Vems tur är det nu? Ted, ska inte du testa?" frågade Josef.

"Vet inte om det är säkert," sa Ted.

"Är du feg eller?" sa Felicia. "Kom igen, du kommer inte ångra dig."

Joel tittade upp från bakom stallväggen och såg hur Josef och fyra andra i liknande ålder satt i en ring med Rut liggandes i mitten.

Joel drog upp stalldörren och såg hur de alla vände sig mot honom med stirrande blickar.

"Men shit, måste du skrämma oss sådär eller?" sa Felicia.

"Vad gör du här?" frågade Josef nervöst.

Joel pekade på Rut.

"Ta det lugnt, Joel," sa Rut. "De ville bara få återuppleva sina minnen, och dela med sig av varandras minnen."

Joel tog fram sitt skrivblock och började skriva i sin irritation. "Så du kan dela andras minnen nu också?"

"Ja det kan jag," sa Rut.

"Man kan välja om man vill uppleva sina egna minnen eller låta någon annan uppleva dem," sa Josef.

Joel vände blad i sitt skrivblock.

"Varför skriver du med penna när du kan skapa bokstäver med din arm?" frågade Ted.

Joel tittade med rynkad panna på Ted, sedan på Josef frågandes.

"Sorry, låt mig presentera alla. Det här är Ted, han är tio år. Det här är Hav, hon är elva år. Hanna, tolv år. Sen har vi Felicia, fjorton år."

"Varför har du fortfarande munskyddet på dig?" frågade Hanna.

"Jag trodde du var modig," sa Felicia.

Joel tittade på sitt skrivblock och stoppade ned det i fickan. Han tog bort sitt munskydd långsamt och stoppade det i fickan.

Alla barn stirrade på honom, vilket Joel fann otroligt obekvämt.

"Varför använder ni Rut?" skrev Joel.

Barnen fortsatte att stirra på Joels kletarm och hur bokstäverna flöt i luften.

Joel pekade på sin text han skapt.

"Jooo, alltså," började Josef. "Vi ... Jag ville bara visa de andra barnen ett sätt att kunna uppleva sina bästa minnen. Alla här har förlorat sina föräldrar. De kom liksom aldrig med hit."

"Så alla ni har kommit hit på egen hand?" frågade Joel.

"Min mamma och pappa dog av Frank från en annan verklighet. De bad mig att fly in på toan. Men när jag öppnade dörren igen var jag här i kolonin," sa Ted.

Joel kände sig sorgsen att behöva höra en såpass hemsk historia från en tioåring.

"Jag skulle bara gå till köket," sa Hanna. "Vi hyrde huset av Frank. Jag visste inte att det skulle vara ett magiskt hus."

"Det är ingen magi," suckade Felicia.

"Vad skulle du kalla det då?" frågade Hanna.

"Jag vet inte. Det är iallafall inte magi."

"Vad tror du det är, Joel?" frågade Hanna.

"Jag vet inte," skrev Joel. "Men ni kan inte använda Rut."

"Varför inte?" frågade Hav. "Varför får bara du och dina vänner använda den?"

"För jag vet inte vad Rut är för något."

"Hon visar minnen," sa Ted.

"Vi vet inte vad för skada den kan göra."

"Om du oroar dig att vi ska fastna i den så behöver du inte oroa dig. Vi är

alltid flera när vi använder den, och vi har alltid en tidsbegränsning," sa Hanna.

Joel kände frustrationen. De hade en poäng, men han visste inte heller vad Rut vad för något.

"Ni kan inte använda den."

"Varför inte? Den hjälper oss när vi saknar våra föräldrar," sa Hav.

"Hur ska ni komma över dem om ni alltid blir påmind om dem? Det är inte hälsosamt att påminna sig själv hela tiden."

"Joel, fattar. Vi vill bara må bra," sa Josef.

Joel tog ett djupare andetag och kände hur armen värkte. Hungern började komma tillbaka. Han kände sig febrig och lutade sig mot väggen.

"Hur mår du?" frågade Josef och reste sig upp.

Joel tittade på barnen och ner på sin arm. Han vände sig om och stapplade ut i stallkorridoren. Huvudet bultade som om han hade hög feber, armen kändes som om den hade domnat bort. Joel ramlade ner på golvet. Josef försökte hjälpa honom upp.

"Håll dig borta," skrev Joel och reste sig på svaga ben och ramlade ut genom dörren på gräsmattan utanför. Joel låg och skakade i sitt kallsvett. Han stirrade upp i den nattsvarta himlen och trodde att han skulle dö. Hela kroppen värkte. Josef kom ut och satte sig bredvid honom.

"Stanna kvar där inne," sa Josef till dem andra.

Felicia nickade och stängde
ladudörren.

"Är det armen?" frågade Josef.

Joel började skaka mer och kunde
inte styra sina spasmer.

"Joel. Du styr armen, intet tvärtom
okej," sa Josef med tydlighet. "Du styr
armen. Fokusera."

Joel blundade och kände hur smärtan
blev värre, det kändes som hungern
skulle förtära hans inre.

"Här," sa Josef och la Joels kletarm
på sitt bröst. "Ät mig om du måste."

Joel öppnade ögonen och såg hur
Josef satt med stängda ögon. Joel
kämpade med all sin kraft att inte låta
hungern förtära Josef. Joel lyckades få
kletarmen tillbaka och hungern
försvann.

Josef öppnade ögonen med ett leende. "Du lyckades."

Joel tittade upp i den nattsvarta himlen och andades tungt genom näsan.

"Hur mår du?" frågade Josef.

Joel ställde sig upp. "Du kunde ha dött," skrev Joel. Både arg och tacksam på samma gång. "Varför lyssnade du inte? Varför sprang du inte iväg? Du visste ju vad jag hade gjort med Klara."

"Jag visste att du inte skulle döda mig."

"Hur visste du det?"

"Jag älskar dig."

Joel vände sig om och kliade sig i nacken. "Vad har vi sagt om det."

"Förlåt."

Joel samlade tålamodet och vände sig till Josef. "Du måste lyssna på mig nästa gång."

"Vi måste snacka med Frank. Han kanske kan hjälpa dig," sa Josef.

"Hurdå?"

"Jag vet inte, han brukar ha en plan."

"Det går inte att hugga va armen, jag har redan försökt," skrev Joel och såg hur de andra barnen tittade ut genom fönstret bakom Josef.

"Tror du dem är skrämnda nu?" skrev Joel.

"Tror inte det. Dem har varit med om värre. Vi går och kollar om Frank är vaken."

"Nu?"

"Han har en öppen dörr policy. Man kan alltid komma till han med frågor."

Och han är oftast vaken långt in på nätterna."

"Så när sover han då?"

"Jag sover i revan. Han sparar tid på det sättet säger han. I kolonin vill han vara vaken så mycket han kan. Och du vet ju hur det funkar. Ett år inne i revan är en timme här utanför. Så han kan enkelt sova länge och kliva ut i kolonin sen igen."

"Borde inte alla göra det?"

"Han säger att han gör det som en uppoffring. Han vill att alla i kolonin ska få ett såpass normalt liv som möjligt."

"Har ni pratat mycket eller?"

"Vi har pratat en del i början."

"Vad tror du han är för något?"

skrev Joel medan de gick in till ladan.

"Vad menar du?"

"Jag vet inte," skrev Joel och pekade på Rut. "Jag tar med mig den tillbaka. Vill ni ha den måste ni fråga först. Okej? Och ingen mer får veta om den."

"Okej, deal," sa Felicia.

"Ingen mer vet om den väl?"

Barnen skakade på huvudet.

"Bra." Joel stoppade ner masken i fickan. "Ni borde gå och lägga er. Det är en stor fest ikväll," skrev han och gick ut ur ladan, gick genom trädgården och in i Kärnan. Det var fortfarande tomt och mörkt. Endast ljudet av ventilationen i taket hummade. Han satte sig vid det tomma bordet i mörkret och tänkte igenom allt de hade gått igenom. Dörren öppnades och Josef klev in i kärnan.

"Sitter du här själv?" frågade Josef och satte sig vid bordet bredvid Joel.

Joel stirrade ner i bordet.

"Ska vi gå och snacka med Frank då?" frågade Josef och reste sig upp.

Joel reste sig och följde Joel en våning ner till källarvåningen. De följde korridoren tills de kom till Franks kontor. Dörren var stängd. Joel tittade på Josef.

"Ska vi knacka eller lämna ett meddelande eller vad?" skrev Joel.

Josef knackade hårt på dörren. Joel kände sig dum att behöva väcka Frank.

"Kommer du ihåg vad jag sa. Han när nästan alltid vaken. Han sover i revan. Han får sina timmars sömn och för oss är det bara några sekunder eller minuter."

Dörren öppnades av Frank som stod i öppningen.

"Välkommen. Kan ni inte sova?"
frågade Frank vänligt och backade in i rummet. "Kliv in."

Frank gick och satte sig vid sitt belamrade skrivbord. Det var fullt med gamla böcker, ritningar och papper.

"Jag försöker själv lista ut min roll i det hela," sa Frank med en suck medan han bläddrade genom sina papper.

"Är inte din roll att tjäna maskinen?" skrev Joel.

Frank stängde en tjock bok. "Vet du hur universum startade?"

Joel och Josef tittade på varandra.

"Nja, ingen vet riktigt," skrev Joel.

"The Big Bang theory du vet. Teorin om den stora smällen som startade allting. En teori som är accepterad av större delen av befolkningen. En teori som har gett oss alla en form av

trygghet i vår skapelse. Vi alla måste ha en bild av hur allt började. Vissa har sina gudar, vissa har vetenskap, vissa har teorier."

Joel och Josef stirrade i tystnad.

"Maskinen funkar på samma sätt för kolonin som Big Bang gjorde för världen. Vi alla behöver något högre att tro på. Alla behöver det. Det är en trygghet. I min koloni är det Maskinen som för oss samman."

"Så du vet inte om vi kommer kunna komma härifrån?" frågade Josef.

"Jodå. Jag vet att det finns något. Jag vet bara inte exakt vad det är för något. Jag håller på att lista ut det. De högre uppsatta vägrar förklara allting för mig. De säger att inom sin tid kommer jag få veta." Frank tog ett djupt andetag. "Det är så skönt att kunna

prata om det här med någon. Jag är glad att du upptäckte mig, Josef. Känns befriande på något vis."

Frank lutade sig fram med armbågarna på skrivbordet. "Men jag vet att ni inte kommer ... skvallra om detta för någon. Ni vet hur skört det är att upprätthålla något så stabilt som vi har det här."

Frank såg trött ut med djupa påsar under ögonen. Han lutade sig tillbaka i fåtöljen. "Så." Han slog ihop sina händer. "Vad hade ni på hjärtat?"

"Joel mördade Klara," sa Josef rakt ut.

Joel sparkade på Josefs fot.

"Är detta sant, Joel?" frågade Frank.

Joel kliade sig i nacken. "Alltså, jag mördade henne inte. Min arm tog över

mig. Jag kände ett hunger jag inte kunde kontrollera då. Men nu kan jag det."

"Du ljuger nu," sa Josef. "Han fick precis ett anfall eller något liknande. Jag tror att hans arm behöver äta."

Joel gav Josef en arg blick.

"Lugn, Joel. Ingen av er kommer bli utslängd. Ni är båda en del av kolonin, en del av Maskinen." Frank lutade sig fram. "Så du behöver konsumera djur? Eller snarare din ... passagerare."

"Jag tror det."

"Räcker inte maten ni får?"

"Jag kände ett djupare sug. Som ett sug på allting som finns i en kropp. Blod, ben, benmärg, organ, mineraler, vitaminer, blodkroppar, allting."

Frank öppnade en av sina böcker och läste några stycken innan han stängde boken.

"Jag tror jag vet vad du behöver," sa Frank och tittade på Josef. "Jag vill att du lämnar oss ifred."

"Men, Frank jag ---"

"Vill du komma på festen ikväll?"

"Ja?"

"Lämna oss ifred då," sa Frank bestämt."

Josef suckade surt och gick ut ur rummet. Dörren lämnades med en glipa öppen. Frank pekade på dörren. Joel vände sig om och såg hur Josef tittade in genom dörrspringan. Joel stängde dörren helt och vände sig till Frank.

"Jag vill inte att Josef ska behöva veta det här," sa Frank och öppnade en

lucka i väggen och knappade skrev in något som Joel inte kunde se.

Frank gick till den andra sidan av väggen där han öppnade en hemlig dörr som gled åt sidan. Inne i det hemliga rummet var dovt belyst och bestod av olika plastmöbler, i mitten fanns ett bord. I golvet fanns det en gallerbrunn.

"Vad är det här?" skrev Joel, orolig att han skulle bli instängd.

"Oroa dig inte. Det här rummet är inte byggt till dig från början. Men jag fick mig en idé när du började prata om dina begär."

Frank gick in i rummet och satte sig vid plastbordet på en plaststol. Joel satte sig mittemot Frank.

In i rummet kom en man klädd i en orange overall. Såg ut som en typisk

fångklädsel med ett nummer på bröstet. Den väderbitna mannen klev in i rummet med bakbundna händer och kedjor kring fötterna.

"Sätt dig," sa Frank och drog ut en stol till mannen. "Dem har informerat dig om kontraktet väl?"

Mannen nickade.

Frank log. "Bra," sa han och la fram ett papper framför mannen och stoppade en penna i hans mun. Joel kände sig djupt obekvämt.

"Lugn, Joel. Den här mannen heter Lars. Vet du vad Lars har gjort?"

Joel skakade på huvudet.

"Vill du själv berätta, Lars? Vill du berätta vad du gjorde med din familj?"

Joels obekvämhets började sakta omvandlas till något annat.

Mannen stirrade med en argsint blick.

"Inte?" sa Frank och skrockade. "Okej. Lars här vaknade mitt i natten, sen smög upp till sin dotters rum med en såg och sågade av hennes huvud. Efter det gick han till sin fru och våldtog henne, sedan sågade av hennes huvud också. När polisen kom till platsen satt Lars här med sin dotters och frus huvud i sitt knä i soffan och tittade på film."

"Det var inte jag," sa mannen.

Frank skrattade. "Det var inte du nej. Precis. Det är så det brukar vara." Frank reste sig med ett trött stön och kopplade loss mannens fotkedjor och handbojorna.

"Joel, jag tror inte jag behöver berätta vad du ska göra."

Joel ville skriva men vågade inte framför mannen. Det tog stopp, som en sorts prestationsångest. Frank gick ut ur rummet och stängde dörren. Joels hjärta hamnade i halsgropen. Mannen log och reste sig upp.

"Vill du veta vad som stod i kontraktet?" frågade mannen.

Joel backade runt bordet.

"Allt jag behövde göra var att döda dig om jag ville gå fri. Om jag lyckades skulle jag till och med få mitt brottsregister rensat."

Joel stod med bordet mellan han själv och Lars. Joel höll upp sina händer medan Lars sakta gick runt bordet.

"Vet du varför jag dödade min familj?" frågade han och välte bordet åt sidan. "Djävulen viskade det i mitt öra. Han viskade sanningen om vad min fru

hade gjort. Och för att tjäna honom var jag tvungen att offra min familj."

Allt kändes bisarrt. Det kändes otroligt verkligt, men också enastående påhittat. Var mannen verkligen den han sa? Rädslan Joel kände var dock grundad. Manne tog ett språng fram och greppade Joels hals och tryckte honom mot väggen. Luften försvann sakta medan Lars grova händer hade lindad sig runt hela Joels hals. Lukten av sprit och svett fuktade hela rummet. Luften hade börjat tagit slut, såväl som empatin för mannens välmående. Mannen slet bort Joels munskydd. Joel kände sig naken då mannens blick krympte. I symbios med sig själv lät han sin arm formas till det svarta kletet. Ett dussintals tentakler satte sig på mannens kropp. Mannen skrek i smärta,

bakade bak och försökte desperat dra bort alla svarta, smala slangar som hade borrar sig in i honom. Mannens ögon spärrades upp.

Joel såg att mannen kissade på sig, sket på sig och hur tårar rann längst hans kinder. Joel var i full koppling med mannens sinne. Joel kände mannens känslor och såg spegelreflektioner av hans tankar, som ett snabbt bildspel. Mannens inre började pumpas ur hans kropp och in i Joels tentakler och in i kletarmen. Mannen blev inom kort en tom skinnpåse som föll till golvet. Blod blandat med andra kroppsvätskor rann ner i brunnen. Joel gled ner till golvet, stirrandes på mannens blöta skinnstrumpa till lik. Tankarna blev inte lika mörka som han hade förväntat sig. Det kanske var tanken med varför Frank

presenterade mannen på det sätt han gjorde.

Dörren öppnades och Frank klev in belåtet.

"Hur känns det?" frågade Frank medan han rullade in en tunna. Han tog på sig ett par gummihandskar och la skinnpåsen i tunnan. "Mätt?"

"Det känns bra," skrev Joel. "Hur ofta kommer jag behöva göra det här?"

"Så fort du känner behovet så kommer hit till mig. Det finns fler av såna som han kan jag säga." Frank stängde locket på tunnan och tog av sig handskarna. "Du räddade min koloni. Det här är det minsta jag kan göra. Gåvan du har är något jag aldrig trodde någon människa skulle kunna besitta."

"Så du vet varför jag har den här armen?" skrev Joel.

"Nej. Jag har ingen aning. Jag har bara hört genom historierna att folk har försökt att få den kraften förut. Jag vet inte syftet med den. Inte du heller antar jag."

Joel gick ut ur rummet och höll armarna över huvudet. Frank rullade in tunnan i en av revorna och satte sig i fåtöljen.

"Jag föreslår att du går och vilar upp dig. Ikväll kommer du visa vem du är på riktigt. Folket vet redan. Vi vill bara se dig acceptera det."

Joel nickade och kunde inte riktigt tänka på vad Frank sa. Joel gick ut ur Franks kontor, stängde dörren och gick genom den långa korridoren tills han kom till ett av förråden. Han satte sig längst in i förrådet bland alla lådor och förvaringshyllor.

"Är allt okej?" mumlade Rut inne i fickan.

Joel drog fram Rut.

"Är du okej, Joel?"

"Jag har precis mördat någon," skrev Joel.

"Det finns olika nivåer av mord."

"Vad snackar du om?"

"Tänk dig att någon ... Låt oss kalla Han Kalle, mördar en person som heter Rolf. Tänk om Rolf skulle ha förstört hela jorden om Kalle inte mördade Rolf. Har Kalle mördat någon eller har Kalle räddat någon?"

Joe stirrade på Rut.

"Är du en Kalle eller en Rolf?"

Joel tänkte efter. "En Kalle."

"Bra. Då är det inget att tänka på. Vill du använda mig?"

"Har du fått tillbaka några fler minnen? Varför du kom hit eller något?"

"Nej. Inget nytt har kommit tillbaka."

Joel vände på Rut och satte den på sitt ansikte. Joel sveptes in i ett mörker av sitt inre.

Några timmar senare.

Joel öppnade sina ögon och såg Jack ståendes framför sig.

"Vad fan pysslar du med?" Jag trodde du sa att vi inte skulle använda Rut själva?"

Joel reste sig upp sakta och tittade sig omkring. Han var kvar i lagerrummet.

"Hur länge har jag varit här?" skrev Joel.

"Hur ska jag veta? Jag skulle bara komma ner för att hämta lite skit till köket. Du borde gå upp och lägga dig."

Joel skämdes och såg att Jack märkte det.

"Ta det lugnt. Det här stannar mellan oss. Gå upp och lägg dig," sa Jack och la ner olika konserver i sin korg. "Här." Jack gav Joel ett munskydd.

"Tack," skrev Joel, tog på sig munskyddet och gick ut ur rummet.

Han vandrade med tunga steg genom korridoren och stötte på Ali och Mårten som stod och reparerade rören i taket.

"Tjenare, Joel. Vi ses på festen ikväll väl?" frågade Ali.

Joel nickade.

"Coolt, ses då."

Joel skyndade sig upp för trapporna till Kärnan där det var fortfarande glest på folk. Några satt vid borden och spelade brädspel och drack kaffe.

Sara och Bill satt tillsammans och gick igenom D&D korten med Danne och Lilly.

"Tjenare. Vart har du varit hela kvällen?" frågade Sara.

Joel nickade och gick snabbt förbi dem utan att skriva något.

"Okej, ses sen då," sa Sara.

Joel skyndade sig upp för trapporna och gick hastigt genom deras korridor som tycktes ha förändrat sig. Tapeterna var annorlunda. Träreglarna hade vridit sig. Joel kände sig yr och tryckte upp dörren och ramlade in i rummet.

Tom och Sam satte sig upp i sängen.

"Vad har hänt?" frågade Sam och försökte hjälpa Joel upp på fötter.

"Hallå? Kan du hjälpa till lite eller?"

"Förlåt, jag är bara trött," sa Tom och reste sig upp.

"Jag tror Joel klår dig på den fronten. Kolla på han. Senast jag såg han såhär däckad var när vi söp ner oss i ladan."

"Har du druckit eller?" frågade Tom och bar upp Joel med enkelhet och la han på sängen.

"Jag är bara trött," skrev Joel. "Nej jag har inte druckit. Jag har bara snackat med kidsen att inte sno Rut." Joel drog fram Rut och la henne i lådan under sängen.

Sam och Tom tittade på varandra med fundersamma blickar.

"Är du säker?" frågade Sam. "Du ser helt körd ut."

"Jag behöver bara sova lite."

"Ska jag väcka dig senare eller?"

"Kan du meddela Josef att jag inte kan svara idag."

"Är det så illa?"

"Jo, jag känner mig sjuk."

"Alright, jag meddelar Josef efter frullen."

"Tack," skrev Joel och lade sig på rygg och slöt sina ögon.

Kapitel 23. Orkanens öga.

Det dova dunket av hjärtat dånade över himlen. Han svävade över en massiv labyrint och kunde se mitten av den. I mitten fanns ett gigantiskt hjärta som pumpade. Varje pump dånade. Joel kände hur sitt hjärta slog i samma takt som hjärtat i labyrinten. Luften var

tung att andas. Nästa stund flög han i ljudets hastighet mot mitten av labyrinten och stannade framför det massiva hjärtat som stod som ett höghus över Joel. Han kände sig som en liten myra framför en Jätte. Fötterna började sjunka ner i marken. Han kämpade för att gå mot Hjärtat. Med varje steg blev allting tyngre. Luften blev mer syrefattig, marken blev kladdigare, som att gå i djup lera. Ju närmre han kom hjärtat ju hårdare pumpade hjärtat. Joel höll för sina öron.

När han kom fram började han gräva in sina händer i hjärtats köttvävnad. Han grävde längre in tills han kom in i en kammare av kött och vävnad. Han såg något i mitten av kammaren. Det var en dörr med en cirkel ovanför sig. Joel gick mot dörren och la handen på

handtaget. Han försökte att trycka ner handtaget men det gick inte. Han sögs sakta tillbaka ut ur hjärtat och upp i luften bort från labyrinten.

"Joel, vakna. Joel, det är dags," sa Sam.

Joel öppnade ögonen och reste sig upp i sängen. Sam satt bredvid.

"Mardröm?" frågade Sam.

"Hur länge har jag sovit?" skrev Joel och tittade sig omkring. Han var tillbaka i kolonin.

"Du slocknade direkt när du la dig. Festen är snart klar."

Joel kände en extrem huvudvärk.

"Juste, festen ja."

"Är du redo att visa dig? Frank sa till mig att förbereda dig."

Joel reste sig upp på fötter och lutade sig mot sängen.

"Hur är det?" frågade Sam oroligt.

Joel skakade på huvudet och vände sig till Sam med en obekymrad blick. Han ville inte att hon skulle oroa sig.

"Allt är bara bra. Jag är redo," skrev Joel och klädde på sig.

"Efter festen kanske vi kan, du vet," sa Sam flörtigt.

Joel klev i sina skor. "Ska vi gå?"

Sam gick och öppnade dörren. "Är du redo?"

"Jag vet inte. Varför frågar du mig hela tiden?" skrev Joel av irritation.

Sam tittade ner i golvet. "Jag menade inte att vara jobbig."

Joel kände sig dum och gick fram till henne och la sin hand på hennes rygg. "Förlåt. Jag har bara mycket i tankarna. Jag har konstiga mardrömmar som känns så himla verkliga. Och hur

kommer folk se på mig när jag visar min kraft?"

"Folk kommer inte bry sig. Folk vill att du visar dig. Jag har hört folk prata om det i veckor."

"Såpass alltså."

"Ja."

"Lika bra att få det här överstökad då." Joel tog på sig munskyddet.

De klev ut ur rummet, stängde dörren och gick genom korridoren. Joel såg hur korridoren såg normal ut. Det fanns inga vridna vinklar eller märkliga mönster.

"Tror du det kommer funka?" skrev Joel.

"Ja."

"Jag menar kolonin. Hur vet du att det inte kommer bli som din förra."

Sam tänkte efter en stund innan hon svarade. "För det här är grundat i verkligheten."

"Det är så mycket som kan gå fel här. Revor, dörrar, Frank."

"Tänk dig allting som kan gå rätt," sa Sam och tog Joels hand och stannade. De tittade på varandra. "Vi alla kan skapa ett liv här. Jag vill att du vågar kliva ombord på den idén, Joel. Till och med Jack försöker."

"Jag är ombord."

"Nej det är du inte. Jag ser på dig varje dag att du kämpar. Vi kommer aldrig komma tillbaka. Det här är vårt hem nu. Efter allt vi genomgått måste vi iallafall försöka. Vi alla har förlorat så mycket." Sam tittade ner. "Men jag måste tro på att allting som har hänt har hänt av en anledning. Att vi alla är här

av en anledning." Sam tittade på Joel.
"Förtjänar vi inte att vara lyckliga igen?"

Joel tänkte efter. "Jag vet inte. Gör vi det?"

"Jag tycker att vi gör det. Se den här festen som en nystart till ett bättre liv."

Joel och Sam gick ner för trapporna tills de kom till Kärnan som var omgjord till en stor festlokal med musik, neon och olika strålljus. Salen var full med alla medlemmar som minglade, alla klädda i sina finkläder. En scen var uppbyggd där Frank stod med en mikrofon.

"Och här kommer han. Mannen som räddade hela vår koloni!" sa Frank högt och tydligt och pekade på Joel med hela armen.

Alla kolonister applåderade.

"Du är bäst!" ropade Javier.

"Ja visst är han. Vänta tills ni får se resten. Kom upp på scen, Joel," skrockade Frank med en välkomnande gest.

Joel tittade på Sam. Sam nickade tillbaka.

"Nystart," sa hon och klappade han på ryggen.

Joel såg Tom, Jack, Bill och Sara i publiken som också såg glada ut för hans skull. Joel kände sig inte bekväm. Det var inte bara han som hade räddat kolonin. Han hoppades på att hans vänner inte skulle titta snett på honom. Joel klev upp på scen och ställde sig bredvid Frank som var klädd i pompösa, glittrande tyger.

"Titta ut i publiken, Joel. Titta på alla människor som står här. Alla här är

människor du har räddat livet på," sa Frank och pekade ut i publiken.

Joel stod med händerna klistrade på sina ben och kände hur hjärtat dunkade hårdare.

"Du, Joel. Du är vår grundpelare, vårt solljus. Du är den som vi alla kommer minnas tillbaka till. Du förtjänar denna hyllning, denna fest."

Frank ställde sig framför Joel, sänkte mikrofonen och pratade med honom i lägre ton. "Är du redo att visa din sanna form?" Frank visade en svamp som lyste orange. "Jag vet att du är nervös. Ta den här så kommer saker kännas lättare. Kolonin behöver dig. Jag behöver dig."

Joel tog emot svampen och stoppade den i munnen. Frank log och vände sig till publiken med mikrofonen.

"Käraste. Det ni alla redan vet kommer ni nu få se. Det enda Joel behöver är allas kärlek och förtroende. Han har fått en gåva från Maskinen som kommer kunna hjälpa kolonin i all framtid. Vi ska vara tacksamma att just vi har fått en sådan Gud som kan bo med oss simpla tjänare." Frank ställde sig framför Joel och drog upp dragkedjan på hans tröja och slet av den. Joel stod i bar överkropp. Han svettades och kände hur svampen hade börjat kicka in. Frank tog fram en skål med svart klet som han doppade sina fingrar i.

"Prisa Maskinen," sa Frank och målade en svart cirkel på Joels bröst.

"Prisa Maskinen!" ropade kolonisterna.

Joels hjärna hade en blivit till en biokemisk fest. Rummet tycktes förändra

form och färger. Han greppade sitt munskydd och kastade den på golvet. När han höjde sin arm formades den till det svarta kletet. Folk jublade och Joel såg hur folk åt svampar i publiken. Frank pekade på Sam och vinkade åt henne att komma upp på scen. Sam klev upp på scen och ställde sig bredvid Joel med ett brett leende av ren lycka.

"Jag vill visa er något. En gåva Joel kan ge oss alla," sa Frank och la sin hand på Joels axel. "Joel kan binda oss samman, både kropp och sinne."

Joel var i en dvala av skönhet och njutning. Han kunde inte längre bry sig om vad som hände, han bara följde Franks röst och instruktioner. Musiken i bakgrunden gav vibrationer som han kunde se färdas genom luften. Som färg i vatten var musiken i luften.

"Jag vill att du visar oss, Joel. Visa oss vad du kan göra tillsammans med Sam. Visa hur vi alla kan koppla oss samman till att bli en enhet."

Sam åt en svamp och tittade på Joel med glädje. Joel tittade frågandes på henne. Sam nickade och slet av sig tröjan och satte sig på knä. Joel satte sig på knä framför henne och lät några tentakler fästa sig på hennes huvud. Hon blundade.

Frank ställde sig bakom Joel och pratade med passion. "Det ni bevittnar är en biokemisk koppling mellan Joel och Sam. Allt Joel och Sam känner delas mellan dem båda. Precis som djur kan dela information med sina lukter. Det Sam känner kan också Joel känna. Det Joel känner kan också Sam känna. De delar minnen, känslor och tankar med

varandra. De delar sin själ med varandra."

Joel tittade på Sam som blundade i sin njutning. Joel fortsatte tills de båda började skaka smått av överstimulans. Joel kände Sams känslor. Hon var kär i Joel. Endorfinerna sprudlade som en explosion. Joel visste att Sam visste. Joel kände detsamma för Sam. Joel lossade sina tentakler och lät dem glida in i armen. Joel och Sam reste sig upp och tittade sig omkring, det var svårt att fokusera. Publiken applåderade som om de hade gjort någon form av uppträdande. Svampen hade helt suddat bort hans mörkare tankar som hade klippt hans vingar i alla år. Joel kände sig för första gången fri. Där stod han, halvt naken och alla ögon på sig och fri från bekymmer. Fri från tankar om

vad folk trodde och tänkte om honom. Han hade fått en social sköld. Frank skrattade och höll ut sina armar som en cirkusdirektör gör framför en publik.

"Ni där, Javier, Tim, Ronja. Kom upp på scen," sa Frank och visade med handen för dem att komma upp.

Ronja, Javier och Tim klev upp på scen och såg lika glada ut som alla andra.

"Välkomna. Vad vore köket och trädgården utan er. Ge en applåd för dessa underbara människor," sa Frank och visade subtilt att Sam kunde kliva ner. Joel såg hur Sam gav honom en kärleksfull blick innan hon klev ner från scenen och ställde sig med Bill och resten av gänget.

"Joel, jag vill att du visar Javier, Ronja och Tim det du gjorde med din

käraste Sam. Var inte blyg. Du har makten att koppla oss samman, att ge oss en inblick i varandras sinnen."

Joel var full av svampkraft och kunde inte ens slå en tanke åt varför han inte skulle göra det. Joel formade tentakler som kopplades mellan Ronja, Javier, Tim och Joel. Frank stod med stirrande blick.

Joel startade igång och en flodvåg av information fyllde hans kropp. Känslor, tankar och stimulering från tre andra var en ny nivå av extas han inte känt tidigare. Det var som att allt hade förhöjts till nya höjder. Joel såg hur Ronja stönade, Javier hade stånd och Tim blundade med öppen mun.

De var alla i trans. De alla delade varandras själar. Joel drog på intensiteten och såg hur alla tre fick en

blixt av eufori så deras kroppar skakade. Efter lät han sina tentakler åka in i armen. Ronja, Tim och Javier tittade på varandra i en förvirrande glädje. De skrattade och tittade på Joel.

"Ni ser. Joel kommer kunna koppla samman våra själar," sa Frank och la sin hand på Joels axel. "Nu älskar vi varandra natten lång."

Musiken höjdes, basen vibrerade och ljuset studsade likt på en dansklubb.

Ronja, Tim och Javier gick ner på dansgolvet och började dansa. Frank gick också ner på dansgolvet där han började dansa med dem andra.

Joel klev ner på dansgolvet till Bill, Sara, Jack, Tom och Sam.

"Vilken prestation alltså," sa Jack och klappade Joel på axeln.

"Hur känns det att vara fri nu och inte behöva gömma dig längre?"
frågade Sara.

"Det känns bra," skrev Joel. "Känns jävligt bra."

"Kan tänka mig," sa Bill.

"Du borde göra det med alla här i rummet," sa Jack.

Joel tittade på Jack. "Är du seriös?"

"Ja? Varför inte?"

"Jag vill inte göra det på alla oss. Det känns fel," skrev Joel.

"Inte oss. Dem andra. Koppla ihop alla kolonister med varandra som du gjorde med Javier, Tim och Ronja."

"Jag håller med, du borde göra det," sa Sam. "Det är nog bra för kolonin."

"Koppla mig till alla här i rummet?"
skrev Joel.

"Det skulle ju vara kanon att få ihop alla i kolonin," sa Bill.

Joel tittade på Sam som gav honom en nick.

Joel tänkte inte mer på det, höjde sin arm och lät hundratals tunna tentakler sprida sig över allas huvuden.

Tentaklerna kopplades med varenda en likt ett nätverk. Alla var kopplade förutom Bill, Sara, Jack, Tom och Sam.

Joel stirrade upp i taket och en tsunami av biokemiska intryck trycktes in i honom. Hela kroppen vibrerade, pupillerna rullade upp i huvudet. Han kunde se allas sinnen som glassplitter i en regnstorm.

Det var som att stå längst fram på ett fartyg mitt i en orkan. Vågorna slog mot båten, regnet piskade honom i ansiktet, vinden vrålade i öronen. I ett försök att

hålla kvar sitt eget sinne stod han med ett stadigt grepp om rodet och styrde båten mot en fyr.

En fyr som spottade ut krossade spegelbitar av olika känslor och tankar. Joel öppnade ögonen och såg hur alla omkring honom var i fullkomlig trans. Folk stirrade upp i taket och skakade med stora leenden. Alla var kopplade, själarnas glitter var utspridda i varandra. Sjuttiofem stycken människor var i euforins grepp. Sjuttiofem människor fick orgasmer samtidigt och skrek högt upp i taket.

Joel kopplade loss alla tentakler och lät dem glida in i sin arm. Han föll mot golvet, men och Tom fångade honom.

"Jag tror du lyckades," sa Tom och hjälpte Joel upp på fötter.

Joel tittade sig omkring och såg hur alla tittade på varandra med djupa blickar. Det blev ett lugn på dansgolvet. Som att de var i stormens öga.

Efter en kort stund började folk skrika upp i taket och dansa igen med en nyfunnen energi likt inget annat han beskådat. Det var vilt, djuriskt, nästan övernaturligt. Joel kände sig utmattad och föll ihop igen i Toms famn.

"Vi tar honom till rummet," sa Tom till Sam.

Tom bar Joel runt dansgolvet och upp för trappan tills de kom till deras korridor. Jack öppnade dörren och Tom bar in Joel och la han på sängen.

Jag går och hämtar något att äta och dricka," sa Jack.

"Jag hänger på," sa Sam och följde med Jack. Bill och Sara kom in i rummet och stängde dörren.

"Hur mår du?" frågade Tom.

Joel reste sig upp i sängen. "Jo, det är okej. Försöker bara processa allt jag tog in."

"Hur känns det? Alltså hur känns det att koppa sig med någon på det sättet?" frågade Bill. "Jag såg du och Sam på scen. Jag vill också uppleva det. Kan inte vi göra det?"

"Menar du vi två eller alla i gruppen?" frågade Sara.

"Alla i gruppen tänkte jag."

Sara såg obekvämt ut.

"Det kan ju va en bra upplevelse," sa Bill.

"Jag behöver mer svamp om vi ska hooka upp oss på det där sättet," sa Sara och reste sig.

"Hämta till oss också," sa Bill.

Sara gick ut ur rummet och stängde dörren.

"Så ser man in i varandras minnen? Eller hur funkar det?" frågade Bill.

"Det är mer som en känslövåg. Som spruckna glasbitar i regnet. Man känner varandras historia, man kan se glimtar av varandras byggstenar, vad som gör dig till dig," skrev Joel.

"Så det är ingen färd genom alla ens minnen som man delar med varandra?"

"Nej. Långt ifrån. Eller man delar minnen, fast inte på det sättet. Svårt att förklara. Men efteråt så känns det som man känner personen bättre."

"Hur kändes det att koppla ihop sjuttiofem stycken?" frågade Tom.

Joel kunde inte svara på det. Det var obeskrivligt. Jack och Sam kom in i rummet, Sara kom in sist och stängde dörren. Jack och Sam la ner en varsin påse med godsaker i.

"Vi har alkohol, chips, nötter, torkat kött, frukt, juice, chips, godis, kakor. Vi har allt möjligt här i. Hugg in," sa Jack och satte sig bredvid Tom.

Sara la ner en hög med lysande svampar på golvet i mitten med alla godsaker.

"Så Bill ville att vi ska testa att koppla ihop oss," sa Sara. "Vad tycker ni andra?"

Tom tog en påse med nötter. "Jag tror det kan vara bra för oss."

"Min fråga är snarare. Ska vi diskutera det här nu eller ska vi ta svamp först?" frågade Jack. "För jag är osäker på hur jag känner för allt det här just nu."

"Jag behöver också svamp om jag ska kunna klara det här. Det känns konstigt att kliva in i varandras huvuden."

"Det är inte så farligt som det låter," sa Sam.

"Kommer vi se varandras hemligheter å sånt?" frågade Jack. "Jag vill inte att ni ska se allt skämmigt jag har gjort."

"Det funkar inte på det sättet," sa Sam. "Det är som Joel sa. Som spruckna glasbitar i regnet. Man får snarare en känsla om personen och hur den känner, hur den fungerar," sa Sam.

"Man känner sig kopplad på något vis efteråt."

Jack tog en svamp och tuggade på.
Sara tog en svamp och stoppade in i munnen.

"Så vi ska köra eller?" frågade Sam och log.

Tom och Bill tog en svamp och stoppade i munnen.

"Jag är redo," sa Jack.

Tom ställde sig upp från sängen och tog av sig kläderna. "Vi borde alla klä av oss nakna.

Joel tittade på Tom med fundersam blick, men instämde. Joel som fortfarande var hög på svamp klädde av sig till nakenhetens barhet.

"Fuck it," sa Bill och klädde av sig.

Sam klädde av sig, Jack klädde av sig och Sara klädde av sig. Alla satt nu på knä i en ring nakna.

Joel lät sina tentakler komma ut ur sin svarta kletarm. Tentaklerna slingrade sig genom luften och satte fast sig på allas huvuden. Joel såg hur de alla verkade redo. Joel drog igång processen. Sara greppade Bills lår.

Joel stod nedanför en fyr och blickade ut över ett stormande hav som slog längst klipporna. Vid varje vattenstänk kunde han se minnen och känslor från de alla. Fyrens ljus snurrade runt och vid varje snurr såg han in i deras sinnen i någon sekund i taget. Vågorna kraschade mot klipporna med högt brus. Joel såg hur Sara, Bill, Jack, Tom och Sam stod på klippan vid fyren. Alla blickade ut över det stormade

havet. Vid varje våg som kraschade in i berget kände de alla varandras djupaste känslor om sig själva. Regnet rullade in och i stormens regn såg han splittrade minnen reflekteras mellan dropparna.

De alla försvann in i regnet, de alla blev dropparna som föll ner i havet. Det var dovt, ljudet dämpat. De var under vattnet och kände hjärtslagen. Joel såg hur de sögs mot ett svart hål i havets botten.

Efter det svartnade öppnade alla sina ögon. Joel ökade intensiteten och kunde se hur alla började skaka av den existentiella multibiokemiska reaktionen i sina hjärnor. Joel kände hur allt blod cirkulerade snabbare, hans kropp blev varmare utan att känna sig febrig. Hjärtat slog hårdare, som att det skulle bli blåmärken efteråt. Han såg hur Tom,

Jack och Bill alla hade stånd. Sam och Sara var tända till solens hetta. De tittade upp i taket och alla började skaka mer och stöna högt. Efter några sekunder av total existentiell underkastelse flödade en känsla genom alla deras kroppar samtidigt.

Allas sinnen delade information snabbare än vad den starkaste datorn kunde göra. Fingrarna domnade, synen blev suddig. De bröt naturens lagar och allt vad de trodde verkligheten var. Efter vad som kändes som en femminuters orgasm av blixtar och vågor stoppade Joel signalerna. Det var inte en sexuell orgasm, mer av att sinnet släppte lös så många kemikalier så han inte visste vad som var upp och ner. Han lät tentaklerna glida tillbaka till sina arm. Alla var svettiga och flåsade. Jack skakade med

handen när han sträckte sig efter en påse chips. Tom satt i stirrande blick. Sara och Bill tittade på varandra.

Sam log mot Joel.

"Jag vet inte vad jag ska säga," sa Bill.

"Du ser, det var inte så farligt, Jack. Ellerhur? Jag vet inte allt om dig."

Jack flåsade och öppnade chipspåsen, stirrandes in i luften. "Det kändes som himlen öppnade sig och släppte in oss i en annan dimension," sa Jack och skrattade. "Det känns som om att jag bar på alla era känslor som ni någonsin känt. Jag såg minnen fast ..."

"Jo, man ser saker fast inte på det sätt man tror sig se," sa Sam.

"Vad är det du har fått egentligen, Joel?" frågade Jack. "Är du en gud på riktigt?"

"Jag är ingen gud," skrev Joel.

"Men hur fan ska du förklara allt det här vi upplevt då? Som hela kolonin har upplevt. Hur kunde du klara av sjuttiofem människors sinnen samtidigt? Om jag visste att det kändes såhär skulle jag aldrig be dig göra det."

"Det är ingen fara, Jack. Jag är bara glad att du ville testa." Joel tittade på Sara. "Hur känns det för dig?"

"Jag känner mig ... fri," sa Sara med ett uttryck som att hon knappt förstod sina egna ord.

"Bill?" skrev Joel.

"Jag ... Jag känner ... Allt verkar klarare på något sätt," sa Bill med tom blick.

"Jag kan fortfarande känna blodet rusa," sa Sara.

"Tom? Hur mår du?"

Tom reste sig och satte sig på sängen. "Jag känner mig trött. Är det okej om jag lägger mig?"

Joel tittade på de andra. "Ja? Klart du kan sova."

Sara och Bill reste sig upp. Sara tog Bill i handen och gick med honom till dörren.

"Vi ses senare," sa Sara och gick ut ur rummet med Bill.

"Borde ni inte vara försiktiga. Det kan ju finnas revor i huset," sa Jack.

Sara skrattade och stängde dörren.

"Eller?" frågade Jack.

"Låt dem hålla på," sa Sam och reste sig. "Vi borde få njuta lite av vår seger. Vi har gått igenom skit. Vi har nästan dött en handfull gånger."

"Du har rätt," sa Jack. "Ska vi gå ner till festen eller?"

"Det tycker jag," sa Sam. "Joel? Ska du med?"

Joel reste sig. "Jag följer med," skrev han och tittade på Tom.

"Låt han sova," sa Jack.

De gick ut ur rummet och stängde dörren. Joel tittade sig omkring och tyckte att korridoren kändes längre. Väggarna tycktes böja sig. Golvet tycktes ha ett annat mönster.

"Är det bara jag som tycker det ser annorlunda ut?" skrev Joel.

Jack skrockade. "Driver du? Vi är alla höga på svamp, socker och har gått genom dina tentakler. Klart allt är annorlunda."

Jack hade rätt, deras sinnen var klart påverkade. De började gå mot trappan.

"När ska du vara med på D&D då, Jack?" frågade Sam.

"Dagen då jag lär dig att plantera."

"Du får gärna lära mig. Jag trodde inte att du ville ha mig där."

"Vadåra?"

"Med tanke på allt."

"Menar du när du räddade våra arslen? Precis, du är inte värdig att plantera," skrockade Jack.

"Exakt."

"Det var rätt episkt hur du fäktades med dig själv," sa Jack imponerat.

"Jag kan lära dig det också. Om du är med på D&D, du kommer gilla det."

"Alright. Jag lovar."

Joel stannade och pekade. "Ser ni det där då?" skrev han.

Jack och Sam stannade och stirrade på vad Joel pekade på.

"Det var en reva som hade öppnat sig. Den pulserade med sitt djupa, intensiva sken. Joel kände hjärtat slå hårdare.

"Backa," skrev Joel och backade med Jack och Sam.

De backade några steg och såg hur några kom upp för trappan och innan de han reagera blev deras blickar låsta på revan.

Det var Ronja, Javier, Johan, Björn och Nadja. Alla stod och stirrade på revan som om de vore hypnotiserade.

"Hey! Gå bort från revan," ropade Jack oroligt och tittade på Joel. "Vad ska vi göra? Joel, hallå? Vad fan ska vi göra?"

Joel reagerade inte hans blick var fäst på revan. Han såg hur Nadja gick in först, de andra följde på led in i revan.

"Joel!" skrek Jack och ruskade honom. Joel vaknade till och blinkade snabbt för att få fokus.

"Vi behöver brädor. De finns i städskrubben," skrev Joel och snabbt sprang till skrubben och började skyffla ut plankor till Jack och Sam.

"Vi måste stänga revan," skrev Joel och såg hur Sam och Jack plockade ett gäng plankor.

När Sam och Jack kom närmre stannade de och släppte plankorna. De blev som zombier och stirrade på revan som de andra gjorde. De började sakta gå mot revan. Joel ville skrika men kunde inte. Han sprang till Sam och Jack och greppade dem båda och drog iväg dem till deras rum och smällde igen dörren. I panik sprang han sedan till plankorna och började spika för

revan. Ju längre han stod där ju mer kände han en dragningskraft till revan. Han såg djupt in i det intensiva, färgande mörkret. Röster hördes inifrån, rösten av hans fru och barn. Joel spikade för nästa bräda och kunde se sin son Josef stå inne i mörkret. Joel spikade för nästa bräda och såg Max. Joel spikade för sista brädan och revan var nu helt täckt. Joel föll ner på knä och andades tungt med näsan.

Sam och Jack kom ut ur rummet. "Vad hände? Varför är vi här inne?" frågade Jack förvirrat.

Joel tittade på honom med rynkad panna.

"Varför räddade du dem inte? Varför kastade du in oss i rummet?" frågade Jack i chock.

"Jag vet inte. Jag var i någon sorts trans," skrev Joel. "Ni höll också på att gå in i revan. Ni var i samma trans som dem var."

"Va? Är du seriös?" sa Jack och verkade djupt berörd av situationen.

"Jag tror vi blev påverkade," sa Sam. "Jag känner igen den där känslan."

"Jag fattar ingenting. Förlorade vi just alla dem?" frågade Frank, fortfarande upprörd. "Det var mina vänner. Jag fattar inte, vi har spikat för revor förut utan problem."

"Dem kanske har blivit starkare?" skrev Joel.

Joel kände en kramp i magen, en omättad hunger som tycktes slita isär hans mage. Han vek sig och föll till golvet.

"Hur är det?" frågade Sam och hjälpte Joel till fötterna.

"Ska vi säga till Frank eller?"
frågade Jack.

Joel kände hur han var tvungen att göra något åt hungern. Det värkte i hela kroppen.

"Joel, hur mår du?" frågade Sam mer oroligt.

"Hallå? Ska vi gå till Frank eller?"
frågade Jack irriterat och berörd.

Joel började gå iväg.

"Hallå? Vart fan ska du?" frågade Jack.

"Stanna med Jack," skrev Joel till Sam. "Jag måste fixa en sak.

Joel stapplade sig ner för trappan och kände musikens dunk i kroppen. Folket dansade för fullt, det var inte lika många som innan, några stod och drack

öl, vissa hängde utanför. Joel tog sig genom dansgolvet.

"Har ni sätt Frank?" skrev Joel och visade texten för alla han kunde. Ingen läste, de var fullt upptagna i sin eufori. Joel fortsatte till trappan ner till undervåningen. Hungern vred sig likt en bormaskin. Fötterna krampade och det blev svårt att gå. Hjärtat slog snabbare, händerna började skaka. Han lyckade komma fram till Franks kontor och bankade på dörren. Ingen öppnade. Han bankade igen. Ingen öppnade. Nacken blev stel, ögonen kändes torra. Han tryckte ner handtaget och öppnade dörren. Det var tomt. Frank var inte där. I ett desperat försök att hämta kraft lutade han sig mot bordet och andades djupt. På bordet låg ett munskydd Joel tog på sig.

På väggen kunde han se de två revorna och datorskärmen Frank använde senast. Joel hasade sig fram till skärmen och försökte navigera sig. Synen blev suddigare med varje minut och det kändes som döden var nära. I ett par desperata knapptryck i vad han hoppades på skulle leverera honom en fånge lyckade han. Ut ur revan kom det ut fyra stycken. Joel försökte se och såg att det inte var en fånge. Det var en familj som såg förvirrad ut.

"Vi är här för att skriva på kontraktet," sa pappan och höll om sin dotter och son.

Joel öppnade dörren till plastrummet och gav dem en gest att gå in i rummet. Pappan gick in först med dottern och sonen. Pappans fru gick in efter. Joel gick in sist och stängde dörren.

Joel satte sig på stolen.

"De lovade oss fri passage," sa pappan. "Vi gör vad som helst. Låt oss bara skriva på så vi får passera. Han lovade oss det."

Joel var i intensiva smärtor som han lyckade dölja tillräckligt bra, för familjen verkade inte misstänksamma än. Joel kände en blandning av skräck och hunger. En sorts hunger evolutionen inte hade gett honom, detta var något annat.

"Vi har betalningen," sa pappan och la fram en väska på bordet.

Joel blundade och lät sin arm göra jobbet. Medan Joel blundande kunde han höra familjens hjärtskärande skrik som han aldrig skulle glömma. Det tog inte längre än några sekunder innan skriken slutade. Joel öppnade sina ögon

och såg hur det såg ut om det bara låg kläder på golvet. Kropparna hade blivit såpass tömda att det bara var deras blöta skinn inuti deras kläder. Av en total chock reste sig Joel och öppnade en vägg som Frank hade visat.

Han drog fram en tunna och började lägga i deras lösa skinnkroppar och kläder i tunnan med frätande syra i. Lukten var så horribel att han kräktes. Efter allt låg i tunnan stängde han locket och rullade ut tunnan från rummet och rullade in den i revan. Han gick sedan tillbaka till rummet och drog fram en slang och började spola rent golvet. Blod, piss och skit blandat med små skinnklumpar åkte ner i golvbrunnen.

Tankarna spred sig till olika läger. Det kändes som stormen hade lagt sig och lugnet hade kommit. Joel gick ut ur

rummet efter det var helt rengjort. Inga fläckar fanns kvar. Skammen kröp sig sakta in i mörkret när han satt på en stol framför Franks skrivbord. Det knackade. Joel stelnade till. Det knackade igen och dörren öppnades.

"Frank? Är du där?" frågade Antonio och klev in i rummet då han såg Joel. "Vad gör du här?"

"Jag väntar på Frank."

"Är inte han här?"

"Nej."

Antonio stängde dörren och klev in. Joel var nervös och svettades.

"Har du väntat länge?" frågade Antonio och gick till bokhyllan och tittade på böckerna. Joel satt med ryggen mot honom.

"Nej, jag har inte väntat länge," skrev Joel.

"Hur känns det att vara begåvad av Maskinen?" frågade Antonio.

"Jag vet inte om det här är en gåva riktigt."

"Det är en gåva. Det du gjorde för oss i Kärnan. Hur du kopplade oss samman."

Antonio gick och satte sig på en stol så han kunde titta på Joel. "Du behöver inte oroa dig. Jag vet vad som pågår i det där rummet."

"Vad menar du?"

Antonio skakade på huvudet. "Har Frank berättat om sin förra koloni?"

Joel såg på golvet att han hade glömt att torka bort en blodfläck. Joel visste att Antonio redan hade sätt den. Antonio reste sig och tog fram en trasa som han torkade bort blodfläcken med.

"Som sagt, jag vet vad rummet är till för," sa Antonio och reste sig, stoppade ner trasan i fickan. "ta det lugnt, jag ska inte skvallra."

"Vad menar du med en koloni innan?" skrev Joel.

"Har du inte undrat varför Frank väntar in nya människor från andra verkligheter när han bara kan beställa hit folk i stort sätt."

Joel tänkte efter och tittade ner i golvet.

"Precis."

"Varför berättar du det här?" skrev Joel och kände hjärtat slå snabbare.

"Du är begåvad av Maskinen. DU förtjänar att få veta sanningen om du ska bo här med oss. Du måste få veta allt om oss om du ska döma oss värdiga."

"Jag ska inte döma någon," skrev Joel.

Antonio skrockade. "Jag förstår, det är svårt att acceptera en sån stor gåva. Det tar tid." Antonio satte sig ner i stolen. "Han har använt revan förut för att skicka hit folk. Han skickade hit precis hur många han ville, och vilka han ville. Men han blev ... maktgalen kan man säga. Folket lyssnade inte på honom. Och när det hände så började han avrätta folk, han ville börja om."

"Avrättade?"

"Ja, eller inte riktigt. Men jag ser det som det. Han skickade in alla i en reva och såg aldrig tillbaka. Det ni ser nu är hans nya koloni som är friare. Han har vikt all kraft åt att gottgöra sitt misstag och skapa ett paradys. Allt han vill är att vilja skapa en nystart för

människorna. Han vill göra oss alla redo för när vi får kliva ut i världen, när Maskinen tillåter det."

"Varför är ni kvar? Ni kan lämna när ni vill," skev Joel.

Antonio log och hans blick föll till golvet. "Vi vet att han vill gott. Det är inte lätt att få reda på att hela världen har dött i stort sätt. Att vi är bland dem sista kvar på Jorden. Frank hade en plan. Vi alla är också skyldiga honom våra liv. Han behövde inte ha oss kvar. Vi var inte ens hans familj."

"Vad hände med hans familj?"

"Dem var iväg och kom aldrig tillbaka. Frank vet inte än idag om dem lever eller inte. Vi som bodde här när allt började ske kunde lämna. Men vi är skyldiga honom våra liv. Han skyddade oss när världen dog. Vi vill göra

detsamma för honom nu." Antonio lutade sig fram. "Du måste veta att han är inte ond. När du pratar med maskinen, låt oss få lämna huset, låt oss få komma tillbaka till världen igen."

Dörren öppnades och Frank klev in och verkade påtänd.

"Jasså, ja välkommen in till mitt kontor. Känn er som hemma," sa Frank och satte sig i sin fåtölj. "Vad tycker du om festen, Joel? Är den värdig en gud?"

"Jag är ingen gud, Frank," skrev Joel.

Frank skrattade. "Jag förstår att det är svårt att acceptera Maskinens gåva. Frank hällde upp ett glas sprit. "Var det något särskilt ni hade på hjärtat?"

"Jag skulle bara kolla om revan kommer vara på samma ställe som innan?" frågade Antonio.

"Japp, samma ställe. Och denna gång tror jag det är bra om ni är borta lite längre. Folk har börjat undra hur ni lyckas ta er så fort tillbaka med all packning. Nu när våra bilar är på lagning och allt."

"Okej," sa Antonio nervöst. "Jag ska snacka med grabbarna och säga det. En vecka? Skulle det funka?"

"En vecka blir bra."

"Ingen har börjat misstänka än väl?"

"Nej. Ingen vet om mitt kontrakt med Kopian. Alla har köpt lögnen med kartorna."

"Bra."

"Var det allt?" frågade Frank i kall ton medan han tittade på Antonio.

Antonio ställde sig upp. "Det var allt. Tack för din tid," sa Han och lämnade rummet och stängde dörren efter sig.

Frank lutade sig tillbaka med glaset i hand, fötterna på bordet. "Antonio, han är en bra människa." Frank tog en klunk av spriten. "Synd bara att han pratar för mycket."

Joel kände sig nervös och tittade sig omkring så inget blod syntes.

"Det är okej, Joel. Du får använda min terminal och beställa fångar."

Joel såg frågandes ut.

"Jag såg att terminalen hade blivit använd. Så jag gissade på att det var du som behövde ett kvällssnack. Eller har jag fel?"

"Armen höll på att ta dö på mig, jag behövde mata den."

"Jag förstår helt. Så länge ingen annan vet att du äter människor så är jag nöjd."

"Ingen annan vet. Josef tror att jag äter Djur."

Frank skrattade. "Okej, jo det är bra."

"Men han kommer inte säga till någon."

"Jag vet, Joel. Du behöver inte vara orolig. Josef kommer inte sluta upp som Gunnar, Astrid och Freja."

"Döda menar du?"

"Nej har jag redan sagt. Dem är inte döda. Dem är fullkomligt säkra."

Joel nickade lätt. "Bra. Vi har ett problem också."

"Jasså? Berätta."

"En reva öppnade sig. Den är stängd nu. Jag spikade för den. Men det var några som gick in i den."

"Gick in i den? Självmant?" frågade Frank upprört med rynkad panna.

"Ja. De var som ... Jag vet inte, de var som hypnotiserade. De bara gick rakt in. Jack och Sam höll också på att gå in men jag lyckades få bort dem."

Frank lutade sig fram och öppnade en av sina tjocka böcker. "Hmm, det kan va så att revorna har blivit starkare. Jag måste boka in ett möte med dem andra Franks. Det måste vara feromonerna."

"Feromoner?"

"Revorna skickar ut en sorts ... lukt som drar till sig folk. Men ingen har gått så lång att de faktiskt har gått in i en förut. Jag måste sätta nya regler imorron."

"Imorron? Inte nu?"

"Revan var stängd, visst?"

"Ja?"

"Dåså. Då tar vi den huvudvärken imorron."

"Men fem stycken har försvunnit. Kommer inte folk undra?"

"Joel, folk är höga på lycka just nu. Alla är fria i sina sinnen. Låt alla få ha den här kvällen till att fira Maskinens gåva till oss. Vilket är dig. Du borde gå upp där och visa dig. Visa att du är en av oss nu."

Joel hade svårt att förstå varför Frank ville vänta med att meddela alla om revan och de som försvann.

"Joel, har inte jag hjälpt dig?"
frågade Frank.

"Jag antar det?"

"Du lever ett fullt liv här, även med dina förmågor. Jag gjorde det. Du kan bo här som en gud. Jag gjorde det. Du kan leva här lyckligt med din nya familj. Jag hjälper dig med din ... hälsa. Jag har skapat dig, Joel. Allt jag vill ha är lite tacksamhet."

Joel nickade. "Förstås. Jag är väldigt tacksam att vi får vara en del av din koloni. Jag vill bara vara säker på att du gör allt du kan för att skydda mina vänner."

"Jag förstår, du är orolig att jag inte bryr mig om mina egna. Försåtligt. Du måste också förstå att jag litar på alla här att göra sitt ansvar. Vi har tydliga regler här. Jag ska inte behöva kliva in och bestämma åt alla här. Vi alla är tillsammans." Frank ställde ner glaset. "Det jag försöker säga är att man måste

välja sina strider och när man väljer att delge information. Det skulle göra mer skada än nytta just nu. Men jag är glad att du kom till mig med den informationen. Visst var det ingen annan som visste om det förutom Jack och Sam?"

"Precis."

"Dåså," sa Frank och ställde sig upp. "Om du ursäktar mig, jag skulle behöva sova. Vi kan prata mer imorron."

Joel reste sig upp, gick ut ur rummet och upp till kärnan. Festen pågick så han vände sin blick till den provisoriska baren där det stod massa drycker.

Joel satte sig vid baren och började hälla upp ett stort glas med sprit. Han klunkade i sig hela glaset. Sam och Jack kom och satte sig bredvid honom.

"Hej, hur är det? Pratade du med Frank om revan?" frågade Sam.

"Sa du att fem stycken försvann in i revan?" frågade Jack, fortfarande upprörd.

Joel hällde upp mer sprit i glaset och svepte hela. "Han ville att vi skulle fira ikväll. Han skulle ta itu med det imorron," skrev Joel.

"Imorron?" fnös Jack och tittade på Sam. "Imorron?"

"Japp," skrev Joel.

Joel hällde upp ett glas till.

"Joel, du kanske ska ta det lugnt med spriten?" sa hon och stoppade Joel från att hälla upp mer.

"Jag drack förgiftat kaffe. Jag kan ta lite sprit?" skrev Joel och reste sig upp med flaskan. "Jag är en gud, inte sant?"

"Joel, kan du ---"

"Lämna mig ifred. Jag behöver tänka," skrev Joel och tog flaskan.

"Joel," sa Sam men Joel reste sig och gick iväg in i folkmassan.

Joel passerade Torbjörn som var läraren och Olivia från logistik. De dansade med varandra i sin fullaste form av lycka. Torbjörn la sin arm omkring Joel.

"Jag måste tacka dig, Joel, för att du kom till oss och öppnade upp våra själar för varandra. Med dig här är inget omöjligt," sa Frank.

"Joel, du är verkligen en gåva från maskinen," sa Olivia.

"Har ni svamp?" skrev Joel.

Torbjörn pekade. "Fråga Hugo. Han har alltid extra. Han har till och med odlat sina egna."

Joel gick direkt till Hugo som stod med Adam, Oliver och John. Alla var ansvariga för lokalvård.

"Det kommer bli ett helvete att rensa upp allt det här sen," sa Hugo och skrockade med sina vänner. Han vände sig till Joel. "Tjenare, Joel. Jag måste bara säga att det du gjorde tidigare med att koppla samman våra sinnen. Det var riktigt coolt."

"Har du svamp?"

Hugo skrockade. "Ja? Klart jag har. Vill du ha?"

"Jag vill ha."

"Hur många?"

"Allt."

Hugo tittade på sina vänner. "Okej, jag förstår att du vill fresta och så. Men att ta alla på en gång kan vara farligt."

"Jag ska inte ta alla på en gång. Jag behöver dem på lager."

"Alright," sa Hugo och gav Joel en påse full med svampar. "Det är inte allt jag har. Men det är allt jag har på mig just nu. Vill du ha mer får du snacka med Jack också. Han är den som har odlat dem."

"Jag trodde du odlade dem."

"Jag gjorde förut. Eller jag gör det nu också. Men ju fler ju bättre, eller hur," sa Hugo.

Joel gick iväg med påsen till trappan som tog honom till undre våningen. Fylld med skuld och ilska gick han genom korridoren tills han kom till duschsalen där han gick in och stängde skjutdörren. Det var dovt belyst och golvet var torrt. Han satte sig på en av bänkarna, öppnade påsen, greppade en

näve full med svamp och slängde in dem i munnen. Rummet hade redan börjat vrida sig. Hög på flykt tog han en näve till svamp och skyfflade in i munnen. Efter ett par nävar kände han hur tystnaden blev högre. Röster ekade i rummet. Väggarna började svaja. Allt var i ett brus, färger började blandas. Hjärtat slog tyngre, andningen blev snabbare.

Dörren öppnades och Sam klev in i rummet.

"Vad pysslar du med?"

"Vad tror du jag gör?"

"Vem är jag ens? Är jag fortfarande människa?"

"Vad snackar du om? Klart du är människa?"

"Jag har något i mig."

"Menar du kraften?"

"Min arm har växt. Det svarta har vuxit som en tumör. Jag känner hunger hela tiden. Det försvinner inte." Joel slog sig på huvudet. "Jag måste få bort min arm."

Sam tog tag i Joels armar. "Stopp, Joel. Vi kommer komma förbi det här."

"Du vet ingenting, Sam."

"Jag vet att jag tycker om dig."

"Mig? En person som har lyckats slarva bort hela sin familj."

"Det var inte ditt fel."

"Allt är mitt fel."

"Allt jag ser är en person som bryr sig."

Joel reste sig och puttade bort Sam och lät sin kletarm formas. "Du har ingen aning om vad jag är."

Han lät sitt svarta klet forma en tentakel som satte sig på Sams mage. Hon såg orolig ut.

"Vad gör du Joel?" frågade hon och försökte rycka loss den. "Sluta, du gör illa mig."

Joel stod i tårar och lät tentakeln börja suga. Sam slet desperat i kletet utan framgång. Sam skrek i smärta.

"Joel! Stopp!" grät hon och skrek mer.

Joel såg hur hon sakta tömdes på sina organ tills hennes skrik sista ord tonade ut. "Jag älskar di" Det blev hennes sista ord innan hennes blöta skinnpåse till kropp föll till golvet. Joel tittade up i taket med tårar och röda ögon. Det var Lokföraren sittandes i taket på en stol med sin bok i famnen. Joel började skrika allt vad han kunde

tills det började rinna blod ur munnen, ådran i pannan brast och kletet i armen spred sig över hela Joels kropp tills det hade tagit över hela honom. Det svartnade, allting föll genom tid och rum tills han inte längre kunde känna någonting alls.

Kapitel 24. Rut.

Starkt ljus, röster. Joel öppnade ögonen och fann sig själv i en hård sjukhussäng. Lukten av handsprit och rengöringsmedel trängde djupt i näshålan. Karl och Tove stod över honom. Begränsad av sina tankar tittade han sig omkring för att orientera sig. Vid sin sida såg han Jack och Sam som

båda stod med korsade armar och rynkade ögonbryn.

"Tove, kom, han har vaknat nu," sa Karl och kände på Joels panna och höll ett medicinskt instrument i hans öra.

"Hur ser det ut?" frågade Tove och tittade på det medicinska instrumentet Karl höll i. "Hmm, konstigt. Ingen feber."

"Jag har dubbelkollat alla värden," sa Karl och tittade på siffrorna.

"Är du säker? Har du ---"

"Börja inte nu. Och ja, jag har dubbelkollat."

"Vadå börja inte? Jag frågade bara," sa Tove och tittade på sin skärmlatta.

"Okej," sa Karl irriterat.

"Sluta va sådär."

"Vadå sådär."

"Men när du säger okej på det där sättet. Du borde inte ha en sån attityd mot mig."

"Förlåt, jag är bara så less på alla dessa uråldriga apparater och verktyg. Det stör mig."

"Jag förstår," sa Tove och la sin hand på Karls hand.

Joel försökte skriva med sin kletarm, med det gick inte. Det svarta kletet gick inte att använda, den var dövad. Armen var i ett komatillstånd.

"Det var Sam och Jack som hittade dig," sa Karl.

"Jag förstår inte hur vi kunde ha missat honom."

"Tove, vi hade ingen aning, sluta lägg det på dig själv."

Tove vände sig till Joel. "Hur mår du? Enligt dina värden ser det ut som du är frisk."

Sam gav ett skrivblock och en penna till Joel.

"Ta det försiktigt," sa Karl.

"Jag åt flera nävar med svamp. Jag borde vara död," skrev Joel besviket.

"Om du skulle ha överdoserat på svamp skulle vi sätt enorma mängder psykoaktiva substanser i ditt blod. Men vi ser ingenting," sa Karl.

"Armen har väl absorberat det som förra gången när du drack det där förgiftade kaffet," sa Jack obekymrat och vände sig till Tove. "Han är okej, inget att oroa sig för."

"Menar du att vi borde ha låtit honom ligga kvar där eller?" frågade Sam.

"Nej men vi kunde ha tagit honom till rummet istället och låtit någon annan få ha den här sängen. Du vet ju att han inte kan bli förgiftad. Hans arm absorberar det ju bara. Han är ju typ odödlig."

Joel kände sig frustrerad och bortrövad från sin mänsklighet. Inte ens sitt eget liv kunde han få bestämma över.

"Vi har ingen aning om hur hans arm fungerar, lossas inte om att du vet det nu helt plötsligt," sa Sam irriterat.

"I revan så hade han inge större problem, armen var lite slak en stund bara," sa Jack.

"Jo men det var i revan. Vi vet inte att det funkar på samma sätt här inne. Sen var det ju den där varelsen som sög

ut giftet från honom. Han borde ligga kvar här ett tag tills."

"Så var jag inte i någon fara? Överdoserade jag inte?" skrev Joel och visade för Tove och Karl.

"Vi vet inte. Sam hittade dig på golvet. Du gav ingen respons. Så de tog dig hit," sa Karl.

Joel kände sig förrådd, men han visste inte av vad eller vem. En sjunkande känsla kvävde tankarna om att kunna fly livet. Han var fast i att behöva leva.

"Joel, med den gåva du fått borde du vara mer försiktig," sa Tove och la ner skärmplattan. "Du har fått en gåva av Maskinen. Du kommer kunna förändra världen när vi väl lämnar husets murar."

"Jag bad inte om det här," skrev Joel. "Jag vet inte ens vad jag är för något."

"Du är en gåva från Maskinen," sa Karl.

"Vad betyder det ens?" skrev Joel och pekade på lappen hårt för att indikera vikten i frågan.

"Du är en ängel, Joel," sa Tove."

"Vi är evigt tacksamma vad du har gett oss. Du är begåvad. Du ä en del av Maskinen. Du har kopplat samman alla oss och visat oss en djupare värld bortom alla ramar," sa Karl och stirrade på Joel med fast blick.

Joel tittade på Sam som såg lika förvirrad ut som Joel och Jack.

"Karl," frågade Sam. "Är du okej?"

"Jag mår strålande," sa Karl och blinkade snabbt och ryckte med

mungipan. "Du behöver bara vila. Tryck på den här knappen om du behöver något. Jag och Tove ska gå och lyssna på Franks minnestal för alla som vi förlorat."

Karl och Tove gick ut ur sjukrummet och stängde dörren.

Sam och Jack satte sig på varsin stol bredvid Joels sjuksäng.

"Varför gjorde du så för?" frågade Jack. "Varför tog du så mycket svamp?"

"Varför odlar du så mycket?" skrev Joel.

Jack såg förvånad ut. "Odlar svamp?"

"Hugo berättade."

Jack fnös. "Hugo. Såklart han berättade. Ja jag odlar. Men bara för att jag gillar själva odlingen. Jag är inget

superfan av att ta svamp så mycket som han gör."

Joel la huvudet på kudden. "Är jag fortfarande människa?" skrev Joel och visade för Jack och Sam.

Sam skrockade. "Ja? Klart du är en människa. Vad snackar du om? Är du fortfarande hög?"

Joel tittade på sin hand och började tappa greppet om vad han faktisk var för något. Allt han visste om världen och fysikens lagar hade vänts uppochner. Hans existens kändes som en skymf. "Vad är jag för något, Sam," skrev Joel och kände en klump i halsen av sorg.

Jack och sam tittade på varandra.

"Ni kan lämna mig ifred," skrev Joel och förstod att de inte hade något svar. Hur skulle dem ens? Han själv hade inte ens ett svar.

"Jag tror inte det är en bra idé att du är själv, Joel," sa Jack. "Jag vill inte att du ska skada dig själv igen."

"Jag trodde jag var odödlig?" skrev Joel.

"Det vet vi inte," sa Sam.

"Inget verkar kunna skada mig," skrev Joel och greppade ett vasst instrument som låg vid sidan. Sam greppade Joels arm.

"Vad gör du?" frågade hon.

Joel slet loss sin arm och när han skar längst armen såg han det svarta under huden istället för blod.

Sam tog tag i Joels hand och tog bort verktyget. "Sluta skada dig. Vi kommer hitta en lösning. Jag lovar," sa Sam med tårar i ögonen. "Hör du? Vi kommer hitta en lösning. Det måste

finnas ett sätt du kan bli av med det där du har i dig."

"Jag trodde ni gillade det," skrev Joel.

"Inte när jag ser hur mycket du lider av det. Vi kommer hitta ett sätt."

"Va inte så säker på det. Jag tror jag fick det av en anledning."

"Vad för anledning?"

"Jag försöker fortfarande lista ut det. Jag skulle vilja vara själv. Jag kommer inte skada mig själv. Jag lovar. Jag behöver bara tänka."

Sam och Jack reste sig upp motvilligt och tittade på varandra.

"Okej, men säg till Karl eller Tove om du vill att vi ska göra något," sa Sam.

"Är du säker?" frågade Jack.

Joel nickade.

"Okej. Vi ses sen då. Jag ska lära mig D&D senare tydligen."

"Vi återberättar senare vad Frank har sagt," sa Sam. "Vi ses sen. Vila nu, lova det. Efter det kan vi se den där nya filmen."

Joel gjorde rummen upp. Sam och Jack gick ut ur rummet och stängde dörren. Tankarna blev mörkare ju mer han funderade på sin egen existens och varför han blev den utvalda. Joel greppade det vassa instrumentet och höll knivbladet mot bröstet, men han tvekade. Om han bara kunde skära in i sig själv för att se vad som fanns där inne. Allt han ville var att slita ut sitt hjärta bara för att se om det var rätt. Han vågade inte och la ner instrumentet. Tiden gick, tankarna vandrade mellan oro och syfte.

Joel satte sig upp i sängen och tittade på klockan. I ett försök att hedra Sams förfrågan la han sig ned och blundade i ett försök att somna, i ett försök att fördriva tiden. Han öppnade ögonen och såg att tiden hade passerat några timmar. Dörren öppnades. Det var Bill som klev in i rummet.

"Hur mår du?" frågade han och lutade sig mot väggen med armarna i kors.

Joel nickade och försökte använda sin kletarm utan framgång.

"Är den fortfarande slak?" frågade han med ett leende.

Joel drog ett djupt andetag och stirrade upp i taket.

Bill gick närmre och satte sig på stolen bredvid. Han såg ut att hålla på något. "Jo," började han och rullade

tummarna. "Jag har velat säga en sak." Han reste sig och lutade sig mot en bänk. "Jag ville ursäkta mig för hur jag betedde mig i öknen. Jag skyllde mycket på dig."

Joel tog skrivblocket. "Det var inte ditt fel."

"Jag ville hata dig. Jag gjorde det också. Jag skyllde allt på dig. Även efteråt. Jag inser att det var fel. Jag förstår att all den här skiten vi har gått igenom har varit för att komma hit, till kolonin." Bill log med armarna i kors. "Och utan dig skulle vi aldrig vara en del av det här."

"Jag är ingen hjälte, Bill. Kan ni sluta behandla mig som en."

"Varför kan du inte ta åt dig? Efter allt du gjort för oss."

"Bill, jag har inte gjort nånting, allt jag har gjort är att sätta er i fara."

Joel såg hur Bill inte verkade nöjd med svaret.

"Du är förlåten," skrev Joel. "Om du inte hade något annat att prata om så får du gärna gå nu."

Bill nickade och gick till dörren, tittade bak en sista gång innan han gick ut och stängde dörren. Allt tjat om Joels kraft och hans roll i allas räddning blev utmattande. Att vara hjälte var inget han såg sig själv som. Om han bara kunde berätta för alla vad han egentligen gjorde, hur skulle de se på han då? Det var en sanning som fungerade bäst som en lögn. Han låg på rygg och stirrade upp i taket och tänkte på varför just han blev vald att få det svarta kletet. Var han

speciell? Förtjänade han det? var det ett straff?

Tiden gick och han hade legat där i ungefär två timmar utan att ha hunnit känna tristess. Det var skönt att bara få ligga utan att behöva vara en cirkusshow. Det knackade på dörren. Joel blev frustrerad med tanke på att alla visste att han inte kunde ropa kom in. Dörren öppnades. Det var Tim.

"Förlåt, stör jag?" frågade han och stod i dörröppningen.

Joel visade att han kunde komma in. Tim klev in och stängde dörren.

"Jag lyssnade på Franks tal, det var fint." Tim satte sig på en stol. Joel tröttnade på tanken att Tim också skulle börja tala om hur tacksam han var för Joels gåva. Men det var inte det Tim ville.

Tim hängde med huvudet och tittade ner i golvet. "Jag kan inte fatta att dem är borta. Att dem bara gick in i revan," sa han och visade en mask som hängde från hans midja. "Vi alla måste bära såna här nu." Han skrockade. "Jag vet inte om jag ska sörja eller inte. Jag vet inte om hon är död."

Joel tittade på Tim och försökte förstå vad han ville.

"Du var väl där när det hände?"

Joel nickade. Tim reste sig upp och ställde sig vid rullbordet där alla medicinska instrument.

"Ronja var viktig för mig, Joel." Tim lutade sig mot bordet och hängde med huvudet. Han suckade och tittade upp på Joel. "Hon var viktig." Han var röd i ögonen av tårar. "Har du förlorat någon i ditt liv förut?"

Joel nickade.

"Då vet du hur det känns att få hjärtat utslitet." Tim gick närmre. "Jag hörde att du kan skapa en kopia av dig själv."

Joel kände sig bekymrad av vart samtalet ledde. Tim verkade desperat.

"Jag vill att du försöker. Snälla Joel. Jag vill bara se henne en sista gång."

Känslan var kluven. Tims renodlade sorg sjönk in djupt. Joel satte sig upp i sängen, höll upp sin arm och försökte använda det svarta kletet. Till en början gick det inte. Efter en stund kunde han börja se hur kletet formades från sin arm. Driven av besvikelse började han forma en människa. Med ögonen stängda var det lättare att skapa. Efter ungefär tio minuter hade Joel skapat en perfekt kopia av Ronja. Som med en

marionettdocka styrde han Ronja och vad hon sa.

"Hej," sa Joel genom Ronjas kopia.

Tim stirrade. Joel visste inte om det var av rädsla eller beundran Tim var tagen av. Tim började bli rörd.

"Varför gick ni in i revan?"

"Det var något som lockade in oss. Det var som att vi var trollbundna," sa Ronja. Joel höll Ronja framför sig så Tim inte kunde se Joel, för att behålla illusionen. Tim gick närmre Ronja och tog hennes hand.

"Jag fick inte en chans att ---"

"Du behövde inte. Jag vet redan. Jag älskar dig med."

Tim släppte hennes hand och tittade på Joel. "Hon älskade inte mig. Jag älskade inte henne."

"Hur ska jag veta. Jag bara gissade," skrev Joel.

Tim suckade och tittade på Ronja igen, fast med en mer bekymrad blick, en accepterande blick. Som att han äntligen hade accepterat att han inte pratade med Ronja, utan bara en spegelbild av henne.

"Jag uppskattar att du gjorde detta, Joel. Jag vet att det kanske känns konstigt för dig. Men jag var bara tvungen att se henne igen. Även om det inte är ... henne," sa han och tittade på Ronja. "Jag ville säga hejdå." Tim backade. "Du kan ta bort henne."

Joel lät Ronja förvandlas till det svarta kletet och sugas in i armen. Tim tog ett djupt andetag.

"Tack. Jag antar att vi ses sen. När du mår bättre," sa Tim och lämnade rummet med låg blick.

Det kändes konstigt, äckligt. Men han gjorde något gott intalade han sig. Han gjorde en god gärning för Tim. Det var allt som betydde något. Det var dags att göra något egoistiskt. Han höll ut sin arm och lät sitt svarta klet forma två människor. Det tog honom runt tjugo minuter tills han blev helt nöjd. Det var två perfekta kopior av hans fru och hans son. Joel reste sig och log. Det gick att se fast endast kinderna och ögonen, vilket han visste måste ha sett vedervärdigt ut.

"Pappa?" frågade Josef med sina oskyldigt blå ögon och kramade honom hårt. "Är det verkligen du?"

Joel kramade Josef och kände hans varma hud mot sitt bröst. Det var svårt att hålla tårarna inne. Joel tittade på sin fru och såg hur hon gav honom samma leende som den dagen de träffades på en sliskig grillkiosk en regnig morgon.

"Hänger du kvar?" frågade Charlie.
"Josef har saknat dig."

Joel tittade ner i golvet. "Det var fel att skylla hans död på dig."

"Vi var båda förstörda, Joel. Ingen kunde klara av den sorgen. Ingen gjorde fel."

"Jag fick Max dödad."

Charlie satte sig på sängen bredvid Joel, Josef satte sig på andra sidan. Charlie la sin hand på Joels ben.

"Du kommer alltid vara den som gör misstagen som ingen annan vill göra."

"Vi vet vad du gjorde, pappa."

Joel reste sig upp och gick till bänken. Charlie och Josef reste sig upp.

"Vi vet vad som hände med Max."

Joel höll för sina öron och försökte suga in dem i armen. Det gick inte.

"Vi kunde höra Max ben brytas, Joel. Ljudet kommer aldrig försvinna. Hans skrik är något vi aldrig kommer försvinna."

Josef formades om till Max. "Titta på mig, Joel. Titta på vad dem gjorde med mig."

Joel tittade och skulden vällde över. Han föll ner på sina knän och tittade Max i ögonen. "Du satsade mitt liv och förlorade. Du förlorade men jag var den som fick lida. Alla du känner får lida. Du är döden."

Joel tittade på sin arm och tillbaka på sin fru.

"Du var alltid din egen tyngd, Joel," sa hon med sorg. "Efter vad som hände med Max kunde jag inte se på dig längre."

"Jag gjorde det för att rädda Amina."

"Du gjorde det för att rädda dig själv," sa Sam som stod bakom honom. Joel vände sig om med spärrade ögon och skräck i blodet. Hur länge hade hon stått där.

"Är det där din familj?" frågade Sam och gick närmre Joels skapelser. Hon log med tårar i ögonen. "Är det sant det som hände med Max?" frågade hon och vände sig till Joel. Frågan blev som ett spjut som spetsade hans hjärta.

Joel nickade och kunde inte möta hennes blick. Charlie och Josef stod som två drönare med tomma blickar.

"Vad är det här egentligen? En teater för dig själv? Vad försöker du uppnå?" frågade Sam i sin upprördhet.

"Jag ville känna hur det känns att säga sanningen."

Sam ställde sig framför Joel. "Du är inte döden. Du är bara människa."

Joel kände sig värdelös. Sam gick närmre. Joel backade.

"Jag fick ett barn mördat. Det var mitt val. Den här armen måste vara ett straff."

"Vi alla har gjort saker vi inte är stolta över. Jag fick en hel koloni dödad."

"Så vad betyder det? Att vi inte är onda? Vi är bara människor?"

"Precis," sa Sam och gav Joel en kram och lutade hans huvud mot sin axel.

Joel avslutade kramen och tittade på Sam. "Om jag skulle ha en chans till med min familj. Borde jag ta den?"

Sam tänkte efter. "Hypotetiskt. Ja. Om du fick en chans till skulle jag tagit den. Men vi alla vet att det inte finns fler chanser. Det finns bara en."

Joel reste sig upp och kände hungern krypa in under huden igen. Den grävde sig djupare in i köttet och in i bröstet. Det var samma sorts hunger han fruktade skulle komma igen.

"Sam, du behöver lämna mig. Vi ses senare, okej?"

"Vad menar du?"

"Sam," skrev Joel och lutade sig mot bordet i knivskärande krämpor. Joel stönade och grymtade i smärtor.

"Joel, vad händer? Vi måste kontakta Tove och Karl."

"Nej. Jag behöver träffa Frank," sa Joel och kände hur han började svettas.

"Shit, Joel, vad händer med dig?" frågade Sam oroligt.

Joel puttade Sam så hon ramlade bak. "Försvinn nu," skrev Joel och skulle aldrig glömma den blicken han fick av henne när hon låg där på golvet. Förrådd, ilska och förvirring. Hon reste sig upp och gick mot Joel.

"Du måste gå nu," sa Joel och började själv att gå mot dörren istället.

"Säg vad som händer, Joel," sa Sam och höll för dörren.

Joel ville inte berätta. Han ville inte berätta vad han hade gjort så en lögn fick ta dens plats.

"Jag måste konsumera djur för att klara mig. Min arm har börjat kräva det," skrev Joel. Krämporna höll honom som en ostbåges position mot väggen.

"Så det var du som dödade Klara?"

Joel nickade och andades tungt. Sam stirrade en stund innan hon öppnade dörren och hjälpte honom genom korridoren tills de kom till Franks kontor. Hon sparkade upp dörren och Frank vände sig om med ilska i blicken.

"Vad hände med att knacka innan?" frågade han med höjd röst.

"Vi har inte tid," sa Sam och hjälpte Joel till Franks skrivbord där han la honom. "Hjälp honom för i helvete!"

"Är det armen?" frågade Frank och ställde sig bredvid och inspekterade Joel.

Joel gjorde tummen upp.

"Han snackade om att han behöver äta ett djur. Har du det någonstans?"

"Djur? Joel behöver inte djur för att klara sig."

"Va?"

Joel skakade på huvudet mot Frank. Sam såg det och tittade på Joel och Frank med förvirring.

"Vad snackar ni om? Vad menar han, Joel?"

"Joel behöver mer än djur för att klara sig."

"Ge mig ett djur, Frank," skrev Joel och gav honom onda ögat. "Ge mig ett djur."

Frank vände sig om och tryckte på skärmen. Revan öppnade sig och en häst klev ut ur revan och in i rummet. Hästen gnäggade och såg ut att vara stressad.

"En häst?" frågade Sam och skakade på Joel. "Okej, Joel. Här är djuret."

Joel kämpade för att resa sig upp.

"Nej inte här inne," sa Frank.

"Va?"

"Har du sätt när han äter ett djur eller?"

"Nej?"

"Precis," sa Frank och ledde den stressade hästen in i plastrummet.

Sam försökte hjälpa Joel men han kunde inte stå på benen, han föll ihop som en säck.

"Joel, kom igen nu," sa Sam och tittade på Frank. "Lite hjälp här kanske?"

"Jag håller i en häst här!" ropade Frank tillbaka.

Sam suckade och tog Joel under armarna och släpade honom in till plastrummet där Frank stod med hästen.

"Vill du vara kvar eller vänta utanför?" frågade Frank.

"Jag är kvar."

"Är du säker?"

"Men ja!"

Frank gick ut ur rummet och stängde dörren. Sam skakade på Joel.

"Ät hästjäveln nu då," sa hon och smällde till honom i ansiktet.

Joel höjde sin arm och kunde knappt se, allt var suddigt. Han kunde se

Lokföraren bakom hästen. En dörr öppnade sig där han såg sin fru och barn. En smäll till från Sam fick honom tillbaka till medvetandet.

"Joel! Ät hästen!"

Joel sköt ut sina tentakler som grävde sig in under hästens hud och spred sig som vener. Hästen gnäggade och började sparka vilt omkring sig. Sam slängde sig undan till ett hörn. Joel skickade iväg en tentakel till som pressade sig in i hästens mun och ner i dens mage. Inom förloppet av några sekunder såg han hur hästen trycktes ihop som en kolaburk. Han sög ut allt innehåll ur hästen tills den föll ihop på golvet. Det tystnade. Joel andades tungt och vände sig bak till Sam som såg ut att ha bevittnat ett spöke. Golvet var täckt med blodstänk som hade glidit

av tentaklerna när de åkte tillbaka in i Joels arm.

Joel reste sig upp och kände något konstigt. Han började må extremt illa och något rörde sig i honom. Stunden efter började han kräkas ut blod, små köttbitar och andra rester av hästen. Han föll till golvet och kräktes mer och mer och mer tills han kände sig tom. Hungern grep tag igen och gav honom smärtor han bara trodde fanns i helvetet.

Frank öppnade dörren och tittade sig omkring. "Men vad fan."

"Ska det här hända?" frågade Sam och reste sig upp.

"Nej. Det ska det inte."

"Du måste gå ut härifrån, Sam."

"Varför måste jag gå ut?" hon tittade på Frank som tittade på Joel.

Joel skakade på huvudet med en bönande blick.

"Annars kommer han göra med dig som han gjorde med hästen," sa Frank. "Det är bäst att du går ut därifrån."

Sam såg ut att vara i förnekelse. Frank gick in och drog ut henne ur rummet och knappade in en kod på skärmen. Ut ur revan kom en man klädd i en orange overall. Mannen tittade sig omkring förvirrat.

"Hej, du vet om kontraktet väl?" frågade Frank.

"Öhmm, ja? Jag vet om det," sa mannen.

"Bra," sa Frank och sparkade in mannen i rummet där Joel satt i sina egna spyor av blod. Frank stängde dörren. Joel tittade upp på mannen som såg vettskrämd ut, även för en fånge.

Joel reste sig upp och gick fram till mannen utan att känna rädsla. Mannen backade och halkade i blodet.

Joel höjde sin arm och lät en tentakel långsamt forcera sig ner i mannens strupe och ner i hans mage. Joel blundade och kände hur näringen pumpades in i sin kropp genom armen. Hungern försvann i samma takt som mannen blev urgröpt på sitt innehåll. Han låg nu som ett blött skinnfodral. Det tog inte länge förren Joel insåg vad han hade gjort och skrek allt han kunde. Frank öppnade dörren försiktigt.

"Allt bra?" frågade han och tittade sig runt i rummet. "Är hungern borta?"

Sam tittade in i rummet och hennes blick var av ren skräck. Hon vände sig om och kräktes.

Joel klev ut ur plastrummet och mötte inte Sams blick när han klev ut ur Franks kontor. Sam sprang ikapp Joel i korridoren och greppade hans arm.

"Joel, vänta," sa hon och höll Joel i ett fast grepp och rödögd.

"Grattis. Nu vet du vad jag gör. Är du nöjd nu?" skrev Joel med arg blick.

Sam såg både rädd och förvirrad ut, men hon tittade fortfarande på Joel med kärlek, vilket han inte kunde förstå. Efter allt hon hade sätt så gav hon ifrån sig värme i blicken, förståelse.

"Joel, förlåt," sa hon med tårar rinnandes.

"Jag kan inte vara kvar. Du såg vad jag gör. Du såg vad jag har blivit."

"Vi kan lösa det."

"Jag ska lösa det."

Joel försökte slita sig loss men Sam höll kvar honom hårt.

"Släpp mig," skrev Joel. Sam höll kvar. "Jag kommer räka döda er alla om jag är kvar. Fattar du inte det?"

"Du behöver inte göra det själv."

"Det är precis vad jag behöver göra. Allt jag har gjort här är att leva ett liv jag inte förtjänar att leva. Jag borde varit död, och ändå lever jag med ett syfte jag inte vet varför."

"Du förtjänar en nystart här som alla andra."

"Du ser vad jag har fått. Den här armen är mitt straff."

"Det är en gåva."

"Vadå för gåva? Att döda människor?"

"Du har kopplat samman allihopa."

"Hur länge innan jag råkar göra någon illa? Innan jag råkar göra dig illa?" skrev Joel och slet sig loss. Han ville inte titta på henne en sekund till innan han hade listat ut hur han skulle kunna bli av med sin förbannelse. Han ville få det han förtjänade. Han ville fullfölja sin profetia, vad det nu var.

"Joel, förlåt!" ropade hon efter Joel som gick upp för trappan till kärnan där Bill, Sara och Jack satt och spelade D&D.

"Tjena, Joel. Mår du bättre? Sak du vara med?" frågade Bill glatt. Joel gick rakt förbi utan att ens titta på någon av dem.

"Okej, han är på det humöret," sa Jack. "Bara låt honom va."

Joel gick upp för trappan, genom korridoren och in i deras rum. Han drog fram lådan och tog fram Rut.

"Hej, Joel. Behöver du en resa in i det förflutna?" frågade Rut.

Joel höll Rut i sina händer och stirrade på henne. "Vad är jag för något?"

"Du är Joel."

"Vem är jag? Är jag Döden?"

"Du är fortfarande Joel vad jag vet."

Det kändes som det krälade myror under hans skinn.

"Varför kom du till mig?"

"Jag vet inte, Joel. Det är ett mysterium jag inte kan svara på."

"Vad vet du då? Du vet ju ingenting."

"Att inte veta är också en form av befrielse."

"Så du säger att du är fri?"

"Jag säger att du inte alltid kan veta vad du är förren du vet vad du ska veta."

"Jag gillar inte dina gåtor."

Joel tog fram lappen och visade den för Rut. "Vad vet du om det här?"

"Det ser ut som någon har lovat dig något."

"Jag fick det av Lokföraren. Hur kan han veta om dem?"

"Lokföraren vet allt."

"Så du kommer ihåg han?"

"Alla kommer ihåg han."

"Hur hittar jag labyrinten?"

"Det går inte att hitta den. Du måste förtjäna den."

Joel höll upp Rut och förstod vad han behövde göra. Han sänkte ner sitt ansikte i den. Allt svartnade och han föll genom ett evigt tomrum till han landade i vatten. Väl under vatten lät han sig själv sväva i tystnaden ett tag innan han flöt upp till ytan. Han kravlade sig upp ur en pool och hämtade andan. Det var kyligt och när han tittade sig omkring såg det ut som han var i ett övergivet lagerhus. Det var mörkt förutom en plats där det stod en studiolampa och lös på någon som satt i en stol. Joel gick mot ljuset och såg tre stycken män klädda i svart. De hade på sig plasthandskar och bredvid en bit bort stod låg det en plastduk utrullad. En av männen monterade upp en kamera på ett stativ.

"Rullar den?" frågade en av männen.

"Den rullar."

I stolen satt ett barn fastbunden med munkavel. Det var Max. Joel gick fram i ljuset. Männen ignorerade honom. De kunde inte se honom, inte Max heller. Joel lät sina tentakler glida ut ur armen och koppla sig på Max, han ville känna all smärta Max kände den natten, han ville känna alla rädsla. En av männen hukade sig framför Max. Joel kände hans primala rädsla och hur hjärtat bankade like snabbt som om han sprintade. Tårar rann ur Max ögon medan han kämpade för att komma loss. Han vickade på stolen tills den ramlade ner på golvet. Mannen gick fram och Max sparkade honom på benet.

"Din jävla horunge!" skrek mannen och haltade runt i en cirkel.

Den andra mannen ställde upp Max igen i stolen och höjde näven.

"Stopp!" bossen ville inte att vi ska röra honom.

Manne tittade på Max med iskall blick och sänkte näven.

En rostig ståndörr öppnades och in klev en man med en lång, svart rock, svart hatt och svarta handskar. Mannens hatt skuggade hans ansikte i en mörk slöja av mörker. Max försökte kämpa sig loss utan att lycka. Repen var så hårt knutna att det var blodigt runt hans handleder. Mannen i den svarta rocken klev in med befogenhet och auktoritet. Han var högre än de andra och ställde sig framför Max. Max tittade upp på mannen i svart. Joel såg hur hans ögon

fylldes med skräck, som att Max visste vad som skulle komma. Joel kände detsamma, skräcken fyllde allt blod i hans kropp.

"Vet du varför du sitter här?"
frågade mannen i svart och drog loss munkavlen från honom.

Max andades tungt och skakade på huvudet.

"Jag tänkte väl det," sa han och satte in munkaveln på Max igen. "Jag tänkte att du ska få höra sanningen, något som sällan finns i dagens läge, sanning."

Max oro var tydlig medan mannen i svart satt framför honom, stirrandes.

"Joel," började han och lät namnet vila i luften. "Jag antar att du vet vem han är." Mannen bröt aldrig ögonkontakten. "Du ser, Joel har en

skuld han inte lyckats betala. Så han bestämde sig att satsa allt i ett kortspel med oss. Han förlorade. Men vet du vad det intressanta är. Han spelade med ditt liv som insatts. Och nu sitter du här. Han trodde han skulle vinna, men så blev det inte. Så nu ska han få betala sitt pris." Mannen reste sig upp, gick fram till ett litet bord och öppnade en portfölj.

"Jag tänker inte ljuga. Du kommer dö här, och Joel kommer få se det, han kommer få leva med det. Men jag kommer göra det snabbt, du ska inte få lida." Mannen tog upp en kniv från portföljen och gick fram till Max som hade kissat ner byxorna och bönade bakom sin munkavel. Mannen i svart ställde sig precis bakom Max, drog bak hans huvud och satte kniven mot hans hals. Joel kände den djupaste rädslan

och stressen var så påtaglig att han mådde illa. Joel kände hur varje cell i hans kropp skrek efter att få leva. Mannen tittade in i kameran och drog kniven över halsen. Max skrek och sprattlade med kroppen. Joel kände hur halsen öppnade sig och nerverna blev avskurna, han kände det varma blodet rinna och ett rus av adrenalin likt inget annat. Det var som att han var hög. Hjärtat pumpade snabbare för att kompensera för blodförlusten, vilken bara skyndade på hans död. Joel föll till knäna och lät sig själv känna all smärta Max kände. Blodet rann ner över bröstet och byxorna på Max. Mannen gjorde en gest och en av de andra männen band loss Max och drog undan liket. Joel kände Max sista känslor innan livet lämnade honom. Allt han kände var

skuld. Inte vrede, ilska eller hat mot Joel. Nej, skuld var det sista Max kände.

Joel såg hur Max kropp låg livlöst på betonggolvet och hur blodet samlades i en pöl omkring honom. Mannen i svart knäppte med fingrarna och en man släpade in en annan person och satte henne i stolen. Joel kunde inte titta bort, han ville se och känna allting. Han kopplade loss tentaklerna från Max kropp och kopplade på dem på kvinnan. Det var hans fru. Hon kämpade för att komma loss, men de två männen som band fast henne slog henne till godo. Hon var nu hårt fastbunden med munkavel. Mannen i svart klev fram och ställde sig framför henne.

"Jag ska vara ärlig med dig med. Joel sålde ut dig också. Han var så

desperat att han använde dig med som insättning. Han var helt övertygat om att han skulle vinna. Vet du vad det roliga är? Att om han skulle vunnit skulle vi lämnat honom och er ifred. Vi gav honom en ärlig chans. Så här är vi nu. Ni betalar hans skuld. Er död är det sista han kommer få se innan han själv kommer dö."

Mannen ställde sig bakom henne. Joel kände multabla känslor från henne. Hat, kärlek, desperation, rädsla och förnekelse. Allting strömmade genom honom. Hennes blick var förvirrad, men ändå säker på vad som skulle ske. Hennes blick flackade fram och tillbaka medan mannen i svart la sitt knivblad mot hennes hals. Han drog bak hennes huvud och lät bladet glida tvärs över. Blodet rann ner. Joel kände värmen, hur

livet rann ur henne. Han kände känslorna. Det var rädsla, förvirring och kärlek. Han såg skärvor av tankar. Det var tankar av deras son, tankar av ett liv som kunde ha varit. Ett liv hon önskade att hon kunde få. Det var en sorg hon inte kunde bli av med. Acceptans sköljde över henne medan hon sakta försvann i dödens slöja. Blicken tom, tankarna borta, känslorna tomma. Ett skal satt kvar i stolen. Joel kopplade loss tentaklerna och förstod sin plats i världen.

"Säg Till när Joel är i skogen. Tvinga han att se på videon innan ni skjuter honom," sa Mannen i svart innan han gick därifrån.

Joel gick till sin fru som satt i stolen och satte sig på knä och la sitt huvud i hennes knä. Han visste att han var dömd

av universum till att vandra i en oändlig plåga. Alla hans molekyler skulle brinna i helvetets djupaste skårer. Det fanns bara en väg kvar att gå. Han var tvungen att hitta labyrinten.

En dörr öppnades. Joel reste sig och gick mot dörren och öppnade den. När den var vidöppen såg han Lokföraren ståendes i ett vitt rum på en målad labyrint på golvet. Labyrinten var målad i svart färg.

Lokföraren släppte ner ett papper på golvet. Joel plockade upp den och läste.

"Du är redo. Se genom andras ögon och du kommer hitta till ditt verkliga syfte."

Joel tänkte efter och försökte förstå. Efter en stund kände han hur han

började sugas ut och bort från det vita rummet.

"Jag är inte klar," skrev han. Men ju mer han kämpade, ju längre bort flög han iväg. Han greppade luften och försökte ta tag i något. Det blev svart. Han öppnade sina ögon och han var tillbaka i rummet.

"Han är tillbaka," sa Sam och höll i Rut. Joel kände sig groggy och försökte greppa Rut från Sam. Hon höll den borta från hans räckvidd.

"Tom, lite hjälp," sa Sam. Tom höll fast Joel i ett stadigt grepp. I sitt upprörda tillstånd tog sig Joel loss. Tom släppte och satte sig i sängen.

Sam och Jack hjälpte Tom. Bill backade med Sara med stirrande blickar. Joel kände inte igen sig själv.

Hans sinne hade börjat vända ut och in på sig självt.

"Vad fan har du gjort!?" skrek Jack. Joel vände blicken mot Jack och såg hur han höll Tom i sin famn. Tom hostade blod och hade ett hål i bröstet. Joel tittade på sin arm och kunde inte tro sina ögon. Sams blick Joel fick var förödande.

"Jag måste tillbaka," skrev Joel och ställde sig upp. "Jag måste hitta Labyrinten."

"Hämta hjälp!" skrek Jack åt Bill.

Bill och Sara sprang ut ur rummet. Joel kände paniken, hjärtat slog snabbare.

"Andas, Tom. Vi är här," sa Jack och höll om Tom. "Hör du vad jag säger?" han ruskade på Tom som hade svårt att hålla ögonen öppna. "Du får inte

somna, Tom. Snälla, håll dig vaken. Vi ska fixa dig."

Sam tog en bit tyg och tryckte mot Toms sår. Men blodet rann bara genom.

"Hämta mer tyg för fan," sa Jack och höll trycket mot Toms bröst. Tom gurglade blod och försökte säga något. Sam drog av sig tröjan och knöt den runt såret som pumpade ut blod. Blodet fortsatte att rinna genom tröja. Det stoppades lite.

"Tom, allt kommer bli bra," sa Jack och tittade på Sam som hade accepterat ödet. Jack var fortfarande i förnekelse med sin blick. Han klappade Tom på kinden.

"Joel, hjälp han för i helvete! Hjälp Tom!" skrek Jack så salivet flög ur munnen.

Joel greppade Rut från golvet, lämnade rummet och stod i korridoren i tung andning mot väggen. Han tittade på Rut och lät sitt svarta klet koppla sig till den. I samma sekund öppnades ett nytt synfält. Han kunde se saker han tidigare inte kunde. Svarta linjer täckte väggarna och gick åt olika håll som i ett labyrinthmönster. Dörren öppnades och Sam kom ut i korridoren.

"Joel," sa hon och höll händerna framför sig. "Du måste ta det lugnt. Vi behöver din hjälp. Tom håller på att dö."

Joel tittade omkring sig. "Jag kan se den," skrev han och kände hur verkligheten började vika sig.

"Se vad?"

"Labyrinten. Jag måste hitta ingången. Jag måste hitta den," skrev

Joel och började följa de svarta strecken.

"Joel!" skrek Sam. "Du behöver rädda Tom!"

"Jag ska tjäna Maskinen. Maskinen vet vem jag är."

"Joel, jag ber dig," sa Sam med tårar i ögonen. "Kom tillbaka och hjälp oss."

"Jag måste tillbaka, jag måste hem," skrev Joel.

"Vi behöver dig."

"Sam!" ropade Jack från rummet.

Sam tittade bak, sen tillbaka på Joel.

"Joel, snälla. Hjälp Tom."

"Amina är det enda jag har kvar av min mänsklighet," skrev Joel men ville helst skrika ut det. "Hon är det sista jag har kvar av mig själv som jag inte hatar. Jag måste tillbaka hem."

"Du är redan hemma, här med mig, med oss," sa Sam och räckte ut sin hand. "Följ med mig så fixar vi Tom först."

Joel såg hur Bill, Sara, Karl och Tove kom springandes och gick in i rummet.

"Ni måste hjälpa Tom," sa Jack.

"Flytta på dig," sa Karl.

Joel hörde allvaret i deras röster och Toms gurgel. Joel backade.

"Jag måste hem. Jag kan inte vara kvar längre. Jag måste hitta labyrinten. Maskinen. Den vet vad jag är," skrev Joel och såg hur väggarna började böja sig. Alla svarta linjer flöt åt samma håll och vägledde honom längre ner i korridoren, ner för trapporna, genom kärnan och ut i trädgården. Han ramlade ut på gräset och ställde sig upp fort. Han såg linjerna i gräset hur de flöt

genom trädgården till öppningen i muren. Joel ställde sig framför öppningen och såg hur en dörr öppnade sig ur tomma intet. Bakom honom en bit bort stod Sam, Sara och Bill som precis hade kommit ut ur Kärnan, plus några andra som stod frågandes. Frank kom ut och ställde sig på gräset.

"Joel, du är en del av oss!" Kom tillbaka så löser vi det här!" ropade Frank.

"Joel! Kom tillbaka. Du vet inte vart den där dörren leder!" ropade Sam.

Joel la handen på handtaget och kände hur han inte kunde backa. han hade skapat en väg som han inte kunde falla tillbaka på. Alla demoner drog i honom för att gå genom dörren. Alla hans muskler var i trans. Joel kände

dragningskraften och gick genom dörren. Han lämnade kolonin bakom sig. Joel tittade fram och såg den gigantiska öppningen till labyrinten gapades framför honom. Himlen var mörk och han stod mitt i en regnstorm. Vinden piskade sidledes i samfund med det kalla regnet. Han klev fram några steg och hörde hur dörren stängdes bakom honom. Joel vände sig om och såg hur Josef stod där. Dörren åkte ner i marken. Joel kopplade ifrån sina tentakler och satte Rut på sitt ansikte. Joel kände skammen växa starkare än vad han kunde tåla.

"Jag funkar inte här inne, Joel," sa Rut. Joel lät Rut sitta kvar på sitt ansikte.

"Varför lämnade du kolonin, Joel!?" ropade Josef genom vinden och gick

närmre. De båda stod i den piskande regnstormen med labyrintens gap bakom sig.

Joel backade. "Varför följde du efter mig? Vet du vad jag är?"

"Varför lämnade du kvar mig där ensam!?" skrek han.

"Jag måste veta mitt syfte. Maskinen kommer visa mig vad jag är," skrev Joel. "Labyrinten kommer visa mig dit. Du måste tillbaka. Du kan inte vara kvar här."

"Jag är redan här."

"Du fattar inte. Jag är ett monster."

En blixtnedslag slog ner mellan dem.

"Du är inget monster, Joel."

"Jag har dödat människor, Josef. Jag har konsumerat dem, precis som jag gjorde med Klara."

"Det var inte du. Det är parasiten i din arm. Om vi kan få bort den kan vi komma tillbaka till kolonin. Vi kommer kunna förklara det. Frank kommer lyssna."

"Det finns ingen väg tillbaka för mig."

Joel var förbluffad av att Josef inte rynkade på pannan en enda gång i förakt mot Joels ofrivilliga kannibalism. Joel tog fram sin nyckel.

"Här använd den här. Den kan få dig härifrån," skrev Joel och gick närmre med nyckeln. Inget hände, inget nyckelhål formades på Josef.

"Den ska göra att man kommer tillbaka," skrev Joel och stirrade på nyckeln. "Varför funkar den inte?"

"Det är väl bara om man vill? Det var det du sa."

"Varför vill du inte tillbaka?" skrev Joel i desperation och höll upp nyckeln som fladdrade stormen.

"Du vet varför, Joel."

Joel stod i tystnad.

"Jag vill följa dig genom labyrinten. Jag vill se Maskinen. Du förtjänar inte att gå igenom allt det här själv."

Joel vände sig om och tittade på den massiva öppningen till labyrinten som fick honom att känna sig som en myra i jämförelse.

Kapitel 25. Labyrinten.

Stormen åskade genom den mörka himlen. Regnet piskade. Labyrintens

väggar stod höga som höghus. Joel och Josef kom in i Labyrinten mellan de massiva väggarna. De kom undan stormens högljudda vindar och de piskande regnet. Marken var torr. Inget regn föll ner på dem, trots att det inte var något tak högst upp. Det var som att regnet inte kunde komma ner i labyrinten. Det var mörkt men de kunde fortfarande se. Han tänkte på Tom och om han skulle klara sig, troligtvis inte. Visste Josef om det?

"Vart ska vi?" frågade Josef.

"Jag vet inte," skrev Josef och kände hur demonerna i hans huvud tog död på alla glada minnen. De dräpte och sög ur all den lycka som fanns kvar. De följde gången tills de kom till en kal, dimmig korsning. I mitten av korsningen fanns det en bar med en ståtlig

neonskylt på taket. Joel tittade bak på Josef.

"Ska vi?" frågade Josef.

Joel vände sig till baren och började gå mot den. De kom fram till ytterdörren och klev in. Allting var upplyst och fungerande. Tv:n bakom baren visade fotboll. Countrymusik spelades, lamporna var tända och borden var dukade. Det såg ut som alla hade övergett den mitt under en fullspäckad kväll. Joel gick och satte sig vid baren, Josef satte sig bredvid.

"Vad kommer hända när min arm blir hungrig igen?" skrev Joel.

"Du kommer klara det."

"Du kommer bli dödad."

"Du klarade det förut. Du kan klara det igen. Du har fått den där armen av

en anledning. Vi ska hitta anledningen."

Joel föll in i samma depression han tidigare känt många gånger. Ett mörker utan ände. En tunnel med ett oändligt djup. Han höll ut sin arm och började forma fem stycken människor.

"Vad gör du?" frågade Josef.

Joel fortsatte att forma människorna med det svarta kletet. Det tog ett tag. När dem var klara såg han till att fixa de sista detaljerna. Han hade skapat fem perfekta kopior av sina vänner. Jack, Tom, Bill, Sara och Sam. Alla satt vid baren. Joel ställde upp sex glas och höll upp sprit till alla.

"Jäklar, så ska det se ut," sa Jack och svepte spriten i en munfull.

"Hur är det, Joel?" frågade Bill och klappade han på ryggen. "Du ser nere ut."

"Jag vet inte vem jag är längre," skrev Joel. "Jag vet inte vad jag är på väg att bli."

"Du är den du alltid har varit," sa Tom och svepte sin sprit. "En god människa på fel stig."

"Så hur hittar jag den rätta stigen?"

"Genom att följa den stigen du går på nu och bli den du är rädd att bli."

"Han har en poäng, Joel," sa Sara. "Du kan bara gå vidare framåt."

Sam la sin hand på Joels hand. "Du kommer hitta en väg tillbaka."

"Jag vill tillbaka," skrev Joel.

"Så följ stigen. Du hittade labyrinten som du ville. Hitta Maskinen."

"Ja, Joel. Du måste ---" sa Tom och avbröt sig själv med ett gurgel. Blod började rinna ut ur hans mun. Jack satt och log med sitt glas i hand.

"Du ska väl lära dig D&D sen, Jack," frågade Sara medan Tom låg på barbordet med ansiktet i sitt eget blod.

En distinkt lukt spred sig i baren. Det var den Röda Marlboro lukten. Samma lukt som hade fäst sig i varje vägg i lägenheten. Lukten som påminde honom om varje dålig känsla som bodde i hans kropp.

Bakom baren stod den puckelryggade kvinnan med rök kommandes ur hennes porer. Fimpar ramlade ur hennes mun när hon pratade.

"Fyfan för dig. Kolla bara på dina vänner. Jag förstår inte ens att du har

vänner. Dem borde hata dig. Du kommer alltid vara en misslyckad bögunge. Du kommer aldrig ha kompisar." Kvinnan drog sakta en cigarett ur hennes handled så det började blöda. Hur vet du vad kärlek är? Du vet inte ens hur man knullar. Du vet ingenting."

Sam började klä av sig sina kläder och vände sig till Joel.

"Jag vill att vi kopplar oss igen," sa hon och knäppte upp sin bh.

Joel svepte sin shot och reste sig upp med tårar i ögonen. Alla hans skapelser började sakta att smälta och sögs in i hans arm. Han försökte skaka av sig dem men det gick inte. Han greppade en kniv och började skära det svarta kletet. Det gick inte. Han tittade sig omkring och såg hur väggarna började

flagna bort. Taket föll isär som brinnande papper. Golvet sjönk ner i marken. Hela baren försvann sakta tills det var ingenting kvar. De stod nu utomhus igen i den dimmiga korsningen. I dimman kunde han se den seniga kvinnan.

"Titta vad du har blivit," sa hon med förnedrande tonläge och drog ut cigaretter ur sitt skin. "Ingen kommer bry sig om dig. Du kommer alltid att misslyckas. Du blev precis som din far. Du kommer aldrig bli något. Du är patetisk."

Joel Knöt sin hand och lät svarta tentakler koppla sig till kvinnans huvud. Joel kände en tsunami av mörker som slog mot honom. Våg efter våg av hat, depression, ångest och desperation. Ett hat mot världen, sig själv och inget ljus.

Ett hat som blev milstolpen i hennes liv. Ett hat som spred sig över till alla i hennes närhet. Joel sög in alla känslor tills han inte kunde ta mer. Han lät tentaklerna börja suga i sig hennes inre tills hon föll ner på marken som en blöt skinnpåse.

"Vi måste vidare," skrev Joel.

"Vem var det?"

"En som jag borde ha tagit bort för länge sen."

"Vilket håll?"

Joel tittade noga för att försöka hitta något som kunde indikera rätt håll. Sen förstod han. Det fanns inget rätt håll.

Joel följde vägen som ledde rakt fram. De följde en väg som var av mjuk, mossig mark. Runt om fanns det död vegetation och på labyrintväggarna fanns det stängda dörrar utplacerade,

det måste ha varit hundratals dörrar. Det var inga dem kunde nå så de fortsatte att gå vidare tills de svängde höger. Joel kände hur alla tankar, minnen och känslor vägde tungt på sinnet. Det var som att bära hus på axlarna. Varje steg var som att gå i djup lera. Varje tanke var mörk och fräntagen av glädje. Det var som att gravitationen var tyngre i labyrinten, som att den ville att varje steg skulle vara benknäckande.

"Jag måste vila," skrev Joel och satte sig ned bredvid ett stort, dött träd som spred sina knotiga grenar över ett stort område. Han la sig på torr mossa, Josef satte sig bredvid.

"Varför har du på dig masken fortfarande?" frågade Josef.

Joel svarade inte.

"Vi kommer hitta till mitten.
Maskinen kommer inte låta oss dö här."

"Vad vet du om döden."

Josef tittade upp mot den svarta himlen. "Jag vet att jag inte är rädd för den. Jag är mer rädd för tanken att alla drömmar, tankar och känslor personen hade dör. Allt personen var bara försvinner.

Joel tittade på honom.

"Folk försvinner bara helt om dem blir bortglömda."

"Det är därför jag ville bli rymdforskare. Jag tror på att löser vi universums frågor kommer vi lösa döden. Universum håller alla svaren. Revorna är bara en del av det. Den här labyrinten är säkert en annan del."

"Är det därför du ville följa med?"

"Jag vill också se Maskinen. Den kan ha svaren på vart allt tar vägen. Vad döden är för något."

"Döden är bara döden."

"Tror du verkligen på det? Efter allt du har sätt?"

Joel tänkte efter.

"Hur känns benen?"

Joel blundade och kände hur tröttheten tog över. Tankarna svävade iväg. Det mörka försvann. Även fast han blundade såg han mer än mörkret.

Han öppnade ögonen och såg ett tak av grenar. Var han i ett tält? Förvirrad satte han sig upp och upptäckte att han satt i ett tält fast byggt av grenar och mossa. Rut satt inte kvar på sitt ansikte. Joel kröp ut ur naturtältet och såg hur Josef satt på en sten och tittade upp i himlen. Han hade skrapsår och

rivmärken över benen och händerna. Joel satte sig bredvid honom och tittade upp i himlen. Rut låg bredvid honom. Joel tog Rut och satte den på sitt ansikte.

"Tror du vi kommer dö här?"
frågade Josef i låg, drömmande ton.

"Vet inte. Kanske. Vill du tillbaka?"

"Nej."

Joel såg inget nyckelhål formas på Josef.

"Du en varm säng och mat som väntar på dig där borta. Vi gjorde så kolonin är säker i tvåhundra år. Du kommer kunna leva gott. Varför är du här?"

"Jag vill se Maskinen som Frank predikar om hela tiden. Jag vill också ha svar."

"Svar på vadå?"

"Döden."

"Det finns inge svar på döden."

"Det kan du inte veta."

Joel vände sig om och tittade på grentältet. "Tack för kojan."

"Jag hade inget bättre för mig. Du sov rätt länge."

"Hur länge?"

"Tolv timmar."

"Varför väckte du mig inte?"

"Jag försökte. Jag försökte använda Rut, men det gick inte."

"Jag är inte säker på om vi kommer klara oss, Josef. Du måste åka tillbaka."

"Jag tänker inte åka tillbaka."

Joel reste sig upp i frustration. "Du kan inte dö här bara för att jag är här."

"Jag har också rätt till att få svar. Det är inte bara du." Josef reste sig upp

i samma temperament. "Du har inte ensamrätt till att få svar på dina frågor."

"Du har ett helt liv kvar att leva. Jag kan inte ens dö. Det här kletet tillåter mig inte att dö. Jag är inte ens säker på om jag kan dö. Men du kan."

"Så du säger att du är odödlig?"

"Jag vet inte."

"Säger du att du är en gud eller?"

"Jag vet inte vad jag är. Det är därför jag är här. Varför är du här?"

"Du vill ha svar på din odödlighet. Jag vill ha svar på min dödlighet."

Joel reste sig upp. "Vi måste gå vidare."

"Vi borde göra spår efter oss. Så vi vet om vi går i cirklar."

Joel tittade på väggen och skapade ett vasst blad med sin arm och ristade in en cirkel på den släta labyrintväggen.

De vandrade in djupare. De gick över död vegetation blandat med levande vegetation. De vandrade genom ruiner av bortglömda hus som hade blivit halvt svalda av labyrinten. På nätterna byggde de kojor med mossa som de sov i. Andra nätter hittade de små hus de kröp in i. De visste egentligen inte vad som var Natt och dag. Det fanns inget som kunde indikera tiden. Efter varje gång de vaknade markerade Joel väggarna på båda sidorna. Joel kände av hungern. Magen vred sig med mer smärta för varje gång de skulle sova. Varje gång de vaknade var hungern mer påtaglig. Törsten ännu värre. Munnen var lika torr som sand. Det blev svårt att svälja. Trots utan mun kunde Joel känna torrheten i strupen. Joel såg en korsning

till längre fram och satte sig ned på en sten.

Hungern kändes som knivstick i magen. Han vek sig på mitten och föll till marken. Josef gick fram men Joel höll ut sin arm.

"Stopp. Kom inte närmre," skrev Joel och kämpade för att inte skicka tentakler på Josef. Smärtan var vridande. Huvudvärken dunkade som ett par hammare. Det kändes som han hade hög feber. Han hulkade men hade inget att kräkas upp, endast högkoncentrerad magsaft. Josef satte sig vid Joel och hjälpte honom upp på fötter.

"Vi är nära en korsning," sa Josef. "Vi kan vila där."

Joel gick med Josef som stöttning. Han kände Josefs blod, hans lukt och

hans andetag. Allt Joel ville var att suga i sig allt Josef hade i sig. Det värkte i bröstet. De kom fram till korsningen efter cirka trettio minuter av smärta. En gammal fyr stod halvt nedsjunken i den gråa mossan. Fyren var sprucken och såg ut att vara hundratals år gammal. Joel och Josef gick till fyren och hittade en ingång. De satte sig inuti och lutade sig mot trappan.

"Jag ska bara kolla om jag hittar något," sa Josef och gick upp för trapporna. Varje del av Joels kropp skrek i smärta. Han kunde äntligen förstå vilken smärta hans son måste ha varit i hans sista dagar. I smärtans eufori såg han cirklar i taket. Han såg hur cirklarna flöt runt i luften. Han tittade ut genom dörren och såg hur han var omringad av ett stort, stormande hav.

Med ett leende i ögonen stod han i dörröppningen och kunde känna den salta vinden. trappsteg hördes och Joel vände sig om där han såg Josef komma ner med tunga andetag.

"Jag hittade ingenting. Helt tomt," sa Josef och satte sig på ståltrappan. Joel tittade ut igen, havet var borta. Det enda som var kvar var den bleka, torra, utmärglade, döda miljön och de gråa labyrintväggarna. Joel klev ut på den torra, mossan och ristade in en cirkel på fyrens vägg.

Josef klev ut och tittade på Joel. Joel tittade tillbaka med sorg.

"Jag vet inte hur länge jag kan stå ut," skrev Joel.

"Jag tror allt är ett test. Klarar vi oss lite längre så kommer vi säkert hitta något.

Josefs omättligen positivitet gav Joel doften av ett hopp han trodde var dött. Varje dag kändes som att labrynten ville få dö på dem, krossa dem långsamt.

"Döda mig, Josef," skrev Joel och sjönk ner på marken i plågor från helvetet.

Josef stod med rynkade ögonbryn.

"Döda mig," skrev Joel och reste sig upp på svaga ben. Han la Josefs händer runt sin egen hals. "Kläm åt allt du kan."

Josef såg bekymrad ut och släppte. Joel grep tag i hans händer och la dem på sin hals igen. "Döda mig, Josef. Innan jag dödar dig."

Josef backade återigen. Joel föll ner på knäna och grät.

"Varför gör du så här mot mig?" skrev Joel och kände hur hungern

konsumerade honom. Inte vanlig hunger från avsaknaden av föda. Denna hunger var något annat han inte visste vad det var. Det var en smärta som påminde om svält. Det var en smärta som kändes som alla hans celler i kroppen stod i brinnande smärtor. Febern var hög, svetten rann, fingrarna stela och hjärtat dunkade. Allt han ville var att dö.

Josef hjälpte Joel upp på fötter och puttade in honom i fyren och låste utifrån med en bom. Joel bankade på dörren.

"Det är för ditt eget bästa. Du kommer klara dig. Jag öppnar imorron och om du väljer att döda mig då så får det vara så," sa Josef. "Jag ska kolla om jag hittar någonting."

Joel skapade ett svärd med sin kletarm men förstod att det här var hans test. Han ville klara natten. Han förtjänade att sitta där i smärtor. Samma smärtor han själv orsakat sina käraste. Han slöt sina ögon och tog djupa andetag.

Efter några timmar av vad som kändes som år dämpade hungern sig. Joel låg på golvet stirrandes. Smärtan hade avtagit, vilket gav rum för tankar att flöda in. Joel reste sig och puttade upp dörren. landskapet var lika grått som innan.

Joel letade efter Josef men hittade honom inte. Oron spred sig. Joel gick till en v väggarna och såg inristade ringar som Josef måste ha gjort. Joel följde ringarna. Det var en lång väg av död vegetation, dimma och vener som

hängde mellan väggarna. Fler dörrar kunde synas längre upp på väggarna. Några dörrar var öppna där det tittade ut skuggade figurer.

Joel fortsatte tills en timme blev till två. Två blev till tre. Fötterna var slitna och det blödde från tårna. Joel kom fram till nästa korsning där han såg Josef liggandes på en stor satellitdisk som var täckt av grenar och vener.

Joel sprang dit och satte sig vid honom.

"Jag lyckades," skrev Joel hoppfullt och kände för första gången glädje på länge för att få dela den nyheten. Men Josefs ögon var tomma.

"Hela den här labyrinten är ett kadaver. Det finns inget levande här inne," sa Josef. "Jag förstår nu. Vi är inte menade att hitta svaret. Det finns

inget svar. Precis som den här satellitdisken pekar mot rymden, sökandes efter svar som inte finns."

"Vi kommer hitta Maskinen. Vi kommer hitta svaret."

"Det finns inget svar Joel. Svaret är frågan, och jag vet inte vad frågan är."

Joel tittade om han kunde se något nyckelhål på Josef. Inge syntes.

Joel bar upp Josef i sin famn och vandrade med honom längst den döda vägen. Det var en lång väg tills nästa korsning, men vad annars fanns det att göra?

"Varför vill du dö här i labyrinten?" frågade Joel. "Vi båda kommer dö här. Kan du inte bara åka tillbaka?"

"Nej," sa Josef och kämpade sig loss ur Joels famn. Josef stod på svaga ben och tittade på Joel med

fördömande blick. "Du får inte bestämma vart och när jag ska dö. Jag vill också ha svar." Josef stod i tårar. "Jag tänker inte åka tillbaka." Josef tittade upp i himlen. "Jag vill ha svar!" skrek han och föll ihop av utmattningen. Joel gick fram till honom och kände sig skyldig till Josefs förtvinande. Att se Josef tyna bort var outhärdligt.

Joel tog fram nyckeln. "Lev ditt liv. Åk tillbaka."

Josef tittade in i Joels ögon. "Jag vill att du kopplar dig till mig."

Joel tittade på honom frågandes.

"Jag vet att vi kommer dö här. Innan det så önskar jag bara att du får känna det jag känner för dig. Jag älskar dig Joel. Jag vet att du inte älskar mig. Men jag vill bara att mina känslor för dig ska få leva vidare. Jag vill inte dö med

allt jag känner," sa Josef med torra läppar och flagnande hud.

Joel ville inte acceptera att Josef skulle dö där i labyrinten. Det var inte hans plats att dö på, det var Joels vision.

"Snälla," sa Josef. "Koppla oss."

Joel kopplade sina tentakler på Josefs huvud och blundade. Josef slöt sina ögon. Joel kände en värmande kärlek han tidigare känt från sin son. En kärlek han glömt. En kärlek som drunknat i det svarta havet av hat och ånger. Det kändes som Josefs kärlek rev upp Joels kappa av mörker. Joel stod högst upp i en fyr tillsammans med Josef. Det var solnedgång och havet glittrade och himlen var färgad röd. Josef tittade på Joel och log.

Joel log tillbaka. Han kände på sitt ansikte och hade sin mun tillbaka. Sin arm var normal.

"Saknar du honom?" frågade Josef.

Joel blickade ut över havet. "Mer än vad jag förtjänar."

"Du förtjänar att vara lycklig, Joel. Även om du inte tror det."

"Hur?"

"Du hittar den rätta frågan."

"Och hur hittar jag den?"

"Maskinen."

"Men du då? Varför åker du inte tillbaka? Varför envisas du med att vara kvar här?"

"Jag tror jag vet vart svaret på min fråga finns."

"I döden?"

"Ja."

"Det finns inga svar där."

"Alla svar finns där."

"Jag vill inte att du ska dö här,
Josef."

"Det är det som är problemet när
alla vill till en plats dit ingen vet vägen
till."

"Vad menar du?"

"Jag vill ta steget till dit ingen vet
vägen till."

"Varför?"

"För jag vill ha svaret. Och min
fråga är, vågar jag? Vågar du?"

"Att dö är inte svaret."

"Jag har varit i revorna, Joel. Hur
kan du veta säkert att alla vi älskar inte
finns där inne. Jag har själv sätt dem.
Hur vet vi att kolonin är den verkliga
verkligheten? Hur vet vi att vi ens lever

just nu? Följ med mig, Joel så kan vi få mer tid tillsammans."

Joel öppnade ögonen och var tillbaka i det askiga, gråa landskapet med Josef i sin famn. Joels mun var borta igen och tentaklerna satt fast på Josefs huvud. Joel kopplade loss dem.

"Hjälp mig att våga," sa Josef. "Följ med mig."

Joel tittade upp mot den svarta himlen och hörde ett svagt dunkande. Det var hjärtslag. Joel reste sig upp med Josef i famnen. Joel gick mot ljudet. Det var samma ljud han kände igen från sina drömmar. Han fortsatte mot nästa korsning. Benen värkte, fötterna blödde och det dunkande ljudet blev starkare. Tills han började känna vibrationerna i bröstet. På marken kunde han se vener som pulserade.

"Vi är nära," skrev Joel och följde venerna. Hjärtslagen blev högre ju närmre de kom.

"Kan du känna det?" skrev Joel och fick en nyfunnen energi. "Det måste vara maskinen."

Joel kunde se hur den gråa, döda marken började få mer färg. Några blommor kunde han se växa runt venerna. Det började synas gräs och träden hade några löv på sig. Det fanns fler dörrar ju närmre de kom.

Labyrintens väggar var fyllda med dörrar. Tusentals dörrar med broar som gick mellan de olika dörrarna. Han tittade upp och kunde se figurer vandra på broarna mellan de olika dörrarna. Joel följde venerna och kom närmre. Det blev grönare, mer livfullt. De rundade nästa hörn och Joel stod

stirrandes med Josef i famnen. Framför honom var den fyrkantiga mitten av labyrinten. Det enorma hjärtat från sina drömmar fanns där i mitten med hundratals vener kopplat från hjärtat ut till labyrinten. Runt om hjärtat på de höga väggarna fanns det tusentals dörrar. Joel stod som framför en gud. Han kände vibrationen i sitt bröst varje gång hjärtat dunkade.

Ett dussin åar spred sig från mitten ut i labyrintens alla gångar. Joel satte ner Josef vid en av åarna och gav honom vatten. När han såg att Josef hade kommit tillbaka till förnuftet, stack Joel ner sin arm i vattnet, lät den absorbera vattnet och släcka sin törst. Joel reste sig och tog in den överkliga synen. Maskinen, han hade hittat den.

Kapitel 26. Omega.

Det var som att stå i universums mittpunkt. Som att stå på solens yta, som att se döden i vitögat, som att stå på månen och titta på Jorden. Det var en spirituellt upplevelse. Han visste inte om han var död eller levande. Gåshud täckte hela kroppen. Tårar rann ofrivilligt ner för kinderna. Alla känslor han någonsin känt strömmade genom honom.

"Koppla dig med den," sa Josef medan han låg vid vattnet.

Joel tittade på sin arm, höll upp den och lät en tjock tentakel skjutas iväg och sätta sig på det stora hjärtat, Maskinen. Sekunden hans tentakel kopplade sig kände han en våg av energi som om han stod bredvid en atombombsexplosion. Det kändes som huden brann och tankarna multiplicerades med tusen i sekunden.

Bilder av sitt liv bläddrades framför honom. Hans liv i miljoner olika versioner bläddrades framför honom. Alla känslor han kände i varje liv, varje tanke, varje ide, varje dröm. Miljoner av dem samtidigt strömmade genom honom. Det hade gått fem sekunder och det kändes som han hade genomlevt tiotusen livstider. Han ville släppa men kände hur för första gången att armen inte lydde honom alls. Han

försökte med all sin kraft att få loss tentaklerna men de fortsatte. Joel såg hur det svarta kletet började färdas och sprida sig in Maskinen.

Mörkret spred sig, det gröna runt omkring började dö. Gräset blev grått, vattnet torkade ut och träden föllde sina löv. Kletet från armen fortsatte att pumpas in i Maskinen. Hjärtslagen från Maskinen blev dovare. Med en sista kraftåtgärd lyckades Joel slita loss sig från det svarta kletet helt och hållet. Allt det svarta kletet som var hans arm hade satt sig på Maskinen. Det sög sakta livet ur den. Joel stod där utan arm och bevittnade hur Maskinen höll på att dö och allt omkring.

En dörr öppnades och Lokföraren klev ut och ställde sig framför Joel.

Lokföraren tittade på Maskinen som såg ut att kämpa för att pumpa ut energin till sina vener utöver labyrinten. Joel kände mörkret komma över honom. Vad hade han gjort. Varför förlorade han sin arm, varför attackerade armen maskinen? Joel föll till knäna i en djup sorg att han hade förstört något han inte visste vad det var. Hade han förstört en gud?

Lokföraren klev fram. Joel tittade upp på honom och kände på sitt ansikte. Hans mun var tillbaka.

"Jag kan anta att du vill ha svar på frågor du inte än vet om," skrev Lokföraren på ett papper som han gav till Joel.

"Vad är jag?"

"Du ser, du fick din gåva för att avsluta något. Jag anser att du ska börja något, vilket är din väg att gå."

"Vad är Maskinen?"

"Det är ingen Maskin, Joel. Det är något levande. Den är äldre än vårt universum. Den är vad folk skulle kalla gud. Den är livet och döden. Den är tiden. Maskinen som du kallar den, den skapar kopplingar mellan miljoners miljoner verkligheter. Den skapar broar mellan världar. Vissa ville att den här varelsen skulle dö. Dem som gav dig armen ville det. Dem vill bli fria."

"Dem i revorna?"

"Dör Maskinen kommer alla broar att brytas, alla verkligheter att försvinna. Billioners biljoner människor kommer försvinna. Endast du och dem från din verklighet kommer stå kvar. En enda

verklighet kommer finnas kvar. Den första verkligheten. Men om du räddar Maskinen, då kommer du rädda allihopa. Du kommer låta Maskinen fortsätta att skapa oändligt antal verkligheter och skapa nya broar, nya kopplingar."

"Huset? Är det ---"

"Huset är Maskinen. Huset är varelsen. Det här är varelsens kärna. Huset är vägen mellan de olika världarna."

"Vad är Frank? Vad är du för något?"

"Du står inför ett val, Joel. Vill du tillbaka till din egen verklighet, tillbaka till Amina och låta allt annat dö. Eller ska du rädda Maskinen och rädda oändligheten. Rädda revorna, rädda Sam. Rädda dig själv."

Joel tittade bak på Josef och tog av sig sin nyckel och hängde den runt Josefs nacke.

"Du måste tillbaka," sa Joel.

Josef skrockade.

"Vad?"

"Trodde aldrig du skulle låta sådär."

"Förstår du vad jag säger? Du måste tillbaka. Här slutar min väg. Din väg kan inte sluta här också."

Josef gick fram till Lokföraren. "Är döden början eller slutet?"

Lokföraren skrev på ett papper i sin bok, rev ut pappret och skickade det till Josef. Han läste det och tittade på Lokföraren. Lokföraren tittade tillbaka. Josef vek pappret och la ner det i sin ficka. Joel tittade på Josef och gav honom en kram.

"Jag älskar dig, Joel."

"Jag älskar dig med, Josef."

Josef tittade på Joel med tårar i ögonen medan han höll i nyckeln. Ett nyckelhål formades i bröstet på Josef.

"Kommer vi ses igen?" frågade Josef.

"Vi kommer ses igen," sa Joel och la sin hand på Josefs hand och vred om nyckeln. Josef försvann. Joel vände sig om mot Lokföraren.

"Har du bestämt dig?"

"Jag vill gå genom dörren. Jag vill rädda Maskinen."

Lokföraren vände sig om och gick mot Maskinen. Joel följde efter. Lokföraren skar upp en väg genom det röda köttet som var infekterat av det svarta kletet. De kom in i varelsen, inne i maskinen, inne i hjärtat. Joel tittade sig omkring och såg hur hjärtats dunk var

svagare. En dörr stod i mitten av hjärtkammaren med en vit och svart cirkel ovanför sig.

Lokföraren öppnade dörren. "Går du in här räddar du Maskinen," sa Lokföraren. Joel stod och tittade en stund innan han bestämde sig. Han ville inte att Sam skulle försvinna. Han ville att alla i kolonin skulle få leva.

"Vad kommer hända med mig?" frågade Joel.

Lokföraren sa ingenting, bara stod där och höll upp dörren. Joel tog ett djupt andetag och klev genom dörren. Lokföraren stängde dörren.

Joel stod i ett tåg. samma tåg de var i revan förut. Han gick i korridoren och såg samma varelser som stirrade ut i fönsterna med vridna, tomma ansikten. Längre ner i korridoren fanns en dörr.

När han klev genom den dörren kom han till en större tågvagn med en klädhängare ståendes i mitten.

"Du ser, jag har haft den här rollen alltför länge," sa Lokföraren och tog av sig hatten och hängde den på klädhängaren. "Jag har alltid velat veta min roll. Vem jag är, varför jag är." Lokföraren tog av sig den stora, tunga rocken och hängde den på klädhängaren. "Jag trodde alltid att jag förtjänade det." Lokföraren tog av sig sina handskar och hängde dem på klädhängaren. "Jag såg det som mitt straff. Sen hittade jag en utväg. Jag hittade mig själv." Lokföraren tog av sig sina skor och ställde dem prydligt bredvid klädhängaren. Lokföraren hade nu inga av sina kläder på sig.

Joel förstod inte. Den som stod framför honom var han själv. Också med en arm gjord av det svarta kletet. Lokföraren lät det svarta kletet föras över till Joel.

"Är du ... mig?" frågade Joel och kände hur det svarta kletet skapade en arm som innan, en arm lik hans egen.

"Har du också haft det svarta kletet hela tiden?" frågade Joel.

"Jag har tjänat mitt straff länge nog. Jag valde att inte förstöra Maskinen, och fick betala för det. Jag ville tillbaka hem. Och den enda som kunde ersätta mig var du."

"Du lurade mig?"

"Jag behövde en efterträdare för att bli fri. En som skulle rädda maskinen, precis som jag en gång gjorde. Nu när

du är den nya Lokföraren kommer jag kunna leva mitt liv igen."

"Ska jag ta din plats?" frågade Joel och såg hur Lokföraren öppnade en dörr. Genom dörröppningen såg Joel sin fru och sin son sittandes i en soffa och tittade på film. Lokföraren klev in genom dörren och vände sig mot Joel en sista gång. "Du är Lokföraren nu. Tack vare dig kan vi andra leva. Tack vare dig kan alla leva."

"Och jag? Vad händer med mig?"

Lokföraren stängde dörren. Joel stod kvar, dränkt i skräck och skärande tankar. Vad betydde allting? Vem var Lokföraren? Varför skulle han bli den nya? Joel vände sig mot klädhängaren och stirrade på kläderna och förstod.

Han tog hatten och tittade på den. När han satte den på huvudet kände

han vikten och hur en del av sorgen försvann. När han klädde på sig den stora kappan kände han mer tyngd, men också hur hatet försvann. Sina händer gled in i handskarna och kände hur glädjen försvann. Till sist lät han sina fötter glida ner i skorna och kände bara en liten skärva av vad han tidigare känt. En tomhet kom över honom, en tomhet som växte. På golvet såg han en tjock, svart bok och en penna. Lokföraren plockade upp boken och pennan och klev genom en dörr. Det var mörkt, det var natt. Lokföraren satte sig på en stol som stod mitt i taket. Han öppnade boken och skrev några ord på en sida, rev sedan ut sidan och höll den i sina händer.

Timmarna gick, tankarna fylldes av sitt förra självt. Ju mer tiden gick ju mer

av sig själv förlorades, den växande tomheten kom sakta över honom som natten över ett tomt landskap. Allt Lokföraren kunde tänka på under sina sista minuter av alla känslor han känt, alla drömmar han hade och alla tankar han haft.

Allt han tänkte på i sin sista stund var Sam. Lappen gled sakta ur hans hand och landade på en säng där Sam låg. Lokförarens förra självt var borta. Allt han varit, kunde blivit och velat bli var helt utsuddat. Han var nu ett tomt skal av ett syfte. Han var ett straff som aldrig skulle bli fullföljt. Sam vaknade, satte sig upp i sängen och såg lappen på sängen. Hon läste texten och tittade upp i taket.

